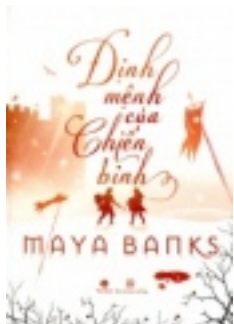

Định Mệnh Của Chiến Binh

Contents

Định Mệnh Của Chiến Binh	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	12
3. Chương 3	16
4. Chương 4	21
5. Chương 5	27
6. Chương 6	30
7. Chương 7	34
8. Chương 8	38
9. Chương 9	41
10. Chương 10	44
11. Chương 11	46
12. Chương 12	51
13. Chương 13	55
14. Chương 14	57
15. Chương 15	61
16. Chương 16	65
17. Chương 17	68
18. Chương 18	74
19. Chương 19	77
20. Chương 20	82
21. Chương 21	87
22. Chương 22	91
23. Chương 23	92
24. Chương 24	96
25. Chương 25	101
26. Chương 26	105
27. Chương 27	109
28. Chương 28	117
29. Chương 29	119
30. Chương 30	121
31. Chương 31	125
32. Chương 32	129
33. Chương 33	133
34. Chương 34	138
35. Chương 35	141

Định Mệnh Của Chiến Binh

Giới thiệu

Cô con gái duy nhất của lãnh chúa gia tộc lớn, một cô gái mạnh mẽ, thích ăn vận như con trai, ham

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dinh-menh-cua-chien-binh>

1. Chương 1

Lễ cưới đầu tiên của Rionna, đất trời mang vẻ huy hoàng rực rỡ. Một ngày tháng Giêng ấm áp trái mùa. Tiết trời dễ chịu, không hề có cơn gió nào làm rối mái tóc vốn đã được chải vấn công phu. Đường như cả thế giới này đã trở nên tĩnh lặng để làm chứng cho sự kết hợp giữa hai con người.

Tiếng khịt khịt thoát ra khỏi cổ họng Rionna McDonald, khiến chồng sắp cưới của nàng phải nhướn mày.

Nhưng còn lễ cưới lần hai của nàng? Trời đất ảm đạm, ảm ướt bởi cơn bão mùa đông từ phía tây đang ào tới. Cái lạnh nhanh chóng tràn qua, gió thổi từng luồng dữ dội. Như thể cả thế giới đều biết Rionna không hề tin cậy người đàn ông đứng kế bên, người sẵn sàng xướng lên lời thề thốt sẽ ràng buộc anh ta với nàng mãi mãi.

Cơn run rẩy lướt dọc sống lưng nàng mặc cho thực tế họ đang đứng trước lò sưởi khổng lồ nơi sảnh lớn.

Caelen cau mày, bước lại gần Rionna, như để che chắn cho nàng khỏi luồng gió lạnh buốt thổi xuyên qua những tấm da thú nơi cửa sổ. Nàng vội vàng bước lùi lại trước khi thay đổi nhận định của mình. Người đàn ông này khiến Rionna thấy căng thẳng, trong khi ít ai có thể hăm dọa được nàng.

Anh ta cau mày khó chịu, sau đó hướng sự chú ý trở lại vị mục sư.

Rionna liếc nhanh xung quanh, hy vọng không có ai chứng kiến màn giao mắt đặc biệt kia. Nó sẽ không khiến người khác nghĩ rằng nàng sợ người chồng mới cưới của mình ngay cả khi nàng thực sự có cảm giác như thế.

Ewan McCabe, anh cả của ba anh em nhà McCabe, người đầu tiên được cho là sẽ kết hôn với Rionna, đang đứng cạnh em trai, hai tay khoanh trước ngực. Anh ta trông có vẻ áy náy vì đã gây ra toàn bộ chuyện này.

Alaric McCabe, người suýt kết hôn với nàng sau khi Ewan tự ý lấy Mairin Stuart, cũng có vẻ bồn chồn và liên tục liếc mắt về phía cầu thang cứ như anh ta có thể chạy trốn bất cứ lúc nào. Dù vậy, Rionna cũng không thể trách cứ Alaric. Vợ mới cưới của anh ta, Keeley, đang ở trên lầu dưỡng thương sau vết đâm chí mạng.

Lần thứ ba chắc phải may mắn hơn chứ?

Lễ cưới hôm nay của Rionna, vua David không đứng ra chủ trì. Ngài chễm chệ ngồi trước lò sưởi, quan sát mọi việc với vẻ ung chuẩn khi giọng nói đều đều của linh mục vang lên. Những người hiện đang ngồi xung quanh ngài là các lãnh chúa láng giềng, tất cả đều đang chờ mối liên minh giữa gia tộc McDonald và McCabe. Mối liên minh này được dựa trên cuộc hôn nhân giữa nàng cùng Caelen McCabe, em út, đồng thời cũng là người đàn ông độc thân cuối cùng trong ba anh em nhà McCabe.

Điều sau cùng là quan trọng nhất, bởi nếu như lễ cưới này có bất cứ sai sót gì thì không còn chàng McCabe nào kết hôn cùng nàng nữa. Ngay bây giờ, lòng kiêu hãnh cũng khiến nàng không thể chịu đựng thêm bất cứ lời hủy hôn nào khác.

Rionna liếc nhìn từ đức vua đến những lãnh chúa rồi đến người cha mang vẻ mặt khá nghiêm nghị của mình. Ông ngồi tách biệt khỏi nhóm chiến binh, trông ủ rũ và có phần hèn mạt.

Trong giây lát ánh mắt hai cha con giao nhau, môi ông cong lên lộ vẻ khó chịu. Nàng đã chẳng thể giúp cha giữ lấy vị trí lãnh chúa và cũng không trung thành với ông. Rionna chưa biết Caelen McCabe có đảm nhiệm tốt vai trò lãnh chúa không, nhưng rõ ràng anh ta là người đàn ông tốt hơn cha nàng.

Thấy mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía mình, Rionna căng thẳng hướng mắt về phía linh mục và nhận ra mình đã bỏ lỡ việc tuyên thệ. Xấu hổ hơn, nàng còn không biết ông ta vừa nói những gì.

“Đây là đoạn nàng hứa phục tùng ta, chỉ trung thành với mình ta và giữ lòng chung thủy đến suốt đời,” Caelen kéo dài giọng.

Sống lưng cứng lại trước câu nói ấy, Rionna không thể ngăn mình bằng ánh mắt sắc lẻm như mũi giáo xuyên qua người Caelen.

“Vậy chính xác điều anh sẽ hứa với tôi là gì?”

Đôi mắt lục nhợt của anh ta lạnh lùng lướt khắp người nàng đánh giá, rồi sau đó hướng lên trên như thể chẳng thấy có gì quan trọng. Rionna không thích ánh mắt đó. Caelen làm như tất cả những gì anh ta muốn chỉ là gạt bỏ nàng vậy.

“Nàng sẽ có được sự chở che của ta cùng lòng kính trọng dành cho địa vị của mình.”

“Đó là tất cả sao?”

Rionna thì thầm rồi ngay lập tức hối hận vì thốt ra những lời ấy. Mặc dù bây giờ nàng chẳng còn lựa chọn nào khác. Ewan McCabe rõ ràng yêu thương vợ mình, Mairin và Alaric đã bắt chấp đức vua lấn gia tộc để ở bên người phụ nữ anh ta yêu, hiển nhiên Rionna đã bị ném qua một bên.

Rionna cũng không hề tức giận về mọi chuyện đã diễn ra. Nàng vô cùng quý mến Keeley và cô ấy xứng đáng có được hạnh phúc. Việc người đàn ông mạnh mẽ, điển trai như Alaric công khai tuyên bố tình yêu dành cho Keeley khiến Rionna cảm thấy vui lây.

Nhưng điều đó cũng làm cuộc hôn nhân của nàng trở nên vô vọng.

Caelen lộ vẻ bức tức. “Thế chính xác nàng muốn gì?”

Rionna ngược cảm, lạnh lùng nhìn Caelen. “Không gì cả. Thế đủ rồi. Tôi sẽ có sự kính trọng của anh nhưng không cần ai che chở đâu.”

Anh ta nhướn mày. “Thế sao?”

“Đúng vậy. Tôi có thể tự bảo vệ mình.”

Caelen cười khùng khục, còn tổp đàn ông xung quanh cười rộ lên. “Tuyên thệ đi, cô gái. Chúng ta không thể nán ná cả ngày được. Mọi người đều đã đói. Họ đã chờ bữa tiệc này gần hai tuần rồi.”

Những tiếng tán thành xôn xao khắp căn phòng khiến hai gò má Rionna ửng đỏ. Đây là lễ cưới của nàng và nàng sẽ không vội vàng tiến hành. Ai quan tâm đến thức ăn cùng bao tử của bọn họ chứ?

Như thể nhận ra cô dâu đang chìm đắm vào cơn thịnh nộ, Caelen liền với tay ra, nắm lấy tay Rionna, kéo về phía mình cho đến khi hơi nóng từ người anh ta xuyên qua lớp váy, chạm vào nàng.

“Thưa cha,” Caelen kính cẩn nói, “nếu được, cha có thể nhắc lại cho cô gái này biết những gì cô ấy cần nói.”

Ấm ức suốt quá trình tuyên thệ, nước mắt tuôn trào khiến mi mắt Rionna nhức nhối, nhưng nàng thậm chí còn không thể nói ra được nguyên nhân. Cuộc hôn nhân giữa nàng và Caelen không khác gì với Alaric, nó không xây dựng trên tình yêu. Toàn bộ ý tưởng về việc kết hôn với một trong ba anh em nhà McCabe do cha nàng ngầm ngầm thực hiện rồi được những người trong gia tộc McCabe cùng đức vua chấp thuận.

Nàng chỉ là một con tốt được sử dụng rồi loại bỏ.

Rionna thở dài lắc đầu. Sự ủy mị này thật lỗi bịch. Có những điều còn tồi tệ hơn thế. Nàng đáng lẽ nên cảm thấy vui mừng vì đã tìm lại được hình ảnh người chị gái thân thương nơi Keeley. Cô ấy giờ đã có cuộc hôn nhân hạnh phúc ngay cả khi phải đối mặt với những ngày dài hồi phục. Còn cha cô sẽ không còn là lãnh chúa của gia tộc họ nữa.

Liếc nhìn sang hướng khác, nàng thấy cha mình đang nốc tiếp cốc rượu. Cũng không thể trách việc ông chìm đắm trong men say, toàn bộ dự định cuộc đời ông đã tan biến chỉ trong một khắc. Nhưng Rionna không thấy chút hối tiếc nào.

Gia tộc McDonald có thể trở nên vững mạnh, sẽ trở nên vững mạnh dưới sự lãnh đạo đúng đắn. Cha nàng sẽ không bao giờ làm được điều đó. Ông đã làm suy yếu uy danh của gia tộc McDonald đến mức họ buộc phải nài xin sự trợ giúp và liên minh với một gia tộc mạnh hơn.

Bàn tay rảnh rang của Rionna nắm chặt lại. Khôi phục lại thời kỳ huy hoàng của gia tộc, huấn luyện những chiến binh thành lực lượng chiến đấu hùng mạnh chính là mơ ước của nàng. Nhưng bây giờ đó là nhiệm vụ của Caelen, còn nàng chỉ là người quan sát chứ không được trực tiếp thực hiện như đã hằng khao khát.

Bỗng, Rionna kinh ngạc khi Caelen đột ngột cúi xuống, nhẹ nhàng chạm môi lên môi mình, rồi nhanh chóng lùi lại trước khi nàng kịp định hình những gì vừa xảy ra. Nàng đứng đó, hai mắt mở to nhìn trần trời rồi đưa bàn tay run rẩy lên miệng.

Buổi lễ đã kết thúc. Ngay lúc này những người hầu gái lũ lượt vào sảnh, mang theo những khay thức ăn đầy ắp, đa phần do gia tộc McDonald cống nạp vì cuộc cá cược ngu ngốc của cha nàng cách đây vài tháng.

Caelen quan sát cô dâu trong chốc lát rồi ra hiệu cho nàng cùng đi đến bàn ăn. Rionna nhẹ lòng khi nhìn thấy Mairin ngồi với chồng của chị ấy. Trong biển cả đầy những kẻ thô lỗ tựa tựa nhau này, Mairin McCabe chính là tia nắng mặt trời rực rỡ. Cho dù ánh nắng chói chang có thể khiến bạn mệt mỏi, nhưng lại tràn đầy ấm áp.

Mairin nở nụ cười rạng rỡ, vội vã tiến về phía nàng. “Rionna, em thật quá xinh đẹp. Hôm nay không có bất cứ người phụ nữ nào có thể sánh được với em đâu.”

Hai gò má Rionna ửng hồng vì lời khen ngợi. Sự thật nàng có chút xấu hổ về việc đang mặc cùng chiếc váy trong ngày suốt kết hôn với Alaric. Rionna cảm thấy nó nhẵn nhéo, nhàu nhĩ và cũ kỹ. Nhưng nụ cười chân thật của Mairin đã khích lệ tinh thần vốn ủ rũ của nàng.

Mairin nắm lấy hai tay Rionna như để tiếp thêm động lực.

“Ôi, tay em lạnh như nước đá ấy!” Mairin kêu lên. “Chị đã rất muốn có mặt trong lễ tuyên thệ gắn kết của hai em. Thông cảm cho chị nhé.”

“Tất nhiên rồi,” Rionna mỉm cười nói. “Hôm nay sức khỏe chị Keeley thế nào ạ?”

Sự lo lắng ẩn hiện trong ánh mắt của Mairin. “Đến đây ngồi cùng chị nào. Sau đó chị sẽ kể cho em nghe về Keeley.”

Rionna hướng ánh mắt khó chịu người chồng mới cưới của mình gật đầu tán thành, rồi nghiêng răng đi đến bàn ngồi cạnh Mairin. Nàng đang cư xử như một kẻ ngu xuẩn ngoan ngoãn trong khi chỉ mới kết hôn được năm phút.

Nhưng quả thật, Caelen khiến Rionna sợ hãi. Alaric không làm nàng cảm thấy thế. Thậm chí đến Ewan cũng chẳng đe dọa được nàng. Nhưng Caelen lại làm nàng sợ chết khiếp.

Rionna ngồi vào chiếc ghế cạnh Mairin, với hy vọng có được khoảng thời gian “hoãn thi hành án” trước khi ở chung với Caelen. Tuy nhiên, nàng không may mắn đến mức ấy. Chồng nàng kéo ghế bên cạnh rồi ngồi vào bàn, chân anh ta áp hằn vào đùi nàng.

Rionna xác định việc mình kéo ghế ngồi sát qua chỗ Mairin sẽ bị xem là khiếm nhã, rõ ràng là thế, nên thay vào đó nàng quyết định phớt lờ Caelen. Rionna không thể quên bây giờ anh ta được phép cư xử thân mật với mình bởi bọn họ đã vừa kết hôn.

Nàng hít hơi thật sâu khi nhận ra anh ta dĩ nhiên sẽ sử dụng quyền lợi của một người chồng. Thực tế là cả đêm tân hôn lẫn việc phá bỏ sự trong trắng của cô dâu. Tất cả mọi điều mà những người phụ nữ hay cười khúc khích thủ thỉ khi không có ai ở gần.

Nhưng ở đây luôn có người quanh quẩn bên Rionna, trong đời mình, nàng cũng chưa bao giờ cười khúc khích.

Keeley và nàng bị chia cách từ ngày còn bé, khoảng thời gian dài trước khi Rionna đủ lớn để tò mò về những chuyện như thế.

Có người cha phóng dăng cùng sự sợ hãi liên miên vì chuyện của Keeley, nên ý nghĩ kết hợp giữa nam nữ chỉ khiến nàng thấy buồn nôn. Nhưng bây giờ, Rionna có một người chồng mong đợi ... Thôi được, anh ta mong đợi chính xác những điều đó. Chúa giúp nàng đi, bởi nàng không hề biết gì về chuyện ấy.

Hai gò má Rionna ửng đỏ vì xấu hổ. Nàng có thể hỏi chị Mairin, hay một người phụ nữ nào đó trong gia tộc McCabe. Tất cả bọn họ đều tốt bụng và thân thiện nên sẽ không chê bai nàng. Nhưng ý tưởng về chuyện phải thừa nhận mình không biết tí gì về vấn đề đó khiến nàng chỉ muốn chui xuống núp dưới gầm bàn.

Rionna có thể sử dụng gương thành thạo hơn hầu hết đàn ông. Nàng có thể chiến đấu, thậm chí còn trở nên tàn nhẫn khi bị khiêu khích và không thể chịu nổi những cử chỉ hiển thực cũng như chẳng ngất đi lúc nhìn thấy máu.

Nhưng Rionna lại không biết cách hôn một ai đó. “Nàng sẽ ăn món này chứ?” Caelen hỏi.

Rionna ngước lên và thấy những cái đĩa cùng thức ăn đã được bày trên bàn. Caelen thận trọng cắt miếng thịt, đặt vào đĩa của nàng.

“Vâng,” Rionna thì thầm.

Thực sự, nàng đang sắp chết đói đến nơi. “Nàng uống nước lọc hay rượu?”

Tuy không hề có tâm trạng tham dự vào bữa tiệc, nhưng dù thế nào đi nữa trong ngày hôm nay, rượu dường như là lựa chọn khôn ngoan.

“Tôi dùng rượu,” Rionna nói, chờ Caelen rót cho mình một ly đầy. Nàng với lấy ly rượu nhưng ngạc nhiên khi thấy anh ta đưa nó lên miệng, đầu tiên hít vào rồi uống một ngụm nhỏ.

“Không có độc đâu,” anh ta nói, đẩy nhẹ ly rượu về phía nàng.

Kinh ngạc nhìn Caelen, Rionna không hiểu những gì anh ta vừa làm. “Nhưng chuyện gì xảy ra nếu nó có độc?”

Caelen chạm vào má nàng. Chỉ một lần. Đây có thể coi là cử chỉ trêu mến duy nhất anh ta dành cho Rionna. Nếu phân tích ra nó thậm chí không thể xem như trêu mến, nhưng lại dịu dàng, mang chút dỗ dành.

“Thì nàng sẽ không uống phải rượu độc, cũng không phải chết. Chúng ta đã suýt mất đi một người McCabe vì một kẻ hèn nhất rồi. Ta sẽ không liều lĩnh mạng sống của bất kì ai khác nữa.”

Nàng kinh ngạc. “Điều đó thật lố bịch? Anh nghĩ nếu mình chết đi mọi chuyện sẽ trở nên tốt đẹp hơn sao?”

“Rionna, ta mới vừa tuyên hứa lời thề linh thiêng bảo vệ cho nàng. Điều ấy có nghĩa ta sẽ hy sinh mạng sống vì nàng và bất cứ đứa con nào của chúng ta trong tương lai. Một tên phản bội đang trà trộn quanh đây đang cố đầu độc Ewan. Bây giờ nàng đã kết hôn cùng ta, để ngăn chặn mối liên minh giữa hai gia tộc McDonal và McCabe thì còn cách nào hay hơn việc giết nàng kia chứ?”

“Hoặc là anh nữa,” nàng thấy buộc phải chỉ ra điều đó.

“Đúng thế, việc đó cũng có thể xảy ra. Nhưng gia tộc McDonald sẽ thực sự sụp đổ nếu người thừa kế duy nhất của họ không còn nữa. Điều này khiến mọi chuyện trở nên dễ dàng với Duncan Cameron. Nàng là điểm mấu chốt của mối liên minh này, Rionna à. Dù muốn tin hay không nhưng quả thật nhiều thứ đang đè nặng trên đôi vai nàng. Ta đảm bảo nó chẳng dễ dàng gì đâu?”

“Không, tôi chưa từng tưởng tượng điều khác?” “Một cô gái thông minh đấy.”

Caelen rót đầy ly rượu trước khi đẩy nhẹ nó về phía Rionna. Sau đó anh ta nhấc ly rượu lên giữ nó ngay miệng nàng, như việc một người chồng sẽ làm cho cô dâu của mình trong suốt tiệc cưới.

“Uống đi, Rionna. Trông nàng kiệt sức thấy rõ. Nàng đang bức tức, lại quá cứng nhắc nên không thể cảm thấy thoải mái được. Hãy uống nó và cố thư giãn đi. Chúng ta đã phải chịu đựng một buổi chiều dài dằng dặc rồi.”

Quả thật, anh ta không nói dối.

Rionna mệt mỏi ngồi tại bàn nghe hết lời chúc mừng này đến lời chúc mừng khác. Đầu tiên là lời chúc dành cho gia tộc McCabe, cho người thừa kế mới của họ. Ewan cùng Mairin trông đầy tự hào về cô con gái mới sinh, người thừa kế của một trong những điền sản tuyệt vời và lớn nhất toàn cõi Scotland.

Tiếp theo là lời chúc dành cho Alaric cùng Keeley, cho sức khỏe của Keeley. Sau đó, những lời chúc tụng dành cho cuộc hôn nhân giữa nàng và Caelen được khởi xướng.

Bọn họ còn biến chất đưa ra những lời chúc tụng dâm dăng về năng lực của Caelen. Hai vị lãnh chúa thậm chí còn bắt đầu cá cược xem trong bao lâu Rionna sẽ mang thai.

Ánh mắt Rionna trở nên mờ dần, hoàn toàn không chắc chắn đó có phải do những lời tán tụng dài dòng, đang được phun ra bừa bãi hay không. Không nhớ nổi mình đã uống hết bao nhiêu ly rượu đầy, nàng cố lơ đi khi nó cuộn xoáy bên trong bao tử rồi khiến đầu mình choáng váng.

Lãnh chúa gia tộc McCabe đã ra lệnh mặc dù còn nhiều cuộc thảo luận nhằm chán cùng những quyết định cần được đưa ra, nhưng ngày hôm nay sẽ chỉ tập trung vào lễ chúc mừng cho cuộc hôn nhân của em trai anh ta.

Rionna hoài nghi chính Mairin đã tác động để sắc lệnh này ra đời. Tuy nhiên, chị ấy không cần phải lo lắng như thế, bởi mỗi bận tâm nho nhỏ dành cho bữa tiệc này đã nằm sẵn trong tâm trí Rionna rồi.

Nàng liếc qua bên thấy Caelen đang ngồi tựa lưng vào ghế, lười nhác quan sát những người ngồi quanh bàn. Anh ta đã đáp trả lại lời xúc phạm của một gã trong gia tộc McCabe khi người này lớn tiếng dạy Caelen cần phải làm gì với chất nam tính của mình. Rionna rùng mình, xóa bỏ lời nói bóng gió ấy ra khỏi đầu.

Rionna uống thêm ngụm rượu nữa rồi đặt mạnh cốc xuống bàn, âm thanh nặng nề phát ra, khiến chính nàng cũng phải nhăn mặt nhưng dường như không ai để ý đến âm thanh chói tai đó.

Thức ăn đặt trước mặt nàng bỗng trở nên quay cuồng. Mặc dù Caelen đã cắt thịt ra thành những miếng vừa ăn, nhưng ý tưởng về việc đưa nó vào miệng vẫn khiến bao tử nàng nhộn nhạo.

“Rionna, có gì không ổn sao?”

Lời hỏi han dịu dàng của Mairin khiến Rionna thoát khỏi cơn choáng váng. Nàng ngẩng đầu lên, vẻ mặt hối lỗi, rồi cố chớp chớp đôi mắt khi hình bóng Mairin đột nhiên trở nên mờ ảo.

“Em muốn gặp Keeley,” nàng thốt ra.

Nếu như vợ lãnh chúa McCabe có cảm thấy kỳ lạ khi Rionna muốn đi thăm Keeley ngay trong ngày cưới của mình, nàng cũng không để ý.

“Chị sẽ lên cùng nếu em muốn.”

Rionna thở phào sau đó bắt đầu đứng lên nhưng Caelen đã túm lấy cổ tay nàng kéo giật xuống, nét mặt cau có.

“Tôi muốn gặp Keeley bởi cô ấy đã không thể tham dự lễ cưới”, Rionna nói. “Dĩ nhiên, với sự cho phép của anh.”

Nàng gần như không thốt ra được lời đó.

Caelen quan sát trong giây lát rồi buông cổ tay Rionna ra. “Nàng có thể đi.” Lời nói nghe quá hổng hách. Quá... gia trưởng.

Bao tử nhận nhạo khi nàng cáo lỗi với lãnh chúa. Kết hôn. Chúa Giêsu thương xót (1), nhưng nàng thực sự đã kết hôn và cần phải quy phục cùng tuân lệnh chồng mình.

(1) Câu này xuất hiện trong đoạn tin mừng theo thánh Gioan, thuật lại việc Chúa Giêsu đã khóc thương khi thấy Lazarô chết.

Hai tay run rẩy, Rionna bước theo Mairin về phía cầu thang.

Họ thỉnh lặng lên lầu, cùng với một cận vệ của Ewan. Cho dù Mairin đi bất cứ đâu cũng luôn có người theo hộ tống.

Chúa nhân từ, việc kết hôn với Caelen sẽ khiến Rionna phải chịu sự quản thúc kìm kẹp sao? Ý tưởng về chuyện chẳng thể tự do đi bất cứ đâu hay làm bất cứ việc gì mà không có ai đó lèo đèo theo sau như bóp nghẹt nàng.

Mairin gõ nhẹ cửa phòng Keeley. Thấy Alaric ra mở cửa, Mairin liền bước tới, nói nhỏ với cậu em chồng.

Nghe xong, Alaric gật đầu, bước lùi lại rồi nói, “Cố gắng đừng nán lại quá lâu. Cô ấy dễ bị mệt lắm.”

Liếc nhìn người suýt trở thành chồng mình, Rionna không thể ngừng âm thầm so sánh anh ta và người em trai, hiện đã cùng nàng kết hôn.

Không nghi ngờ gì, cả hai đều là những chiến binh mạnh mẽ, nhưng nàng vẫn cảm thấy mình sẽ có cuộc hôn nhân tuyệt vời hơn với Alaric. Đường như anh ta không... lạnh lùng... như Caelen. Cũng chẳng lạnh nhạt. Hay... đại loại thế.

Chưa thể xác định sự khác biệt đó, nhưng có điều gì đấy trong ánh mắt Caelen làm phiền Rionna, khiến nàng cảm giác giống như con mồi luôn trong tư thế sẵn sàng bỏ trốn kẻ đi săn. Anh ta làm nàng thấy mình nhỏ bé, thiếu phòng bị. Và có vẻ nữ tính nữa.

“Rionna,” Alaric gật đầu nói. “Chúc mừng đám cưới của cô.”

Cảm giác tội lỗi vẫn còn hiện trong ánh mắt anh ta nhưng thật sự, nàng không hề cảm thấy phẫn uất hay bức bối với việc Alaric đã không kết hôn với mình. Mặc dù tình yêu anh ta dành cho Keeley không thể xóa tan sự bẽ bàng nhục nhã khi bị bỏ rơi của nàng nhưng Rionna vẫn đang cố gắng quên đi.

“Cám ơn anh,” nàng thì thầm.

Chờ Alaric đi ngang qua, Rionna mới bước vào phòng ngủ của Keeley.

Keeley đang nằm tựa người vào chồng gối, sắc mặt tái nhợt, những đường nét mệt mỏi in hằn trên trán.

Nhưng cô ấy vẫn mỉm cười yếu ớt khi nhìn thấy Rionna. “Thật sự xin lỗi vì đã bỏ lỡ đám cưới của cậu,” Keeley nói.

Rionna mỉm cười, bước đến, ngồi ngay mép giường để tránh làm Keeley đau rồi cẩn thận chạm vào tay người bạn thân thiết.

“Điều đó không quan trọng. Chỉ cần tớ nhớ là được rồi.” Keeley khịt mũi và cơn đau quét qua khuôn mặt cô.

“Tớ cần gặp cậu,” Rionna thì thầm. “Có một chuyện... tớ muốn xin lời khuyên.”

Hai mắt Keeley mở to kinh ngạc rồi liếc nhìn về hướng Mairin. “Dĩ nhiên là được rồi. Chị Mairin ở lại đây được phải không? Chị ấy hoàn toàn đáng tin tưởng.”

Nghe vậy, Rionna liền hướng ánh mắt do dự về phía Mairin.

“Có lẽ chị sẽ xuống dưới lấy ít rượu,” Mairin đề xuất. “Chị sẽ cho cả hai có thời gian thoải mái nói chuyện với nhau.”

Rionna thở dài. “Không, em sẽ chờ. Có thể em sẽ cần thêm lời chỉ dẫn trong chuyện này. Dù sao Keeley cũng vừa mới kết hôn thôi.”

Câu nói khiến hai gò má Keeley hơi ửng hồng, còn Mairin cười khúc khích. “Chờ chị xuống lấy rượu rồi chúng ta nói chuyện sau nhé. Chị hứa sẽ kín miệng, không điều gì có thể lọt qua cánh cửa căn phòng này đâu.”

Rionna nhìn Mairin bằng ánh mắt biết ơn trong khi Mairin đi ra cửa nói chuyện với Gannon, người chiến binh đã hộ tống họ lên lầu khi này.

“Người khác có dễ dàng nghe thấy những âm thanh trong phòng không?” Rionna thì thầm hỏi Keeley.

“Tớ đảm bảo không ai ngoài hành lang nghe được gì đâu,” Keeley nói, hai mắt sáng lấp lánh. “Bây giờ cậu muốn thảo luận gì nào?”

Nghiêm túc chờ cho đến khi Mairin trở lại bên giường của Keeley, rồi Rionna liếm môi, cảm thấy thật ngu ngốc khi phơi bày sự thiếu hiểu biết của mình.

“Chuyện phòng the ấy.”

“À,” Mairin đáp lại đầy hiểu biết. “Thế ư,” Keeley gật gù nói.

Rionna thở dài buồn bã. “Em phải làm những gì đây trong khi không hề biết về việc hôn, quan hệ vợ chồng hay... bất cứ điều gì. Em chỉ biết đến gươm và giao chiến thôi.”

Nét mặt Mairin trở nên dịu đi, đôi mắt ánh lên niềm thích thú. Cô đặt tay mình lên tay Rionna rồi siết chặt. “Cách đây không lâu, chị cũng ở vào tình thế tương tự và đã đi tìm lời chỉ bảo từ những người phụ nữ lớn tuổi hơn trong gia tộc. Đây chắc chắn là trải nghiệm vô cùng mới mẻ.”

“Đúng, mình cũng thế,” Keeley thừa nhận. “Không phải khi mới sinh ra chúng ta đã hiểu biết chuyện đó, vả lại chẳng ai trong ba chị em mình có mẹ để hướng dẫn những điều như vậy.” Cô hướng ánh mắt hối lỗi về phía Rionna. “Ít nhất, tớ cho rằng mẹ cậu cũng chưa bao giờ thảo luận vấn đề nhạy cảm này với cậu.”

Rionna khịt mũi. “Bà ấy đã thất vọng về tớ kể từ lúc ngực tớ phát triển cơ.”

Hai hàng lông mày của Keeley nhướn lên. “Ngực cậu phát triển á?”

Rionna đỏ mặt, nhìn xuống bộ ngực giờ đang phẳng lì của mình. Nếu Keeley - hay bất cứ ai - thực sự biết những gì nằm bên dưới những lớp vải vóc này... Chồng nàng sẽ sớm biết thôi, trừ khi Rionna tìm ra cách hoàn tất cuộc hôn nhân mà vẫn còn mặc nguyên quần áo.

Mairin mỉm cười lên tiếng. “Nó không quá khó đâu, Rionna. Đàn ông làm gần hết mọi việc ngay từ lúc ban đầu. À, nếu biết cách, em chắc chắn có thể làm được tất cả mọi thứ.”

“Alaric rất tuyệt vời trong việc âm yếm,” Keeley thở dài nói.

Mairin đỏ mặt, hắng giọng. “Thật ra, chị không nghĩ ban đầu Ewan có nhiều kinh nghiệm. Đêm tân hôn của tụi chị diễn ra vội vã bởi quân của Duncan Cameron đang tiến nhanh về đây. Ewan cảm thấy bị sỉ nhục về chuyện đó và đã nỗ lực để khắc phục. Có thể nói thêm là kết quả hết sức vừa lòng?”

Hai gò má ửng hồng, Rionna liếc nhìn qua lại giữa hai người phụ nữ. Ánh mắt họ đều trở nên mơ mộng, dịu dàng khi nói về chồng mình. Rionna không thể tưởng tượng nổi ngày nào đó nàng cũng sẽ có phản ứng như thế khi nói về Caelen. Bởi lý do đơn giản là anh ta quá... nguy hiểm. Đúng, sự mô tả đó hoàn toàn chính xác.

Tiếng gõ cửa ngắt quãng cuộc thảo luận khiến những người phụ nữ trở nên im lặng. Ngay lúc Mairin cất tiếng mời, Gannon liền bước vào, vẻ bất bình hiển hiện trên gương mặt.

“Cảm ơn, Gannon,” Mairin nói lúc anh ta đặt bình rượu cùng vài cái ly lên chiếc bàn nhỏ bên cạnh giường Keeley.

“Giờ anh có thể đi?”

Anh ta cau có nhưng vẫn lui khỏi phòng. Rionna ngược mắt nhìn Mairin, tò mò không hiểu vì sao Mairin lại có thể chấp nhận gã cận vệ của chồng cư xử xấc xược như thế. Trong khi Mairin chỉ mỉm cười hài lòng, rót rượu vào mấy cái ly.

“Gannon biết chúng ta có khả năng gây ra những trò tình quái và việc không nói năng gì sẽ giết chết anh ta.”

Cô đưa Rionna ly rượu rồi cẩn thận đặt ly khác vào tay Keeley. “Thực ra nó sẽ giúp giảm bớt cơn đau,” Keeley lên tiếng.

“Tớ xin lỗi, Keeley. Cậu muốn tụi tớ rời khỏi không? Tớ không muốn khiến cậu mệt thêm đâu,” Rionna nói.

Keeley hớp một ngụm rượu rồi thở dài, tựa lưng vào chồng gối. “Không. Tớ sẽ phát điên lên nếu chỉ ru rú trong phòng mình. Tớ cần có người bầu bạn. Hơn nữa, chúng ta phải xoa dịu những sợ hãi về đêm tân hôn cho cậu chứ.”

Rionna uống một hơi cạn sạch rượu rồi đưa ly để Mairin tiếp tục rót đầy. Nàng bỗng có cảm giác mình sẽ không thích cuộc trò chuyện này.

“Không có gì phải sợ cả. Chị tin rằng Caelen sẽ chăm sóc em chu đáo thôi.” Mairin xoa dịu rồi nhăn mũi phàn nàn. “Cảm tạ là em không có quân thù bám riết theo. Thật ra chị không thích đêm tân hôn của mình chút nào.”

Rionna cảm thấy máu rút hết khỏi mặt mình.

“Suyt, Mairin. Chị đang khiến cô ấy sợ đấy,” Keeley khiển trách.

Mairin liền vỗ nhẹ lên tay Rionna, an ủi. “Tất cả sẽ ổn thôi. Rồi em sẽ thấy.” “Nhưng em phải làm gì ạ?”

“Chính xác cậu đã biết được những gì?” Keeley hỏi. “Hãy bắt đầu từ đây.” Rionna nhắm mắt rầu rĩ rồi sau đó uống cạn ly rượu. “Không có gì cả.”

“Ôi em yêu,” Mairin nói. “Sự thật chị cũng chẳng biết gì, nhưng các xơ ở tu viện đã nói sơ qua cho chị nghe vài điều để thỏa trí tò mò.”

“Tớ nghĩ cậu nên nói thật cho Caelen nghe những nỗi sợ hãi của mình,” Keeley đề xuất. “Chú ấy thật quá thô thiển nếu phớt lờ sự lo lắng của một trinh nữ. Nếu Caelen có được phân nửa kỹ năng của Alaric, em sẽ không bỏ mặc ham muốn đâu?”

Mairin cười khúc khích khi nghe lời khoe khoang đó, còn Rionna lại đưa ly lấy thêm rượu lần nữa.

Rionna không đời nào muốn nói cho Caelen về nỗi lo lắng, e thẹn của mình. Người đàn ông đó chắc chắn sẽ cười nhạo nàng. Hoặc tệ hơn, anh ta sẽ dùng ánh mắt lạnh tanh hờ hững kia nhìn Rionna khiến nàng cảm thấy mình quá tầm thường.

“Nó sẽ đau chứ?” nàng ghenghenghet hỏi.

Câu hỏi khiến môi Mairin cong lên ra chiều suy nghĩ, còn lông mày của Keeley cau lại gây lắt.

“Nói thật nó không dễ chịu gì mấy. Ban đầu thôi. Nhưng cơn đau sẽ nhanh chóng qua đi và nếu người đàn ông đó có kỹ năng thì sau cùng nó khá tuyệt vời đấy.”

Mairin khịt mũi. “Chị phải nói lần nữa, miễn không có một đội quân sắp tấn công em thì mọi chuyện sẽ ổn thôi.”

“Chuyện về binh lính đủ rồi,” Keeley bực tức nói. “Không có đội quân nào sắp tấn công cả?”

Sau đó hai người phụ nữ nhìn nhau, rồi cùng cười phá lên cho đến khi Keeley rên rỉ, yếu ớt tựa vào chồng gối.

Rionna nhìn họ trân trối, không chắc mình có khao khát được thỏa mãn trong vấn đề phòng the này hay không. Nàng ngáp dài, cảm thấy căn phòng hơi xoay vòng vòng. Đầu ngày càng nặng trĩu, khó chịu hơn khiến nàng phải đưa tay đỡ lấy.

Rionna đứng dậy rời khỏi chỗ ngồi và bắt đầu bước ra cửa phòng, tự chán ghét sự hèn nhát của mình. Nàng đang hành xử như một thiếu nữ chân chính.

Hoàn toàn tuyệt vọng, Rionna cuối cùng dừng chân bên cửa sổ rồi chớp mắt bối rối khi luồng gió lạnh phả vào mặt khiến góc tằm da thú bay phấp phới.

“Cẩn thận nào,” Mairin nói bên tai nàng.

Dẫn Rionna đến chiếc ghế đặt tại góc phòng, Mairin ấn nhẹ nàng ngồi xuống đó.

“Có lẽ tốt nhất em nên ngồi đây một lát. Bây giờ không tiện bước xuống lầu đâu. Chúng ta cũng chẳng muốn những người bên dưới biết chị em mình đang làm gì.”

Rionna gật đầu, cảm thấy không khỏe lắm. Đúng, tốt nhất nàng nên ngồi lại chốc lát cho đến khi căn phòng không xoay vòng thế này nữa.

Trong lúc đó, chú rể Caelen đang nhìn đắm đắm vào những bậc thang dường như kéo dài vô tận và lãnh chúa Ewan bên cạnh trông cũng có vẻ sốt ruột. Rionna cùng Mairin đã lên đó được một lúc. Trời dần về khuya và Caelen đã sẵn sàng hoàn thành toàn bộ lễ cưới này.

Cô dâu của chàng trở nên thiếu tự nhiên và xa cách trong suốt buổi lễ. Nàng chỉ ngồi bất động trong khi mọi người trong phòng ăn uống linh đình.

Nhìn thái độ dửng dưng của Rionna thì có vẻ nàng ta còn ít hồi hộp hơn chàng trong cuộc hôn nhân này. Điều đó cũng chẳng sao. Bọn họ chỉ ràng buộc với nhau vì nghĩa vụ mà ngay lúc này nghĩa vụ của chàng là hoàn tất cuộc hôn nhân của mình.

Nơi đó của Caelen căng cứng, cơn thèm khát chiếm lấy chàng một cách kinh ngạc. Đã lâu chàng mới có phản ứng mạnh mẽ thế này đối với phụ nữ. Nhưng nó đã bùng cháy dữ dội ngay từ lần đầu chàng nhìn thấy Rionna.

Caelen đã cảm thấy xấu hổ trước phản ứng của bản thân với vị hôn thê của anh trai mình. Hành vi bất trung, bất kính ấy thiêu đốt tâm can chàng mạnh mẽ.

Nhưng cho dù Caelen có nguyện rửa bản thân thế nào đi nữa, cũng không thể thay đổi thực tế rằng chỉ cần Rionna bước vào phòng là cơ thể chàng đã tràn đầy sức sống.

Và bây giờ nàng đã là của chàng.

Caelen quan sát lối dẫn đến cầu thang lần nữa, rồi hướng ánh mắt về phía Ewan. Đã đến lúc chàng đi đón vợ mình và đưa nàng lên giường.

Ewan gật đầu, đứng dậy. Dường như việc nhà vua vẫn vui vẻ tận hưởng không phải vấn đề gì quan trọng. Lãnh chúa McCabe chỉ đơn giản thông báo tiệc mừng đã đến hồi chấm dứt, tất cả khách khứa nên kiếm cho mình chỗ nghỉ ngơi.

Mọi người sẽ tập trung vào buổi sáng hôm sau và những cuộc trò chuyện rôm rả sẽ lại được bắt đầu. Ewan đã tuyên bố tài sản thừa kế nhân danh con gái mình và bắt đầu cuộc chiến chống lại Duncan Cameron.

Sau đó, Caelen theo Ewan lên lầu đến gặp Gannon.

“Cách đây một tiếng phu nhân McCabe đã về phòng mình để cho đứa bé vừa tỉnh giấc uống sữa,” Gannon nói với Ewan.

“Còn vợ ta đâu?” Caelen kéo dài giọng.

“Cô ấy vẫn còn ở trong phòng của phu nhân Keeley. Ngài Alaric thì ở trong phòng cũ của phu nhân, nhưng ngài ấy đang mất kiên nhẫn, chỉ muốn quay trở lại ngay với phu nhân Keeley thôi?”

“Người có thể nói với anh ấy là Rionna sẽ rời khỏi trong vòng một phút nữa,” Caelen nói khi sải bước về phía cửa.

Chàng gõ cửa phòng Keeley, bởi không muốn làm chị ấy hoảng sợ bằng việc đột ngột xông vào trong. Chuyện Rionna dành quá nhiều thời gian ở trên này, tới mức bỏ lỡ cả tiệc cưới của họ quả là một sự lãng mạ.

Nghhe thấy tiếng mời vào nhỏ nhẹ của Keeley, Caelen liền mở cửa bước vào trong.

Nét mặt chàng dịu đi khi nhìn thấy Keeley hờ hững tựa người vào chồng gối. Thấy cô như định rời khỏi giường, Caelen vội vàng chạy tới đỡ Keeley ngồi dậy. Đôi mắt lộ vẻ kiệt sức, Keeley khẽ rên lên khi Caelen điều chỉnh vị trí thích hợp cho mình.

“Em xin lỗi,” chàng thì thầm.

“Chị ổn cả mà,” Keeley khẽ mỉm cười đáp lại.

“Em đến để đón Rionna.” Caelen cau mày khi nhận ra vợ mình không có mặt ở đây.

Thấy vậy, Keeley liền hất đầu hướng về góc phòng phía xa. “Cô ấy ở bên đó.”

Caelen xoay người, ngạc nhiên khi nhìn thấy Rionna ngồi tựa người trên chiếc ghế kê sát tường, ngủ thiếp đi, miệng hé mở, còn đầu ngả ra sau. Nhìn quanh phòng, chàng nhận thấy có vài chai rượu cùng mấy cái ly rỗng.

Cau mày hoài nghi, Caelen nhòm vào bình rượu, thấy nó đã trống không. Chàng liếc nhìn Keeley đang lim dim ngủ, rồi lại nhìn vào Rionna. Lúc này, nàng vẫn còn nằm yên lặng, không hề động đậy khiến chàng nhớ đến tất cả số rượu vợ mình đã uống và cả việc nàng hầu như chẳng ăn gì tại bàn tiệc dưới lầu.

“Chị say rồi!”

“Có thể,” Keeley lẩm bẩm. “Được rồi, chị đã say.” Caelen lắc đầu. Những người phụ nữ ngu ngốc.

Khi chàng bắt đầu đi về phía Rionna, lời cầu khẩn nhẹ nhàng của Keeley đã ngăn chàng lại.

“Hãy đối xử dịu dàng với Rionna nhé, Caelen. Cô ấy đang sợ hãi đấy.”

Chàng dừng lại, nhìn chằm chằm xuống người phụ nữ đang ngồi trên ghế, tiếp đó quay lại nhìn Keeley. “Đó có phải điều khiến chuyện này xảy ra không? Cô ấy tự uống say bởi vì sợ em sao?”

Keeley cau mày. “Không hoàn toàn vì em đâu. Thôi được, chị nghĩ có thể một phần nào đó thôi. Nhưng Caelen à, cô ấy sợ không biết gì về...”

Nói tới đó Keeley liền im bật, hai gò má đỏ ửng vì e thẹn.

“Em hiểu ý của chị là gì,” Caelen nói cách cộc cằn. “Đó là vấn đề giữa em và Rionna. Giờ em sẽ đưa cô ấy về. Chị cũng nên nghỉ ngơi đi, nếu không sẽ chẳng giải được số rượu lố bịch đã uống đâu.”

“Có ai từng nói em quá cứng nhắc chưa hả?” Keeley cầu nhàu.

Caelen cúi thấp người, luồn hai cánh tay bên dưới cơ thể nhẹ nhàng, nhấc Rionna lên. Nàng không hề nặng chút nào và chàng ngạc nhiên khi thấy mình thực sự thích cảm giác nàng nằm trong vòng tay mình. Nó thật... dễ chịu.

Đi về phía cửa, chàng lớn tiếng gọi Gannon, vì biết anh ta đang đứng ở phía bên kia. Cánh cửa nhanh chóng được mở ra. Trong hành lang, Caelen gặp Alaric, đang nhướn mày dò hỏi.

“Vào xem vợ của anh đi,” Caelen thô lỗ nói. “Chắc giờ chị ấy không còn biết trời đất gì nữa rồi.”

“Sao thế?” Alaric hỏi.

Caelen phớt lờ anh trai, tiếp tục đi về phía phòng của mình. Lách người vào trong, chàng nhẹ nhàng đặt Rionna xuống giường rồi thở dài, lùi lại nhìn nàng chằm chằm.

Vậy ra cô chiến binh nhỏ bé này cũng biết sợ. Để trốn tránh chàng, Rionna đã uống say bí tỉ. Caelen khó lòng có thể ca ngợi hành vi ấy nhưng cũng không thể khiển trách nàng. Dù sao, chàng không... thôi được... không tốt đẹp gì mấy.

Lắc đầu, Caelen bắt đầu cởi bỏ quần áo Rionna cho đến khi nàng chỉ còn mặc váy lót. Hai tay chàng run run, vuốt ve lớp vải lạnh mướt tanh che phủ cơ thể nàng.

Caelen không thể nhìn ra ngực nàng. Rionna là một phụ nữ mảnh khảnh, ngực chẳng đầy đặn là bao. Đáng người gây guộc nhưng lại khỏe khoắn, không giống bất cứ phụ nữ nào chàng từng gặp.

Nhấc chân váy lót của Rionna lên, Caelen muốn kéo nó ra để nàng hoàn toàn khỏa thân trước mắt mình. Caelen có quyền làm vậy bởi nàng giờ đã là vợ chàng.

Nhưng Caelen lại không muốn cư xử thô bạo với Rionna.

Đáng ra, chàng có thể đánh thức nàng, để đòi quyền làm chồng, nhưng đột nhiên Caelen có khao khát muốn được nhìn thấy ánh mắt nàng rực cháy ham muốn tương tự những gì chàng cảm nhận. Caelen muốn nghe tiếng Rionna nhẹ nhàng hét lên vì khoái cảm chứ không muốn làm nàng sợ hãi.

Chàng mỉm cười lắc đầu. Khi thức dậy vào buổi sáng, Rionna sẽ phải hứng chịu cơn đau đầu dữ dội, rồi tự hỏi cái quái gì đã xảy ra vào đêm hôm qua cho mà xem.

Caelen có thể cư xử đúng mực trong chuyện này cho đến khi nàng sẵn sàng dâng hiến cả tâm hồn lẫn thể xác, nhưng không có nghĩa là nàng phải biết điều ấy ngay lập tức.

Trượt vào nằm cạnh Rionna, Caelen kéo tấm da thú nặng trĩu đắp cho cả hai. Hương thơm mái tóc nàng thoảng vào mũi chàng, trong lúc hơi ấm từ cơ thể mảnh dẻ quyến rũ chàng.

Khẽ lăm bằm nguyên rửa, Caelen xoay người nằm nghiêng sang bên.

Trước sự bối rối hoàn toàn của chàng, Rionna lăm bằm vài lời trong khi ngủ rồi nép sát lưng chàng. Hơi ấm tỏa ra từ cơ thể gợi cảm khiến đêm nay Caelen không thể nào ngủ được.

2. Chương 2

Rionna cảm thấy có thứ gì hay ai đó đang ngồi trên đầu mình. Khẽ rên rỉ, nàng đánh vào vật thể khó chịu kia nhưng chỉ đập tay vào không khí.

Nàng cố mở mắt ra và ngay lập tức thấy hối hận. Mặc dù trời hãy còn tối nhưng luồng khí sượt qua nhãn cầu khiến Rionna co rúm sợ hãi.

Nằm yên lặng trên giường, nàng nhận thức được những điều lạ thường khác như có một cơ thể rất rắn chắc, ấm áp nằm bên cạnh, còn nàng chỉ mặc váy lót trên người.

Rionna đưa tay chạm vào ngực mình, thấy băng vải lạnh vẫn còn quấn quanh ngực. Điều đó có nghĩa chồng nàng không phải là người quá chiếm đoạt, hoặc anh ta không hề nhận ra sự đầy đặn nơi ngực nàng. Rionna cũng không quan tâm tới chuyện anh ta có biết hay không. Caelen là chồng nàng, nên sẽ sớm biết thôi. Nàng chẳng thể giấu việc này suốt đời.

Rionna rà soát lại ký ức nhưng không thể nào tưởng tượng ra những gì đã xảy ra đêm qua. Điều cuối cùng nàng nhớ chính là mình đang đứng trước cửa sổ phòng Keeley.

Giờ nàng lại đang nằm đây, bên cạnh... chồng mình.

Cuộc hôn nhân có được tính là đã hoàn thành khi Rionna không thể nhớ được gì và đã cởi bỏ nhiều quần áo hơn thường lệ? Keeley và Mairin còn chưa xét đến những vấn đề cụ thể như thế. Nếu nàng nhận ra mình chẳng hề có chút ký ức nào về sự kiện đó, có lẽ nó cũng không đến mức quá tồi tệ?”

Sự bẽ bàng xấu hổ thiêu đốt hai gò má rồi thít chặt lồng ngực Rionna. Nàng có thể nói gì hay làm thế nào để đối mặt với anh ta đây? Chuyện gì sẽ xảy ra nếu nàng đã cư xử như một ả điếm hay khiến Caelen thất vọng, hoặc tệ hơn, việc thiếu kỹ năng của nàng làm anh ta chán ghét?

Mặc dù đầu đau như búa bổ và cơn buồn nôn đang sôi trào trong bụng, Rionna vẫn nhẹ nhàng rời khỏi giường, run rẩy vì sự lạnh lẽo lướt khắp cơ thể. Chàng chiến binh của nàng tỏa ra nhiều hơi ấm khiến chiếc giường trở nên thật ấm áp.

Tạ ơn Chúa, Rionna đã không nhìn thấy điều kỳ quặc gì từ chồng mình. Nàng nằm sát bên nên nhận biết được anh ta không mặc áo dài. Chuyện gì sẽ xảy ra... nếu như anh ta hoàn toàn khỏa thân?

Nàng bị giằng xé giữa mong muốn vội vã chạy khỏi phòng với khao khát thôi thúc kỷ quặc muốn lên nhìn những gì dưới tấm chăn kia.

Đang rơi vào tình trạng tiến thoái lưỡng nan, Rionna chợt nhận ra đây là phòng anh ta, chứ không phải phòng khách.

Bước xuống giường, Rionna vấp vào chiếc váy cưới nằm trên sàn nhà khiến hai gò má nàng lại nóng bừng lên. Anh ta đã cởi đồ cho nàng sao? Hay chính nàng đã làm việc đó?

Rionna kéo chiếc váy, giơ cao nó lên hết mức có thể trước khi hé cửa dòm ra ngoài. Hành lang hoàn toàn vắng lặng, chỉ có ánh sáng mờ mờ tỏa ra từ những cây nến trên tường.

Tạ ơn Chúa.

Rời khỏi phòng, Rionna chạy men theo hành lang về phòng mình rồi cởi bỏ váy cưới để mặc vào thứ quần áo thoải mái hơn. Quần bó sát giữ ấm, chiếc áo dài đã sờn cùng đôi giày ống bằng da. Nàng cần đầu óc tỉnh táo mặc cho cơn đau đầu kinh khủng kia đang hành hạ. Cách duy nhất để thực hiện việc đó chính là có được một trận đấu ra trò.

Khi thức dậy, Caelen thấy giường mình trống trải, hơi lạnh thổi qua vùng kín của chàng. Khẽ lầm bầm nguyên rủa, chàng giặt mạnh tấm lông thú ra rồi quan sát căn phòng xem vợ mình đang ở nơi nào.

Rionna không có ở trong phòng, điều này khiến chàng giận dữ. Caelen luôn là người thức dậy đầu tiên và đi dạo quanh tòa tháp. Thậm chí đến cả anh Ewan, vẫn thường hay thức khuya dậy sớm, cũng chưa bao giờ có thể tỉnh dậy trước Caelen.

Đây là thời điểm chàng đắm mình trong sự tĩnh mịch của không gian. Trong khi toàn bộ mọi người vẫn còn say giấc nồng, Caelen đã bắt đầu ngày mới, bằng cách bơi lội trong hồ hay tập luyện kỹ năng chiến đấu.

Quăng tấm lông thú sang bên, Caelen để mình trần, đứng dậy rồi vươn người cho làn gió lạnh đầu tiên thổi qua da khiến mình tỉnh táo. Máu huyết dâng trào sinh khí, xua tan đi cơn ngái ngủ.

Caelen đổ nước trong bình ra chậu để rửa mặt, súc miệng. Có lẽ vợ chàng cảm thấy xấu hổ hoặc cô ấy đang gửi một thông điệp rõ ràng về cảm giác của bản thân đối với cuộc hôn nhân này. Dù sao đi nữa, những giới hạn đã được thiết lập, tốt hơn hết nên sớm để cô dâu mới của chàng biết rõ mọi thứ.

Nhưng trước hết phải tìm ra nàng đã.

Mặc đồ xong, Caelen lên ra hành lang. Bình thường chàng không bận tâm đến việc giữ thinh lặng, nhưng đức vua đang có mặt ở đây, đêm qua, tất cả mọi người cũng đều thức đến khuya. Hơn nữa chàng không muốn bất cứ ai biết vợ mình đã rời khỏi giường.

Quắc mắt tức giận, Caelen dừng lại bên ngoài phòng ngủ của nàng. Ai cần gõ cửa chứ! Chàng tự đẩy cửa vào nhưng chỉ được bóng đêm cùng sự lạnh lẽo... chào đón, không hề có chút ánh sáng nào trong phòng.

Caelen chợt nghĩ, mình cũng không có thói quen đốt lò sưởi trong phòng. Nhưng Rionna là một cô gái mảnh khảnh, chắc hẳn nàng ta đã thức dậy với hàm răng va vào nhau lập cập.

Chàng không quen dễ dãi với người khác. Đặc biệt trong phòng riêng của mình. Nhưng giờ Caelen đã kết hôn, vậy nên có vài điều chàng sẽ nhượng bộ. Chàng sẽ cho Rionna thấy mình là người đàn ông biết điều.

Caelen bước vào trong nhưng chỉ thấy phòng ngủ trống không tĩnh lặng. Bộ váy cưới chàng đã cởi ra cho nàng đem qua bị quăng bỏ trên ghế.

Rionna đi đâu vào giờ này kia chứ?

Sự hoài nghi gặm nhấm làm ruột gan chàng quặn thắt. Chắc chắn cô gái đó sẽ không ngu ngốc đến mức trốn đến giường người tình trong đêm tân hôn của mình. Nhưng còn lý do nào khác khiến một người phụ nữ rời khỏi giường lúc nửa đêm chứ?

Nếu có vấn đề gì, Rionna ắt hẳn đã đánh thức chàng. Giờ hai người đã là vợ chồng nên chàng có nghĩa vụ giải quyết bất cứ vấn đề gì phát sinh.

Càng suy nghĩ Caelen lại càng tức giận. Ký ức bị phản bội xa xưa vẫn còn làm chàng thấy chua chát, mặc cho chàng đã cố gắng để nó lại phía sau.

Thật khó để không nhắc đi nhắc lại tất cả những gì Elsepeth đã làm khi cô ta thay đổi vận mệnh toàn gia tộc McCabe. Cuộc hôn nhân hiện tại của Caelen là kết quả sinh ra từ sự phản bội ấy. Chàng đã nỗ lực cứu vãn sự ngu ngốc thời trai trẻ cũng như không cho phép cảm xúc che mờ óc phán đoán của mình lần nữa.

Trong một thời gian dài, gia tộc McCabe đã cố gắng chống chọi để vượt qua tình trạng gần như diệt vong do Duncan Cameron nhúng tay vào. Chỉ mới những tháng gần đây, cuộc hôn nhân của anh Ewan và Mairin cùng sự chào đời của Isabel đã đem đến hơi thở mới cho nơi này. Cuối cùng cũng có những thứ mang lại điều tốt lành cho người thân của chàng.

Vậy nên làm sao Caelen có thể khước từ một việc có thể củng cố được mối liên minh nhằm hủy diệt kẻ mà chàng và các anh mình căm thù hơn ai hết được?

Vì Chúa, chàng có thể không còn lựa chọn nào khác ngoài việc kết hôn với Rionna McDonald. Nhưng điều đó không đồng nghĩa với việc chàng sẽ biến bản thân thành người chồng bị cấm sùng, hay để cho vợ mình liều lĩnh, ngông cuồng như nàng đã làm trong những năm qua.

Bây giờ Caelen đã là lãnh chúa của Rionna. Cho dù có thích thực tế ấy hay không, nàng vẫn phải phục tùng chàng.

Tiếng kiếm va chạm nhau loảng xoảng lọt qua cửa sổ khiến chàng cau mày, sai bước đến nâng tấm lông thú lên. Phòng Rionna nhìn ra sân trong, nhưng ai lại tập luyện vào lúc quá sớm thế này. Và tại sao họ lại làm vậy chứ?

Caelen cúi người để thấy những ngọn đuốc thấp sáng một khoảng nhỏ ngay giữa sân trong. Hai kẻ đang giao đấu dữ dội. Một trong hai kẻ ngu ngốc kia đang tự giết mình. Khi một người quay lại, Caelen chợt thấy mái tóc vàng óng ánh cùng đôi môi nữ tính lộ vẻ cương quyết mím chặt lại tập trung vào trận đấu.

Chết tiệt.

Một trong hai kẻ ngu ngốc đó chính là vợ chàng.

Buông tấm da thú xuống, Caelen xoay người hiên ngang rời khỏi phòng ngủ của nàng. Lắc đầu, chàng đi xuống dưới lầu. Sai bước vào đại sảnh, chàng nhìn thấy Cormac đang từ từ bước tới.

“Người có biết việc Rionna đang đấu gươm ngoài kia không?” Caelen thốt lên.

Hai mắt Cormac mở to, vẻ mặt bối rối, không biết phải nói gì. “Không ạ,” cuối cùng anh ta thì thầm. “Tôi chỉ vừa mới dậy thôi?”

Caelen chán ghét, liếc mắt nhìn anh ta. “Người đang trở nên mềm yếu và lười biếng đấy sao?”

Cormac cười toe toét, không hề thấy phiền lòng bởi lời khiển trách của Caelen. “Hiện giờ tôi luôn có một người phụ nữ mềm mại ấm áp trên giường mỗi đêm, nên khó tìm ra động lực để thức dậy quá sớm.”

Nghe vậy, Caelen liền lầu bầu.

“Tôi thắc mắc là tại sao người phụ nữ của ngài lại rời khỏi giường vào buổi sáng sớm ngay sau ngày kết hôn với ngài thế? Nó có thể kéo theo vài kết luận đáng quan tâm đấy.”

Caelen lạnh lùng trừng mắt nhìn anh ta.

Không màng đến tâm trạng của Caelen, Cormac nói tiếp. “Sao nào, thực tế phu nhân vẫn có đủ sức chiến đấu đã cho thấy những gì ngài đã làm... à, không được tốt cho lắm.”

Lời trêu ghẹo tự mãn của Cormac khiến môi Caelen cong lên, phát ra tiếng hăm hè. “Ta cá rằng Christina sẽ không quá hứng thú với người chồng không còn sót lại cái răng nào trong miệng đâu.”

Dù đã gơ tay xin hàng, nhưng Cormac vẫn cười toe toét một cách ngu ngốc suốt chặng đường ra bên ngoài.

Cơn gió rét căm căm, nhắc nhở Caelen không bao giờ được phép quá lơ là. Đừng mất cảnh giác. Khi người đàn ông trở nên lơ là, thoải mái, đó chắc chắn là lúc anh ta sắp suy sụp.

Điều đó sẽ không tái diễn với Caelen. Chàng cũng sẽ ngăn chặn nó xảy ra cho cả hai gia tộc McCabe và McDonald.

“Phu nhân thành thạo đấy chứ,” Cormac nhận thấy.

Caelen lại quắc mắt giận dữ khi họ tiến lại gần khu vực được những ngọn đuốc thấp sáng.

“Rionna!” chàng quát lớn.

Nàng hất đầu về phía chàng đúng lúc lưỡi gươm người kia lao tới ngay vùng cổ đầy sơ hở của nàng.

Caelen đâm gươm về phía trước làm chệch đòn đánh kia. Trong lúc đó, hai mắt Rionna mở to thẳng thốt khi đầu lưỡi gươm của đối thủ chỉ cách người mình trong gang tấc.

Xoay nhẹ cổ tay, Caelen hất thanh gươm khỏi tay đối thủ của nàng rồi nhìn người này bằng ánh mắt khiến anh ta phải vội vã lùi lại phía sau.

Nếu mong đợi vợ mình lộ vẻ sợ hãi, bối rối, hay biết ơn vì chàng đã giúp nàng thoát khỏi cái chết, thì Caelen đã lầm.

Trông Rionna vô cùng tức giận.

Hai mắt lấp lánh ánh sáng ma quái tỏa ra từ những ngọn đuốc Rionna tức tối chỉ trích chàng, làm Caelen nhớ đến con mèo nhỏ đang gừ gừ tức giận. Sự so sánh ấy chắc chắn sẽ khiến nàng giận dữ hơn, nhưng đó thực sự là ý nghĩ thú vị.

“Anh nghĩ mình đang làm gì hả?” Rionna hét lên. “Suýt nữa anh đã khiến tôi mất mạng đấy! Anh không được cất tiếng quát tháo ai khi họ đang giao chiến!”

Hai cánh mũi phập phồng, Caelen tiến về phía Rionna, giận dữ bởi thái độ nói chuyện của nàng với mình trước mặt những người khác.

“Nàng nghĩ việc xao lãng không tồn tại trên chiến trận ư, Rionna? Nàng nghĩ không ai sẽ lớn tiếng quát mình sao? Một chiến binh mạnh mẽ, không phải chỉ ở mặt thể chất mà còn cả tinh thần nữa. Tự cho phép bản thân trở nên lơ là trong suốt trận đấu sẽ lấy mạng nàng đấy.”

Đỏ mặt quay đi, Rionna thu gươm về.

“Cũng không được hạ gươm xuống. Lúc này nàng hoàn toàn có thể dễ dàng bị tấn công.”

Môi Rionna uốn cong giận dữ. “Anh đã giải thích cặn kẽ rồi, chồng yêu quý à?”

“Thế sao? Ta không nghĩ thế. Ta chỉ mới bắt đầu giải thích quan điểm của mình thôi. Nàng hãy vào bên trong ngay lập tức và không bao giờ được phép làm những việc nguy hiểm như vậy nữa. Ta đã nói đủ rõ ràng chưa?”

Rionna kinh ngạc, đôi mắt chứa sắc vàng rực rỡ, ánh lên cơn thịnh nộ, cả sự bẽ bàng, nhục nhã.

“Khi tự giới thiệu vào lúc dùng bữa sáng, nàng liệu mà cư xử sao cho xứng đáng với gia tộc McCabe và phải tỏ lòng kính trọng đối với đức vua cũng như lãnh chúa của gia tộc này đấy.”

Môi Rionna khép lại, vẻ mặt nhăn nhó chống đối. Caelen tiến một bước về phía trước cho đến khi không còn khoảng cách nào giữa họ. Dù không muốn thừa nhận, nhưng quả thật vẻ ngoài lộn xộn cùng mùi hương của nàng, tất cả đều khiến cậu bé của chàng muốn thoát ra ngoài.

Caelen không thể để nàng ăn mặc thế này chạy lăng xăng khắp nơi hay giao chiến với bọn đàn ông bởi vì điều đó làm chàng thấy mình chẳng là gì ngoài một kẻ bị ham muốn khuấy động.

Chàng phát tay cho Rionna lui, cố tình muốn nàng biết mình đã bị xua đuổi. Nhưng khi nàng vừa xoay người rời khỏi, Caelen lại gọi với theo.

“Này Rionna, hãy tắm rửa đi. Nàng đang bốc mùi đấy.”

3. Chương 3

Bốc mùi. Anh ta đã nói là nàng bốc mùi! Rionna ngụp người xuống sâu hơn cho đến lúc nước chạm đến vành tai vẫn còn đỏ ửng vì xấu hổ của mình. Giờ đây nàng vẫn có thể nghe thấy tiếng cười nhạo của đám đàn ông kia vang vọng bên tai trong khi tất cả những gì nàng có thể làm chỉ là chạy ào vào trong tòa tháp.

Anh ta đã làm bẽ mặt nàng. Không chỉ bằng lời nói mà còn bằng hành động. Anh ta đã chứng minh Rionna thiếu kỹ năng khi nàng phạm sai lầm tự để mình xao lãng lúc giao đấu.

Rionna biết tất cả những điều này. Nàng không phải kẻ ngốc và hoàn toàn có thể làm chủ trận đấu với một thanh gươm. Nhưng từ khoảnh khắc nhận ra sự có mặt của anh ta, mọi nhận thức đều rời khỏi tâm trí nàng.

Rionna thấy mình thật ngốc nghếch, vụng về khi bị Caelen chơi đùa, giễu cợt. Càng ngày, nàng càng vô cùng chán ghét người đàn ông này.

Ai đó gõ cửa phòng Rionna. Nàng cau mày, ngồi thụp sâu xuống bồn tắm cho đến khi chỉ còn mũi cùng hai mắt ở trên mặt nước. lát sau, cánh cửa bật mở và Maddie ló đầu nhìn vào trong.

“À, thì ra phu nhân ở đây. Ngài Caelen nghĩ có thể cô cần giúp đỡ. Ngài ấy muốn cô xuống dưới lầu dùng bữa sáng trong nửa giờ đồng hồ nữa.”

“Ồ thế sao?” Rionna lẩm bẩm.

“Để tôi giúp phu nhân gội đầu. Chúng ta cần cố gắng để sấy khô tóc cô trong khoảng thời gian ngắn ngủi. Phu nhân có mái tóc thật dài và dày dặn. Nó đẹp như tia nắng tỏa xuống mặt hồ ấy.”

Lời khen của Maddie cứu vớt tinh thần ủ rũ của nàng. Rionna tự biết mình không hề xinh đẹp. Chị Keeley mới như thế. Rionna... thôi được, một phần cũng là lỗi của nàng. Lúc trước đáng lẽ nàng nên chăm chút để bản thân nữ tính hơn.

Giờ đây cơ thể Rionna đã mất đi nét mềm mại trẻ trung. Không người phụ nữ nào có cơ bắp như nàng. Hai cánh tay rắn chắc. Vòng eo nhỏ xíu. Hai chân cuộn cuộn cơ bắp, còn phần bụng không hề có chút mỡ thừa. Thực tế là nàng khá gầy guộc.

Nơi nữ tính duy nhất của Rionna chính là bộ ngực nhưng nàng cũng thất vọng về chúng bởi đơn giản nơi đó không hề tương xứng với tổng thể đáng người nàng.

Đó là lý do Rionna luôn che kín ngực mình vì nó chỉ gây cản trở và tạo sự xao lãng cực lớn.

Đôi khi gia tộc McDonald đón tiếp những vị khách danh dự, cha khăng khăng bắt Rionna phải ăn mặc nữ tính. Những bộ váy của mẹ nàng đã được sửa lại, nhưng phần vạt trên vẫn còn quá chật. Ngực Rionna căng hết giới hạn phần thân áo và bọn đàn ông thường buông lời cợt nhả khi nhìn chằm chằm một cách dâm dăng vào khe ngực của nàng.

Đám đàn ông đều là những kẻ lố bịch. Chỉ cần lộ ngực cho họ xem, ngay lập tức họ sẽ trở thành một lũ ngốc mờ mắt vì ham muốn.

Giờ đây, Rionna đang phải gắn bó đời mình với một gã ngốc nghếch hơn hết thảy, đồng thời cũng là kẻ nàng sợ hãi nhất. Nhưng chỉ cần vẫn giữ vẻ ngoài nam tính này, Rionna sẽ không phải lo lắng kéo lấy sự chú ý không mong muốn nữa.

“Thưa phu nhân. Cô tính ngồi đây cả ngày cho đến khi nước lạnh ngắt hay sẽ để tôi gội đầu giúp rồi chúng ta có thể sửa soạn chu tất để xuống dưới lầu ạ?”

Rionna thoát khỏi những suy nghĩ của mình rồi gật đầu đồng ý. Thấy vậy, Maddie liền lẹ làng đến bên cửa sổ lấy cái xô rồi ra hiệu cho Rionna ngồi thẳng lên. Khi Rionna ngồi dậy, hai mắt Maddie mở to kinh ngạc.

“Coi nào, phu nhân đang che giấu thứ gì thế kia?”

Rionna ngó xuống, đỏ mặt nhận ra Maddie đang nhìn chằm chằm vào ngực mình. Chúng nhấp nhô trong làn nước và Rionna đặt cánh tay ngang ngực để đẩy xuống.

“Ta ghê tởm nó,” Rionna lầm bầm.

“Ôi Chúa ơi, phu nhân đừng làm thế. Phụ nữ sẽ giết nhau để có được bộ ngực như thế đấy ạ. Chồng phu nhân đã biết ngài ấy nhận được gì chưa?”

Rionna quắc mắt.

Maddie cười khúc khích. “Tôi sẽ xem biểu hiện đó thay cho câu trả lời không nhé. Ôi Chúa ơi nhưng ngài ấy sẽ ngạc nhiên cho mà xem?”

“Anh ta sẽ không thấy được chúng nếu như ta có cách che giấu.”

Maddie lại mỉm cười thích thú rồi đổ xô nước lên đầu Rionna. “Chắc chắn phu nhân sẽ không thể che giấu nó cả đời.”

“Không. Không thể cả đời?”

“Phu nhân nghĩ ngài ấy sẽ không muốn lên nhìn báu vật của cô khi cả hai lên giường với nhau sao?”

Rionna cau mày. “Làm sao bà biết...”

Maddie chán chường nói. “Ôi thôi nào, phu nhân. Cô đã say khướt như gã chiến binh già về vườn, cũng không hề có vết tích gì trên giường của hai người cả. Trừ khi phu nhân tính nói với tôi rằng cô không phải là một trinh nữ.”

Mặt Rionna lại đỏ bừng lên. Dù Maddie đã cư xử sỗ sàng kể từ lúc họ đến, nhưng Rionna vẫn chưa quen hỏi ý kiến những người phụ nữ lạ lẫm. Nó khiến nàng cảm thấy không thoải mái.

“Sẽ còn khối thời gian để phu nhân sưởi ấm giường cho chồng mình,” Maddie khuyên nàng. “Đến lúc ấy phu nhân cần cho ngài ấy nếm trải những gì ngài ấy đã bỏ quên quá lâu. Đàn ông sẽ trầm trồ, thèm thuồng nếu phu nhân phô bày bộ ngực mang lợi thế tuyệt vời nhất ra trước mắt họ.”

Rionna lắc đầu. “Ta không bận tâm đến phản ứng của chồng mình đâu.”

“Cô nghĩ ngài Caelen sẽ cho phép gã đàn ông khác đến gần vợ mình sao? Thôi nào, thưa phu nhân. Cô có thể lo lắng trước những rủi ro có thể xảy ra, nhưng nếu một người phụ nữ không thể trông xinh đẹp nhất trong lễ cưới của mình, thì còn chờ lúc nào nữa chứ? Chỉ có kẻ ngốc mới tiến lại gần phu nhân khi cô đang ở cạnh chồng mới cưới thôi.”

“Bà đang nghĩ gì trong đầu thế?” Rionna thận trọng hỏi.

Maddie bắn cho nàng nụ cười thỏa mãn rồi bắt đầu dội sạch xà bông. “Phu nhân cứ để việc đó cho tôi. Tôi vừa nảy ra một ý hay.”

Mỗi phút trôi qua Caelen càng thêm cáu kỉnh. Đức vua đã ngồi vào bàn để dùng bữa sáng còn bọn họ vẫn đang chờ sự hiện diện của Rionna. Ngay cả Mairin, dù vẫn còn yếu sau khi sinh và chăm sóc con nhỏ, vẫn phải ngồi bên cạnh chồng chờ bữa sáng và những cuộc trò chuyện bắt đầu sau đó.

Chàng đang tính tự mình lên kéo nàng xuống dưới lầu thì căn phòng bỗng trở nên yên ắng. Thực ra, sự tĩnh lặng quá rõ rệt này khiến gáy chàng nhói nhói khó chịu.

Khi thấy mọi sự chú ý đều tập trung nơi lối vào hành lang, Caelen xoay người dõi theo những ánh mắt đó. Phản ứng đầu tiên của chàng là tức giận với người phụ nữ đã khiến mọi người chờ quá lâu. Nhưng khi chú ý đến diện mạo của nàng, Caelen lại trở nên bối rối bởi sự khác biệt quá rõ ràng.

Dù chậm chạp nắm bắt tình huống hơn những người xung quanh, bởi quá tập trung vào thực tế Rionna đã đến muộn nhưng cảnh tượng trước mắt vẫn làm chàng kinh ngạc. Khép miệng lại, Caelen vội vã liếc nhìn xung quanh để chắc chắn không ai nhìn thấy phản ứng của mình.

Sau đó chàng hướng ánh mắt trở lại phía Rionna.

Caelen chưa bao giờ nghi ngờ nàng là một người phụ nữ duyên dáng. Đôi mắt Rionna có màu sắc lạ thường. Hở phách ánh vàng. Màu tóc nàng cũng thế. Không phải đỏ hay nâu vàng, cũng không hẳn là màu vàng hoe. Màu sắc của tóc phụ thuộc vào cách mặt trời tỏa nắng xuống người nàng. Đôi lúc mái tóc có màu

vàng óng, hay nâu đỏ nhạt, có khi lại nhạt hơn hoặc sẫm đi. Một sự hòa quyện tuyệt diệu của màu sắc trên bầu trời vào lúc hoàng hôn.

Đúng thế, Rionna thậm chí có thể được xem là xinh đẹp, nếu như nàng không mãi mặc trang phục đàn ông với gương mặt và tay chân lấm bẩn.

Nhưng giờ đây...

Chúa Giêsu thương xót. Người phụ nữ đó còn có ngực. Ai biết được kia chứ? Caelen nuốt cục nghẹn trong cổ họng xuống ngay lập tức. Chàng không mong đợi mình có phản ứng như thế này. Đáng lý, chàng đã phải khám phá ra chi tiết vô cùng thú vị này vào đêm hôm qua khi người ta nghĩ chàng đã lên giường với cô dâu mới của mình.

Cô ấy đã che giấu báu vật nữ tính kia ở nơi nào thế không biết? Và tại sao Rionna phải làm vậy?

Nàng mặc chiếc váy thật đẹp và trông có vẻ rất quen thuộc. Liếc mắt nhìn về hướng Mairin, Caelen nhận ra chiếc váy đó được may cho chị ấy. Khi mặc trên người Mairin nó đã thật xinh đẹp, nhưng lúc khoác trên người Rionna, bộ váy còn trở nên lộng lẫy.

Rionna trông thật... thanh nhã. Trước đây không ai nói về nàng thế cả, nhưng lúc này nàng có vẻ mảnh khảnh, đầy nữ tính. Tóc nàng được vấn cao búi lại trên đỉnh đầu, những lọn tóc rủ xuống cổ như những tia nắng nhỏ lấp lánh.

Trông Rionna cũng hoàn toàn có vẻ nghi ngại.

Caelen nhướn một bên lông mày khi sự sợ hãi lấp đầy trong ánh mắt nàng chiến binh nhỏ bé. Trước kia, chàng đã nghĩ Rionna sẽ tự sát trước lúc để bất kỳ ai nhìn thấy mình lo lắng.

Nhưng bây giờ, mới chưa hết một ngày mà chàng đã hai lần nhìn thấy sự sợ hãi cùng vẻ mong manh, dễ bị tổn thương trong ánh mắt cô dâu của mình. Điều đó khiến Caelen muốn làm những điều ngớ ngẩn.

Như việc chỉ nằm cạnh Rionna cả đêm vì lo lắng sẽ khiến nàng thêm sợ hãi nếu như mình lên giường với nàng.

Caelen đã suýt khịt mũi. Trong tất cả những việc làm dại dột, đó chắc chắn là việc ngu ngốc nhất. Nếu binh sĩ biết được sự kiên nhẫn đột ngột này của chàng, họ sẽ cười nhạo, chế giễu chàng.

Đó là lý do tại sao Caelen phải giả vờ đã nhìn thấy nơi nữ tính mà vợ chàng vừa mới để lộ.

Quắc mắt với những gã đang nhìn nàng hau háu, đầy dâm dăng, Caelen bước lên trước giúp vợ mình ngồi vào ghế. Chàng vẫn cau có khi chào đón Rionna. Điều đó có thể là nguyên nhân khiến những vết nhăn hằn quanh mắt cùng miệng nàng.

Caelen định nói rằng trông nàng thật xinh đẹp và chàng hết lòng tán thành sự thay đổi này. Tuy nhiên, những gì được thốt ra lại không như dự tính.

“Tại sao nàng không ăn mặc cho tử tế vào? Thật không đứng đắn?”

Giật cánh tay ra khỏi tay chồng, Rionna giận dữ, nhìn chăm chăm vào chàng bằng ánh mắt có thể làm run sợ bất kỳ gã đàn ông nào. Rồi nàng tao nhã tự ngồi xuống, bỏ lại chàng đứng đó với cảm giác mình như một tên bạo chúa xấu xa nhất.

Caelen trừng mắt nhìn binh sĩ lần nữa khi họ tiếp tục nhìn đăm đăm và không ngớt bàn tán như thế trước giờ chưa từng nhìn thấy đàn bà con gái vậy.

“Trông em thật đẹp, Rionna ạ,” Mairin nói từ phía đối diện.

Mặc cảm tội lỗi trườn lên cổ Caelen. Đáng lý chàng phải là người thừa nhận vợ mình trông vương giả và thật xinh đẹp. Chàng không nên để mình bị ảnh hưởng bởi lời bình luận của người khác rồi đưa ra nhận xét vô cảm kia.

Nhưng Caelen không thể mở miệng cứu vãn sai lầm của mình.

“Ta chưa từng thấy cô dâu nào xinh đẹp như thế,” đức vua mỉm cười toe toét, khen ngợi.

Caelen quắc mắt cau kính với nhà vua và lơ đi vẻ mặt mang ý khiêu trách của Ewan.

Trong khi vua David chỉ mỉm cười thích thú rồi tiếp tục thưởng thức món ăn của mình.

“Ewan, đây là điều tốt đẹp nhất chúng ta đã làm được đây,” vua David vui vẻ nói lúc dùng mu bàn tay chùi miệng.

Caelen ước gì ngài ta đừng quá chắc chắn về chuyện mối liên minh này là điều cần thiết. Tuy nhiên, anh Ewan trông có vẻ thoải mái hơn đôi chút, nhiều tháng qua anh ấy phải lo lắng về Mairin, Isabel và Duncan Cameron. Còn Alaric trông... hài lòng. Trong thời gian dài, Alaric đã luôn bị dẫn dắt bởi sự lựa chọn khó khăn giữa người phụ nữ mình yêu thương hoặc lòng trung thành với gia tộc. Trước đây, Caelen đã từng lựa chọn sai lầm vì thế chàng cảm thấy mình không đủ khả năng để quyết định những vấn đề như thế.

Nhìn thấy sự hào hứng, vui vẻ của những người xung quanh, thật khó có thể tranh luận rằng đám cưới này diễn ra không phải là sự đúng đắn. Dường như chỉ có chàng và Rionna là không hề vui vẻ.

Ewan nhìn về hướng Caelen trước khi quay lại với nhà vua. “Đúng như thế, chúng ta đã làm được một việc tốt?”

“Ngay khi đứa bé đủ khỏe để chịu được chuyến hành trình, người phải nhanh chóng tuyên bố cai quản Neamh Álainn. Đây là điều quan trọng để đảm bảo mối liên kết sau cùng cho thành lũy của chúng ta.”

Nhà vua quay sang nói với Caelen. “Một trận bão mùa đông sắp tràn về, nhưng việc người quay về pháo đài của gia tộc McDonald cũng rất quan trọng. Mối liên minh đã được xác lập, nhưng ta không tin vị lãnh chúa trước sẽ không khuấy động chia rẽ. Nhiệm vụ của người sẽ là đưa người dân McDonald vào tầm kiểm soát và tôn trọng mối liên minh với gia tộc McCabe.”

Cứng đờ vì lời lăng mạ đó, Rionna hất đầu lên bắn ánh mắt mang đầy vẻ bức tức về phía nhà vua. Thấy vậy, Caelen liền giữ lấy tay nàng, siết chặt cảnh báo.

“Ngài quên thân là người McCabe sao? Ngài nghĩ thân sẽ phản bội người thân? Phản bội anh trai mình hay sao?” Caelen lên tiếng, cố kiểm soát cơn giận dữ. Chàng và Rionna đang phải hy sinh quá nhiều cho lợi ích của cả hai gia tộc. Chàng sẽ không bỏ qua lời lăng mạ đó. “Lãnh chúa McDonald là kẻ không trọng danh dự không đồng nghĩa với việc người dân của ông ta cũng thế.”

Rionna từ từ ngồi xuống ghế, hai vai căng cứng dần dần ra, thư giãn hơn đôi chút. Lúc Rionna hướng đôi mắt ánh sắc vàng lấp lánh đến Caelen, chàng nhìn thấy lòng biết ơn của nàng. Và cả sự kính trọng miễn cưỡng.

“Ta không có ý xúc phạm,” vua David nói. “Thật ra, người sẽ không có thời gian thoải mái đâu. Người dân McDonald chưa thể sẵn lòng chấp thuận người là lãnh chúa mới của họ. Người cần phải đề cao cảnh giác. Duncan Cameron sẽ sử dụng bất cứ cách thức nào để làm suy yếu mối liên minh của chúng ta. Hẳn là con rắn độc sẵn sàng làm mọi thứ.”

“Thần hoàn toàn tin tưởng em trai mình sẽ làm tất cả những gì cần thiết để huấn luyện gia tộc McDonald thành lực lượng chiến đấu hùng mạnh,” Ewan nói. “Chú ấy đã góp công lớn giúp gia tộc McCabe trở nên bất khả chiến bại. Thật ra thần rất thất vọng khi để mất chú ấy cho dù việc ấy giúp thần giành được một đồng minh hùng mạnh.”

“Anh sẽ không mất em đâu,” Caelen mỉm cười lên tiếng. “Giờ chúng ta đã là láng giềng với nhau rồi?”

Alaric, người vẫn im lặng từ nãy đến giờ, cau mày liếc nhìn giữa hai người anh em của mình rồi cất giọng nói. “Anh sẽ làm gì đây, Ewan? Anh không thể có mặt cùng lúc ở hai nơi. Neamh Álainn sẽ cần phòng ngự tốt, Mairin và Isabel phải được bảo vệ bằng mọi giá. Nhưng anh cũng không thể bỏ bê pháo đài cùng gia tộc chúng ta được.”

Ewan mỉm cười, trao đổi ánh mắt bí ẩn với nhà vua. “Alaric à, sự thật đúng như chú nói. Chú là người duy nhất không có điền sản của riêng mình. Dường như cách thích hợp duy nhất là chú sẽ bảo vệ pháo đài của gia tộc McCabe trong khi Mairin và ta cai quản Neamh Álainn?”

Alaric sững sờ hết nhìn Ewan rồi lại nhìn đến Caelen, sau đó lắc đầu. “Em không hiểu?”

“Ta không thể làm lãnh chúa lâu hơn nữa,” Ewan thì thầm rồi xoay người qua Mairin, hai mắt ngập tràn tình yêu. “Chắc chú đã thấy được điều đó. Với sự chào đời của Isabel, vận mệnh của ta, của tất cả chúng ta, đã thay đổi ngay khi con bé hít thở lần đầu tiên. Nhiệm vụ của ta là bảo vệ tài sản cho con gái mình. Ta không thể phân chia công bằng nhiệm vụ giữa gia tộc với vợ con mình. Đó chính là lý do chủ sẽ trở thành lãnh chúa McCabe. Ta nghĩ không còn ai thích hợp hơn để đảm đương nhiệm vụ này đâu.”

Lùa tay vào tóc, Alaric dăm dăm nhìn Ewan với vẻ khó tin. “Em thậm chí không biết nói gì, Ewan. Anh luôn là lãnh Chúa. Kể từ khi cha chúng ta qua đời, đã là thế. Em chưa bao giờ cân nhắc đến chuyện mình sẽ là người đảm đương vị trí đó cả.”

Nhà vua nhướn một bên mày. “Người đang nói người phải suy nghĩ về nó?”

“Dĩ nhiên là không rồi, thưa đức vua. Tôi sẽ làm bất cứ điều gì cần thiết để đảm bảo sự an toàn và tương lai cho gia tộc mình.”

“Hình như ngoại trừ việc kết hôn với tôi,” Rionna khe lồm bồm.

Nhưng Caelen đã nghe thấy và nhanh chóng liếc ánh mắt sắc lẹm nhìn vợ mình. Chàng đã không suy xét đến việc Rionna có thể nuôi dưỡng tình cảm dành cho Alaric. Chắc chắn họ không ở bên nhau đủ lâu. Nhưng ai có thể giải thích những điều chứa trong đầu óc của một người phụ nữ chứ?

Alaric không lạnh lùng như Caelen. Chàng cũng biết mình là kẻ không có lòng khoan dung thậm chí còn cay nghiệt, nhẫn tâm. Alaric dường như hòa hợp với phụ nữ hơn. Họ yêu mến và cảm thấy anh ấy lôi cuốn.

Có phải Rionna khó chịu với thực tế mình đã kết hôn sai người? Caelen đã không cân nhắc đến điều này và giờ đây chàng không hề thích ý nghĩ ấy chút nào.

“Thế là mọi chuyện đã ổn,” nhà vua thông báo khi đặt ly rượu của mình xuống. “Chúng ta sẽ triệu tập các lãnh chúa để Ewan có thể chỉ định em trai mình là lãnh chúa mới của gia tộc McCaben.”

“Còn binh sĩ của chúng ta thì sao?” Alaric hỏi Ewan.

Caelen cúi người về phía trước, chăm chú lắng nghe. Gia tộc McCabe có lực lượng chiến đấu hùng mạnh, nhưng nó sẽ bị phân chia. Điều này không có lợi cho ai cả.

Ewan nhăn nhó. “Ta sẽ mang theo một đội quân vừa phải để bảo vệ cho Mairin và Isabel. Khi đến Neamh Álainn, ta có thể cho vài người quay trở lại nếu cảm thấy vừa lòng với lính gác nhà vua cất giữ ở đó.”

Rồi Ewan nhìn sang Caelen. “Ta nghĩ chú nên để Cormac ở lại đây bởi cậu ta vừa mới kết hôn nên sẽ gặp nhiều khó khăn khi chuyển tới McDonald với cô vợ mới cưới của mình. Ta không thể chia người qua bên chú được nhưng có thể phái Gannon đi cùng để hỗ trợ việc luyện tập cho binh sĩ McDonald.”

Caelen ngạc nhiên nhìn anh trai. “Nhưng Gannon là cận vệ tinh nhuệ nhất của anh, cũng là người anh tin tưởng nhất. Anh ta đã trung thành bảo vệ cho vợ và con của anh mà?”

“Đó là lý do tại sao ta phái cậu ấy đi cùng chú,” Ewan nhỏ giọng nói, rồi liếc mắt biểu lộ ý xin lỗi về phía Rionna. “Chú sẽ cần một đồng minh thân cận, ai đó chú có thể thật tin tưởng.”

Rionna nén nhịn nhìn những tấm thảm thêu treo trên lò sưởi. Mặc kệ người ta có thể đập đá vào mặt mình nhưng nàng vẫn không mấy may mắn biểu lộ chút cảm xúc. Hai mắt mang vẻ cảnh giác, không điều gì làm lộ ra suy nghĩ của Rionna.

Tiếp đó nàng xoay người như thể đang hạ cố đáp lời những người ngồi xung quanh, rồi khịt mũi theo kiểu tinh tế của phái nữ, nhưng không hiểu vì sao Caelen lại biết nàng đã cố để không khịt mũi rõ ràng như đàn ông.

“Việc ngài cho phép bản thân giao thiệp với những người của gia tộc McDonald thật là điều đáng kinh ngạc. Tại sao phải tạo mối liên minh này trong khi chúng ta rõ ràng không cùng địa vị và chẳng hề tin tưởng nhau như thế?” Rionna nói.

Caelen suýt nghiêng nát tay nàng trong tay mình. Hai cánh mũi phập phồng, có lẽ chàng nên trừng phạt việc Rionna đã nói chuyện với đức vua lẫn anh Ewan như thế, nhưng điều gì đấy trong ánh mắt nàng ngăn

chàng lại. Nó không chỉ mang vẻ tức giận mà còn là sự tổn thương ẩn núp nơi nào đó trước khi nàng kịp che giấu những cảm xúc vừa lộ ra.

Nó biến mất quá nhanh đến nỗi Caelen tự hỏi liệu có phải mình đã tưởng tượng ra không.

Nhà vua cười khúc khích còn mặt mũi Ewan nhăn nhó cả lại.

“Thật không dễ khi bắt cô phải nghe điều này, Rionna. Hãy nhận lời xin lỗi của ta. Nhưng ta sẽ không đưa em trai mình vào nơi nguy hiểm mà không hề có ai hỗ trợ?”

“Việc Caelen là chồng tôi khiến anh ấy được bảo vệ nhiều hơn khi là người của ngài đấy,” Rionna chỉ ra. “Có lẽ ngài nên quan tâm đến bản thân mình thì hơn và đừng lãng mạ tôi như thế.”

Hai mắt Ewan nheo lại đầy tức giận với lời đe dọa đầy ngụ ý kia. Còn Caelen chỉ đơn giản thấy thú vị.

“Coi nào, Rionna. Nàng sẽ làm anh ấy lo lắng, nghĩ rằng nàng sẽ cứu cổ ta trong khi ta ngủ đấy,” Caelen kéo dài giọng.

Rồi chàng ngả người, choàng tay quanh gáy nàng và làm điều mình đã mong muốn kể từ khi Rionna bước vào căn phòng này. Môi chàng chà sát trên môi nàng. Nhưng đây không phải một nụ hôn quyến rũ, đi kèm những cử chỉ ngọt ngào cùng lời lẽ êm dịu.

Đó chỉ là hành động để khiến nàng tỉnh lặng, trao uy quyền lại cho chàng. Và là lời gợi nhắc việc nàng thuộc về ai.

Cô gái nhỏ bé hiểu chiến này đã cắn lấy môi Caelen. Chàng nếm thấy vị máu nhưng cũng cảm nhận được sự ngọt ngào của nàng. Không lùi lại như Rionna mong đợi, Caelen tấn công mạnh mẽ hơn cho đến lúc máu của mình tràn lên lưỡi nàng. Thấy Rionna cổ giật người ra, chàng liền kéo mạnh nàng ép sát vào người mình, khuôn ngực đầy đặn của nàng căng ra trong làn vải áo.

Chỉ khi Rionna yếu ớt tựa vào chàng, không còn chống cự nữa, Caelen mới từ từ kéo người ra dùng mu bàn tay lau miệng, trong lúc vẫn nhìn chăm chăm vào mắt nàng.

“Xem đấy, anh Ewan, cô ấy hoàn toàn vô hại. Anh vừa mới biết cách đối phó với cô ấy đấy.”

Rionna bật đứng dậy, hai mắt lóe lên tức giận. “Anh là kẻ ngu ngốc xấu xa nhất!”

Caelen kìm lại nụ cười toe toét lúc nàng xoay người hối hả rời khỏi phòng. Chắc hẳn, nàng sẽ thấy bị xúc phạm khi biết sải chân dài mang dáng dấp đàn ông của mình đã hoàn toàn hủy hoại chỗ vải mềm rũ ngay chân. Rionna trông giống như một phụ nữ đang hờn dỗi.

Có lẽ đó là điều duy nhất khiến nàng không giận dữ.

4. Chương 4

“Chúa ơi, Rionna, chúng ở đâu ra thế?” Keeley la lên. Rionna cau có đóng cửa phòng lại rồi nhìn xuống, nhận ra thứ Keeley ám chỉ.

“Chúng là ngực thôi mà?”

“Ồ, tớ có thể thấy. Nhưng tớ muốn hỏi là vì sao sau một đêm nó lại đầy đặn như thế.”

Rionna nhìn chăm chăm Keeley trong giây lát rồi phá lên cười. Chẳng biết là cười hay khóc, nàng dụi mắt trước khi đề điều đó xảy ra.

Hai mắt Keeley đầy vui vẻ lúc Rionna bước tới đổ sụp xuống chiếc giường bên cạnh cô.

“Anh ta... Anh ta...?”

“Sao, Rionna? Anh ta sao?”

“Anh ta là kẻ đàn độn! Một tên thùng rỗng kêu to, rườm rà... một kẻ ba hoa!”

“Tớ thấy cậu thiếu hụt ngôn ngữ trầm trọng trong lĩnh vực lãng mạn đấy,” Keeley nói cộc lốc.

“Tớ đang cố tỏ ra thận trọng,” Rionna lầm bầm.

“Cậu đang ám chỉ đến người chồng mới cưới của cậu phải không?”

Rionna thở dài. “Nó sẽ chẳng bao giờ tốt đẹp, Keeley à. Tớ nhìn thấy cậu và Alaric, rồi tới cách mà Ewan yêu thương Mairin. Và tớ nhìn lại mình với Caelen.”

Gương mặt Keeley ngập tràn nỗi buồn bã cùng sự lo lắng. “Cậu nghĩ mình sẽ không hạnh phúc sao?”

Rionna ngay lập tức cảm thấy hối lỗi. Keeley đang nằm ở đây để hồi phục sau vết thương chí mạng. Cô ấy đã kết hôn với người suýt là chồng của Rionna nên có thể sẽ thấy mình thật xấu xa nếu biết nàng không hạnh phúc.

“Thực sự tớ chẳng thấy thoải mái và vui vẻ khi ở cùng với bất cứ ai trong ba anh em nhà McCabe, vì thế cậu không cần phải thấy có lỗi khi đã kết hôn với Alaric đâu. Ít nhất một người trong số chúng ta cũng được hạnh phúc và tớ rất vui mừng khi cậu đã tìm được ai đó yêu mình tha thiết.”

“Đêm qua thế nào?” Keeley cẩn thận hỏi.

Rionna nheo mắt. “Tớ không biết. Điều cuối cùng tớ nhớ là mình đang đứng bên cửa sổ phòng cậu. Khi thức dậy, tớ thấy Caelen nằm kế bên không mặc gì cả còn tớ vẫn mặc váy lót. Chắc chắn nó không đến mức quá tồi tệ nếu như tớ thậm chí không thể nhớ gì hết đúng không?”

“Cậu nói cậu vẫn còn mặc quần áo sao?”

“À, đúng vậy. Tớ không hề trần trụi nếu như đó là điều cậu đang hỏi.”

Keeley cười khúc khích. “Rionna, chẳng có chuyện gì xảy ra cả đâu. Chú ấy không hề lên giường với cậu. Tối qua, cậu ngủ gục trên chiếc ghế kia kìa. Caelen đã đến, bế cậu lên và mang về phòng đấy. Chú ấy ắt hẳn đã cởi đồ hộ cậu rồi đặt cậu lên giường?”

Rionna thở dài buồn bã, hai vai sụp xuống. “Sự thật thì tớ hy vọng nó đã xảy ra. Giờ tớ lại phải nơm nớp lo sợ lần nữa?”

Keeley vỗ nhẹ vào tay Rionna. “Cậu lo lắng quá mức rồi. Ban đầu có hơi đau nhưng sau đó cảm giác sẽ rất tuyệt đấy.”

Rionna không hề bị thuyết phục nhưng chẳng muốn tranh luận.

“Giờ thì nói tớ nghe tại sao đột nhiên ngực cậu... lại đầy đặn thế kia đi.”

Rionna đảo tròn mắt. “Tớ luôn buộc ngực lại. Thật ra khi tớ bắt đầu dậy thì, bộ ngực là nơi phát triển trước hết. Tớ không thể nào sử dụng kiểm hay di chuyển lắt léo nhanh chóng khi có thứ đầy đặn này ngay ngực cả. Thật ghê tởm, tớ mượn lời của Caelen để nói đấy.”

Keeley há hốc miệng. “Chú ấy nói thế sao?”

“Anh ta lầm bầm điều gì đấy về việc ăn mặc của tớ rồi đề cập đến từ ghê tởm kia. Tớ có khuynh hướng đồng ý với anh ta đấy.”

“Cậu nói đúng. Chú ấy là một kẻ đàn độn.”

Rionna cười toe toét rồi thở dài. “Sự thật chiếc váy này đang khiến tớ trở nên ngớ ngẩn. Tớ sẽ thay nó ra và có lẽ đi dạo mát một lát. Những bức tường của tòa tháp đang vây hãm lấy tớ?”

“Cậu luôn thích ở bên ngoài tự do tự tại hơn mà,” Keeley mỉm cười nói. “Vậy thì cậu đi đi. Nếu Caelen có hỏi, tớ sẽ không nói cho chú ấy biết tớ đã gặp cậu đâu.”

Rionna cúi người hôn lên má Keeley. Nàng đã định kể cho cô ấy những gì mọi người bên dưới bàn về việc Alaric sẽ trở thành lãnh chúa mới của nơi này, nhưng như thế nàng sẽ hủy hoại niềm vui được báo tin mừng

của anh ta. Thật ra đôi vợ chồng son này cần khoảng thời gian tuyệt vời bên nhau bởi cả hai vừa mới thoát khỏi địa ngục đáng sợ.

“Tớ sẽ gặp lại cậu sau. Giờ thì nghỉ ngơi cho khỏe đi, cô bạn yêu quý ạ.”

Keeley cười toe toét, đầy ma mẫn. “Khi cậu trở lại, tớ sẽ nói cho cậu nghe mọi thứ tớ biết được về chuyện kia. Thật ra cậu có thể thuần phục kẻ thô lỗ nhất chỉ với vài chiêu vuốt ve và sự sáng tạo trong việc sử dụng miệng của mình.”

Rionna đỏ bừng mặt rồi úp tay lên hai tai rên rỉ.

Keeley tựa người vào chồng gối và mỉm cười. “Tớ rất vui khi cậu ở đây, Rionna à. Tớ nhớ cậu lắm.”

“Tớ cũng thế.”

Vội vã men theo hành lang đi đến phòng ngủ của mình, Rionna nhanh chóng cởi bỏ bộ váy mong manh này khỏi người. Giờ đây nàng thật sự chỉ muốn cuộn tròn người trên giường và quên đi cảnh tượng bê mặt kia của mình.

Rionna đã ngu ngốc để cho Maddie can thiệp vào. Quần áo hở hang chỉ dành cho người phụ nữ xinh đẹp biết tất cả những quy tắc giao thiệp. Nói chuyện, đi đứng thế nào. Cư xử hòa nhã và cung kính ra sao. Mọi điều mà Rionna không hề hay biết.

Tất cả những gì Rionna đã làm là tự biến mình thành kẻ ngu ngốc bậc nhất và trao cho Caelen cơ hội làm bê mặt nàng.

Nàng ghét anh ta.

Đã đủ tệ khi Caelen nghĩ mình là kẻ hy sinh cao quý vì đã chấp nhận kết hôn với cô dâu bị bỏ rơi của anh trai mình, nhưng giờ anh ta lại còn trở thành một kẻ ngu ngốc, thiển cận quá mức chịu đựng.

Giá mà nàng có chị gái để thoát khỏi cuộc hôn nhân này. Khi đấy Rionna có thể tự ý ăn mặc và làm những gì mình muốn, rồi nhấc gương bất cứ khi nào nàng thích.

Nhận ra mình đang đứng khỏa thân trong tiết trời khá lạnh lẽo, Rionna mặc chiếc quần bó sát bạc phếch rồi kéo chiếc áo dài ưa thích của mình qua đầu. Đôi giày ống đã cũ của nàng có một lỗ thủng ở phần gót giày, nhưng nó vừa khít chân và chưa bao giờ rời bỏ nàng.

Nán lại thêm chốc lát để tết tóc, Rionna trượt thanh gương vào bao rồi tận hưởng cảm giác thoải mái thêm lần nữa.

Sau đó nàng xoay người, rời khỏi phòng.

Mặc xác Caelen McCabe. Mặc xác nhiều người khác. Gia tộc của nàng có thể không phải hùng mạnh hay khôn ngoan nhất, cũng không có được kỹ năng chiến đấu như những gia tộc khác, nhưng họ là người dân của Rionna và nàng sẽ chẳng để họ bị xem thường. Cha nàng, kẻ xấu xa luôn tự cho mình là đúng đắn đã làm việc đó đủ rồi.

Nhẹ nhàng bước xuống lầu, Rionna hy vọng mọi người vẫn còn say sưa trò chuyện. Đi tới những bậc thang dưới cùng, nàng nghiêng đầu lắng nghe âm thanh vang vọng trong đại sảnh.

Rồi nàng vội vàng đi theo hướng ngược lại, lên ra lối cửa bên hông dẫn vào sân trong.

Những binh sĩ của các gia tộc láng giềng khác đang luyện tập. Họ cười đùa pha trò. Mùi mồ hôi vương vào mũi Rionna, còn âm thanh kim khí quen thuộc vang vọng trong tai nàng.

Nhưng nàng không nán lại mà rời khỏi chỗ nhóm binh sĩ tụ tập đó rồi đi xuyên qua rừng cây tiến về phía hồ nước.

“Rionna!”

Quay phắt người lại, nàng nhìn thấy cha đang đứng ngay tại nơi mình vừa rời khỏi. Ông đang cau mày, hai tay khoanh trước ngực, sau đó buông một tay ra hiệu cho nàng đi theo.

Rionna tính phút lơ lửng triệu gọi ấy, nhưng giờ không phải lúc. Ông vẫn còn là lãnh chúa của nàng, mặc dù không còn mấy ngày nữa. Chồng của nàng sẽ đảm đương vai trò lãnh đạo và Chúa giúp nàng, không biết còn có ai ngồi vào vị trí ấy khiến nàng kinh hoàng hơn anh ta nữa không.

Cầm Rionna siết chặt, nàng bước theo cha và dừng lại cách ông một khoảng ngắn. “Có chuyện gì vậy ạ?”

“Ta có lời muốn nói với người. Chúng ta không thể để Caelen McCabe tiếp quản gia tộc McDonald được.”

“Trong vấn đề này chúng ta có ít lựa chọn,” nàng thận trọng nói. “Một là chúng ta liên minh với gia tộc McCabe hoặc phải tự mình đối mặt với Duncan Cameron?”

“Đúng, nhưng nó không phải là lựa chọn duy nhất?”

Rionna nhướn một bên mày. “Cha nghĩ liệu có hơi muộn để nói như thế hay không? Chẳng phải cha nên đến gặp con thảo luận giải pháp này trước khi để con kết hôn với Caelen McCabe sao?”

“Câm miệng lại trước lúc ta làm nó nín thinh,” cha nàng gầm lên. “Ta vẫn còn là lãnh chúa của con và vì Chúa, ta sẽ không tha thứ cho hành vi xúc phạm kia đâu?”

Rionna bướng bỉnh nhìn chằm chằm người đàn ông mình đã không còn kính trọng trong nhiều năm qua. Ông là một kẻ đáng khinh, ngay cả khi là lãnh chúa hay là cha nàng. Rionna không thể lựa chọn được hoàn cảnh mình sinh ra. Nếu có thể, nàng nhất định sẽ làm điều đó.

“Hãy nói cho con nghe. Kế hoạch người áp ủ để cứu tất cả chúng ta khỏi tay của gia tộc McCabe và Duncan Cameron là gì?”

Ông mỉm cười khiến cả người Rionna run lên. “Nếu như không thể đánh bại một gã đàn ông, con nên cân nhắc đến việc kết thân với hắn. Ta định kết đồng minh với Cameron. Hắn hứa cho phép ta giữ lấy vị trí lãnh chúa còn ta sẽ trợ giúp hắn.”

Rionna tái nhợt, sắc hồng đang từ từ rút khỏi mặt nàng. “Cha đang nói đến sự phản bội đấy!”

“Im lặng!” cha nàng rít lên. “Chúng ta có thể bị nghe lén?”

“Cha là một kẻ ngốc,” Rionna quát lên. “Con hiện đã kết hôn. Không cần làm điều gì cả. Duncan Cameron là kẻ không hề trọng danh dự. Cha không thể nào nghĩ đến việc liên minh gia tộc chúng ta với hạng người như hắn được.”

Bị một cái tát như trời giáng vào mặt, Rionna liền im bật. Nàng lão đảo lùi về sau, tay khum lấy cằm.

Sau khi lấy lại được thăng bằng, cơn thịnh nộ trong nàng bùng lên dữ dội đến mức nàng sợ mình sẽ nổ tung.

Rionna rút gươm chìa về phía cha mình, đầu gươm chạm ngay cổ ông ta. Hai mắt ông ta lồi ra, trán lấm tấm mồ hôi, nhìn nàng trần trối.

“Đừng bao giờ chạm vào tôi lần nữa,” nàng gầm lên. “Nếu ông còn giơ tay đánh tôi, tôi sẽ móc tim ông ra và ném nó cho lũ chim ó ăn đấy.”

Cha nàng chậm rãi giơ hai tay lên, từng ngón tay run rẩy như những chiếc lá mùa thu. “Đừng làm liều thế, Rionna. Hãy nghĩ kỹ những gì mình đang nói đi?”

“Tôi nói thật đấy,” Rionna nói bằng chất giọng khàn khàn đến mức ngay bản thân nàng cũng không nhận ra. “Ông sẽ không có cơ hội đưa gia tộc chúng ta vào con đường nhục nhã đâu. Cũng chẳng thể kéo tôi vào vũng bùn ấy. Chúng ta sẽ không liên minh với Cameron hay phản bội lại giao ước với gia tộc McCabe?”

Rionna lùi lại một bước rồi hạ gươm xuống.

“Cút khỏi tầm mắt của tôi. Ông khiến tôi thấy phát ốm?”

Cha nàng cong môi lộ sự chán ghét. “Mày luôn là nỗi thất vọng, Rionna. Mày xử sự như một gã đàn ông nhưng lại không phải nam cũng chẳng ra nữ.”

“Cút đi,” nàng nói thầm.

Ông ta xoay người hiên ngang rời đi, để nàng lại đó run rẩy trong gió lạnh.

Chậm rãi Rionna quay lưng hướng về phía hồ nước và tiến đến sát bờ. Hôm nay màu nước sẫm tối báo điềm gở. Gió thổi qua bề mặt hồ, tạo nên những đợt sóng đánh dạt vào ven bờ.

Mặt nàng bóng rắt. Cha chưa bao giờ đánh nàng nhưng Rionna lại sợ hãi ông ta vì lý do hoàn toàn khác. Sự thật Rionna luôn né tránh ông ta bất cứ khi nào có thể, và cho đến khi nàng vẫn còn là một quân tốt đen có giá trị, ông ta vẫn sẽ buông tha nàng.

Vô hồn nhìn chăm chăm mặt nước, lần đầu tiên kể từ lúc toàn bộ mớ bong bóng này bắt đầu, Rionna cảm thấy làn sóng thất vọng lướt qua hai vai, ghì người mình xuống.

Nàng biết gì về việc làm vợ kia chứ?

Rionna liếc xuống quần áo của mình, sự ngượng ngùng bám chặt lấy hai gò má nàng và căng ra trong lồng ngực.

Caelen McCabe đã làm nên những điều không kể nào khác có thể làm được. Anh ta khiến nàng phải xấu hổ vì bản thân mình. Điều đó làm nàng giận dữ.

Rionna xoa hai tay vào nhau rồi dút nó vào bên dưới mếp áo. Nàng đã sơ suất không đeo bao tay khi quá vội vã rời khỏi tòa tháp cùng những bức tường vây quanh mình.

Nhưng ngay cả đợt gió lồng lộng cùng cái lạnh rét buốt cũng không khiến nàng muốn quay trở lại với sự ấm áp bên trong kia, cùng tương lai phải gắn bó đời mình với người đàn ông lạnh băng như đám sương mù vẫn quanh hồ nước này.

“Rionna, nàng không nên ở ngoài trời lạnh lẽo thế này.”

Rionna cứng người nhưng không hề quay lại khi lời khiển trách gọn lỏn của chồng mình vang tới.

“Nàng sẽ bị bệnh đấy.”

Đến đứng cạnh Rionna, anh ta hướng theo ánh mắt nàng, nhìn đắm đắm ra hồ nước.

“Anh đến để xin lỗi tôi sao?” nàng hỏi, liếc mắt nhìn anh ta.

Caelen giật mình ngạc nhiên rồi quay qua nhìn nàng chăm chú, lông mày nhướn cả lên. “Xin lỗi về chuyện gì?”

“Nếu như anh phải hỏi thì nó không còn là lời xin lỗi thật tâm nữa?”

Caelen khịt mũi. “Ta sẽ không xin lỗi về việc mình đã hôn nàng đâu?”

Rionna đỏ mặt. “Tôi không phải đang ám chỉ đến nụ hôn đó, nhưng anh không có quyền làm việc quá thân mật như thế trước mặt những người khác?”

“Em là vợ của ta. Ta có quyền làm những gì mình thích,” anh ta lười biếng đáp lại.

“Anh làm bẽ mặt tôi,” Rionna nói, giọng đầy tức giận. “Không chỉ một mà đến hai lần trong buổi sáng nay.”

“Tự nàng khiến bản thân bị bẽ mặt, Rionna. Nàng thiếu kỷ luật và không biết tự chủ.”

Rionna xoay người, hai tay nắm chặt lại. Ôi, nàng thật sự muốn đánh anh ta. Nhưng chẳng cần thử nàng cũng biết mình chắc chắn sẽ bị gãy tay thôi.

Rionna đang định mở miệng để đấu khẩu thì biểu hiện của anh ta ngăn nàng lại.

Nó đầy vẻ sát khí.

Hai mắt anh ta vô cảm, cứng co giật.

Tiếng gầm gừ gần như hạ gục nàng. “Ai đã đánh nàng?”

Rionna đưa tay lên má rồi bước lùi lại. Nhưng Caelen không hề nao núng mà tiếp tục bước lên, kéo tay nàng xuống. Sau đó dùng bàn tay còn lại chạm vào bên má vẫn còn nhức nhối của nàng.

“Kẻ nào dám tát nàng hả?”

Rionna nuốt khan rồi cúi mặt. “Việc ấy không quan trọng?”

“Chết tiệt nếu như nó không quan trọng. Hãy nói cho ta nghe, ta sẽ giết chết tên khốn kiếp đó.”

Khi Rionna dám ngược mắt nhìn chồng mình, cơn thịnh nộ khủng khiếp hiện trong mắt anh ta khiến nàng bối rối. Anh ta đang vô cùng giận dữ.

“Có phải cha nàng đã làm điều này không?”

Môi nàng tách ra kinh ngạc còn môi anh ta thì mím chặt lại.

“Lần này ta sẽ giết lão,” Caelen lầm bầm.

“Không! Ông ta không đáng để anh phải tức giận đâu. Ông ta sẽ chẳng dám chạm vào tôi lần nữa?”

“Chắc chắn lão ta sẽ không thể làm thế nữa?”

“Tôi có thể tự giải quyết vấn đề này. Tôi không cần sự bảo vệ của anh?”

Caelen nắm chặt vai nàng, “Không kẻ nào được phép chạm vào thứ gì của ta hết. Cũng đừng hòng làm hại đến một trong những người thân của ta. Nàng có thể nghĩ mình không cần sự bảo vệ của ta, nhưng vì lời thề linh thiêng, nàng sẽ được ta bảo vệ. Rionna, nàng có thể đã quen làm theo ý mình, nhưng giờ thì thôi đi. Nàng và ta phải có trách nhiệm với gia tộc của mình chứ?”

“Trách nhiệm. Vậy trách nhiệm của tôi là gì hả chồng yêu quý? Cho đến tận bây giờ tôi chỉ thấy anh muốn tôi ăn mặc, cư xử nữ tính, nhu nhược, không được trái lại ý anh và giả vờ mình là kẻ ngờ nghệch, ngu xuẩn trước mặt kẻ khác thôi?”

Caelen nheo mắt. “Trước hết trách nhiệm của nàng chính là trung thành với ta và sẽ là người được gia tộc của nàng lẫn của ta tin nhiệm. Nàng sẽ sinh cho ta người thừa kế. Hãy làm những điều đó rồi nàng sẽ thấy dễ dàng hòa hợp với ta hơn?”

“Anh muốn tôi trở thành một kẻ không phải là tôi,” Rionna thì thầm bằng giọng mạnh mẽ đựng vẻ tức giận. “Anh muốn tôi trở thành người phụ nữ mà tôi không thể?”

“Đừng đưa ta vào trận chiến ý chí này. Nàng sẽ chỉ đau khổ vì nó thôi?”

“Tại sao cứ phải tranh luận chứ? Tại sao anh không thể chấp nhận con người vốn dĩ của tôi? Vì sao tôi phải thay đổi trong khi anh vẫn là con người như trước chứ?”

Hai cánh mũi phập phồng, Caelen buông tay khỏi vai nàng. Trong chốc lát, anh ta xoay người rời khỏi chỗ nàng, nhìn chăm chăm hồ nước. Khi liếc nhìn lại vợ mình, ánh mắt anh ta âm ỉ sự tức giận cùng vẻ thiếu kiên nhẫn.

“Nàng nghĩ ta không thay đổi gì sao? Rionna, ta đã kết hôn trong khi bản thân không hề mong muốn. Chắc chắn ta không chờ đợi nó và dứt khoát không quá sớm thế này. Ta là một chiến binh. Chiến đấu bảo vệ cho gia tộc mình là trách nhiệm của ta. Nhưng giờ đây ta buộc phải rời khỏi nơi chôn rau cắt rốn và trói buộc bản thân với một gia tộc khác. Ta phải lãnh đạo những người mình chưa từng gặp mặt, những người sẽ không tin ta cũng như ta sẽ không thể tin họ. Đặc biệt, Duncan Cameron muốn giết anh trai ta và thêm khát có được Mairin. Còn mạng sống của Isabel đang lâm vào nguy hiểm kể từ thời điểm con bé được hình thành trong bụng mẹ. Hắn đã cố giết anh Alaric nên đã phái người trà trộn vào gia tộc của chúng ta. Đáng ra ta phải ở lại đây để bảo vệ gia đình mình, chứ không phải sắm vai lãnh chúa của những người không mong mỗi ta trở thành lãnh chúa của họ?”

“Đây cũng không phải lựa chọn của tôi,” Rionna tức giận nói.

“Đúng, ta biết. Nhưng nó không phải vấn đề quan trọng. Cả hai chúng ta bị ràng buộc bởi nghĩa vụ. Trong chuyện này, chúng ta không hề có lựa chọn nào cả.”

Nàng nhắm mắt rồi quay đi. Dù cho họ đang đứng cạnh nhau, nhưng ánh mắt lại đắm đắm vào nơi vô định mà không hề liếc nhìn đối phương.

“Tại sao anh làm điều này, Caelen? Thực ra tại sao anh phải làm nó? Anh đáng lẽ nên giữ im lặng. Vì sao phải kết hôn với tôi nếu việc đó khiến anh khó chịu như thế?”

Caelen thỉnh thoảng một lúc lâu trước khi trả lời câu hỏi của nàng.

“Bởi vì ta không thể chịu được việc nhìn thấy anh trai mình phải kết hôn với nàng trong khi anh ấy lại yêu người khác.”

Sự đau đớn lần nữa thắt chặt ngực Rionna.

“Tôi hy vọng ngày nào đó câu trả lời của anh sẽ khác đi,” Rionna khẽ nói rồi xoay người quay trở lại tòa tháp.

5. Chương 5

Lúc Caelen lên lầu đi về phòng ngủ của mình trời đã về khuya. Tối nay chàng và các anh trai đã cùng bàn kế hoạch. Ngày mai, chàng sẽ lên đường đến pháo đài của gia tộc McDonald với cô vợ mới cưới để đảm đương vị trí lãnh chúa của mình.

Không ngạc nhiên gì, Gregor McDonald đã bỏ đi cùng với nhóm chiến binh tinh nhuệ nhất của lão, những người Caelen không thể đánh mất.

Lãnh chúa trước đã trốn đi như một kẻ nhát gan bại trận. Lão ta thậm chí không buồn chào từ biệt con gái mình. Caelen cũng chẳng muốn lão ta lại đến gần Rionna lần nữa.

Đúng thế, điều đó tốt cho gia tộc McDonald. Vấn đề là họ có nhận ra thực tế đó và đón nhận Caelen trở thành lãnh chúa mới của mình hay không. Dĩ nhiên là không rồi. Có lẽ một vài người sẽ chấp nhận. Nhưng Caelen có thể hình dung chàng sẽ cảm thấy thế nào nếu như đột nhiên được tiếp kiến vị lãnh chúa mới mình chẳng hề quen biết.

Chàng chưa bao giờ nghĩ rằng có ngày mình sẽ là lãnh chúa. Đó luôn là địa vị của anh Ewan và sau này sẽ là người thừa kế của anh ấy. Caelen là con trai út, nhiệm vụ của chàng là trợ giúp cho lãnh chúa của mình. Trung thành và giao mạng sống của bản thân vì Ewan, vợ cùng các con của anh ấy.

Nhiệm vụ trước mắt khiến Caelen nản chí. Chàng không biết liệu mình có đủ sức đảm đương hay không. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu chàng không những khiến gia tộc mình mà còn cả anh trai và nhà vua thất vọng? Đó là chưa đề cập đến cô vợ mới của chàng.

Caelen chán ghét việc bị cảm giác thiếu chắc chắn này quấy nhiễu nhưng chàng sẽ không bao giờ thừa nhận với bất cứ ai. Chàng có thể không đoán chắc mình là người tốt nhất để lãnh đạo gia tộc McDonald, nhưng họ sẽ không bao giờ biết được điều ấy. Việc để lộ bất cứ sự yếu đuối nào sẽ là dấu hiệu rõ ràng cho họ thấy chàng không xứng đáng đảm đương vị trí lãnh đạo, và chàng sẽ chết trước khi để chuyện ấy xảy ra.

Không, Caelen phải thật mạnh mẽ. Ngay từ đầu chàng không được thể hiện lòng khoan dung mà bắt buộc phải có được sự tôn kính của họ. Chàng có nhiều việc phải làm phía trước để huấn luyện họ thành lực lượng hùng mạnh như những chiến binh McCabe.

Mở cửa phòng, Caelen ngạc nhiên khi thấy Rionna ở bên trong và vẫn còn thức. Nàng đang ngồi cạnh lò sưởi, tóc buông xõa chạm đến tận eo. Mái tóc lấp lánh ánh lửa, tỏa sáng như sợi tơ vàng óng ánh.

Caelen đã nghĩ nàng sẽ ở trong phòng mình và né tránh chàng bằng mọi giá.

Ban đầu, Rionna không nghe thấy tiếng mở cửa, vì thế chàng có dịp quan sát hình dáng mảnh khảnh của nàng. Caelen thích thú với việc nàng đã buộc lại ngực của mình. Thật đáng kinh ngạc khi thứ vải bằng ấy đã che khuất thật tốt những đường cong quyến rũ kia. Nhưng che giấu thứ xinh đẹp như thế chính là một tội lỗi.

Như thể nhận ra ánh mắt của chồng, nàng chậm rãi quay lại, mái tóc trượt qua một bên vai.

“Nàng nên ngủ đi,” Caelen cộc cằn nói. “Đã khuya rồi, chúng ta sẽ phải khởi hành vào sáng mai đây.”

“Nhanh thế sao?”

“Đúng thế. Chúng ta phải đi gấp.”

“Tuyết hiện đang rơi. Con bão lại sắp tràn về?”

Caelen gật đầu, ngồi xuống mép giường rồi kéo giày ông ra ném qua một bên. “Đêm nay nó có thể ào tới. Tốc độ di chuyển sẽ bị kéo chậm lại, nhưng nếu chờ đến khi thời tiết tốt lên chúng ta sẽ phải ở đây tới tận mùa xuân.”

Rionna trở nên yên lặng, sự bối rối hiện lên trong ánh mắt. Nàng ngáp ngừng, do dự, đôi môi co rúm lại như thể đang chiến đấu với cảm giác thiếu kiên quyết của mình.

Caelen kiên nhẫn chờ đợi, không muốn làm điều gì khiến họ thêm mâu thuẫn. Đường như chàng có thói quen kỳ lạ là mỗi lần mở miệng đều nói ra những điều khiến bản thân phải hối hận.

“Tối nay anh sẽ tiến hành tiếp việc đó phải không?”

Caelen nhú mày, trán nhăn lại rồi nhìn chăm chăm vào vợ mình. “Tiến hành tiếp gì hả, cô gái?”

Chỉ về phía giường, hai gò má nàng đỏ ửng lên, và chàng thấy màu hồng sẫm ấy thật quyến rũ. Nhận thức đó đánh vào người Caelen, một lần nữa chàng đã bị hạ gục bởi cảm giác cần được chở che được tạo ra bởi sự do dự của nàng.

“Đến đây nào, Rionna?”

Trong chốc lát, chàng đã nghĩ nàng sẽ không phục tùng. Nhưng đột nhiên Rionna lại cất tiếng thở dài, sau đó duyên dáng đứng dậy đi về phía chồng, mái tóc lấp lánh sau lưng như ngọn đuốc rực sáng.

Khi vợ mình đến đủ gần, Caelen kéo nàng vào giữa hai đùi mình rồi giữ lấy tay nàng.

“Nếu ta mong đợi nàng có thể cưỡi ngựa vào ngày mai, và rõ ràng ta đã muốn như thế, thì đêm nay ta sẽ không thể làm bất cứ điều gì khiến nàng quá mệt mỏi.”

Hai gò má càng ửng đỏ hơn, Rionna cúi đầu e thẹn.

Bỗng Caelen siết chặt lấy nàng khiến nàng ngược mắt lên nhìn chồng. “Tuy nhiên, khi chúng ta có thời gian để hoàn tất cuộc hôn nhân này, nàng không cần phải sợ hãi, cô gái của ta ạ. Ta sẽ không làm bất cứ điều gì thương tổn hay khiến nàng phải sợ hãi.”

Rionna trông có vẻ không hoàn toàn bị thuyết phục. Nàng căng thẳng liếm môi dưới, khiến nó lấp lánh và ẩm ướt trong ánh lửa của lò sưởi.

Chẳng thể kháng cự lời mời gọi không chủ tâm ấy, Caelen kéo tay vợ mình để nàng ngồi trên đùi chàng. Với sự dịu dàng và lịch thiệp mà Caelen không biết mình sở hữu, chàng vuốt ve xương gò má Rionna rồi lùa ngón tay vào mớ tóc phía sau tai nàng.

Cơ thể nàng ấm áp bởi đã ngồi cạnh lò sưởi quá lâu, hơi ấm đó dịu dàng tỏa ra như tia nắng âu yếm, mơn trớn chàng. Bị mê hoặc bởi cảm giác cùng hình ảnh những lọn tóc trượt khỏi ngón tay như dải lụa mềm mại, Caelen đoán chắc mình chưa bao giờ chạm vào bất cứ thứ gì tuyệt vời đến thế, chàng kéo nàng tới gần hơn cho đến khi miệng họ gần sát lại.

“Hôn ta đi,” Caelen nói bằng thanh âm dịu dàng đến mức cả bản thân chàng cũng không nhận ra.

Lời chỉ dẫn ấy khiến Rionna bối rối. Nàng ngồi bất động trên đùi chàng, căng thẳng cứng đờ như cột đá. Nhìn vào chồng mình, rồi lướt tới làn môi chàng, Rionna lại liếm môi lần nữa.

Chết tiệt.

Nơi đó của chàng đã trở nên cứng ngắc như người nàng. Caelen điều chỉnh lại vị trí, không muốn để nàng hoảng sợ, nhưng mỗi lần di chuyển, chàng chỉ càng nhận ra thực tế một người phụ nữ xinh đẹp quyến rũ đang ở trong vòng tay mình. Và chàng đã nói với người phụ nữ ấy là chàng sẽ không hoàn tất cuộc hôn nhân của họ tối nay.

Chàng đúng là một kẻ ngốc.

Chắc chắn Caelen có thể đặt nàng ngồi trên ngựa cùng với mình để khiến nàng không cần trải qua sự thiếu thoải mái nào.

Nhưng điều này cũng có vẻ không ổn vì sau đó chàng sẽ phải chịu đựng sự căng thẳng, dày vò trong suốt chuyến đi.

Caelen thở dài, sẵn sàng chịu đựng một đêm dài cực kỳ khó chịu. Dù không có ý định lên giường với Rionna, nhưng Caelen cũng không cho phép vợ mình ngủ trên giường của cô ấy.

Các anh trai của chàng sẽ chẳng bao giờ trải qua một đêm cách xa vợ. Vậy nên Caelen sẽ không cho họ lý do để nghĩ mình thiếu khả năng.

Một cách do dự, Rionna ấn môi mình lên môi chồng. Chỉ đơn thuần là chạm nhẹ, nhưng nụ hôn ấy nhanh như chớp đã tác động tới chàng. Caelen thấy người mình nóng lên, ngón chân đau râm ran như thể chúng bị ấn vào lửa.

Chàng chỉ còn sót lại chút kiềm chế để không lần nàng lên giường và hôn nàng đến khi bất tỉnh. Sự kiên nhẫn vừa tìm được cùng mong muốn không làm Rionna sợ chết khiếp là một trong những quyết định ngu ngốc nhất của chàng.

Đột nhiên, Rionna kéo người ra, hai mắt mở to, gò má ửng hồng. Tiếp đó nàng trượt tay lên ngực Caelen rồi tiến lên vai, thận trọng nhìn chồng như thể mong đợi chàng sẽ cắn mình vì đã dám chạm vào người chàng. Chúa ơi, nhưng trong lúc này Caelen lại giống như đang van xin nàng hãy chạm vào mình đi.

Những ngón tay lang thang lướt đến cổ chồng, sau đó nàng cẩn thận lại đặt miệng mình lên miệng chàng. Lần này Rionna giữ yên ở đấy và ngập ngừng khám phá miệng Caelen bằng lưỡi của mình. Đức mẹ đồng trinh, việc này đang giết chết chàng.

Rionna không ngừng kích động, ngày càng tựa sát hơn vào Caelen, dùng miệng mình thiêu đốt miệng chàng.

Thôi thúc ham muốn chảy xuyên khắp cơ thể Caelen, nhưng chàng cố kìm lại, bởi không muốn hủy hoại lời mời gọi ngọt ngào ấy. Rionna vô tội khi cư xử như chiến binh và nỗ lực hành động giống một người đàn ông. Nàng xứng đáng nhận được sự dịu dàng và tán tỉnh của chàng, mặc dù chỉ có Chúa mới biết Caelen đáng được phong thánh trước khi việc này chấm dứt.

“Nó không hề có cảm giác khó chịu, nụ hôn này ăy,” Rionna thì thầm. “Không, tình yêu, nó chẳng khó chịu chút nào. Ai đã nói với nàng như thế?”

Rionna dừng lại, kéo người ra xa hơn, hai mắt đờ đẫn nhìn chồng. “Không ai cả. Tôi chưa từng hôn ai trước đây. Sự thật tôi không biết làm thế nào cả?”

Caelen gần như rên rỉ. Việc là người đàn ông duy nhất nàng từng hôn khiến chàng thấy hài lòng, tất nhiên với điều kiện nàng nói đúng sự thật, nhưng chắc chắn nét ngây thơ này không thể là giả tạo. Rionna sẽ giành được gì từ lời nói dối đó kia chứ? Không, chàng đang để cho những lỗi lầm của quá khứ bóp méo hiện tại, điều ấy thật không công bằng cho cô dâu của chàng.

Việc nàng nói mình không biết chút gì về hôn làm Caelen chỉ muốn bật cười. Cô gái này là người phụ nữ quyến rũ bẩm sinh. Nụ hôn của nàng hòa quyện giữa sự táo bạo cùng nét ngây thơ ngọt ngào. Nó đã tạo ra nhiều những phản ứng mâu thuẫn khiến chàng kinh ngạc không nói nên lời.

“Ta nghĩ nàng đã làm đúng đấy,” Caelen thì thầm. “Nhưng để phòng hờ, nàng có thể thực hành một lát với ta.”

Người Rionna rung lên vì tiếng cười kích động, âm thanh vang vọng trong tai chàng như tiếng chuông bạc nhỏ xú leng keng.

“Nụ hôn có thể là điều kỳ diệu nếu được thực hiện đúng cách,” Caelen nói. Ngay khi ấy, chàng chợt nghĩ lại đã bao lâu rồi mình mới thực sự được tận hưởng điều ngọt ngào như một nụ hôn giản đơn thế này.

“Đúng cách sao?”

“Ừ.”

“Hãy chỉ cho tôi thấy đi.”

Caelen cười tươi rói, kéo nàng thấp xuống, rồi cúi đầu, nhấn môi mình lên mạch đập nơi cổ vợ. Nàng giật nảy mình và thốt ra tiếng thở dài trước khi tan chảy tựa vào người chồng. Chàng cẩn nhẹ, quét một đường thẳng tới tai nàng rồi nhấm nháp lấy dải tai như thể Rionna là món ăn ngon lành vậy.

Bám chặt vào cánh tay Caelen, nàng xoay người để bộ ngực bị buộc lại kia ấn sát vào ngực chàng. Điều này đang giết chết Caelen, bởi giờ đây chàng đã biết thứ gì ẩn giấu đằng sau dải buộc đó.

“Ôi đúng, nụ hôn thật dễ chịu?”

Không có cách nào khiến Caelen hài lòng hơn việc nằm cạnh nàng trên chiếc giường này suốt cả đêm. Chàng đã hứa với chính mình và cả với Rionna là sẽ không làm bất cứ điều gì thương tổn đến nàng hay khiến chuyến hành trình ngày mai thiếu thoải mái. Nhưng điều đó không có nghĩa Caelen không được phép cho mình vui vào cảm giác thích thú nơi làn da mềm mại của nàng.

Caelen kéo mạnh tay áo Rionna để bờ vai trần lộ ra. Rionna ngay lập tức bất động, tách người ra khỏi ngực chàng, môi bĩu ra như thể phản kháng. Rồi nàng mở miệng sau đó lại khép chặt, tiếp tục nhìn chăm chăm Caelen.

“Ta muốn ngắm nàng và sẽ chỉ cho nàng thấy những thứ khác trong việc hôn, đó là chưa đề cập đến nhiều nơi khi hôn có thể mang lại khoái cảm.”

“Ồ.”

Từ ấy trượt khỏi môi Rionna với sự phấn khích đến ngạt thở. Đồng tử lóe sáng, cổ họng và hai gò má nàng ửng hồng.

“Anh muốn tôi làm gì?”

Caelen mỉm cười. “Không làm gì cả, cô gái của ta. Ta sẽ làm mọi điều cần thiết. Tất cả những gì nàng phải làm là nằm xuống và tận hưởng.”

6. Chương 6

Rionna không thể ngăn mình phản ứng lại với cách kéo dài giọng khàn khàn của Caelen. Nó gây ra cảm giác nhói nhói trên da, gợi lên khao khát nữ tính ẩn sâu bên trong nàng. Rồi chàng đứng dậy, gần như kéo Rionna lên khi chàng rời khỏi nàng.

Trước khi Rionna có thể tiếp nhận sự trống vắng đột ngột do mất đi sự đụng chạm của chồng, Caelen đã bắt đầu nâng dần váy nàng lên, để lộ ra mắt cá rồi tiếp đến là đầu gối.

Dù vẫn cảm giác thật tội lỗi, trơ tráo nhưng Rionna lại thấy mình khá yêu thích việc này một cách khó hiểu. Ai có thể buộc tội việc nàng trở nên gợi cảm hay biến thành người phụ nữ khiến đám đàn ông phải quay đầu nhìn lại chứ?

Cảm giác háo hức không đúng đắn ấy gây ra cơn ớn lạnh lướt ngang bụng nàng khi chiếc váy được nhấc lên cao hơn. Rionna cũng khá thích điều đó. Sự hoang mang vụt qua lồng ngực nàng lúc Caelen cuối cùng cũng kéo váy nàng qua khỏi đầu.

Lớp váy lót khó có thể cản trở ánh mắt tìm kiếm của Caelen, hơi nóng thiêu đốt âm ỉ da thịt nàng khiến hai gò má ửng đỏ nóng ran. Caelen nhìn vợ mình như thể muốn ngấu nghiến lấy nàng, chẳng khác nào một quái thú đang tiếp cận con mồi của nó. Đáng lẽ, Rionna nên thấy hoang mang, sợ hãi, nhưng những gì nàng thật sự cảm thấy lại là... sự háo hức, mong chờ.

“Ta đáng lẽ nên làm chậm rãi hơn để có thể ngắm nghía nàng, nhưng ta luôn thiếu kiên nhẫn nên không thể chịu được sự phấn khích này lâu hơn khắc nào nữa. Đơn giản là, ta phải nhìn thấy nàng. Ta rất muốn chạm vào nàng và đang run rẩy vì điều đó?”

Trong đời mình, Rionna chưa khi nào bị bất tỉnh, nhưng giờ đây đầu gối nàng đang yếu đi từ từ, còn đầu thì nhẹ bẫng đến mức nàng sợ mình có thể ngã xuống ngay lúc này.

Không thể làm chủ được bản thân, Rionna cảm giác như mình đang trôi bèo bọt trong giấc mơ tuyệt vời nào đó mà không hề muốn tỉnh lại. Chỉ là, những giấc mơ của nàng chưa khi nào gợi tình đến thế, và đoán chắc cũng không bao gồm chàng chiến binh ẩn tượng đang run rẩy vì muốn nàng quá nhiều. Chàng đang nhìn chăm chăm vào Rionna như thể nàng là người phụ nữ duy nhất trên thế giới này.

Không giấu vẻ vội vàng, Caelen nhanh chóng cởi bỏ những thứ quần áo cuối cùng sót lại của nàng cho đến khi chỉ còn dải băng quấn quanh ngực. Cơn run rẩy chợt kéo đến mặc dù Rionna không hề thấy lạnh.

Chàng chăm chăm nhìn dải băng kia một lúc lâu trước lúc ngược mắt lên. “Che giấu vẻ đẹp nữ tính thế này thật là một trò khôi hài. Nàng thấy xấu hổ sao?”

Hai gò má Rionna căng ra e thẹn. “Không, ý tôi là đúng thế. Có lẽ vậy. Thật bất tiện,” nàng cuối cùng cũng xoay sở để nói ra. “Chúng ngăn trở tôi làm nhiều thứ?”

Caelen khàn khàn giọng cười khúc khích, đầy thích thú. “Ta đang bị giằng xé giữa việc cấm nàng che giấu chúng với việc chỉ cho phép nàng để lộ chúng trước mặt ta.”

“Anh... Anh thích chúng sao?”

“Ồ, đúng thế, cô gái à. Đàn ông bọn ta đều thích những thứ như thế. Tuy nhiên ta sẽ càng thích hơn khi tự tay cởi bỏ dải băng này ra khỏi người nàng?”

Caelen xoay nàng lại rồi nhẹ nhàng tháo đầu cuối dải băng. Giữ lấy nó, chàng đi vòng ra trước và bắt đầu tháo bỏ, để ngực nàng đẩy ra phía trước rồi cuối cùng tự do thoát khỏi sự giam cầm.

Chàng nhìn chúng chẳng hề nao núng, nhưng không chỉ tập trung vào mỗi ngực nàng. Cuối cùng, khi Rionna đã hoàn toàn khỏa thân, Caelen chậm rãi quét ánh mắt từ đầu đến chân vợ mình, sau đó nhìn vào mắt nàng, hơi thở trở nên hỗn loạn.

“Nàng thật lộng lẫy.”

Hai bàn tay trượt khắp người Rionna, vuốt ve một cách tôn kính. Ngực nàng trở nên nặng hơn. Nhức nhối và căng ra quá mức. Hai nhũ hoa nhả lại và săn cứng, vươn ra, nài xin sự đụng chạm.

Nàng hít sâu khi những ngón tay chàng quét qua cả hai nhũ hoa. Khoái cảm tuyệt vời lan qua bụng chạy thẳng xuống phía dưới. Tử cung co thắt và vùng riêng tư nhất của nàng trở nên ẩm ướt.

Bất cứ ý tưởng nào về chuyện nàng có thể đứng vững đều biến mất ngay khi Caelen cúi đầu xuống, dùng miệng quét qua một bên nhũ hoa săn cứng khiến Rionna thở hổn hển, hai gối khụy xuống.

Chàng rên rỉ, ôm lấy nàng, rồi xoay người, tiến một bước đến giường. Hai tay siết chặt quanh người nàng, Caelen ngã về trước nằm phía trên khi lưng Rionna đã chạm vào tấm trải giường màu vàng nhạt.

Miệng chàng hòa quyện với miệng nàng, chiếm lấy nó cho đến khi nàng không thể hít thở. Khi môi Caelen rời khỏi, cả hai cùng thở hổn hển. Trước lúc Rionna có thể lấy lại được ý thức, chàng đã lướt khuôn miệng nóng hổi xuống cảm nàng sau đó đến cổ và tới thấp hơn cho đến khi chạm tới nhũ hoa đang săn cứng rồi nút thật mạnh.

Rionna rên rỉ theo từng cú nút từ miệng chàng. Làn sóng phấn khích lần lượt kéo đến, không ngừng kích động tới nơi sâu thẳm nhất trong nàng. Caelen xoay tròn lưỡi quanh đỉnh nụ hoa, rồi khiêu khích nó cho đến khi nàng oằn người tuyệt vọng.

Caelen hành động như một kẻ đói khát. Có khi chàng cực kỳ dịu dàng nhưng đôi lúc lại thật dữ dội. Điều này khiến nàng bối rối.

Rionna vẫn muốn thêm nữa nhưng không hề chắc mình thực sự muốn gì hay cần gì.

Caelen trượt lười vòng quanh rồi từ bên dưới ngực nàng di chuyển lên trên để nụ hoa nằm ngay viên môi mình. Chàng nức nở, quét ngang qua kẽ răng, cho đến khi Rionna phải hét lên và ấn móng tay vào bờ vai rộng lớn của chàng.

“Caelen, làm ơn! Rủ lòng thương mà?”

Chàng nhấc đầu lên, ánh mắt phản chiếu ánh lửa lập lòe nơi lò sưởi. “Rủ lòng thương sao? Vợ yêu dấu, ta không có thử ấy. Hơn nữa, ta cũng không muốn. Nhưng nàng sẽ còn phải nài xin thêm nữa. Đúng, nàng sẽ làm thế?”

Chàng hôn vào thung lũng bí ẩn giữa hai bầu ngực đầy đặn và khẽ thì thầm trên da nàng. “Rionna, nàng thật xinh đẹp. Đừng bao giờ che giấu những gì Chúa trời đã ban cho. Nàng quả là một phụ nữ may mắn.”

Lời nói của Caelen thâm nhập vào lòng Rionna, trao cho nàng sự an ủi mà bản thân không hề nhận ra mình cần nó. Làm sao một người đàn ông quá cay nghiệt và cứng rắn lại nói ra những lời đầy tâm hồn thi ca như thế? Anh ta là một gã cứng nhắc. Lời nói của anh ta còn đánh thép hơn. Caelen luôn dễ dàng đưa ra lời chỉ trích và không hề nghĩ đến cảm xúc của nàng. Nhưng giờ đây anh ta lại tán tỉnh nàng dịu dàng như cách đám đàn ông thường tán tỉnh người yêu của mình.

Caelen hôn một đường tới rốn nàng, di chuyển cơ thể to lớn của mình khi khuôn miệng nóng rẫy dịch xuống thấp hơn, rồi quét lên da thịt nhạy cảm ở nơi ấy.

Vẫn nấn nại tiến xuống thấp hơn, sự táo bạo của chàng khiến Rionna choáng váng.

Tách đùi nàng ra, Caelen len người vào và cúi xuống. Hai mắt nàng mở to, kinh ngạc. Không thể nào. Chắc hẳn anh ta sẽ không làm thế.

Ôi Chúa ơi, nhưng Caelen đã thực sự làm vậy.

Trượt ngón tay qua miền đồng cỏ bao phủ nơi sâu kín đang đập rộn ràng của Rionna, chàng tách những nếp gấp sưng phồng nhứt nhối kia ra. Nàng quá mức hoang mang đến nỗi không thể thốt nổi lời phản đối nào khi chồng mình đặt nụ hôn lên nơi ẩm ướt đó.

Rionna run rẩy, thiếu kiểm soát. Hai đùi và đầu gối nàng run lên. Bụng nàng nhộn nhạo, bầu ngực căng trướng, quá mức chịu đựng khiến Rionna chỉ muốn vặn xoắn da mình.

Rồi chàng quét qua nơi nữ tính bí ẩn của nàng.

Một cái quét lười dài đầy tội lỗi, mọi nơi chàng chạm tới đều rung động đến thẳm sâu bên trong người nàng.

Ôi đúng thế, chắc hẳn những lời Caelen nói về việc hôn là sự thật.

Sự khẩn cấp của nàng tăng lên, cơ thể càng trở nên căng cứng thiếu thoải mái. Khoái cảm nở rộ và gần như khiến nàng đau đớn, nó lướt qua ngực, tử cung rồi tập trung tại nụ hoa nhỏ đang rộn ràng trước sự trêu đùa của chàng.

Cảm giác như thế vào một lúc nào đó nàng sẽ bị tách rời từng mảnh, nhưng rồi sự gấp rút và khoái cảm mơ hồ ngày càng tăng lên, khiến nàng dần sâu hơn vào sự điên cuồng của khoái lạc.

“Caelen! Làm ơn, tôi không biết phải làm gì cả.”

Chàng hôn ngay nơi đó của nàng lần nữa rồi ngẩng đầu lên, hai mắt rực lên ngọn lửa hoang dại. “Cứ để nó diễn ra, em yêu. Ta sẽ không làm đau nàng, ta thề đấy. Nàng sẽ cảm thấy thật tuyệt vời. Giờ hãy thư giãn đi và để ta yêu nàng.”

Những lời nói của chàng dỗ dành Rionna, xoa dịu những bắp cơ cùng dây thần kinh đang căng cứng.

“Nàng có vị như mật ong vậy. Ta chưa bao giờ được nếm thứ gì ngọt ngào hơn thế. Nàng khiến ta mất trí vì ham muốn. Rionna, nàng sở hữu tất cả những điều mà một người phụ nữ muốn có. Đừng bao giờ che giấu hay xấu hổ về nó.”

Nước mắt khiến bờ mi nàng nhứt nhối. Toàn bộ cơ thể Rionna run lên, không chỉ vì sự công kích dữ dội của khoái lạc mà còn bởi những xúc cảm đang tuôn ra khỏi lồng ngực. Những cảm xúc đã được chính chàng tháo bỏ.

Đêm nay nàng có cảm giác mình là một phụ nữ đích thực. Rionna thấy bản thân xinh đẹp và đáng khao khát. Như cảm xúc mà một cô dâu sẽ có. Nàng đáng lẽ nên cảm thấy thế trong ngày cưới của mình, hơn là cảm giác cay đắng của người thay thế mang địa vị thấp kém.

Lưỡi chàng xoay tròn nơi lõi vào của nàng rồi trượt vào bên trong, cảm xúc mãnh liệt đó làm nàng sững sốt. Rionna rướn người lên khi cuối cùng đã giải thoát khỏi những áp lực đau đớn ẩn sâu bên trong.

Đây là trải nghiệm khó hiểu, mạnh mẽ và tuyệt vời nhất trong đời Rionna. Nàng đang bay bổng, đến độ cao không tưởng rồi nhẹ nhàng trôi bèo bọt trở lại mặt đất.

Rionna nhắm mắt lại và như tan chảy trên giường, người lả đi hết sức thỏa mãn đến nỗi nàng không thể nào tưởng tượng cảm giác tuyệt vời này được tạo ra chỉ bằng việc di chuyển một ngón tay.

Cơ thể nàng run lên, những cơn choáng váng rất nhỏ sôi sục rần rần trong huyết quản. Nơi nữ tính, bí ẩn của nàng vẫn còn rộn ràng và nhức nhối nhẹ nhẹ, gợi nhắc đến sự ân cần chàng vừa dùng miệng trao cho nàng.

Rionna chưa bao giờ hình dung ra điều này, đoán chắc nó không hề bình thường. Nàng chưa hề nghe những người phụ nữ khác nói về nó. Không chỉ hôn nàng như đã hứa, Caelen đã làm nhiều hơn thế.

Chắc chắn một người chồng không thể thực hiện hành động nào thân mật hơn thế với vợ mình. Sự mãn nguyện sưởi ấm toàn bộ cơ thể, Rionna mỉm cười hài lòng, kinh ngạc khi thấy mình vui vẻ như thế nào trong khoảnh khắc đặc biệt này. Cho dù ngày mai ra sao, nàng sẽ luôn giữ chặt lấy ký ức về đêm nay.

Cảm thấy Caelen rời khỏi giường, nhưng Rionna không còn sức mở mắt để xem chàng định làm gì. lát sau, chàng kéo tấm lông thú đắp cho nàng rồi nằm vào bên cạnh. Làn da thịt ấm áp đầy nam tính chạm vào cơ thể mềm mại vẫn còn run rẩy kia khiến nàng sững sốt.

Rionna chưa hề có kinh nghiệm trong chuyện này nên không chắc mình phải làm gì. Cha mẹ nàng chưa bao giờ ngủ chung phòng. Chắc chắn cũng không nằm cùng giường. Nàng biết Mairin và Keeley đều ngủ cùng chồng mỗi đêm. Chồng của các chị ấy sẽ không cho phép điều ngược lại xảy ra, cũng chẳng có người phụ nữ nào muốn nó khác đi. Có thể đó là tính cách của một người nhà McCabe. Đường như, họ quá chiếm hữu người phụ nữ của mình đến mức không thể chịu được ý nghĩ để họ vụt khỏi tầm mắt. Hay có thể họ chỉ đơn giản là muốn bảo vệ người mình yêu thương.

Rionna quyết định nàng không cần bận tâm. Điều tồi tệ gì có thể xảy ra chứ? Nàng sẽ nhận lấy lời khiển trách của Caelen sao? Mấy ngày qua nàng cũng đã nhận được không ít rồi.

Rionna xoay người nép sát vào chồng. Trong giây lát, nàng lo mình đã làm điều gì đó sai lầm vì Caelen chợt trở nên cứng đờ. Dần dần chàng thư giãn rồi trượt một cánh tay vòng quanh vòng eo thon thả, kéo nàng lại gần để mũi nàng chạm vào hóm cổ nơi họng mình.

“Caelen?”

“Sao hả, em yêu?” “Chàng đã đúng?”

“Ta đã đúng về điều gì?”

“Về việc hôn ấy. Nó là điều kỳ diệu nhất?” Nàng có thể nhận ra chàng đang mỉm cười.

“Và cũng đúng về việc nụ hôn mang đến khoái cảm ở... nhiều nơi... khác nữa?”

Lần này Caelen khẽ cười khúc khích ngay đỉnh đầu nàng. “Ngủ đi, Rionna. Sáng mai chúng ta phải dậy sớm đấy. Chuyến hành trình gian nan đang chờ chúng ta ở phía trước?”

Nàng thở dài, nhắm mắt lại và trước khi chìm vào giấc ngủ, Rionna đã nghĩ rằng toàn bộ việc hoàn tất cuộc hôn nhân dù sao cũng không quá đáng sợ.

7. Chương 7

Caelen đang ở trong tâm trạng u ám. Suốt đêm qua chàng đã không chợp mắt được chút nào. Cuối cùng chàng đã từ bỏ, không thể nào chịu đựng nổi sự tra tấn do cơ thể trần trụi của Rionna cứ quẩn quanh thêm phút nào nữa.

Chàng đã có phản ứng mãnh liệt, thậm chí sau khi lò dò rời khỏi giường rồi tìm nơi riêng tư để giải quyết vấn đề đó, chàng vẫn còn căng cứng và nhức nhối.

Hương vị của nàng còn đọng lại trên lưỡi Caelen. Mùi hương nữ tính tràn ngập trong mũi chàng. Cơ thể thon thả với những đường cong quyến rũ vẫn đầy ám ảnh. Dù nhắm hay mở mắt, chàng vẫn không thể đưa bản thân thoát khỏi hình ảnh nàng oằn mình dưới miệng chàng.

“Ôi Chúa Giê-su ngọt ngào,” Caelen lầm bầm.

Việc khao khát một người phụ nữ đã là nguyên nhân khiến chàng và gia tộc mình vướng vào rắc rối.

Caelen sẽ lên giường với nàng ngay khi họ đến pháo đài của gia tộc McDonald rồi chàng sẽ giữ khoảng cách với nàng. Một mối quan hệ thể xác tốt đẹp là thứ chàng cần. Đã lâu lắm rồi chàng không ngủ với người phụ nữ nào. Đúng thế, đó chính là vấn đề. Sự thỏa mãn sẽ giúp chàng lấy lại nhận thức và có thể làm tròn bổn phận mà không để nơi đó của mình dẫn dắt.

Biết rằng mọi người giờ này vẫn còn chưa thức giấc, Caelen bước xuống lầu, đi vào sân trong. Tuyết bao phủ khắp nơi trừ những lối đi thông thường. Chàng cất tiếng nguyện rửa, nhìn chăm chăm vào nền tuyết dày trắng xóa kia.

Ít ra tuyết đã ngừng rơi và bầu trời bên trên quang đãng. Mặt trăng và vô số vì sao sáng lấp lánh phản chiếu trên nền tuyết cho đến lúc trời gần sáng.

“Chào buổi sáng, ngài Caelen?”

Caelen xoay người thấy Gannon đang đứng cách đó một đoạn. “Trời lạnh quá, Gannon. Áo lông thú của người đâu?”

Gannon cười toe toét. “Tôi không muốn nó bị ướt trước khi chúng ta khởi hành. Chẳng đường cưỡi ngựa đến lãnh địa McDonald sẽ lạnh buốt lắm?”

Caelen quan sát người chiến binh đã phục vụ lâu năm cho anh trai mình. Chàng chưa từng biết ai trung thành hơn Gannon và cảm thấy vui mừng vì có anh ta bên cạnh nhưng cũng đầy lo lắng.

“Cậu nghĩ gì khi anh Ewan phái cậu đi cùng ta?”

Gannon nhìn quanh tòa tháp, khoảng sân nơi họ đã tập luyện trong nhiều năm qua. Những bức tường đồ nát đến giờ vẫn đang được tu sửa, nhờ vào món quà cưới của phu nhân Mairin dành tặng gia tộc McCabe.

“Việc phải rời khỏi ngôi nhà quen thuộc bao năm thật khó khăn. Nhưng nhiều thứ đang thay đổi. Ngài Ewan vừa mới kết hôn và sẽ đến Neamh Álamn ngay khi bé Isabel đủ cứng cáp để trải qua chuyến đi. Còn ngài Alaric sẽ trở thành lãnh chúa nơi này. Đúng thế, nhiều thứ đang thay đổi, và thật ra tôi đang mong đợi một thử thách mới. Đi cùng với ngài đến pháo đài của gia tộc McDonald sẽ mang lại cho tôi điều đó.”

“Ta rất mừng khi có cậu bên cạnh,” Caelen nói. “Việc huấn luyện đội quân của gia tộc McDonald thành những chiến binh tinh nhuệ như những chiến binh McCabe sẽ là nhiệm vụ khó khăn trong khi chúng ta lại không có nhiều thời gian. Anh Ewan đang nôn nóng xử lý dứt điểm tên Duncan Cameron.”

“Nhà vua cũng muốn thế.”

“Đúng, tuy là vì những lý do khác, nhưng đúng vậy, vua David cũng nóng lòng muốn tống khứ Cameron.”

“Cả hai chúng ta đều đã thức giấc rồi nên có lẽ ngài và tôi nên chuẩn bị ngựa sẵn sàng cho chuyến đi. Tối qua tôi đã sai mấy người lính mang những chiếc rương xuống để chất lên xe ngựa. Ngài sẽ chờ đến khi phu nhân thức dậy rồi mới khởi hành phải không?”

Caelen cau mày. Vợ chàng đã ngủ ngon lành như một đứa bé trong lúc chàng nằm đó thức trắng vì ham muốn. “Ta sẽ đánh thức cô ấy khi chúng ta đã chuẩn bị xong xe ngựa và các binh sĩ sẵn sàng xuất phát. Ta còn muốn nói lời chào tạm biệt hai anh trai cùng chị dâu nữa?”

“Ngài đang bắt đầu trang mới trong cuộc đời mình,” Gannon nói với chất giọng già dặn. “Hai tuần trước đây, ngài có hình dung ra việc sẽ trở thành lãnh chúa gia tộc của riêng mình, kết hôn với một cô gái xinh đẹp rồi sống cách xa lãnh địa McCabe hay không?”

Trong một lúc, Caelen không đáp lại câu hỏi của Gannon. Nó khiến chàng thấy bức dọc. Sự thật luôn là điều khó chịu, không dễ dàng khoan dung. Luôn là thế. Chưa bao giờ thay đổi.

“Những khó khăn chúng ta phải chống chọi trong nhiều năm qua chính là do lỗi của ta,” Caelen thì thầm. “Ta nợ hai anh trai mình nhiều hơn những gì có thể hoàn trả. Ta đồng ý cuộc hôn nhân này để trao cho Alaric điều anh ấy muốn có được nhất trên thế giới này và nó cũng trợ giúp anh Ewan bảo vệ an toàn cho vợ con mình. Cho dù Rionna McDonald có là một con điểm mắc bệnh giang mai thì cũng không quan trọng. Ta đã kết hôn với cô ấy vì những lý do trên và chưa khi nào thấy hối tiếc?”

“Ngài thật may mắn khi tôi không mắc bệnh giang mai cũng không phải là điểm đấy.”

Caelen bỗng xoay người, thấy Rionna đứng cách đó một đoạn không xa, gương mặt đeo lớp mặt nạ bình thần đứng đờn nhìn chăm chăm vào chàng và

Gannon. Chàng khẽ nguyên rửa cùng lúc với Gannon lầm bầm. “Ồ ồ.” Caelen vĩnh viễn làm hỏng mọi việc khi ở gần Rionna.

“Rionna...”

Nàng giơ tay ngăn Caelen nói tiếp và chàng liền dừng lại trước khi lún sâu vào việc nàng sẽ ra lệnh còn mình thì ngoan ngoãn làm theo.

“Đừng xin lỗi vì nói ra sự thật, chồng yêu quý ạ. Thật ra tôi cũng không có mong muốn kết hôn với anh đâu, nhưng như anh đã nói đêm qua, hai chúng ta không hề có lựa chọn khác. Có lẽ cứ để mọi thứ diễn ra bình thường sẽ tốt hơn việc lặp đi lặp lại những lý do xáo rỗng.”

Caelen ghét sự tổn thương ẩn trong giọng nói của Rionna khi nàng lạnh lùng nhìn mình và Gannon. Gương mặt nàng mang biểu hiện anh-không-thể-chạm- vào-lòng-tự-ái-của-tôi, nhưng giọng điệu của nàng đã nói lên sự thật. Chàng đã làm tổn thương Rionna.

“Nàng đáng lẽ không nên ra ngoài này. Trời đang rét căm căm, nàng tính làm gì vào giờ này kia chứ?”

Ánh mắt Rionna lạnh lẽo như cơn gió rét thổi qua đây. Nàng không lộ ra bất cứ phản ứng nào đối với cái lạnh nhức buốt kia, ngay cả khi quần áo nàng đang mặc quá mỏng manh so với kiểu thời tiết này.

“Tôi đã thức lúc anh rời khỏi giường và biết anh muốn khởi hành sớm. Đây không phải chuyến đi quá dài nhưng tuyệt sẽ cản trở chúng ta. Tôi nghĩ mình nên giúp anh chuẩn bị?”

“Thật là một hành động có suy nghĩ, thưa phu nhân,” Gannon nói. “Nhưng đã có tôi trợ giúp rồi, vậy nên phu nhân hãy an tâm ở bên trong ấm áp để không bị đổ bệnh.”

Caelen trừng mắt nhìn Gannon vì lời nói suy tính thận trọng của anh ta. Chàng đáng lẽ nên nói ra lời tình cảm ấy, chứ không phải cau có đưa ra mệnh lệnh. Những lời của Gannon đã tác động lên Rionna. Ánh mắt nàng mất đi sự lạnh lùng, nét mặt cũng dịu lại.

“Tôi sẽ vào chào từ biệt chị Keeley, cả chị Mairin và đứa bé nữa?” Caelen gật đầu. “Ta sẽ cho gọi em lúc nào khởi hành?”

Nàng gật đầu cứng nhắc rồi xoay người đi vào trong. Trong khi Caelen thở dài, liếc mắt nhìn Gannon.

“Cần cắt cử một nhóm dọn dẹp đường. Chúng ta cũng bắt đầu chuẩn bị mọi thứ thôi?”

Chờ đến khi đoàn chắt Alaric đã thức giấc, Rionna mới bước vào phòng ngủ của Keeley. Mặc dù tất cả chiến binh McCabe đều nổi danh là những kẻ dậy sớm - không hiểu tại sao họ vẫn có thể hoạt động khi mỗi

đêm chỉ ngủ được vài tiếng - nhưng trong mấy tuần qua Alaric đã dành hầu hết thời gian để túc trực bên giường của Keeley.

Thấy Alaric trở lại phòng ngủ mang theo bữa sáng cho Keeley, nàng chờ một lát rồi mới gõ cửa.

Khi Alaric ra mở cửa, Rionna liền vươn thẳng hai vai. “Nếu như sáng nay Keeley cảm thấy khỏe hơn, tôi muốn chào từ biệt cô ấy.”

“Tất nhiên là được rồi. Mời vào. Cô ấy đang dùng bữa sáng và lằm bằm về việc cứ bị giam giữ trong phòng ngủ đấy.”

Rionna cười toe toét vì tông giọng mang vẻ tức giận của Alaric. Bước vào trong, nàng thấy Keeley đang ngồi trên giường, hai gò má đã có thêm khí sắc.

“Tớ đến để chào từ biệt cậu.”

Keeley bậm môi lộ vẻ không vui. “Sớm thế sao? Tớ đã hy vọng có nhiều thời gian gặp cậu hơn.”

Rionna ngồi xuống mép giường, cầm lấy tay Keeley và siết chặt. “Cậu có thể đến thăm tớ khi nào khỏe hẳn. Hoặc có thể tớ sẽ trở lại đây thăm cậu. Chúng ta đã kết hôn với hai anh em ruột nên sẽ thường xuyên gặp nhau thôi. Tớ vẫn mong có cậu bên cạnh lúc mang thai đứa con đầu lòng, để đảm bảo rằng cậu sẽ không làm bất cứ thứ gì ngu ngốc như việc lại khiến bản thân bị thương thế này nữa.”

Ánh mắt Keeley long lanh, lộ vẻ thích thú. “Đêm qua với Caelen thế nào?”

Rionna nheo mắt. “Tớ ghét anh ta. Trong phòng ngủ, miệng lưỡi anh ta ngọt xớt xấu xa nhưng khi ra ngoài lại biến thành kẻ ngu xuẩn tồi tệ nhất.”

Keeley thở dài. “Hãy cho chú ấy thời gian, Rionna. Chú ấy là người tốt đấy.”

Cậu chỉ cần phải tìm hiểu người đàn ông ẩn khuất sau vẻ bề ngoài đó thôi.” Rionna nhăn mặt. “Tớ không có niềm tin như cậu đâu, Keeley ạ?”

“Tớ luôn muốn cậu được hạnh phúc mà. Cậu phải hứa sẽ cho chú ấy một cơ hội nhé?”

“Tớ chỉ có thể hứa là mình sẽ không đâm Caelen trong khi anh ta đang ngủ thôi,” Rionna làu bàu.

Keeley cười thích thú. “Vây thì đó là tất cả những gì tớ có thể yêu cầu. Rionna, nhớ giữ gìn sức khỏe. Và luôn vui vẻ nữa. Khi nào đến pháo đài McDonald hãy báo tin bình an cho tớ nhé. Tớ mong chờ nghe tin về đứa con đầu lòng của cậu đấy.”

Rionna đứng dậy, sau đó cúi người hôn vào má Keeley. “Thật ra, tớ sẽ không bao giờ mang thai nếu như anh ta không học cách khép miệng vào thời điểm thích hợp?”

Keeley cười toe toét. “Tớ nghĩ đó là kỹ năng không phải bất cứ người đàn ông nào cũng có thể học được. Nhưng nhớ tất cả những gì tớ đã khuyên cậu nhé. Hãy dùng bản năng phụ nữ của mình và tớ đảm bảo chủ ấy sẽ khép miệng lại, ít nhất cũng phải được một lúc đấy.”

Rionna ngồi trên lưng ngựa quan sát hàng binh lính McDonld đã thừa thốt hơn so với lúc họ đến đây. Ngực nàng đau nhói khi một số quân lính đã lựa chọn sát cánh bên cha nàng. Có những người đã cùng Rionna lớn lên. Vài người còn quá trẻ nên có thể đã bị ảnh hưởng bởi bài diễn thuyết về lòng trung thành của cha nàng và sự đa nghi của gia tộc McCabe. Những chiến binh lớn tuổi hơn thì có vẻ oán giận với việc cha Rionna bị trục xuất khỏi địa vị lãnh chúa nên đã tự nguyện đi theo ông.

Không thể nói trước những gì sẽ xảy ra khi Rionna cùng Caelen trở về pháo đài McDonald và thông báo với người dân Caelen là lãnh chúa mới của họ. Không phải người dân của Rionna chưa nghĩ đến việc nàng sẽ kết hôn và ngày nào đó chồng nàng sẽ là lãnh chúa dẫn dắt họ, nhưng không ai nghĩ nó sẽ đến bất ngờ như thế.

Rionna run rẩy khi cơn gió lạnh thốc tới. Chiếc áo lông thú nàng mặc đã sờn còn lớp quần áo mỏng manh bên dưới không phù hợp cho việc đi lại trong tiết trời lạnh giá. Lúc họ đến pháo đài McCabe tiết trời bỗng nhiên ấm áp lạ thường. Nhưng kiểu thời tiết ấy không kéo dài nên hiện giờ Rionna không có đủ quần áo ấm để chống lại cái rét căm căm này.

Caelen và vị chỉ huy của mình dẫn đường. Cưỡi ngựa ở phía sau, Rionna bị vây quanh bởi bốn binh sĩ McDonald đang lê bước khó nhọc qua nền tuyết lạnh.

Chàng chưa một lần ngó đầu lại, Rionna cũng không mong chờ điều ấy. Khi chuyển đi khởi hành, nàng cũng chẳng còn hơi sức để bận tâm chàng có chú ý đến mình hay không.

Ngoại trừ việc giúp Rionna trèo lên lưng ngựa, chàng không hề đoái hoài đến vợ mình kể từ khi nàng nghe lén được những lời chàng nói với Gannon lúc sáng sớm.

“Cô Rionna, tôi không thích hấn ta,” James lăm bằm bên cạnh nàng.

Rionna nhanh chóng ngược đầu lên để chắc rằng Caelen không nghe được lời nhận xét bất trung đó rồi mới xoay người về phía chàng chiến binh trẻ kia. Simon, cha của cậu ta đang đi bên cạnh cũng gật đầu đồng tình.

“Tôi cũng chẳng thích hấn ta chút nào, thưa cô. Đức vua và gia tộc McCabe khiến chúng ta hoảng loạn. Những gì họ đã làm với cha của người thật quá quắt.”

Rionna nghiêng chặt hai hàm cho đến khi chúng trở nên đau nhức. Nàng khó có thể biểu lộ cảm xúc thật sự của mình. Rionna không thể nói nàng cũng chẳng thích thú gì với vị lãnh chúa mới kia nhưng cũng chẳng dự tính bênh vực cha mình.

“Hãy cho anh ta một cơ hội,” nàng nhỏ giọng thì thầm, mắt vẫn nhìn vào lưng Caelen. “Đường như anh ta là người tốt và rất công bằng đấy.”

“Nhưng hấn không đối xử với người bằng sự kính trọng mà người đáng được nhận,” Arthur tức giận nói vọng qua từ phía bên kia nàng.

Rionna ngạc nhiên xoay người rồi quan sát tất cả binh sĩ, họ đều cưỡi ngựa cách xa Caelen và Gannon. Không ai trông có vẻ vui mừng với việc Caelen đưa họ về nhà. Miệng họ mím chặt và ánh mắt lộ vẻ tức giận.

“Sự thật không ai trong bọn ta muốn cuộc hôn nhân này,” nàng nói. “Đó chỉ là sự dàn xếp giữa các bên. Anh ta chưa từng cân nhắc đến việc mình sẽ là lãnh chúa của gia tộc McDonald. Hãy nghĩ xem người sẽ cảm thấy thế nào nếu tham dự vào đám cưới của anh trai mình rồi kết cục lại bị ràng buộc với cô dâu không ai cần đến của anh trai.”

Nghe vậy, những người đàn ông nhìn mặt còn James thì gật đầu đồng cảm. “Tuy nhiên, hấn ta không có lý do gì để đối xử với người như thế,” Simon

tranh luận. “Những chiến binh McCabe nổi tiếng là công bằng cơ mà. Họ hung

tợn nhưng công minh. Bằng cuộc hôn nhân này, người đã đem đến cho hấn ta nhiều thứ. Hấn nên đối xử với người như với những quý cô dụ dăng mang dòng dõi khác chứ.”

Rionna khịt mũi. “Thôi nào, vấn đề khó khăn ở đây là ta không phải một quý cô dụ dăng, nhớ chứ?”

Mọi người quanh nàng cười phá lên khiến Caelen phải xoay người ngó lại khi nghe thấy tiếng ồn ào đột ngột đó. Trong giây lát, ánh mắt hai người giao nhau và Rionna nhìn chằm chằm đáp trả, không muốn để mình bị chàng dọa nạt.

Sau một lúc, Caelen rời mắt quay đi, phớt lờ nàng lần nữa.

“Hấn phải tự chứng minh năng lực của mình với chúng ta,” Simon nói. “Tôi không quan tâm những gì đức vua đã ra lệnh. Nếu muốn trở thành lãnh chúa, hấn phải tỏ ra xứng đáng với vị trí đó?”

“Có lẽ Caelen sẽ chứng minh được mình xứng đáng hơn cha ta,” Rionna thì thầm.

Những người khác giữ yên lặng, có lẽ do lòng trung thành đối với người họ đã gọi là lãnh chúa trong bao năm. Rionna đang xử sự như một cô con gái biết vâng lời. Nàng đã có sẵn kế hoạch khi trở về pháo đài của mình.

Cho dù chồng nàng có thích hay không, Rionna cũng dự tính mình sẽ trở thành nhân tố chính trong công cuộc gây dựng lại gia tộc McDonald. Người dân của nàng đã chịu sự lãnh đạo thâm hại của một kẻ ngu ngốc, tham lam, đầy thù địch quá lâu rồi.

Có lẽ họ chấp nhận đánh đổi để nhận lại thứ khác mà nàng còn chưa biết. Hy vọng Caelen có thể chứng minh được mình là người tử tế, thậm chí còn là một chiến binh tài giỏi.

Chiến tranh sắp xảy ra. Ewan McCabe đang chuẩn bị cuộc chiến với Duncan Cameron nên sẽ huy động toàn bộ miền cao nguyên này cùng chiến đấu.

Gia tộc của nàng sẽ không trở thành những con cừu non bị hiến tế trên chiến trường, đó là nếu như nàng có thể ngăn chặn.

8. Chương 8

Khi Caelen cho cả đoàn dừng lại nghỉ chân, trời đã gần tối. Rionna bị lạnh đến nỗi chân tay đã mất cảm giác từ lâu. Hai má nàng tê cứng, lạnh buốt cả ở bên trong.

Nàng đoán chắc mình sẽ không bao giờ ấm áp lại được. Lửa địa ngục sẽ chào đón nàng trong chốc lát nữa thôi.

Buông dây cương, Rionna luồn tay bên dưới áo lông thú, hy vọng việc cọ xát hai tay sẽ mang lại cảm giác. Nàng sợ hãi nghĩ đến việc phải xuống ngựa và ước mình không cần phải chuyển động hay đặt chân trên nền tuyết băng giá kia.

Hít hơi để ổn định lại, nàng nắm chặt lấy yên cương, bắt đầu bước xuống.

Ngay lúc ấy, Caelen liền xuất hiện bên cạnh, đưa tay lên giúp nàng.

Hành động ấy khiến nàng cảm động đến nỗi gần như đã ngã vào vòng tay chàng.

Rionna lúng túng đặt hai tay lên vai chồng, để chàng nhắc mình xuống ngựa. Vừa chạm đất, hai chân Rionna chùn lại khiến nàng ngã phịch xuống nền tuyết lạnh.

Caelen ngay lập tức với tay đến, nhưng khi chạm vào làn da lạnh cứng của vợ mình, chàng liền thốt ra tràng bâng bở.

Vừa ủ ấm nàng trong vòng tay, chàng vừa quát lớn ra lệnh đốt lửa, dựng lều trú ẩn.

“Caelen. Tôi không sao. Chỉ l-lạnh thôi.”

Rionna mím môi lại khi lời cuối cùng lắp bắp thốt ra. Sự thật nàng đang rét run.

“Nàng không hề ổn đâu,” chàng nói bằng giọng dữ tợn. “Chúa ơi, nàng đang cố tự giết mình sao? Tại sao lại ăn mặc mỏng manh trong tiết trời này hả? Thế quái nào nàng lại không bảo với ta là mình đang quá mức khổ sở như vậy?”

Rionna có lẽ sẽ cần lưỡi trước khi than phiền với chàng bất cứ điều gì.

Ngay khi lửa được nhóm lên, Caelen liền bế nàng đến ngồi trên thân cây gần đồng lửa.

Chàng mở áo lông thú, kéo Rionna tựa sát vào ngực mình, hai người chỉ cách nhau bởi tấm áo dài. Tiếp đó chàng ôm ghì lấy nàng, để hơi ấm của mình thấm vào cơ thể mảnh mai, yếu ớt kia.

Ôi trong khoảnh khắc, điều kỳ diệu đã diễn ra.

Ngay khi một vài cơn lạnh bắt đầu biến mất, nàng lại có cảm giác đau nhói như hàng ngàn con kiến đang cắn vào da thịt. Rionna thút thít, cố gắng đẩy chồng mình ra nhưng hai cánh tay chàng chỉ càng siết chặt, giam hãm nàng lại.

“Đau.”

“Ừ, xin lỗi, ta biết điều đó, nhưng cơ thể nàng đang có cảm giác trở lại. Hãy biết ơn khi nàng có thể cảm thấy gì đó đi.”

“Đừng có thuyết giảng cho tôi. Không phải bây giờ. Ít ra anh nên chờ cho tới khi tôi không còn cảm thấy như thể da thịt mình đang bị tách khỏi xương chứ.”

Caelen khẽ cười khúc khích. “Tình trạng của nàng ắt hẳn cũng không quá tồi tệ khi miệng lưỡi vẫn sắc bén thế kia. Ta sẽ chẳng cần phải thuyết giảng nếu như nàng không quá bướng bỉnh như thế. Khi không có quần áo thích hợp dùng cho chuyến đi, đáng lẽ nàng nên nói ra trước lúc chúng ta rời khỏi chứ. Ta có lẽ đã không để nàng đi trong điều kiện khắc nghiệt thế này mà không hề có sự bảo vệ phù hợp nào.”

“Anh lại đang thuyết giảng nữa đấy,” Rionna lầm bầm nép sát vào người chàng để có thể hấp thụ thêm hơi ấm.

Khi hơi ấm thấm thêm vào người, Rionna bắt đầu run rẩy. Hai hàm răng đánh vào nhau lập cập điên cuồng đến mức nàng đoán chắc chúng sẽ rơi hết ra.

Vùi mặt vào cổ của Caelen, nàng cố làm dịu đi những cơn run rẩy quét qua người. “Lạnh quá. Tôi sẽ không thể nào ấm lại được?”

“Suyt, cô gái của ta. Mọi việc sẽ ổn cả thôi. Chỉ cần ngồi yên giây lát để ta sưởi ấm cho nàng.”

Tất cả những gì Rionna có thể làm là rúc sát vào người vào chàng. Hai tay nắm lấy vạt áo dài, nàng giữ đầu nép bên dưới cằm chồng rồi phả ra hơi thở ấm nóng vào hõm cổ chàng.

Rốt cuộc cơn run rẩy cũng dần dịu đi khiến bắp cơ đôi khi co giật, trong lúc nàng nằm đó yếu ớt, kiệt sức trong vòng tay Caelen.

“Nàng đủ ấm để ăn chút gì đó chưa?” Caelen hỏi.

Rionna gật đầu nhưng thật ra nàng không hề muốn di chuyển chút nào.

Cẩn thận đứng lên, đặt nàng ngồi xuống khúc gỗ, Caelen kéo sát áo lông thú của mình quanh người nàng, ngăn lại những cơn gió lạnh buốt rồi sải bước đến chỗ binh lính đang hoàn thành việc dựng lều trại.

Vài phút sau, Caelen quay lại đưa cho nàng bánh mì cùng pho mát. Ló ngón tay ra ngoài tấm áo lông thú, Rionna cầm lấy và từ tốn ăn phần của mình.

Nhưng Rionna không thể cảm nhận được vị của nó. Nàng chỉ thấy quá lạnh. Nhưng nó đã giúp nàng no bụng và tiếp thêm năng lượng. Khi ăn, nàng thích thú quan sát phần tuyết quanh đồng lửa đã được quét sạch thành một vòng cung lớn. Lều trại được dựng lên với phần tuyết chất cao xung quanh để ngăn những cơn gió rét.

Củi đã được châm thêm cho đến khi ngọn lửa bốc lên cao vút khiến toàn bộ khu vực xung quanh đều sáng bừng trong sắc cam rực rỡ.

Ăn xong miếng pho mát, Rionna đưa hai bàn tay về phía ngọn lửa, vui sướng với sự ấm áp mạnh mẽ đang lướt qua đầu ngón tay.

Caelen chợt xuất hiện, đứng trước mặt nàng. Chàng không nói năng gì, chỉ đơn giản kéo nàng lên và bồng đến túp lều gần đồng lửa nhất.

Trên sàn là những tấm chăn lông thú chất lên tạo thành chiếc giường trông thật thoải mái. Đặt Rionna nằm ngay giữa đồng chăn rồi kéo giày boots ra khỏi chân nàng, chàng cau mày khi xem xét chúng.

“Đôi giày da này cũ quá rồi. Nàng không bị mất hẳn mấy ngón chân vì lạnh buốt đúng là điều phi thường đấy. Có vài lỗ thủng đây này.”

Rionna đã quá mệt mỏi và lạnh đến mức không muốn tranh luận cùng chồng.

“Ngày mai chúng ta sẽ phải làm gì đó với thứ này,” chàng lầm bầm. “Nàng không thể đi đâu trong thời tiết rét căm căm bằng đôi giày thảm thương như thế.”

Vẫn còn khẽ lằm bằm, Caelen trườn trên tấm lông thú nằm xuống cạnh vợ mình. Lăn người nàng qua bên, chàng quấn chặt tấm lông thú vây quanh cả hai.

“Đặt bàn chân nàng vào giữa hai chân ta đi,” chàng chỉ dẫn.

Len đôi chân trần vào giữa hai bắp đùi rắn chắc, Rionna rên rỉ vì ngay lập tức cảm nhận được hơi ấm. Cơ thể người đàn ông này giống như ngọn lửa ấm áp vậy.

Nếp người trong vòng tay chồng, khuôn mặt tựa vào vòm ngực rộng lớn, nàng thở dài thỏa mãn bởi hơi ấm diệu kỳ từ đó tỏa ra. Caelen cũng có mùi hương thật tuyệt. Đó là sự hòa quyện giữa mùi gỗ, khói và mùi hương nam tính tự nhiên, khiến người khác phải say mê, thích thú.

Tiếng rên rỉ nguyên thủy đầy thỏa mãn thoát ra khỏi môi nàng làm Caelen cứng đờ người, khẽ lằm bằm nguyên rủa.

Thấy vậy, nàng liền cau mày, không chắc mình đã làm gì để nhận lấy sự khó chịu của chồng.

“Caelen? Có gì không ổn sao?”

“Không, Rionna. Ngủ đi. Nếu xuất phát sớm, chúng ta có thể đến pháo đài McDonald vào chiều mai?”

“Hai tay tôi vẫn còn lạnh lắm,” nàng nhỏ giọng.

Với tay xuống, Caelen nắm lấy hai bàn tay vợ nhét chúng vào bên dưới lớp áo dài che phủ phần bụng ấm áp với những múi cơ rắn chắc phủ đầy lông.

Nàng biết bàn tay mình lạnh như đá, nhưng Caelen đã không hề nao núng khi nàng ấn lòng bàn tay lên da thịt chàng. Cảm giác này quá... thân mật và dễ chịu.

Thở dài, Rionna cọ xát gò má dọc theo bắp vai chồng, mí mắt trở nên nặng trĩu lúc nàng cảm thấy người ấm dần lên.

Bàn tay nàng ngập ngừng di chuyển khi phần lông nơi bụng chàng khẽ chạm vào chúng, tận hưởng cảm giác những múi cơ săn chắc nơi ngực chồng. Hai mắt nàng chợt mở to khi cảm thấy một vết sẹo nhăn nheo.

Tiếp theo nàng đưa tay đến phần nhũ hoa phẳng lì, lần tới đỉnh nụ hoa săn chắc rồi hờ hững vuốt ve nó.

“Rionna,” Caelen gầm gừ.

Nàng ngẩng lên quá nhanh đến nỗi đầu đụng vào bên dưới cằm chồng, khiến chàng lau bầu thốt ra tiếng gầm gừ lần nữa. Rionna thở dốc. “Tôi xin lỗi!”

Caelen thở dài. “Ngủ thôi.”

Tựa sát vào người chàng, Rionna rút tay trượt vào lại bên dưới lớp áo dài. Nàng thích chạm vào Caelen. Ngoại trừ hơi ấm tuyệt vời tỏa ra từ người chàng, còn điều gì đó thật lôi cuốn ở cơ thể mạnh mẽ, đầy nam tính kia.

Đặt lòng bàn tay lên ngực chồng lần nữa, Rionna hạ xuống thấp hơn, lướt đến vùng bụng căng săn chắc với lớp lông kéo dài xuống bên dưới.

“Vì Chúa,” Caelen lằm bằm.

Lôi tay vợ ra, chàng nhét chúng vào giữa cơ thể của cả hai rồi kéo nàng sát vào mình đến mức Rionna không thể nào di chuyển.

Choàng cánh tay quanh cơ thể mảnh mai, Caelen tựa cằm lên đỉnh đầu nàng.

Chân họ quấn vào nhau khiến nàng thực sự bị giam cầm.

Rionna ngáp dài, xác định mình không cần bận tâm đến nhà tù tạm thời này vì đã có được sự ấm áp quá mức tuyệt vời. Khi dần chìm vào giấc ngủ, nàng chợt có ý tưởng muốn trao cho chàng nụ hôn đắm đuối thêm lần nữa.

Thật xấu hổ. Rionna xác định mình khá thích việc hôn chồng. Có thể vào ngày mai lúc Caelen không còn quá cộc cằn hay mất bình tĩnh, nàng sẽ thử lần nữa. Đúng, đó hẳn là một kế hoạch hay ho.

“Ngày mai,” nàng thì thầm. “Ngày mai sao hả, em yêu?”

Mọi chuyển động nhưng hai mắt vẫn nhắm chặt, nàng bỗng bình trôi dạt vào khoảng không giữa sự tỉnh táo và cơn buồn ngủ rũ rượi. “Tôi sẽ hôn anh. Ngày mai. Đúng thế, tôi hứa đấy.”

Tiếng cười khúc khích nho nhỏ của chàng vọng vào tai nàng. “Đúng, nàng sẽ hôn ta và sẽ làm nhiều điều khác nữa vào thời điểm chúng ta ở bên nhau.”

“Ừm. Tôi không thể nào chờ được.”

Nơi lỏng vòng tay, Caelen nhận ra đầu Rionna đã ngã qua một bên. Miệng nàng hé mở và nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Có lẽ nàng là người ngủ có tướng khiếm nhã nhất chàng từng nhìn thấy. Nhưng hình ảnh đó lại làm Caelen thích thú và chàng nhận ra vợ mình thật... đáng yêu. Đúng. Thật đáng yêu.

Sau đó chàng lắc đầu. Tất cả buổi trò chuyện về nụ hôn cùng sự đáng yêu này đang khiến chàng trở nên ngớ ngẩn. Caelen đáng lẽ nên nghĩ đến việc huấn luyện và giao đấu mới phải. Người phụ nữ này đang dẫn hủy hoại chàng trong khi họ chỉ mới kết hôn được hai ngày.

hông quan tâm những gì đức vua đã ra lệnh. Nếu muốn trở thành lãnh chúa, hẳn phải tỏ ra xứng đáng với vị trí đó?”

“Có lẽ Caelen sẽ chứng minh được mình xứng đáng hơn cha ta,” Rionna thì thầm.

Những người khác giữ yên lặng, có lẽ do lòng trung thành đối với người họ đã gọi là lãnh chúa trong bao năm. Rionna đang xử sự như một cô con gái biết vâng lời. Nàng đã có sẵn kế hoạch khi trở về pháo đài của mình.

Cho dù chồng nàng có thích hay không, Rionna cũng dự tính mình sẽ trở thành nhân tố chính trong công cuộc gây dựng lại gia tộc McDonald. Người dân của nàng đã chịu sự lãnh đạo thâm hại của một kẻ ngu ngốc, tham lam, đầy thù địch quá lâu rồi.

Có lẽ họ chấp nhận đánh đổi để nhận lại thứ khác mà nàng còn chưa biết. Hy vọng Caelen có thể chứng minh được mình là người tử tế, thậm chí còn là một chiến binh tài giỏi.

Chiến tranh sắp xảy ra. Ewan McCabe đang chuẩn bị cuộc chiến với Duncan Cameron nên sẽ huy động toàn bộ miền cao nguyên này cùng chiến đấu.

Gia tộc của nàng sẽ không trở thành những con cừu non bị hiến tế trên chiến trường, đó là nếu như nàng có thể ngăn chặn.

9. Chương 9

Họ gần đến cổng pháo đài McDonald vào giữa trưa ngày hôm sau. Rionna muốn tự cưỡi ngựa chào đón người dân của mình nhưng dường như Caelen lại muốn nàng xuất hiện như một người phụ nữ xui xẻo luôn phục tùng quyền lực của anh ta.

Rionna ngồi trên ngựa cùng chồng, tay anh ta nhẹ nhàng ôm quanh người nàng. Caelen đã tuyên bố nàng phải cưỡi ngựa cùng anh ta vì nàng không mặc đủ ấm.

Khi họ còn cách pháo đài một đoạn, Rionna đã khẳng khái đòi tự cưỡi ngựa của mình, nhưng anh ta phớt lờ nàng và vẫn tiếp tục đi.

Thật ra, lúc này Rionna đang thực sự sợ hãi phải đối mặt với người dân McDonald. Kể từ lúc nàng rời khỏi đây vào mấy tuần trước, nhiều thứ đã thay đổi. Rionna trở về với một người khác mang họ McCabe mà không có cha nàng. Giờ đây nàng còn sắp sửa giới thiệu vị lãnh chúa mới với họ nữa.

Một tiếng hét lớn vang lên ngay khi lính canh trong tháp quan sát phát hiện ra bọn họ. Caelen cau mày, liếc sang bên nhìn Gannon.

Gannon chỉ nhún vai, chán nản.

“Có chuyện gì sao?” Rionna hỏi, cau mày vì màn trao đổi thỉnh lặng kia. “Thật không thể chấp nhận được. Khi bị phát hiện thì chúng ta đã đến gần

pháo đài đến thế này,” Caelen chán ghét nói. “Nếu như đổi lại là Duncan

Cameron, sẽ quá trễ để hô hào chiến đấu.”

“Có lẽ tốt nhất anh nên chào đón gia tộc mới của mình thay vì chỉ trích họ thì hơn?”

“Ta không để ý việc họ cảm thấy thế nào,” Caelen cau kinh nói. “Mà quan tâm đến an toàn của họ hơn. Và cả an toàn của nàng nữa?”

Rionna xoay người lại hết mức khi cánh cổng bắt đầu mở ra. Như nàng đã e sợ, hầu hết gia tộc đã tập hợp lại ở sân trong, hướng ánh mắt tò mò vào người chồng mới của nàng.

“Thả tôi xuống để tôi có thể giới thiệu anh với mọi người nào,” Rionna nhỏ giọng ra lệnh.

Caelen siết chặt tay quanh người vợ nhưng không hề nhìn nàng mà tập trung quan sát những người đang tụ tập ở kia. Khi còn cách khoảng chục mét, chàng lặng lẽ ghì cương rồi xuống ngựa, hai tay vịn lên giữ thăng bằng để Rionna khỏi ngã.

“Trông chừng vợ ta,” chàng ra lệnh cho Gannon.

Trông chừng vợ anh ta? Trông chừng vợ anh ta sao?

Rionna há hốc miệng kinh hoàng nhìn Caelen xoay người hướng về phía người dân. Chết tiệt, gia tộc của nàng cơ mà. Gannon xuống ngựa rồi vịn tay lên, kéo tuột Rionna khỏi yên ngựa dễ dàng như thể nàng nhẹ như bông vậy.

Nhanh chóng quần tẩm áo lông thú quanh người nàng, Gannon lùi lại phía sau Caelen, hai tay đặt lên vai Rionna giữ nàng đứng yên tại chỗ.

“Tên ta là Caelen McCabe, Caelen bình tĩnh thẳng thắn nói. “Chồng của Rionna và là lãnh chúa mới của các người.”

Mọi người cảm thán há hốc miệng kinh ngạc rồi tất cả bắt đầu rầm rì to nhỏ. “Yên lặng!” Caelen gầm lên.

“Chuyện gì đã xảy ra cho ngài Gregor?” Nate McDonald cất tiếng nói từ giữa đám binh sĩ đang tụ tập.

Vài người khác phụ họa theo. “Đúng, chuyện gì đã xảy ra?”

Caelen nhìn thẳng vào đám đông. “Ông ta không còn là lãnh chúa nữa. Đó là tất cả những gì các người cần quan tâm. Kể từ giờ về sau, các người sẽ thề trung thành tận tụy với ta hoặc rời khỏi nơi này. Lời nói của ta là tuyệt đối. Chúng ta phải làm việc và tập luyện thật nhiều nếu muốn đứng vững mạnh mẽ chống lại quân đội của Duncan Cameron. Mối liên minh giữa gia tộc McDonald với hai anh trai của ta, Ewan cùng Alaric McCabe, cũng như những gia tộc láng giềng sẽ giúp chúng ta trở nên bất khả chiến bại. Nếu các người muốn giữ lấy mạng sống, nuôi dạy con cái trong hòa bình, thì phải chiến đấu. Và như thế, tất cả cần phải sẵn sàng khi thời điểm ấy tới.”

Các binh sĩ của nàng liếc nhìn nhau, ánh mắt mang sự hoài nghi phòng bị. Họ nhìn Caelen rồi hướng mắt đến Rionna như thể mong đợi nàng lên tiếng. Nàng có lẽ cũng đã làm thế, nếu như đó là điều duy nhất có thể xoa tan sự sợ hãi của họ, nhưng Caelen lại quay người trừng mắt nhìn khiến nàng phải giữ thỉnh lặng.

Khi chàng quay lưng lại, Rionna kéo tay thoát khỏi Gannon rồi vội vàng tiến lên trước nói chuyện với người dân của mình.

“Mối liên minh này khiến đức vua hài lòng. Chính ngài ấy đã chúc phúc cho đám cưới của bọn ta. Thỏa thuận là bất kể ta kết hôn với ai thì người ấy sẽ đảm đương vị trí lãnh chúa gia tộc McDonald. Bây giờ Caelen McCabe sẽ đảm nhận vai trò lãnh đạo thay cho con đầu lòng của ta. Chúng ta cần một người như thế. Chúng ta cần tài chỉ huy của người này nếu như muốn đánh bại những kẻ dự tính chiếm lấy vùng đất này.”

Caelen xoay người tức giận trừng mắt nhìn vợ nhưng nàng vẫn bình tĩnh đối mặt với người dân, bởi nàng hiểu được sự thiếu quả quyết cùng bối rối của họ.

“Cha ta là người không biết trọng danh dự,” Rionna lạnh nhạt nói. “Hy vọng rằng dưới sự lãnh đạo của lãnh chúa mới, chúng ta sẽ giành lại được những gì đã mất và có thể ngăn chặn cao đầu, bảo vệ tài sản của mình?”

“Nàng yên lặng đi,” Caelen nói nhỏ, giọng mang vẻ nguy hiểm. “Vào bên trong. Ngay bây giờ.”

Ánh mắt của chàng lúc này có thể khiến cho một chiến binh cong đuôi bỏ chạy. Nhưng Rionna chỉ xoay người cương quyết, giữ thẳng vai, rồi điềm tĩnh bước vào tòa tháp như thể mình đã dự định làm thế sau khi hoàn thành bài diễn thuyết.

Ngay lúc vào tới bên trong, hai chân nàng quỵ xuống, lão đảo ngay tại lối dẫn vào sảnh. Sarah vội vàng ra đón, hai bài tay xương sườn của bà siết chặt lên vai Rionna khiến nàng nhắm mắt.

“Kể cho ta tất cả nào. Tại sao cháu lại kết hôn với Caelen McCabe và anh ta lại trở thành lãnh chúa của chúng ta? Cha cháu đâu? Các inmh sĩ của chúng ta nữa!”

Rionna cẩn thận kéo tay bà Sarah ra rồi mệt mỏi ngồi sụp xuống cái ghế đặt gần bàn. “Bà Sarah, chuyện dài lắm?”

“Thôi nào, cháu biết là ta sẽ chẳng làm được việc gì nếu như chưa biết được ngọn ngành sự việc. Làm thế quái nào cháu lại kết hôn với Caelen McCabe? Theo ta biết, ngài ấy đã thề không bao giờ kết hôn sau khi bị người phụ nữ mình yêu thương phản bội. Lúc lập lời thề, ngài ấy còn trẻ măng.

Rionna thốt ra tiếng thở dài u sầu. Tuyệt thật. Anh ta đã thề không bao giờ kết hôn nhưng lại hy sinh bản thân vì một cảm xúc đã từng bị chôn vùi. Tình yêu. Tình yêu của Alaric và Keeley.

Có thể Caelen đã quyết định kết hôn cũng chẳng quan trọng gì nếu như anh ta không dự định trao trái tim inmh cho người phụ nữ khác.

“Bà biết chuyện đó à, Sarah? Tại sao cô gái kia lại phản bội anh ta?” “Đáng lý cháu phải là người kể cho ta nghe chứ.”

“Cháu sẽ làm thế,” Rionna thiếu kiên nhẫn cắt ngang. “Nhưng ngay bây giờ cháu có hứng với lời thề mà chồng cháu đã lập và nguyên nhân của nó hơn?”

Sarah thở hắt ra rồi nhìn quanh. “Được rồi. Ta sẽ nói cho cháu những gì mình biết. Cách đây tám năm Caelen McCabe đã phải lòng Elsepeth Cameron. Sự thật là cô ta quyến rũ ngài ấy, lại còn lớn hơn ngài ấy vài tuổi. Thạo đời hơn, nếu cháu hiểu ý ta là gì?”

Dù Rionna thực sự không hiểu bà muốn nói gì nhưng cũng chẳng tính thừa nhận.

“Ngay từ đầu cô ta đã câu kết với người bà con của mình, Duncan Cameron để đánh thuốc mê các binh sĩ McCabe và mở cổng thành cho lính của Cameron.

Đó là cuộc tàn sát kinh hoàng. Cha của ngài Caelen đã mất trong cuộc tấn công đó còn Ewan McCabe thì mất đi cô vợ trẻ. Lúc cuộc tấn công xảy ra ngài Alaric cùng Caelen không có mặt, khi họ trở về thì pháo đài đã bị phá hủy còn người thân của mình bị giết hại. Điều ấy thật khủng khiếp.”

“Đúng thế,” Rionna nói thẳm. “Vậy ra giờ đây kẻ ngu ngốc kia tin rằng tất cả phụ nữ đều xấu xa nên đã thề không bao giờ mở cửa trái tim mình nữa.” Nàng lắc đầu, đảo mắt hướng lên trời. “Tại sao đàn ông lại quá ngu ngốc như thế chứ?”

Bà Sarah ngửa đầu ra sau và cười lớn. “Coi nào, cô gái, đó là câu hỏi phải không? Chẳng đường cam go đang chờ cháu ở phía trước, nhưng nếu ai đó có thể thuyết phục chàng trai trẻ ấy rằng trên đời vẫn còn có những phụ nữ chân thật và chung thủy thì người đó chính là cháu đấy. Không cô gái nào trung thành hay nồng nhiệt hơn cháu đâu.”

Thật không may, Caelen lại nghĩ nàng là cái giá anh ta phải trả cho hạnh phúc của anh trai cùng sự thịnh vượng cho gia tộc mình.

“Giờ thì kể cho ta nghe những chuyện đã xảy ra ở lãnh địa McCabe và tại sao cha cháu cũng như binh sĩ của chúng ta không trở về đi?”

Rionna nhanh chóng thuật lại tất cả mọi chuyện trong khi họ trú tại pháo đài McCabe. Bao gồm cả yêu cầu của Caelen về việc cha nàng phải nhượng lại quyền lãnh đạo gia tộc cho anh ta lần việc cha nàng đã bỏ đi sau đó.

“Cháu tự hỏi liệu có bao nhiêu binh sĩ lựa chọn theo cha cháu mà không có vợ con mong ngóng họ trở về. Những kẻ đi cùng cha ắt hẳn chẳng còn bà con thân thuộc để họ mong mỏi được gặp lại nữa.”

“Bây giờ việc chúng ta cần quan tâm là bọn họ dự tính làm gì,” Sarah thận trọng nói. “Cha cháu là kẻ kiêu ngạo nên không thể chịu nổi sự lăng mạ đâu?”

“Ông ta ngu xuẩn thì đúng hơn,” Rionna rít lên. “Một kẻ ngu xuẩn già nua, dâm dăng luôn đặt mong muốn và khao khát của mình lên trên hết. Ông ta đáng bị phế truất khỏi vị trí lãnh chúa?”

Bà Sarah vỗ nhẹ tay Rionna an ủi. “Này, này, cô gái. Cháu không cần nổi nóng vì một lão già xuẩn ngốc như thế. Thời đại của ông ta đã chấm hết. Đã đến lúc ta nên nhìn về tương lai. McCabe là một gia tộc mạnh mẽ. Họ cần thêm thời gian để tạo dựng lại nhưng ta tin ngài Ewan là người đáng trọng, mong rằng hai em trai của ngài ấy cũng sẽ như thế. Có lẽ Caelen thực sự là điều gia tộc này cần nếu như chúng ta muốn vượt qua thời kỳ khó khăn sắp tới.”

Rionna không nghi ngờ việc Caelen McCabe sẽ đem lại điều tốt đẹp cho gia tộc của nàng. Anh ta là một chiến binh mạnh mẽ không hề thua kém ai trên chiến trường. Anh ta đáng nhận được sự kính trọng từ các binh sĩ xung quanh. Rionna biết những binh lính McDonald không phải tinh nhuệ nhất. Cũng chẳng phải vô dụng nhất. Nhưng nàng đã trực tiếp nhìn thấy sức mạnh của những chiến binh McCabe nên mong muốn gia tộc mình cũng được thế. Đúng, Caelen là lựa chọn tốt hơn Alaric McCabe.

Rionna chỉ ước mình cũng có thể quả quyết anh ta cũng sẽ là một người chồng, người cha tốt đối với các con của nàng.

Nếu như anh ta đã đóng cửa trái tim mình, liệu Rionna có cơ hội để mở nó ra hay không?

10. Chương 10

Thời gian còn lại trong ngày Rionna không nhìn thấy chồng mình thêm lần nào nữa. Anh ta thậm chí không vào ăn tối, Rionna đã phải ngồi ăn một mình trong đại sảnh lạnh lẽo.

Nàng ghét cảm giác lạc lõng giữa gia tộc nên đã ở lì trong tháp kể từ lúc Caelen ra lệnh nàng vào bên trong. Không phải vì Rionna nghe theo lời anh ta mà bởi lẽ nàng chẳng biết nên làm gì hay nói gì với người dân của mình.

Sự hèn nhát khiến nàng mắc nghẹn. Dù đã cố nuốt thức ăn bị mắc nghẹn trong cổ họng nhưng Rionna vẫn không thể ép nó xuống.

Nàng vừa muốn Caelen xuất hiện để có thể chỉ trích việc anh ta đã làm mình bẽ mặt trước dân chúng, lại vừa muốn chồng mình tránh càng xa càng tốt để không phải đối mặt với anh ta cho tới khi nào nàng lấy lại được can đảm và quyết định hướng đi tiếp theo của mình.

Phần nộ với sự nhút nhát đột ngột đó, Rionna đẩy đĩa thức ăn qua một bên rồi rời khỏi bàn. Nàng sẽ không ngồi đây tự tranh luận xem mình có muốn gặp chồng hay không. Anh ta có thể trêu tức nàng, trong khi nàng đã mệt mỏi rồi. Quá kiệt sức. Giờ đã đến lúc nàng tìm đến giường ngủ của mình.

Rionna cố chống lại cơn lạnh khi mở toang cửa ra. Phòng ngủ của nàng thiếu lò sưởi nhưng do không có cửa sổ nên gió chẳng thể lùa vào. Nàng lấy hai cây nến rồi quay ra hành lang châm lửa từ một trong những cây đuốc treo trên tường.

Ánh sáng yếu ớt chiếu vào căn phòng nhỏ bé, luồng nhiệt ấm áp xua đi chút lạnh lẽo, mặc dù tất cả có thể chỉ là suy nghĩ của nàng. Những cây nến đã cháy hết phân nửa khó có thể cung cấp hơi ấm cần thiết. Tuy nhiên, chúng làm nàng vui vẻ và cảm thấy ấm áp hơn một chút.

Trời lạnh lẽo khiến Rionna quyết định mặc nguyên quần áo. Tất cả những gì nàng làm là cởi giày rồi khoác vào món đồ xa xỉ của mình. Một đôi vớ len mà bà Sarah đã mạng cho nàng.

Thở dài thỏa mãn khi chất liệu ấm áp mềm mại kia trượt qua chân mình, Rionna cuộn ngón chân lại rồi lên giường chui vào bên dưới tấm chăn lông thú.

Rionna nhắm mắt ngay lập tức nhưng không thể nào ngủ được. Tâm trí nàng mãi bận rộn với những điều đã diễn ra trong hai tuần vừa qua.

Thành thật mà nói, nàng cần phải thừa nhận nhiều thứ hơn nỗi lo lắng vừa thoáng qua. Nàng sợ hãi về tương lai của mình và lo ngại cho tương lai của gia tộc.

Cho dù luôn ăn mặc như đàn ông hay đắm mình trong việc đấu kiếm trong khi những cô gái khác mơ mộng đến hôn nhân và con cái, nhưng Rionna cũng nuôi dưỡng giấc mơ thiếu nữ bí mật của riêng mình. Nàng tưởng tượng đến những bộ váy xinh đẹp và một chàng chiến binh không ai sánh kịp đang quỳ xuống trước mặt mình để chứng tỏ tình yêu bất diệt cùng lòng trung thành của chàng.

Rionna mỉm cười mơ màng, rúc người sâu hơn vào trong chăn. Đúng, đó là một ảo tưởng đẹp đẽ. Chàng chiến binh ấy không những yêu thương nàng vô điều kiện mà còn phải biết chấp nhận những lỗi lầm và tự hào về khả năng chiến đấu của nàng. Anh ta sẽ tự đắc khoe với binh sĩ rằng vợ mình là một chiến binh. Nàng công chúa chiến binh với vẻ đẹp cùng tài năng không gì sánh được.

Họ cùng sát cánh chiến đấu rồi quay trở về pháo đài nơi nàng sẽ mặc những bộ váy thật đẹp mà chồng mình tặng. Rionna sẽ tự tay làm một bữa ăn ngon phục vụ chàng. Sau đó họ sẽ ngồi bên lò sưởi uống rượu trước khi trở về phòng ngủ, nơi chàng sẽ ôm nàng trong vòng tay và thì thầm những lời yêu thương tha thiết.

“Mày thật ngốc nghếch,” Rionna thì thầm, cảm giác tự chán ghét đột nhiên chi phối nàng. Không có người đàn ông nào sẽ chấp nhận một phụ nữ như nàng. Họ muốn ai đó giống Keeley. Một quý cô mềm mại dịu dàng, am hiểu nữ công gia chánh. Chẳng hạn như biết chữa trị vết thương. Hay thêu thùa. Hoặc người phụ nữ có thể quán xuyến pháo đài và luôn chuẩn bị bữa ăn nóng sốt trên bàn.

Tất cả những gì Rionna có thể làm chỉ là gây ra vết thương cần đến bàn tay chữa trị của những người phụ nữ như Keeley và khiến chúng quay trở lại bằng việc lao vào một cuộc chiến khác. Rionna không có sự dịu dàng, cũng chẳng mềm mại nữ tính.

Nàng cau mày, mắt vẫn nhắm lại. Vậy chuyện gì sẽ xảy ra nếu mình không giống như những phụ nữ khác? Nàng không dần dần. Cũng chẳng phải kém cỏi. Chỉ đơn giản là... khác biệt. Đúng, nàng khác biệt và một người đàn ông tốt sẽ biết ca tụng những nét khác biệt ấy. Nếu như không thể đánh giá đúng bản chất của vợ mình thì Caelen McCabe cũng chỉ là một người đàn ông tầm thường mà thôi.

Căn phòng bỗng trở nên ấm áp, còn chiếc giường cũng mềm mại và thoải mái hơn. Rionna nhận ra điều gì đây hoàn toàn khác lạ, nhưng không thể gượng dậy để tìm hiểu.

Quyết tâm không phá hủy giấc mộng đẹp, nàng rúc người sâu hơn vào nơi ẩn náu ấm áp này rồi thở dài thỏa mãn.

Tiếng cười khúc khích nho nhỏ xen vào sự thoải mái của nàng theo sau là cái lướt nhẹ quét qua ngực khiến cơn rung mình chạy thẳng xuống bụng Rionna.

Ngực nàng sao? Lúc lên giường đi ngủ, nàng vẫn buộc chúng lại cơ mà. Thực ra, nàng đã không hề thay quần áo. Rionna đã nằm xuống giường khi vẫn mặc nguyên đồ và ngủ thiếp đi vài phút sau đó.

Rionna hé mở một mắt và nhìn thấy chồng mình đang đứng cúi đầu cách nơi nàng nằm chỉ một chút. Nàng không phải đang ở trong phòng ngủ của mình. Cũng không phải trong phòng của cha. Mà đang ở tại một trong những căn phòng dành riêng cho những vị khách đáng tôn kính. Và không có nhiều căn phòng như thế này trong pháo đài McDonald.

Thay vì ngồi bật dậy hỏi lý do tại sao mình lại chuyển qua đây Rionna chỉ thỉnh thoảng quan sát Caelen cởi bỏ quần áo.

Anh ta quay lưng về phía nàng, những bắp cơ cuộn lên khi anh ta kéo áo qua đầu rồi ném nó sang bên, sau đó duỗi căng người một lát trước lúc bắt đầu cởi nốt chiếc quần bó.

Hai má Rionna đỏ bừng lên khi cặp hông Caelen lộ ra trước mắt. Rắn chắc nhưng đầy lồi cuồn. Màu da ở đó nhạt hơn những phần cơ thể khác của anh ta và nàng không hề thấy chút mỡ thừa nào trên người chàng chiến binh dũng mãnh này. Tất cả đều là những múi cơ săn chắc, lông thô ráp và sẫm màu.

Người nàng run lên lần nữa nhưng không phải vì lạnh.

Anh ta là chàng chiến binh tuyệt đẹp. Sở hữu tất cả những gì mà một người phụ nữ như nàng khâm phục. Không hoàn hảo. Nhưng đầy ấn tượng.

Những vết sẹo rải rác khắp cơ thể anh ta, từ mắt cá chân cho đến gáy. Rionna thấy mình háo hức muốn khám phá chúng bằng ngón tay lần... khuôn miệng.

Anh ta cũng sẽ ân cần chăm sóc nàng như đêm tân hôn kia chứ? Ý nghĩa về việc hôn và nhắm nháp anh ta một cách quá thân mật khiến cơ thể nàng thít chặt lại.

Rionna liếc xuống, lần nữa nhận thức được rằng mình đang khóa thân.

Không còn mảnh vải nào sót lại trên người nàng.

Chiếc chăn lông thú tạo nên khoái cảm trên làn da trần của Rionna. Cả cơ thể nàng hiện đang ở tình trạng vô cùng nhạy cảm. Hai nhũ hoa se cứng lại, rướn lên trên như thể mời gọi miệng chồng nàng.

Rionna đã suýt rên rỉ. Anh ta thật sự sở hữu khuôn miệng xấu xa ranh mãnh. Và cả cái lưỡi đầy ma lực. Nàng không thể nào quên những điều đáng kinh ngạc mà chiếc lưỡi điêu luyện đó đã tạo nên.

11. Chương 11

Rionna đưa tay lên nắm lấy vai Caelen, ngón tay chàng bám chặt vào những múi cơ săn chắc. Rướn người lên, nàng muốn cảm giác miệng chàng nhiều hơn. Sự run rẩy thích thú lan khắp da thịt nàng, như những giọt mưa tuôn rơi vào một chiều mùa hạ dễ chịu.

“Đúng thế, vợ yêu quý. Hãy ôm ta đi.”

Chàng nhẹ nhàng đặt Rionna nằm xuống giường và nàng khẽ nẩy người lên. “Nàng khiến một người đàn ông phải say mê.”

“Tại sao anh chỉ nói những lời ân cần thế này khi ở trong phòng ngủ chứ?” Rionna cong môi nói.

Caelen ngẩng đầu lên khẽ mỉm cười. “Vì chỉ lúc đó em mới ngoan ngoãn thôi, phu nhân à?”

Rionna nắm tay lại dấm nhẹ vào vai chồng. Caelen bắt lấy tay nàng, kéo hẳn nó lên phía trên giữ chặt ở đây khi chàng vuốt ve một bên ngực nàng.

Chàng lưỡi biếng lướt ngón tay, rê nhẹ vài đường qua nụ hoa quyến rũ. Từng đụn chạm đầy ma lực ấy gửi cơn khoái cảm thẳng đến nơi bí ẩn nhất của nàng. Tử cung nàng co thắt. Rionna khếp đùi lại, rướn người cao hơn.

Tiếp đó Caelen cúi đầu xuống để hơi thở ấm nóng phả lên nụ hoa săn chắc kia. Rionna rên rỉ đầy mong mỏi, hầu như không nhận thấy những âm thanh nữ tính đang được thốt ra.

Chiếc lưỡi ẩm áp, thô ráp của chàng lướt qua nhũ hoa nàng một cách gợi tình, để lại vết ẩm ướt nơi đầu ngực. Buông cổ tay vợ mình ra, chàng đưa tay xuống khum lấy bầu ngực còn lại.

Caelen lướt qua một bên nhũ hoa rồi nhẹ nhàng đặt nụ hôn lên phần đỉnh, trước khi di chuyển đến bên còn lại. Rionna nhìn xuống khi chàng ngậm lấy nó. Với từng chuyển động, cơ thể nàng căng ra rồi trở nên cứng đờ bên dưới người chàng.

Không thể nào kháng cự lại thôi thúc, Rionna luồn ngón tay vào mái tóc dài đen nhánh của chồng. Nàng vuốt ve nhúm tóc nơi thái dương, kéo nó cho đến khi chàng ngừng lại. Với tiếng cười trầm, Caelen lại tiếp tục công việc đang dở còn nàng nói lỏng vòng tay, len lỏi qua tóc chàng, tận hưởng cảm giác chúng trượt trên tay mình.

“Ta có ý định cảm nhận vị ngọt của nàng trên lưỡi ta thêm lần nữa đây,” Caelen thì thầm.

Rionna nhắm mắt lại, buông hai tay xuống khi chàng hôn một đường tới bụng rồi thấp xuống giữa hai đùi nàng.

Ngả người qua bên, bàn tay to lớn của chàng xòe rộng trên vùng xương chậu nàng. Caelen chống cùi chỏ còn lại, nâng người lên rồi lưỡi nhấc chơi đùa với những sợi xoắn che phủ nơi nữ tính, bí ẩn khiến Rionna cảm thấy vừa xấu hổ lại vừa thích thú.

Nàng nửa muốn khép hai đùi lại xoay người đi nhưng nửa khác lại muốn mở rộng ra để chồng mình dễ dàng vuốt ve.

Caelen cẩn thận len tay vào bên trong, nhẹ nhàng tách nơi nữ tính cho đến khi nàng rộng mở và ướt át dưới sự đụng chạm của mình.

“Ta thực sự đang nỗ lực và chỉ muốn vui mình thật sâu vào nơi ấm áp này của nàng?”

Hai mắt Rionna mở to vì hình ảnh do lời nói của chàng gợi lên. Nàng nằm yên lặng bên dưới những ngón tay chồng và chăm chăm nhìn xuống dưới. Caelen ngả đầu ra sau để nhìn vào mắt vợ. Xúc cảm mãnh liệt ẩn hiện trong mắt chàng khiến miệng Rionna trở nên khô khốc.

Caelen rời tay trượt lên bụng rồi khum lấy ngực nàng. Chàng cúi đầu hôn lên đầu ngực vợ mình khiến nụ hoa trở nên săn cứng, mời gọi. Tiếp đó chàng dịch người lên phía trên để môi họ gần sát lại.

Caelen chạm vào gò má ửng hồng rồi lướt một đường từ xương gò má đến cằm nàng. “Ta sẽ không làm đau nàng đâu. Nàng đã hoảng sợ trong đêm tân hôn của chúng ta. Đó là lý do vì sao ta không lên giường với nàng. Ta sẽ thật nhẹ nhàng giống như một người đàn ông đang run rẩy vì ham muốn cô dâu của anh ta vậy.”

Rionna định mở miệng bác bỏ lời quả quyết của chàng, để nói rằng mình không hề sợ hãi bất cứ điều gì. Nhưng sự phản kháng ấy tắt lịm khi nàng thở hắt ra và khép miệng lại lần nữa.

Caelen hôn nàng, khuôn miệng chàng nhẹ nhàng di chuyển bất tận trên môi nàng. Suốt khoảng thời gian ấy, hai tay chàng lướt khắp người vợ mình vuốt ve, mơn trớn và xoa dịu.

Bằng cách nào đó chàng đã xoay sở dịch chuyển cơ thể to lớn như một tấm chăn ấm áp bao phủ lấy nàng. Trong khi một bên đùi săn chắc len vào giữa hai đùi Rionna, tách chúng ra xa hơn.

Rionna chìm trong đam mê, đờ đẫn vì những nụ hôn nóng rẫy của chồng. Nàng không nhận ra cơ thể vạm vỡ hoàn toàn trần trụi của chàng đang ấn sát vào người mình và phần to lớn cứng ngắc kia cũng đang chạm ngay vào nơi riêng tư, bí ẩn nhất của nàng.

Caelen tìm thấy lối vào của nàng rồi trở nên bất động khi nơi đó mở rộng quanh phần đầu nam tính kia. Rionna giật mình hướng mắt nhìn chồng. Nàng căng thẳng lo lắng, không thể ngăn sự thiếu thoải mái kiểm soát của mình.

“Thư giãn nào, cô gái,” Caelen thì thầm nơi khoe miệng nàng. “Mọi việc sẽ dễ dàng hơn nếu nàng đầu hàng niềm đam mê. Ta sẽ trao cho nàng sự khoái lạc. Ta thề đấy.”

“Cho tôi biết tôi phải làm gì đi,” nàng thì thầm đáp lại. “Quần chân nàng quanh người ta và nắm lấy vai ta đi.”

Rionna nhấc chân, quần quanh người chàng, trượt bắp chân lên đôi chân săn chắc, khóa chúng lại phía sau đầu gối chồng.

Nàng cảm thấy hai tay mình thật nhỏ bé trên bờ vai rộng lớn kia. Ngón tay nàng hầu như không để lại vết lõm trên vùng da thịt săn cứng đó. Nhìn chăm chăm vào mắt chàng, Rionna nhận ra sự dịu dàng ẩn giấu trong đó. Việc chàng lo lắng cho sự sợ hãi của nàng khiến Rionna cảm thấy được an ủi. Chắc chắn nàng có thể tự tìm ra sự can đảm. Làm thế nào nàng có thể mong đợi chàng tôn kính “nàng công chúa chiến binh” nếu như không bộc lộ bản thân mình kia chứ?

“Hãy đến đây với em,” Rionna táo bạo nói.

Cậu bé của chàng lần nữa đặt cổ định tại nơi mềm mại của nàng. Tìm kiếm và không cho phép từ chối.

Rionna thở hổn hển khi chàng trượt dần vào bên trong. Nàng co giãn mở rộng để thích nghi với chàng nhưng sự căng trương làm nàng khó chịu.

Một sự kết hợp kỳ quặc giữa lưỡng lự và thôi thúc. Nàng vừa muốn chàng dừng lại nhưng cũng vừa muốn chàng tiếp tục.

Cắn môi dưới, Rionna nâng hông lên và thúc giục. “Vợ yêu nàng lôi cuốn ta mới ngọt ngào làm sao?”

Caelen nhắm mắt lại trong lúc cơn rung mình chạy khắp cả vai. Bên dưới những ngón tay nàng, chàng run rẩy choáng váng, căng thẳng như đang tranh đấu kìm hãm bản năng của mình.

Rionna lướt tay lên xuống mơn trớn cả vai và hai cánh tay chồng, trái tim rung lên những nhịp đập ngọt ngào. Chàng thật sự vô cùng quan tâm đến mình.

“Không sao mà,” nàng thì thầm. “Em biết chàng sẽ không làm đau em đâu?” Môi Caelen mím chặt hẳn rõ sự tập trung.

“Đúng thế vợ yêu, nhưng ta phải phá vỡ tấm màng trinh trắng kia và điều đó sẽ khiến nàng đau đớn?”

Caelen chạm nhẹ một nụ hôn dịu dàng âu yếm, nhắm nháp môi nàng. “Xin lỗi nhưng không thể làm khác được?”

“Vậy thì hãy kết thúc nó đi. Cả hai chúng ta không thể nào cùng chịu sự đau đớn. Em có thể cảm nhận được sự căng thẳng trong cơ thể chàng. Còn chàng cũng thấy thiếu thoải mái khi cố kìm hãm bản thân mà?”

Caelen khẽ cười. “Nàng không biết đâu, cô gái. Hoàn toàn không biết.”

Lần đầu tiên, Rionna thực hiện cử chỉ thân mật. Hai tay nàng ôm lấy gương mặt chồng, ngón cái mơn trớn trên xương gò má mang đường nét mạnh mẽ. Nàng vuốt ve phần cảm góc cạnh rồi lướt nhẹ ngón tay qua môi chàng.

Ngẩng đầu lên, Rionna lại ôm lấy khuôn mặt chồng và kéo chàng xuống trong nụ hôn dài bất tận. Lưỡi họ nồng nhiệt quấn vào nhau. Nàng không thể hít thở nhưng cự tuyệt việc kéo người ra. Nụ hôn của chàng khiến nàng say mê. Đó là thứ rượu ngọt ngào nhất mà nàng từng được nếm.

Nơi đó của nàng mở rộng trước lực đẩy không thể thoái lui của chồng. Cảm giác giống như một lưỡi gươm nóng rực xâm nhập vào sâu bên trong. Quá cứng rắn nhưng cũng thật mượt mà. Cơ thể Rionna kháng cự lại ý định xâm chiếm của Caelen nhưng bàn tay chàng đã giữ chặt lấy hông nàng khi chàng nhấn vào lần nữa.

“Hãy hôn ta, em yêu. Việc này sẽ kết thúc ngay thôi?”

Ngay khi miệng họ vội vã chạm vào nhau, Caelen liền mạnh mẽ đẩy vào thật sâu. Rionna chưa chuẩn bị đón nhận cơn đau. Dù nàng đã biết trước những gì sẽ xảy ra nhưng lại mong đợi nó chỉ hơi nhói nhói. Thậm chí có thể là cơn đau nhức nhối ngắn ngủi. Tuy nhiên nàng chưa từng nghĩ đến cảm giác dữ dội như chạm vào ngọn lửa rực cháy thế này.

Rionna thét lên, nước mắt giàn giụa, nóng hổi, lăn dài xuống má.

Caelen ngay lập tức bất động, cậu bé của chàng vùi sâu trong nàng, nét mặt chàng lộ rõ sự đau đớn còn cảm thì siết lại. Hai cánh mũi phập phồng, chàng hít vài hơi thật sâu rồi rung mình tựa vào người vợ.

Chàng hôn lên vầng trán, mi mắt, hai bên xương gò má, thậm chí cả mũi nàng và gạt đi vết ẩm ướt trên gò má ửng hồng.

“Ta xin lỗi, vợ yêu. Thật sự vô cùng xin lỗi?”

Sự đau đớn trong giọng nói của chồng khiến tim Rionna thất lại. Nàng nghẹn ngào không thể thốt nên lời. Caelen hôn nàng lần nữa cùng lúc bật ra tiếng rên rỉ khàn khàn.

“Hãy cho ta biết khi nào nàng thấy ổn hơn. Ta sẽ không chuyển động đến khi nàng đồng ý.”

Rionna siết chặt quanh chàng, kiểm tra sự mềm mại nơi nữ tính của mình. “Chúa ơi. Xin hãy rủ lòng thương con?”

Rionna mỉm cười nhẹ nhõm khi cơn đau thiêu đốt đã chuyển thành sự nhức nhối kỳ lạ thăm sâu bên trong. “Giờ đã đỡ hơn rồi. Cơn đau cũng dịu bớt?”

“Tạ ơn Chúa,” Caelen lẩm bẩm. “Ta không thể nào kìm lại lâu hơn?”

Rionna lau mồ hôi trên lông mày chồng rồi luồn tay vào mái tóc đen dài kéo chàng xuống, hôn thật sâu.

“Hãy hoàn tất nó đi,” nàng thì thầm.

Caelen thận trọng kéo ra trong lúc hai mắt nàng mở to vì vô số cảm xúc tấn công dồn dập. Đúng, nàng thấy đau đớn, khó chịu nhưng cũng cảm nhận được sự thiêu đốt, thúc giục đến khó tin.

“Giờ thì thoải mái nào,” chàng thì thầm. “Lát nữa thôi, vợ yêu. Nàng sẽ cảm thấy thích thú.”

Caelen lại đẩy về phía trước, chậm chậm, dịu dàng khiến nàng thở dài thỏa mãn.

Ngón tay chàng lần tìm đến nhũ hoa của nàng, đầu ngón cái chà xát quanh phần đỉnh khiến nó cương cứng, rồi chàng quay sang ve vuốt bên còn lại cho đến khi cả hai bầu ngực đều căng ra nhức nhối.

Caelen mỉm cười nhìn Rionna, ánh mắt lộ nét ranh mãnh xấu xa. “Nơi đó của nàng ẩm ướt bao quanh ta. Khuôn ngực nàng cố gắng che giấu đang mang đến cho cả nàng và ta nhiều khoái lạc. Chúng xinh đẹp, quyến rũ và xác thực sự nữ tính của nàng. Chúng mềm mại làm người khác thích thú ngắm nhìn. Ta không thể tìm thấy khuyết điểm nào ở nàng, cô gái à. Chúa trời đã tác tạo nên một người phụ nữ hoàn hảo. Quả thực, ta là người đàn ông may mắn.”

Lần tới khi Caelen quắc mắt phản đối, Rionna sẽ nhắc lại những lời ngọt ngào chàng vừa nói. Và nàng cũng sẽ nhớ từng lời âu yếm này. Rionna sẽ giữ chúng trong lòng, vờ như mình là người được chàng yêu thương chứ không phải một cô dâu chàng buộc phải chấp nhận vì danh dự và lòng trung thành.

Keeley đã cảnh báo rằng cánh đàn ông sẽ nói nhiều lời ngọt ngào trên giường. Những điều không hẳn là thật lòng. Giờ Rionna đã hiểu ý cô ấy là gì.

Caelen rút ra rồi lại nhấn vào, lần này dễ dàng hơn nhiều. Chàng đã đúng. Nơi nữ tính của nàng đã trở nên ẩm ướt ngay khoảnh khắc chàng vuốt ve ngực nàng. Từ lâu chúng là ngọn nguồn gây ra sự bức tức nhưng giờ đây Rionna khám phá ra rằng xét cho cùng chúng cũng hữu ích.

Lần đầu tiên nàng ôm ấp ý nghĩ làm cách nào mình có thể trở nên nữ tính. Thậm chí là xinh đẹp. Rionna không hề thất vọng với việc mình yếu đuối và không còn hung dữ. Cảm giác làm một người phụ nữ dịu dàng trong vòng tay chàng chiến binh mạnh mẽ thật tuyệt vời. Đúng, thật sự rất tuyệt.

“Ta còn làm nàng đau nữa không?” Caelen hỏi.

Rionna chạm môi vào chồng. “Không, chàng chiến binh của em. Cảm giác giờ rất tuyệt?”

“Ta cũng thấy thế, vợ yêu à”.

Caelen trượt tay xuống dưới khum lấy mông nàng, dang rộng hai chân, giữ nàng gần sát hơn. Rồi chàng nhấn mạnh, vùi mình vào sâu hơn.

Chàng chiến binh dịu dàng này đã cố gắng không làm đau nàng. Vì Rionna đã cam đoan bản thân thấy dễ chịu nên chàng bắt đầu gieo mình vào bên trong nàng như đang chứng minh quyền sở hữu.

Caelen chạm răng vào cằm nàng rồi di chuyển xuống cổ vợ mình. Hơi thở phả trên da Rionna, kéo một đường nóng hổi từ vành tai đến bả vai.

Chàng lần lượt cắn, rồi hôn cho đến khi nàng tin chắc dấu vết sẽ còn lưu lại trong hai tuần kế tiếp. Nhưng chàng vẫn chưa cảm thấy thỏa mãn, như thể đã khao khát nàng quá lâu và không cách nào kiểm soát niềm say mê mãnh liệt của mình lâu hơn.

Rionna ngửa đầu ra sau đầu hàng sức mạnh của chồng, thoải mái dâng hiến sự phục tùng của mình. Caelen đã đánh thức khao khát dữ dội tiềm ẩn trong nàng. Những cảm giác Rionna chưa bao giờ suy xét đến. Nàng muốn thuộc về người đàn ông này và được chàng yêu thương.

Nàng là vợ chàng. Rionna nhắm mắt, hướng đến nguyên nhân họ kết hôn. Bởi vì cuộc hôn nhân của họ đã bắt đầu không đúng cách vậy nên nó không thể hoàn toàn thay đổi khác đi.

Rionna muốn có tình yêu của Caelen. Đúng thế, nàng cần phải có được nó.

Vì đã được trải nghiệm sự quan tâm âu yếm của chồng nên nàng biết chàng có thể. Đúng vậy, Caelen hoàn toàn có khả năng tạo ra những cảm xúc dịu dàng, ngọt ngào hơn. Dù thế nào đi nữa, trái tim chàng cũng không hoàn toàn khép kín với tình yêu.

Đã đến lúc Rionna cho chàng thấy điều đó.

Caelen di chuyển mỗi lúc một nhanh hơn, mạnh hơn.

Nàng khước từ việc nằm bất động mà nhiệt tình đáp lại từng nụ hôn, từng cái vuốt ve của chồng.

Caelen có thể đang xác nhận nàng là của chàng nhưng chính Rionna cũng đang tuyên bố điều đó.

Chàng chiến binh này thuộc về nàng, một người chồng mạnh mẽ, người nàng trao gửi yêu thương.

Rionna sẽ không bao giờ để mất chàng.

Caelen trượt tay vào giữa rồi chạm đầu ngón tay vào nơi nữ tính đang run rẩy của vợ mình đồng thời nhấn mạnh vào trong nàng thêm lần nữa.

Tất cả khiến Rionna mất hết ý thức. Cảm xúc bất ngờ đó làm nàng hoang mang. Nếu phút trước nàng bị kéo căng như dây cung thì phút kế tiếp lại bị ném ngang qua bầu trời đầy sao sáng lấp lánh.

Đầu óc nàng hoàn toàn trống rỗng. Tất cả những gì nàng có thể nhận biết chỉ là cơn khoái cảm diệu kỳ tràn ngập mạch máu, phủ đầy như mật ong đặc sệt chảy qua tứ chi.

Không thể nào hít thở, nàng hỗn hển, hai cánh mũi phập phồng nỗ lực đưa không khí vào phổi.

Phía bên trên, Caelen hét lên một tiếng, đẩy mạnh về trước rồi đổ sập trên người vợ mình, khiến cả hai lún sâu xuống giường.

Trán chàng chạm vào gối kê cạnh đầu Rionna, cánh tay luồn vào bên dưới để kéo nàng dính sát vào người mình.

Caelen ngập ngừng, gập người lại trong khi cơ thể to lớn của chàng vô lực run rẩy bên trên nàng.

Ngực chàng phập phồng và Rionna biết chàng cũng gặp khó khăn trong việc hít thở như mình.

Rionna mỉm cười, quấn cánh tay ôm chồng thật chặt.

Nàng nhắm mắt tựa má lên đường cong nơi cổ chàng trong lúc say mê với cảm giác kỳ diệu khi cơ thể họ kết hợp chặt chẽ đến mức không gì có thể chia cắt.

đến mức nàng có thể cảm thấy hơi thở ấm nóng của anh ta.

Thay vì ấn môi mình lên môi nàng như Rionna đã mong đợi, Caelen lại nghiêng đầu và chạm môi lên cổ nàng.

Rionna cảm giác giống như bị mắc kẹt trong cơn giông bão sấm chớp dữ dội.

Thở hỗn hển, nàng rướn người lên, đầu ngửa ra sau như lời mời gọi chàng tiến tới vùng bên dưới tai mình.

“Nàng có làn da thật đẹp, phu nhân?”

Tiếng rên rỉ phát ra từ cổ họng chàng, ngân vang và khàn đi cho đến khi toàn bộ cơ thể Rionna kích động nồn nóng, mong chờ nụ hôn tiếp theo.

Caelen cắn nhẹ vào cổ nàng, rồi mạnh hơn một chút. “Nàng có vị ngọt ngào như vẻ ngoài ấy.”

Rionna thở dài rồi nhắm mắt lại. “Chàng có cái miệng xấu xa?” “Ta chỉ vừa mới bắt đầu thôi.”

12. Chương 12

Rionna thức dậy với hơi ẩm dễ chịu vây quanh. Nàng thử cuộn những ngón chân rồi thở dài thỏa mãn ẩn sâu vào tấm lông thú ấm áp. Lười biếng hé mở mi mắt, nàng nhìn thấy ngọn lửa đang cháy sáng rực rỡ nơi lò sưởi. Tỉnh giấc trong tình trạng này thật quả xa hoa, lạ lẫm nhưng nàng quyết định mình có nhanh chóng yêu thích điều này.

Liếc mắt nhìn sang bên, Rionna nhận thấy phần giường bên cạnh trống trải. Thậm chí không hề có bất cứ dấu hiệu nào cho thấy Caelen đã nằm cạnh nàng, cho dù chân tay họ quấn vào nhau cả đêm.

Rionna vươn tay chạm vào nơi chồng mình đã thực sự nằm nghỉ đêm qua rồi vuốt ve gối của chàng.

Cơ thể nàng vẫn cảm nhận được ảnh hưởng của việc tuyên bố quyền sở hữu của chồng đêm qua. Khi di chuyển, cơn nhói giữa hai chân cùng những bắp cơ nhức nhối giống như sau mỗi đợt tập luyện gắng sức đã cho thấy điều đó.

Sự thật nàng không hề muốn rời khỏi giường.

Đúng thế, Rionna thấy đau nhức nhưng đó là cơn đau tuyệt vời, êm ái nhất. Nàng sẵn lòng chịu đựng sự đau đớn ấy nhiều lần hơn nữa. Nhắm mắt, Rionna nhàn nhã duỗi căng người, nhớ lại cảnh tượng Caelen ở phía trên, bên trong mình, môn trốn thật sâu, còn miệng chàng tạo nên cảm giác yêu thương ngọt ngào trên da thịt nàng.

Tiếng động phát ra phía ngoài cửa làm nàng mở choàng mắt, xoay người tìm kiếm. Ngay lúc ấy, bà Sarah liền lộ đầu vào. Thấy Rionna đã thức dậy, bà vội vàng bước vào rồi đóng cửa lại phía sau.

“Cháu đã tỉnh rồi à.”

“Bà vẫn tỉnh mắt như mọi khi,” Rionna khô khan đáp.

Sarah khẽ tắc lưỡi, đảo tròn mắt nhìn về phía Rionna. “Lãnh chúa nghĩ cháu sẽ muốn tắm tấp trước khi bắt đầu buổi chỉ dẫn. Ta đã đổ đầy nước vào bồn tắm cho cháu rồi đây.”

“Bồn tắm? Bồn tắm nào cơ ạ?”

Rionna ngồi dậy, kéo tấm lông thú lên tới ngực. Nàng quét mắt nhìn quanh phòng và thấy một bồn tắm lớn bằng gỗ đặt trước lò sưởi, y như những gì nàng suy nghĩ lúc vừa tỉnh dậy. Caelen đã cho mang bồn tắm vào khi nào chứ? Nó có khả năng đã ở đây trước khi chàng bỗng nàng vào phòng ngủ đêm qua.

Và bà Sarah cũng nói thêm điều khác nữa. “Chỉ dẫn? Chỉ dẫn gì cơ ạ?”

Rionna vung chân qua mép giường, tay vẫn nắm chặt lấy tấm lông thú che đi cơ thể trần trụi của mình.

Bà Sarah mỉm cười. “Lãnh chúa muốn ta và những người phụ nữ khác trong tộc chỉ dẫn cho cháu nhiệm vụ của nữ chủ nhân pháo đài. Ngài ấy nói cháu rõ ràng không biết những điều ấy và giờ đã đến lúc cháu đảm đương vai trò của mình?”

Rionna ngồi lẳng lặng trong bồn tắm với cơn tức giận âm ỉ, nước ngập đến tai nàng. Sau một đêm hạnh phúc tuyệt vời, nàng đoán chắc mình và Caelen sẽ có khởi đầu mới, chàng sẽ thực sự quan tâm chút gì đó đến mình. Nhưng khi thức dậy rời khỏi giường, chàng lại ra lệnh cho nàng bắt đầu cư xử như một cô vợ nhỏ nhu mì.

Vấn đề trở nên tồi tệ hơn khi bà Sarah đến ngồi cạnh bên bồn tắm, điểm qua danh sách các mệnh lệnh của Caelen.

Rionna không được ăn mặc như đàn ông, cũng không được tự ý làm những việc chẳng phù hợp với phụ nữ. Còn chàng sẽ tiếp tục việc hướng dẫn những trận đấu gươm, giao chiến, hay bất cứ hoạt động nào khác của một chiến binh. Và nàng không được buộc ngực nữa.

Mệnh lệnh cuối khiến cả người Rionna đỏ ửng lên, hai gò má nóng bừng như thể hơi nước đột nhiên ấm lên. Chàng có thể làm nàng bẽ mặt hơn nữa hay không?

“Coi nào, cháu đừng làm vẻ mặt như thế chứ,” bà Sarah dỗ dành. “Không phải ngài ấy nói thế với cả pháo đài đâu. Ngài ấy kéo ta ra nói những mong ước của mình và chỉ thị cho ta không được hé lời nào với bất cứ ai?”

“Nếu như phải nói điều gì đó thì đáng lẽ chàng nên trực tiếp nói với cháu,” Rionna rít lên.

Bà Sarah khịt mũi. “Và cháu có lẽ đã phớt lờ ngài ấy rồi bắt tay vào việc tập luyện thường ngày của mình.”

Rionna tức giận. “Có gì không đúng đâu ạ?”

Bà Sarah xối nước lên đầu Rionna rồi đẩy nàng ngụp xuống nước. Rionna thở phì phò ngoi lên trừng mắt nhìn bà, người vẫn đang ngồi đó cười toe toét với vẻ mặt thỏa mãn.

“Thật sự, ta đã chờ một thời gian dài để tự tay hướng dẫn cháu. Mặc dù cha cháu phản đối cách cư xử của cháu nhưng ông ta lại chẳng mấy quan tâm. Kể biếng nhác ấy đáng lẽ ra phải chịu trách nhiệm giáo huấn cháu trước khi cháu đến độ tuổi này. Còn mẹ cháu thì lý ra nên là người dạy dỗ những điều cần biết của nữ chủ nhân pháo đài, nhưng bà ấy lại quá bận rộn trong việc giữ chồng tránh xa những người phụ nữ khác. Cháu đã không có được tấm gương tốt để noi theo nhưng bắt đầu từ ngay hôm nay tất cả những điều đó sẽ chấm dứt. Cháu sẽ trở thành nữ chủ nhân tốt nhất của gia tộc McDonald?”

Sự kiên quyết trong đôi mắt bà Sarah khiến hai vai Rionna chùng xuống cam chịu. Ánh nhìn của bà hiện lên sự thích thú thái quá. Thực tế, bà đang vô cùng hân hoan, vui sướng.

“Đầu tiên chúng ta sẽ may cho cháu những bộ váy mới. Phần trên của mấy chiếc váy hiện tại sẽ chẳng vừa với bộ ngực không được buộc lại của cháu. Ta đã cho ba người sửa lại một trong những chiếc váy mẹ cháu đã mặc. Chỉ với vài mũi khâu là cháu có thể mặc chúng cho đến khi có một tủ quần áo mới dành cho mình.”

“Chúng ta không có tiền để chi cho việc đó,” Rionna buồn rầu nói.

Bà Sarah lắc đầu. “Cháu không phải lo lắng điều đó. Lãnh chúa đang chờ nguồn viện trợ của anh trai ngài ấy. Nó sẽ đến trong hai tuần nữa. Ngài ấy nói với ta là cháu cần quần áo ấm và tất cả trang phục phù hợp một nữ chủ nhân?”

“Tất cả trang phục phù hợp cho một nữ chủ nhân,” Rionna nhại lại.

“Giờ thì im lặng nào. Nước đang lạnh dần đấy. Mấy lời cảm ràm kia không thể thay đổi được thực tế cháu sắp sửa phải học nhiều thứ đâu. Tất cả sẽ trở nên tốt đẹp hơn nếu cháu thực hiện nó với thái độ hợp tác.”

“Ôi hãy để cháu được hờn dỗi chút,” Rionna lên tiếng. “Dù biết bà nói đúng nhưng sự thật cháu chẳng thích nhiệm vụ đó chút nào.”

Bà Sarah mỉm cười, với tay vỗ nhẹ vào má Rionna. “Ta yêu cháu như con ruột mình và cũng sẽ đối xử với cháu như thế. Điều đó có nghĩa ta sẽ cốc vào đầu cháu nếu như cháu dám xấc láo đấy.”

Rionna cười toe toét rồi đột nhiên trở nên nghiêm túc. “Bà nghĩ sao về lãnh chúa mới ạ?”

Bà Sarah nghiêng đầu, suy xét.

“Ta nghĩ lãnh chúa là người cộc cằn nhưng công bằng. Ngài ấy cứng nhắc và thích mọi thứ chắc chắn, rõ ràng. Gia tộc ta có thể phải mất một khoảng thời gian để quen dần với cách lãnh đạo của ngài ấy, nhưng ta nghĩ gia tộc McDonald sẽ trở nên tốt đẹp hơn.”

“Cháu cũng nghĩ thế,” Rionna miễn cưỡng nói. “Cháu chỉ muốn...” “Cháu muốn điều gì hả, cô gái?”

Rionna mím chặt môi, quyết định không để lộ sự yếu đuối của mình trước mặt bà Sarah. Điều nàng mong muốn, mơ ước cũng như bao cô gái khác. Nhưng một người phụ nữ trưởng thành, có trách nhiệm với gia tộc mình không thể dành cả ngày để trở nên ngốc nghếch vì những điều ấy được.

“Điều cháu muốn không quan trọng,” nàng khẽ nói. “Điều lãnh chúa muốn mới là vấn đề chủ chốt.”

Caelen đứng khoanh tay tại sân trong, mặt lạnh lùng quan sát những binh sĩ McDonald đang tập luyện. Gannon đứng bên cạnh, chốc chốc lại lắc đầu chán chường.

“Chúng ta không có thời gian chỉnh đốn, rèn luyện họ thành một đội quân tinh nhuệ,” Gannon lên tiếng. “Chúng ta sẽ chẳng chống chọi nổi Cameron đâu.”

“Ta có thể ngăn chặn điều đó,” Caelen dứt khoát nói. “Họ có kỹ năng, chỉ là không được luyện tập đúng cách thôi?”

“Chiến binh giỏi nhất của gia tộc lại là một phụ nữ,” Gannon buồn chán nói. “Phu nhân Rionna còn giỏi hơn Diormid, ngài nhớ chứ?”

Caelen nhăn nhó. Chàng không cần ai đó gợi nhắc đến kỹ năng sử dụng gươm thành thạo của Rionna. Chàng chẳng dự tính cho phép nàng tự giết mình. Càng sớm làm cho nàng có thai, nàng sẽ càng sớm nguôi ngoai và chuyển sự tập trung của mình vào những hành động nữ tính hơn. Chàng cũng sẽ không phải bận tâm nàng vướng vào rắc rối gì nữa.

“Hãy tìm những kẻ chỉ huy cho ta,” Caelen nói với Gannon. “Họ rõ ràng vẫn chưa tôn kính quyền lực cai trị của ta. Ta sẽ làm việc với những chiến binh dày dạn kinh nghiệm nhất để cho họ biết ta không hề đe dọa đến quyền lãnh đạo của họ.”

“Tôi đang quan sát đây,” Gannon thì thầm. “Simon McDonald có nhiều ảnh hưởng trong thị tộc. Binh sĩ luôn nghe lời và tìm ông ta để xin sự chỉ dẫn. Arlen McDonald cũng là một chiến binh dày dạn khác được các binh sĩ trẻ tìm đến xin lời khuyên. Ông ta thông thạo việc sử dụng gươm?”

“Nói với họ là ta muốn có một buổi gặp gỡ với các binh sĩ tại đại sảnh. Hãy mời họ ăn trưa rồi sẽ nói chuyện sau. Chúng ta cần chia binh sĩ thành các nhóm nhỏ tùy theo mục đích luyện tập. Ta sẽ cần sự trợ giúp của những chiến binh McDonald trong cương vị lãnh đạo nếu chúng ta muốn hoàn thành tất cả những gì cần làm?”

“Đúng, tôi đồng ý với ngài. Đó không phải nhiệm vụ dễ dàng gì đâu.”

Caelen cười toe toét với người chỉ huy của mình. “Người đã nói mình khao khát một thử thách mới kia mà.”

Gannon bắn cái nhìn cau kính về phía Caelen. “Khi đó, tôi không nghĩ đến việc phải chỉnh đốn toàn bộ đội quân thế này.”

Caelen thở dài. “Ta cũng không nghĩ đến điều này và thậm chí không biết bắt đầu từ đâu. Nhiệm vụ trước mắt quả thật rất cam go.”

Gannon đặt tay lên vai Caelen. “Ngài là người chỉ huy có khả năng nhất mà tôi từng gặp. Nếu có ai đẩy làm được việc này thì người đó chỉ có thể là ngài.”

Nhấn mặt quan sát những chiến binh McDonald, Caelen hy vọng Gannon nói đúng. Hai tuần tiếp theo sẽ rất mệt mỏi và cơ hội thành công duy nhất của chàng là phải giành được sự hợp tác của gia tộc mới.

Cho đến nay, người dân chỉ chào đón chàng bằng sự dè dặt cùng hoài nghi.

“Hãy tìm Simon và Arlen,” chàng ra lệnh cho Gannon. “Ta sẽ chờ ở đại sảnh?”

Khi bước vào trong, Caelen liếc nhìn những người hầu đang hối hả đi lại tới lui làm việc của mình. Chàng tìm bóng dáng vợ nhưng chẳng thấy nàng đâu. Cả bà Sarah cũng vậy. Bà ta đã hứa chịu trách nhiệm nhẹ nhàng chỉ bảo cho Rionna.

Caelen bước vào đại sảnh và thấy nó trống trải, trống không. Chàng cau mày, biết rằng đã sắp đến giờ ăn trưa. Không hề có bất cứ dấu hiệu nào cho thấy bữa ăn sắp được dọn ra. Lò sưởi không được đốt lên. Chẳng có mùi thức ăn tỏa ra từ hướng nhà bếp. Cũng không hề có chiếc đĩa nào được bày trên bàn.

Chàng thậm chí không biết phải triệu ai tới để trả lời những câu hỏi của mình. Cảm thấy chán ghét, Caelen rời khỏi đại sảnh, đi về hướng phát ra tiếng ồn.

Bước vào phòng, chàng chỉ có ý nghĩ duy nhất đây là nơi để những người phụ nữ giặt giũ. Tuy nhiên, Caelen thấy vợ mình hiện đang trong tình trạng công khai chống đối, hai tay đặt lên hông còn gương mặt đỏ bừng, nhìn chăm chăm vào bà Sarah.

Bộ váy Rionna đang mặc trông khá ổn, dù có chút sần rách. Phần thân trên của váy hơi, phải nói là quá chật khiến bộ ngực mềm mại của nàng bị đẩy lên trên, lộ khỏi cổ áo được thêu. Rionna trông thật... xinh đẹp. Đáng yêu và nữ tính. Caelen không thể để vợ mình mặc trang phục lệch théch của nam giới, gương mặt lấm bần, khuôn ngực phẳng lì, còn mái tóc thì cột chặt trên đầu được.

Từng chút một trên người nàng đều toát lên dáng dấp của nữ chủ nhân pháo đài tao nhã. Rionna có thể sánh ngang với Mairin và Keeley về vẻ đẹp lẫn vóc dáng.

Đó là cho tới trước khi nàng mở miệng tuôn ra tràng báng bổ mà chàng chắc chắn hai chị dâu mình chưa bao giờ nói ra.

Rionna vẫn còn đang nguyên rửa khi xoay người nhìn thấy chàng đang đứng nơi ngưỡng cửa. Môi mím chặt, nàng trừng mắt nhìn như thể tức tối với việc xâm nhập của chồng.

Caelen nhướn một bên lông mày khi không thấy có lời yêu cầu tha thứ nào được thốt ra.

Ấn hai lòng bàn tay sát hơn vào hông, Rionna chăm chăm nhìn chàng. Hai mắt nàng sáng lên, có sự pha trộn kỳ lạ của sắc hổ phách và vàng.

“Chàng đến để kiểm tra em sao, chồng kính mến?” Môi Caelen mím lại, trừng mắt ghim chặt lấy nàng.

“Ta đến để tìm hiểu vì sao không có bữa ăn nào được phục vụ trong đại sảnh. Giờ ăn trưa đã đến, các binh sĩ đã tập luyện vất vả và sẽ đói bụng. Cả ta cũng thế.”

Rionna nhìn chăm chăm vào chồng mình, hai lông mày nhíu lại bối rối. Những người phụ nữ khác cũng nhìn chăm chăm, như thể chàng đã nói điều gì đấy thật lạ lùng.

Sarah là người đầu tiên lên tiếng. Bà liếc mắt nhìn Rionna rồi tiến về trước một bước. “Thưa lãnh chúa, chúng ta không dùng bữa trưa ạ?”

Caelen lại cau mày. “Có lý do đặc biệt gì sao? Việc ăn uống cho các binh sĩ rất quan trọng. Họ cần phải giữ sức khỏe, đặc biệt là hiện nay họ đang phải luyện tập vất vả hơn?”

Rionna hắng giọng. “Bà ấy đang thực sự cố nói là chúng ta không có lương thực. Khi trong kho dự trữ cạn kiệt, chúng ta chỉ có thể dùng bánh mì và pho mát cho bữa sáng, còn cuối ngày sẽ ăn bất cứ thứ gì có thể sẵn bắt được.”

“Thế khi không sẵn được gì thì sao?” “Chúng ta nhịn đói thôi,” nàng đơn giản nói.

“Caelen lắc đầu. Việc này thật vô lý. Gia tộc McDonald có thể không được huấn luyện tốt nhất nhưng lại có địa thế thuận lợi.”

“Cha nàng đã đánh cược số lương thực dùng trong ba tháng với anh trai ta mà.”

“Ông làm gì có để đánh cược,” Rionna cay đắng nói. “Ông ấy đã để mọi người chết đói và không còn các bạc nào để trao đổi mua bán với những gia tộc khác.”

Caelen tìm lại câu báng bổ của mình. “Chỉ cho ta xem nơi dự trữ lương thực?”

Rionna nhún vai, xoay người bước men theo hành lang dẫn ra sảnh lớn rồi qua nhà bếp đi đến một căn phòng nhỏ ngột ngạt. Caelen bước vào trong, liếc nhìn xung quanh, lòng chùng xuống khi thấy các ngăn chứa trống rỗng.

Suy cho cùng, gia tộc McDonald còn ở nghèo nàn hơn cả gia tộc của chàng trước lúc anh Ewan kết hôn với Mairin nữa.

“Điều này không thể chấp nhận được,” Caelen rít lên. “Cả gia tộc cũng cần phải ăn chứ?”

“Mọi người đã quen sống như thế,” Rionna thản nhiên nói. “Đó là cuộc sống trong mấy năm gần đây của bọn em.”

“Cha nàng thật sự là kẻ vô tích sự phải không?” Caelen hỏi.

“Cha em chỉ quan tâm đến sự thoải mái bản thân và bỏ đầy bụng của mình thôi.”

“Thật kỳ diệu là cho đến nay gia tộc nàng vẫn chưa bị xâm lấn,” Caelen bực bội nói. “Nơi này chắc hẳn sẽ dễ dàng bị chiếm cứ đấy.”

Miệng Rionna mím chặt còn hai mắt nheo lại tức giận. “Đây cũng là gia tộc của chàng, đừng có nói với thái độ khinh bỉ như thế.”

“Không, sự khinh bỉ đó không dành cho gia tộc McDonald mà cho cha nàng. Một kẻ tội đồ không chăm lo được cho gia tộc mình. Lão ta cũng để bọn trẻ con phải đói bụng sao? Còn người già, lẫn người ốm đau, bệnh tật nữa?”

Rionna thở dài chán nản. “Đừng trút sự giận dữ của mình lúc này. Người đàn ông chàng cần xả cơn tức không có mặt ở đây. Gia tộc của em đã chịu đựng đủ lâu rồi. Chúng em không đáng nhận sự chỉ trích của chàng đâu.”

Caelen chán ghét thở hắt ra rồi xoay người rời khỏi phòng. “Chàng đi đâu đấy?” nàng gọi với theo.

“Đi săn,” Caelen lên tiếng.

13. Chương 13

“Thay đổi mệnh lệnh,” Caelen nói với Gannon khi tìm thấy anh ta ở sâu trong. “Bảo Simon và Arlen đem theo những tay thợ săn giỏi nhất của gia tộc và chuẩn bị lên đường.”

Gannon tò mò nhìn vị lãnh chúa nhưng vẫn ngay lập tức thi hành lệnh. Lát sau, Gannon trở lại với một nhóm chiến binh.

“Chúng ta sẽ đi săn sao, McCabe?” Simon hỏi.

Caelen hơi nheo mắt. Giờ không phải lúc thể hiện bất cứ sự mềm mỏng nào với gia tộc mới của mình. Nếu làm thế chàng sẽ đánh mất tất cả sự tín nhiệm. Họ có thể không thích chàng nhưng bọn họ tốt hơn hết nên biết tỏ lòng tôn kính với vị lãnh chúa mới.

Caelen rút gươm ra trước khi Simon kịp chớp mắt, lưỡi kiếm cách cổ ông ta chừng một phân.

Simon kinh ngạc chớp mắt không hề dám di chuyển.

“Người sẽ phải dùng từ Lãnh chúa khi nói chuyện với ta,” Caelen cất lời. “Người có thể không thích thực tế người của gia tộc McCabe trở thành lãnh chúa của gia tộc McDonald, nhưng phải tỏ lòng tôn kính với ta hoặc thấy mình nằm sống soài trên mặt đất.”

“Ngài chắc chắn có thể thử làm thế,” Simon thốt ra.

Caelen biết mình cần phải tín nhiệm người đàn ông này. Có thể ông ta lớn tuổi, gặp bất lợi trong việc nói năng khi có lưỡi gươm kề ngay cổ họng, nhưng không hề lộ ra sự sợ hãi hay hèn nhát.

Từ từ hạ gươm xuống, Caelen ném nó về phía Gannon. Chàng chậm rãi mỉm cười, môi cong lên nhìn Simon. “Ta sẽ làm nhiều thứ hơn là thử đấy.”

Không một lời cảnh báo, Simon liền lao tới tấn công. Tiếng hò hét vang vọng khắp sân trong lúc binh sĩ háo hức chen lấn lên trước để xem trận đấu sắp xảy ra.

Simon húc vai vào bụng Caelen, đẩy chàng lùi lại sau vài mét. Nhưng Caelen vẫn đứng vững, không bị hất ngã trước đòn tấn công dữ dội ấy.

Các binh sĩ McDonald nhanh chóng vây quanh cả hai. Họ bắt đầu hô hào cổ vũ cho Simon. Những tiếng la hét như “Hạ gục hắn” và “Hãy cho hắn thấy chúng ta nghĩ gì về lãnh chúa mới của mình” vang vọng trong không trung.

Caelen xoay người, quần hai cánh tay cứng như thép quanh eo của Simon. Sự chuyển động đó kết hợp với đà lao về phía trước của Simon khiến ông ta mất thăng bằng. Chớp lấy thời cơ, chàng nhấc ông ta lên rồi đè xuống đất.

Cả hai cùng lăn tròn, tuyết bắn lên tung tóe. Simon đắm vào cằm Caelen, quật chàng ngã về phía sau đủ để ông ta có thể thoát ra.

Hai chiến binh đứng dậy, thận trọng xoay người lại, nhử đòn qua lại, chờ đối phương động thủ.

Caelen vùng mạnh nắm đầm vào cằm Simon khiến ông ta lùi lại vài bước.

Chùi máu nơi khoe miệng, ông ta cong môi cất tiếng gầm gừ. “McCabe, giờ để xem sức lực của người thế nào.”

Ông ta lao về phía trước, quần hai cánh tay lực lưỡng quanh eo Caelen và kéo cả hai xuống nền tuyết lạnh. Lực va chạm đó lấy đi hơi thở của Caelen. Chàng xoay người, né nắm đầm đang giáng vào mặt mình, nhưng đã không đủ nhanh để tránh được. Hậu quả là Caelen ném thấy vị máu nơi đầu lưỡi.

Chàng thúc đầu gối vào giữa bụng của Simon rồi hất ông ta qua đầu. Caelen nhanh chóng đứng lên trong khi Simon lồm cồm bò dậy.

“Vấn đề của người là gì?” Caelen quát lên. “Lãnh chúa của người là kẻ bất tài. Lão ta khiến gia tộc McDonald rơi vào tình trạng thảm khốc, lại còn là kẻ thiếu danh dự và mang đến sự nhục nhã cho tất cả các người?”

Simon nhổ máu xuống nền tuyết trắng. “Bọn ta không lựa chọn người. Đúng, ông ta không phải một lãnh chúa tốt và không xứng đáng với cương vị lãnh đạo gia tộc. Nhưng người cũng chẳng chứng minh được mình xứng đáng nhận nó mà chỉ nghiêm nhiên đặt chân vào lãnh địa của bọn ta, rồi hô hào ra lệnh?”

“Người còn đối xử thiếu tôn trọng với tiểu thư Rionna,” James nói vọng ra từ trong đám đông.

“Đúng thế,” vài người khác đồng thanh hưởng ứng.

Simon gật đầu. “Rionna là cô gái tốt, chỉ biết quan tâm đến gia tộc của mình. Cô ấy đã sát cánh chiến đấu bên bọn ta, hoàn toàn trung thành và luôn kiên quyết không rời đi nếu thiếu mọi người,” Simon nói. “Cô ấy xứng đáng có được người chồng xem mình như châu báu?”

Caelen tận dụng sự xao lãng trong chốc lát của Simon để tấn công. Họ lại lăn trên nền tuyết lạnh, Caelen sử dụng đà của mình để hất ông ta qua lưng.

Simon rơi xuống, mặt úp xuống nền tuyết trong khi Caelen ấn đầu gối lên lưng ông ta. Chàng túm lấy tóc Simon kéo lên cho tới khi gương mặt ông ta sạch tuyết.

“Đó là cách làm việc của gia tộc McDonald sao? Các người để cho những người phụ nữ chân yếu tay mềm của mình chiến đấu ư? Rionna là con gái của lãnh chúa. Và bây giờ cô ấy đã là vợ của vị lãnh chúa mới. Các người nghĩ cô ấy nên lang thang đây đó như một người đàn ông, luôn luôn đặt chính mình vào nguy hiểm sao? Cô ấy có thể bị giết hay bị thương nghiêm trọng. Nếu các người muốn Rionna được đối xử như một báu vật như đã nói thì việc giữ cô ấy ở bên trong tòa tháp không phải hợp lý hơn sao? Làm thế nào các người có thể nói đến sự kính trọng trong khi hình như không ai thể hiện điều đó với vị lãnh chúa của Rionna?”

Nói xong, Caelen buông tay rồi từ từ đứng lên.

“Phụ nữ cần được bảo vệ, chăm sóc và chở che. Ngày ta cần một người phụ nữ làm gì đó cho mình chính là ngày các người chôn ta dưới lòng đất lạnh và không còn gọi ta là chiến binh nữa.”

Simon nhả mặt đứng dậy phui tuyết bám trên áo. “Không sai, ngài nói đúng. Nhưng Rionna... cô ấy khác biệt, thừa Lãnh chúa?”

Caelen lau bầu, thỏa mãn với thái độ xưng hô của Simon. “Đúng, ta biết điều đó. Cô ấy chắc chắn là người phụ nữ kỳ lạ. Nhưng không phải quá trễ để hướng dẫn cô ấy cách xử sự thích hợp. Cô ấy sẽ sớm mang thai đứa con đầu lòng của ta và nó sẽ trở thành lãnh chúa kế tiếp của gia tộc McDonald. Các người sẽ để cô ấy mạo hiểm sự an toàn của mình và đứa con bởi việc cầm gươm chiến đấu như một người đàn ông hay sao?”

“Không.”

Tiếng thì thầm vang lên từ đám đông khi mỗi binh sĩ đều lắc đầu. Cho dù không phải tất cả mọi người đều bị thuyết phục. Họ có thể đồng ý rằng Rionna cần được bảo vệ, nhưng vẫn chưa chấp nhận Caelen là vị lãnh chúa mới của mình.

Việc ấy sẽ cần thêm thời gian. Nhưng nếu Caelen dự tính chuyển đội quân này trở thành lực lượng chiến đấu tinh nhuệ như gia tộc McCabe thì chàng không còn thời gian nữa.

“Hôm nay chúng ta sẽ đi đâu, thưa Lãnh chúa?” Simon hỏi.

Thực tế việc Simon gọi Caelen là lãnh chúa không được nhiều người chấp nhận. Các binh sĩ cau mày lắc đầu trước khi giấu đi sự thiếu tôn kính rõ ràng của mình.

“Chúng ta sẽ đi săn,” Caelen nói. “Kho dự trữ đã trống rỗng. Vợ và con của các người sẽ chết đói trong khi chúng ta cứ đứng đây hành động như những đứa trẻ. Những tuần kế tiếp chúng ta phải tập luyện nhiều hơn. Các chiến binh sẽ cần ăn uống đầy đủ để giữ sức. Các người sẽ phải làm việc chăm chỉ và không có sự khoan dung nào ở đây đâu?”

“Con trai James của tôi là một cung thủ giỏi. Nó là thợ săn giỏi nhất của gia tộc chúng ta?”

“Vậy thì hoan nghênh cậu ta đi cùng. Hãy tập hợp những thợ săn giỏi nhất. Ta muốn người, Arlen và bất cứ ai người chọn để cùng đồng hành. Chúng ta sẽ khởi hành ngay lập tức.”

Simon gật đầu, quay đi nhưng lại đột ngột dừng bước. Ông ta hít một hơi như để cân nhắc những gì mình muốn nói.

“Nói đi,” Caelen ra lệnh. “Cứ nói hết ra điều người bắn khoăn.”

“Lãnh chúa hãy kiên nhẫn với Rionna. Cô ấy có thể còn nhiều thiếu sót nhưng là người tốt bụng và có tấm lòng rộng mở.”

Caelen cau mày. Việc lần lượt nhận lời khuyên về cách đối xử với vợ mình khiến chàng bực bội. Thậm chí anh trai chàng cũng đưa ra quan điểm về vấn đề đó sau khi đã kết hôn với người phụ nữ khác, nhưng Alaric vốn tự mãn mình là chuyên gia về phụ nữ mà.

“Rionna cần được đưa vào khuôn phép. Cô ấy đã được tự do sống phóng túng quá lâu rồi.”

Một vài tiếng cười khúc khích cất lên từ đám đông. Ngay cả Simon cũng cười toe toét như thể tất cả bọn họ đã chia sẻ điều bí mật thú vị nào đó.

“Vậy thì tôi chúc ngài may mắn, thưa Lãnh chúa. Điều gì đấy mách bảo tôi rằng ngài sẽ cần đến nó đấy.”

14. Chương 14

Đứng ngay cạnh cửa sổ tòa tháp, Rionna nhìn chằm chằm quang cảnh tuyết trắng xóa bên ngoài. Đã ba ngày trôi qua mà không hề có dấu hiệu nào cho sự trở về từ nhóm đi săn.

Đêm đầu tiên, một trong những chiến binh trẻ đã quay lại mang theo một con nai béo tốt. Anh ta mang theo chỉ dẫn của Caelen: một phần thịt dùng để nấu, số còn lại được xông khói để tích trữ và ngay lập tức phải chuẩn bị bữa ăn cho phụ nữ và trẻ con.

Những người còn lại vẫn đang đi săn cho đến khi họ kiếm được đủ số thực phẩm chất đầy kho dự trữ.

Rionna dõi theo đám binh sĩ bên dưới đang luyện tập theo chỉ dẫn của Caelen. Trong ba ngày qua, nàng đã cố chống lại sự cảm dỗ xuống sân cùng luyện tập với mọi người. Thay vào đó, nàng vẫn ở lại bên trong tòa tháp, lắng nghe bà Sarah thao thao bất tuyệt về việc bảo quản thịt, làm thế nào để cất thực phẩm đúng cách rồi những kế hoạch lau dọn. Đây là chưa kể đến bài thuyết giảng buồn tẻ về nghi thức xã giao dành cho nữ chủ nhân và cách chào đón niềm nở những vị khách quan trọng.

Như thế họ đã từng tiếp đón những vị khách như thế ở pháo đài McDonald này vậy.

Hình như hôm nay chồng cô cũng không trở về, chỉ còn vài tiếng nữa là nắng tắt. Rionna vô cùng mong mỗi được xuống sân, để có thể trút bỏ sự thất vọng của mình bằng một trận đấu ra trò.

Vấn đề là bà Sarah không hề hối hận về việc theo phe Caelen mà phản bội lại nàng. Điều đó có nghĩa nàng phải lên ra sân sau khi nói với bà ấy mình muốn về phòng nghỉ ngơi.

Xoay người, Rionna kéo tấm áo choàng vào sát hơn rồi bắt đầu xuống khỏi tòa tháp. Lúc tới chân cầu thang, nàng gặp người hầu gái chắc chắn là do Sarah cất cử để theo dõi xem nàng đi nơi nào.

“Ta về phòng ngủ của mình đây,” Rionna nhỏ giọng nói. “Người không được khỏe sao, nữ chủ nhân?”

Rionna mỉm cười với người phụ nữ không lớn hơn mình mấy tuổi. “Ta ổn,

Beatrice, chỉ hơi mệt chút thôi.”

Beatrice mỉm cười ranh mãnh. “Người đã không ngủ ngon kể từ khi lãnh chúa rời đi. Ngài ấy sẽ sớm trở về mang theo đủ số thịt để chúng ta dùng trong cả mùa đông.”

Rionna mỉm cười yếu ớt, xoay người đi lên phòng ngủ. Trong khi các binh sĩ vẫn chưa chấp nhận Caelen là lãnh chúa thì những người phụ nữ không hề giữ sự ngạp ngừng đó. Bất kể đã làm những gì, chàng đã tạo được niềm tin đối với phái nữ của pháo đài. Tất cả bọn họ đều nhận ra chàng đã nhìn thấy nỗi vất vả của họ và đang tiến hành khôi phục lại kho dự trữ lương thực.

Rionna nghĩ nếu Caelen thực sự làm được tất cả những điều đó, nàng sẽ bằng lòng với cuộc hôn nhân này. Sẽ là như thế.

Bước vào căn phòng nàng đã ngủ một mình suốt ba đêm qua, Rionna kinh ngạc khi thấy dấu vết của chồng vẫn còn đó, cho dù cũng chẳng có nhiều nhặn gì. Thực tế, đồ đạc chàng mang theo đến đây rất ít ỏi.

Nếu như trước đây căn phòng này hoàn toàn trống trải, chẳng có gì nổi bật thì giờ đây nó tràn ngập cảm giác nam tính, như thể hơi thở của Caelen đang len lỏi trong không gian nhỏ bé này.

Những tấm lông thú chàng đem từ pháo đài McCabe vẫn được trải trên giường. Nàng đã dần quen với việc ngủ bên dưới những tấm lông thú dày dặn, sang trọng ấy. Thậm chí tấm lông thú treo nơi cửa sổ cũng được thay bằng đồ của chàng.

Một chiếc bàn nhỏ kèm theo ghế được đặt kế lò sưởi chất đầy những cuộn giấy da, bút lông ngỗng và lọ mực. Chúng khiến trí tò mò của nàng nổi lên. Rionna muốn biết nội dung trong những cuộn giấy ấy là gì, nhưng nàng không biết đọc. Thực tế việc Caelen biết quá nhiều thứ khiến nàng vừa kinh ngạc lẫn thích thú.

Caelen có nhiều bí mật mà nàng thậm chí còn chưa hề biết đến. Chắc chắn chàng đã che giấu chúng và chỉ cho phép mọi người thấy những gì mình muốn. Điều đó khiến Rionna cảm thấy bức bối vì nàng vô cùng mong muốn được biết mọi thứ về người đàn ông mình đã kết hôn.

Đi tới chỗ cái rương cất những bộ váy được may riêng cho nàng, Rionna luồn tay vào khoảng nhỏ giữa chúng và bức tường, lôi ra chiếc áo dài cùng quần bó nàng đã giấu ở đây.

Lớp vải nhẹ nhàng trượt trên những ngón tay nàng. Tuy nó đã sờn nhưng khá thoải mái, lại có cảm giác thân thuộc. Sự háo hức không ngừng thôi thúc khiến Rionna vội vã cởi bỏ chiếc váy và mặc cái áo dài vào.

Mặc đồ xong, Rionna kéo đôi boots để trong góc phòng kể từ khi họ trở về lãnh địa McDonald. Trước tiên nàng xỏ vào đôi tất len trên quý rồi mới đi giày vào.

Đôi tất khiến cho giày có vẻ hơi chật, nhưng chúng không khiến nàng khó chịu. Quan trọng hơn, hai chân nàng được giữ ấm.

Rionna nhún nhảy đi tới bức tường nơi Caelen treo thanh gươm của nàng và cảm thấy biết ơn việc chàng đã không cho nung chảy nó. Thật tội lỗi khi xúc phạm một thứ vũ khí quá tốt thế này.

Lướt tay trên chuôi gươm, Rionna cẩn thận nhấc nó khỏi giá đỡ. Cảm giác có nó trong tay thật tuyệt vời. Sức nặng, đường rãnh, hình dáng quá vừa vặn tay nàng. Thanh gươm đủ nhẹ để nàng có thể khéo léo sử dụng nó nhưng cũng đủ độ nặng để gây sát thương.

Rionna kiểm tra độ sắc bén của lưỡi gươm, hài lòng khi thấy cọng tóc chỉ chạm nhẹ là đã đứt làm đôi.

Giờ nàng chỉ cần dừng cảm đến chỗ cầu thang thôi, hy vọng sẽ không tình cờ gặp bà Sarah ở đó.

Lát sau, nàng lao ra sân, vội vã đi qua hàng binh sĩ để có thể đứng cách xa lối vào pháo đài nhất. Phòng khi bà Sarah có ngó ra ngoài này, Rionna muốn mình ở chỗ khuất tầm nhìn.

Tiếng chào đón xôn xao của các binh sĩ khiến nàng cảm thấy bối rối. Vài người trông thật sự vui mừng khi nhìn thấy nàng và cất tiếng chào hỏi. Số khác dường như dè dặt hơn, liếc ánh mắt lo lắng nhìn nhau. Vài người bạo gan tiến ra trước mặt Rionna, mặc dù tư thế của họ không giống với vẻ muốn giao đấu cùng nàng.

Không, họ tỏ ra quan tâm. Và thể hiện sự bảo vệ, chở che.

Hugh McDonald cau mày rồi gượng gạo nuốt khan. “Rionna, tốt hơn cô nên vào bên trong đi. Hôm nay trời rất lạnh nên cô không được phép luyện tập với các binh sĩ đâu?”

Rionna há hốc miệng, đăm đăm nhìn người chiến binh vạm vỡ này. Hugh là người trực tiếp chịu trách nhiệm rèn luyện các kỹ năng cho nàng. Đúng thế, ông đã chỉ dạy hầu hết những kỹ năng chiến đấu cho nàng. Ông đã phạt đòn Rionna không biết bao nhiêu lần và luôn vỗ khích bác để nàng đứng dậy, cố gắng lần nữa.

“Caelen đã ra lệnh cho ông làm thế phải không?” Rionna hỏi. “Anh ta ở đây chưa được một tuần mà ông đã quay sang chống đối lại ta rồi.”

Hugh xoa dịu. “Coi nào, Rionna. Không phải như thế. Lãnh chúa đã cho bọn tôi thấy việc để cô chiến đấu không phải cách tốt nhất. Nó dường như không phù hợp với cánh phụ nữ chân yếu tay mềm?”

Quắc mắt nhìn ông ta, Rionna rút gươm ra. “Vậy nó có phù hợp với một phụ nữ hạ gục được ông không?”

Hugh đưa tay lên hướng về phía những người khác. “Kể nào dám giao đấu với cô ấy thì coi chừng ta.”

Cơn đau siết chặt lấy lồng ngực nàng. “Ông cấm binh sĩ tập luyện với ta sao?”

Hugh trông như đã nuốt phải cây gậy. “Xin lỗi, thưa cô Rionna. Ngoài thực tế lãnh chúa sẽ lột da tôi thì tôi cũng không muốn cô bị thương. Hoặc làm tổn hại đến đứa bé mà cô có thể sắp cứu mang?”

Rionna nhắm mắt lại rồi quay đi, sự cô độc quét qua nàng, để lại cảm giác trống rỗng đau nhói. Nước mắt khiến mi nàng nhúc nhối trong khi hai vai sụp xuống bại trận.

“Hãy đưa kiếm cho tôi, thưa phu nhân,” Hugh nhẹ nhàng nói. “Tôi sẽ cắt nó đi?”

Rionna xoay người và nhìn thấy các chiến binh còn lại đang đứng phía sau Hugh, vẻ mặt họ đều lộ vẻ đồng tình. Giờ sẽ không còn ai giao đấu với nàng nữa. Kim nén nước mắt, nàng chậm rãi đưa gươm cho Hugh. Ông ta cầm lấy rồi giao nó cho một người khác. Rionna không chờ để xem họ sẽ làm gì kế tiếp mà xoay người vội vàng rời khỏi sân, không hề ngoảnh đầu nhìn lại.

Ngực nàng có cảm giác gần như nổ tung.

Gió thổi hơi lạnh qua hai gò má ửng đỏ của Rionna. Nàng không nhận ra những giọt nước mắt đã đông cứng trên da. Cảm giác thất bại quá mãnh liệt. Nó cắt sâu vào tim nàng, sưng tấy như vết thương kéo dài cả tuần lễ.

Rionna cảm thấy mình bị phản bội và cuộc sống của nàng sẽ không bao giờ trở lại như trước. Những người nàng yêu thương, cả những người yêu quý nàng đều bị ảnh hưởng bởi ý kiến quả quyết của Caelen về vị trí của người phụ nữ.

Rionna đã luôn mong mỗi những ngày được tự do, không còn phải lo lắng đến việc tránh mặt cha mình nữa. Nàng vẫn nhớ đến cảm giác chiến thắng, phấn khích khi đánh bại một trong những binh sĩ của cha.

Ở ngoài sân tập cùng với lưới gươm của mình, mọi khuyết điểm của Rionna đều biến mất. Khi ấy, nàng thấy mình trở thành một chiến binh chân chính. Mạnh mẽ và có năng lực chứ không còn là một phụ nữ mềm yếu cần được bảo vệ, chở che.

Rionna không giỏi mỉm cười duyên dáng hay tỏ ra rụt rè, e thẹn, cũng chẳng có kỹ năng giao thiệp cần thiết để không khiến mình hay người thân xấu hổ. Đó là lý do tại sao cha chưa bao giờ đưa nàng ra trình diện những ai quyền cao, chức trọng.

Rionna chậm rãi bước xuống đồi, hướng về phía con suối nổi hai hồ nước của lãnh địa McDonald. Quang cảnh thật tráng lệ: tuyết phủ trắng xóa dọc hai bên bờ, trong khi phía giữa hồ, nước vẫn chưa bị đóng băng. Tuyết rơi đầy mé bên kia, nước lạnh cảm và nền đất phủ một màu trắng lấp lóa.

Dừng lại ngay sát mép nước, Rionna vòng tay ôm ghì lấy ngực. Nàng nhắm mắt, hít thật sâu không khí mùa đông lạnh giá. Mùi khói thoang thoảng tỏa ra từ ống khói của pháo đài chui vào mũi nàng. Lần đầu tiên sau khoảng thời gian khá dài, mùi thịt nướng thơm phức lại lan tỏa khắp nơi này.

Không chắc Rionna đã nhìn chăm chăm vào mặt hồ bao lâu nhưng đến khi cả cơ thể run rẩy vì lạnh nàng mới nhận ra điều mình ghét nhất không phải việc mất tự do mà chính là nỗi sợ về những điều lạ lẫm.

Rionna đang cư xử như một đứa trẻ hay hờn dỗi vì món đồ chơi yêu thích bị lấy mất. Nàng có thể tham gia vào công cuộc xây dựng lại gia tộc. Nàng mơ hồ nhận ra dường như tất cả những người khác cũng đang phải đối mặt với sự thay đổi và mình không phải người duy nhất không thích sự thay đổi này.

Nếu chồng nàng muốn một người vợ hoàn hảo, một căn nhà được chăm sóc cẩn thận, hay về e thẹn, dịu dàng mang nét duyên dáng nữ tính, Rionna cũng có thể trao cho chàng tất cả ngay cả khi những điều ấy có thể giết chết nàng.

Rionna sẽ không cho Caelen lý do phải xấu hổ vì mình.

Ngước lên, nhìn chăm chăm phía bên kia con suối, nàng sửng sốt nhận thấy mấy gã ngồi trên lưng ngựa đang lao ra khỏi rừng cây và phóng thẳng về phía nàng.

Rionna xoay người cất tiếng hét ngay khi những con ngựa lao tới làm nước bắn tung tóe. Nàng chạy men theo bờ suối bởi biết rằng mình không có cơ hội chạy lên đồi trở về pháo đài. Nàng sẽ không bao giờ chạy nhanh hơn đám ngựa đó.

Rionna mở miệng, hét lên báo động lần nữa, thầm cầu nguyện binh sĩ của mình có thể nghe thấy được từ khoảng cách này, nhưng một bàn chân thô bạo đã giẫm vào lưng đẩy nàng ngã xuống.

Người Rionna đập mạnh xuống nền tuyết lạnh, khiến cho không khí dường như rút hết khỏi phổi nàng.

Lờ đi cơn đau, nàng chống tay xuống rồi gượng đứng dậy để chạy trốn lần nữa.

Nhưng một bàn tay rắn như thép đã xoắn lấy tóc nàng, giật mạnh về phía sau quật ngã nàng. Rionna đắm đắm nhìn năm gã đàn ông trước mặt. Nỗi sợ hãi tràn trên lưới, nàng cúi mặt không muốn để chúng thấy mình hoảng loạn như thế nào.

“Các người muốn gì?” Rionna hỏi.

Bất chợt, gã đàn ông đang giữ Rionna tạt thẳng vào mặt nàng khiến nàng bàng hoàng, tỉnh lặng. Tức giận, nàng vùng vẫy tấn công, chọc tay vào mắt hắn. Gã ta rú lên đau đớn, lảo đảo lùi về sau cho nàng giấy lát để thoát ra.

Nhưng Rionna không thể chạy xa hơn bởi một gã khác đã gạt chân khiến nàng ngã úp mặt xuống tuyết. Tuyết chui đầy vào mũi miệng nàng, làm tê cứng cơn đau của cái tát khi này.

Rionna lại xoay người và lần này nàng hứng trọn cú đấm nặng nề của kẻ tấn công thứ hai. Sau đó, cổ nàng bị siết chặt đến mức không thể nào hít thở.

Thấy Rionan là người đi, một gã khác tiến đến gần xem xét trong khi tên tấn công đầu tiên lao đảo đứng dậy, máu nhỏ ra từ một trong những vết xước nàng gây ra.

“Đồ quỷ cái,” hắn bạt tai Rionna.

Túm lấy cổ áo nàng, hắn xé toạc nó xuống cho đến khi ngực nàng lộ trần ra. Rionna lần nữa bắt đầu chống trả nhưng gã ta lại siết chặt cổ nàng khiến nàng buộc phải dừng chống cự.

Rionna cố la hét nhưng không có âm thanh nào được cất lên. Những giọt nước mắt tức giận làm mờ đi tầm nhìn khi nàng bị một gã trong bọn vuốt ve bầu ngực rồi véo một bên nhũ hoa.

Trước lúc nàng ngất đi, bàn tay nơi cổ dần nới lỏng và nàng vội vã hít vào thật sâu. Ngay khi hít đủ không khí, Rionna mở miệng tính hét lên thì nàng mặt đột nhiên đau buốt.

Gã kia luân phiên tát mạnh vào mặt nàng cho đến lúc xung quanh Rionna chỉ còn sự mơ hồ do đau đớn bủa vây. Những kẻ khác vẫn tiếp tục hành vi dâm dăng mờ mẫm, sờ soạng nàng như loài dã thú.

Những giọt nước mắt nóng hổi lăn dài trên hai gò má bị đánh sưng đỏ của nàng. Trong đời, Rionna chưa bao giờ cảm thấy mình quá bất lực thế này. Gương của nàng ở đâu? Làm sao nàng có thể bảo vệ bản thân đây?

Nàng sẽ bị cưỡng bức ngay trên vùng đất của mình, mà không thể làm được gì ngoài việc nằm đây và khóc lóc.

Khi Rionna vừa có lại chút nhận thức, kẻ tấn công cúi người phả hơi thở nóng hổi, hơi hám của hắn lên mặt nàng.

“Hãy chuyển lời nhắn này cho tên lãnh chúa mới kia,” gã rít lên. “Nói với hắn ta là không có tên McCabe nào an toàn thoát khỏi tay của ngài Duncan Cameron đâu. Mairin McCabe, con gái mới sinh của cô ta hay bất cứ người thân nào của nhà McCabe. Ngài Cameron sẽ hủy diệt tất cả những tộc đồng minh cùng với Ewan McCabe. Ngài ấy sẽ không dừng lại cho đến khi Neamh Álainn thuộc về mình. Người có thể nói với hắn ta rằng gương mặt xinh đẹp của người sẽ là tặng vật đáng giá tổ lòng kính mến đối với ngài Duncan Cameron đấy.”

Trèo qua người Rionna, gã hất tuyết lên mặt nàng rồi bước lại phía ngựa của mình.

Tiếng vó ngựa băng qua dòng suối len vào đầu óc rối bời của Rionna. Nàng cố ngẩng đầu lên nhưng cơn đau tràn ngập khắp người, bụng nàng nhộn nhạo, khiến cơn buồn nôn sôi trào lên cổ họng.

Nhắm mắt lại rồi hít đều đặn từng ngụm nhỏ không khí cho đến lúc cơn buồn nôn giảm bớt, Rionna từ từ cuộn mình, nằm đó một lúc lâu để lấy lại sức.

Khi cố đứng dậy, nàng lao đảo ngã về phía trước. Những giọt nước mắt thất vọng làm hai mắt nàng bông rất. Bằng tất cả sức mạnh của đấng tối cao, nàng phải cố trở lại pháo đài, thậm chí có phải bò về.

Rionna gần như bất tỉnh lần nữa lúc cố đẩy người lên. Liếc mắt nhìn lên đồi, nàng thở dài mệt mỏi khi khoảng cách kia dường như xa vô tận.

Và rồi lấy hết sức bình sinh, nàng bắt đầu bò từng chút một.

15. Chương 15

“Phu nhân Rionna! Ôi, phu nhân Rionna!”

Rionna cố hết sức ngẩng đầu lên và nhìn chằm chằm về phía trước, nhưng không thể nhận ra ai là người đang cất tiếng hét kia. Mắt bên phải của nàng gần như sưng phồng còn tầm nhìn mắt bên kia thì mờ ảo, hai tai nàng vẫn còn ù đặc do những cú đánh khi nãy.

“Chúa ơi, chuyện gì xảy ra với cô thế này?”

“Hugh,” Rionna thì thầm, yếu ớt cố giữ lấy chiếc áo bị xé rách ngay ngực. “Vâng, thưa phu nhân, tôi là Hugh đây. Hãy nói cho tôi biết chuyện gì đã xảy ra.”

Rionna nếm thấy vị máu trên môi mình. “Những gã kia.” Giọng nàng rên rỉ hầu như không thể nhận ra, cổ họng sưng lên vì cái siết chặt của kẻ tấn công. “Băng qua con suối.”

“Tất cả chuẩn bị chiến đấu!” Hugh gầm lên.

Rionna cúi người về trước, sức lực cuối cùng đã cạn kiệt khi lắng nghe Hugh quát lớn ra lệnh cho binh sĩ lên ngựa chiến đấu.

“Rionna!”

Hai bàn tay nhẹ nhàng chạm vào bả vai, cẩn thận xoay người nàng lại, sau đó gạt mớ tóc ra khỏi gương mặt sưng phồng của nàng.

“Ôi cô gái,” Sarah rên rỉ. “Chuyện gì đã xảy ra với cháu thế này?” “L-Lạnh. Giúp cháu vào trong.”

“Không, đừng di chuyển. Ta sẽ cho người bồng cháu vào. Cháu có cảm thấy chỗ xương nào bị gãy không?”

Bỗng nhiên Rionna lại thấy điều này thật hài hước. Nàng cười toe toét nhưng nhanh chóng hối tiếc vì đã cử động miệng. “Chỉ có mặt của cháu thôi.”

“Mangan, lại đây bồng chủ nhân vào phòng ngủ của cô ấy ngay,” Sarah ra lệnh.

Rionna rên rỉ khi người chiến binh vạm vỡ nâng nàng lên.

“Xin lỗi, thưa cô,” Mangan khàn giọng nói. “Tôi không định làm cô đau.” “Ta ổn, Mangan. Chỉ bị bầm tím chút thôi.”

“Thật nhục nhã khi một gã đàn ông lại nở đối xử tàn bạo với phụ nữ như vậy,” anh ta gầm gừ.

“Đúng thế,” nàng thì thầm, rồi run rẩy, nhớ đến phản ứng của Caelen lúc nhìn thấy mình bị cha đánh. Chẳng có lẽ sẽ nổi cơn thịnh nộ nếu biết được vụ tấn công này.

Mangan đưa nàng vào bên trong rồi đi lên lầu, Sarah và vài người hầu đang theo phía sau họ.

“Đặt cô ấy lên giường. Cẩn thận đấy!” Sarah nhanh chóng nói. “Neda, mang cho ta nước ấm, khăn cùng nước nóng để Rionna tắm rửa. Cô ấy lạnh cóng rồi. Mangan, đem củi đến đốt lò sưởi đi. Ta cần sưởi ấm cho Rionna.”

Rionna nằm bẹp trên giường khẽ rên rỉ. Vì nàng đã được an toàn trong pháo đài nên không cần phải duy trì cuộc chiến nhận thức nữa. Căn phòng trở nên tối hơn, mặc dù Sarah đã cố làm nàng tỉnh táo nhưng bóng đêm vẫn ủa đến và nàng lịm đi với tiếng thở dài yếu ớt.

“Người bắn tốt đấy,” Caelen nói với James khi nhìn con nai ngã xuống. “Cha người đã đúng. Chỉ với một cây cung, người đã có phát nhắm chính xác.”

Chàng trai trẻ mỉm cười cảm ơn. “Chúng ta đã săn được hai con nai. Tính thêm con đã gửi về pháo đài là ba nên chỉ cần săn thêm một con nữa là sẽ đủ số thịt dùng trong nhiều tuần kế tiếp?”

“Đúng thế, có lẽ ngày mai chúng ta sẽ săn được con khác. Trời đang tối dần.

Chúng ta nên tìm nơi đốt lửa dựng trại qua đêm.”

Hơn một giờ sau, mọi người cùng ngồi quây quần trước đồng lửa ấm áp với cái chân nai đang được quay trên ngọn lửa hồng. Simon dùng dao xẻ một miếng thịt rồi ném về phía Caelen.

Caelen cắn một miếng rồi gật gù tán thưởng. “Ngon lắm.”

Simon xẻ thịt phân phát cho những người khác cho đến khi chỉ còn trơ lại xương, Gannon ngồi xồm cạnh Caelen, tựa lưng vào khúc gỗ.

“Lâu lắm rồi tôi mới có buổi đi săn dài ngày thế này. Tất cả những gì tôi làm gần đây chỉ là dõi theo những người phụ nữ khó tính.”

“Thật ra ta không hứng thú với nhiệm vụ của người đầu,” Caelen buồn bã nói. “Ta đã đảm đương nhiệm vụ trông chừng Mairin và không muốn làm việc đó lần nữa. Ta thường tự hỏi chẳng biết người đã gây ra điều tồi tệ gì khiến hai anh trai của ta đều chọn người gánh vác việc trông chừng người phụ nữ của họ.

Gannon lắc đầu. “Tôi cũng thường tự hỏi có phải Cormac kết hôn chỉ để tránh nhiệm vụ đó hay không.”

Caelen cười khùng khục. “Ta nghĩ điều đó có khả năng xảy ra đấy. Phải thừa nhận là Mairin đã khiến cậu ta lao đao?”

Simon ngồi phía bên kia của Caelen còn những người khác ngồi xung quanh đồng lửa. “Lãnh chúa, liệu chúng tôi có cơ hội chống lại đội quân của Duncan Cameron không? Gia tộc McDonald vẫn nằm trong tầm ngắm của hắn nếu chúng tôi không liên minh với gia tộc của ngài ư?”

Caelen nheo mắt lại trước lời nói bóng gió kia. “Gregor tìm đến bọn ta bởi vì lão ta sợ Cameron. Mỗi liên minh chính là chủ ý của lão.”

“Nhưng gia tộc của ngài được lợi từ đó mà.”

“Ta không định nói lời lăng mạ này nhưng thực tế vấn đề chính là Gregor đã chỉ huy một lực lượng kém cỏi. Lợi ích anh em ta nhìn thấy ở mỗi liên minh này là nối liền lãnh địa McCabe với hai vùng lân cận. Lãnh địa McDonald chia cách Neamh Álainn khỏi pháo đài McCabe. Nhưng mục đích chủ yếu của việc này chính là những lãnh chúa khác sẽ đồng ý liên minh với bọn ta nếu Gregor chấp nhận mỗi liên minh này. Sức mạnh của bọn ta nằm ở số dân và lực lượng chiến đấu tinh nhuệ của gia tộc McCabe?”

“Ngài quá tự mãn đấy,” Simon nói.

“Không có lực lượng nào phù hợp với kỹ năng của các người cả,” Caelen thẳng thừng nói.

“Vậy tại sao ngài lại phải chờ đợi, rồi mới tiêu diệt Cameron?” James hỏi. “Đúng thế,” một binh sĩ lên tiếng. “Tại sao lại chờ đợi chứ?”

Những chiến binh McDonald cùng đồng hành trong chuyến đi săn cũng cúi người về trước, hứng thú với cuộc trò chuyện kia.

“Bởi vì muốn đánh bại kẻ thù đòi hỏi sự kiên nhẫn,” Caelen nói. “Bọn ta đã chờ nhiều năm để giải thoát thế giới khỏi Duncan Cameron. Hắn ta là kẻ nguy hiểm đầy tham vọng, một kẻ sẽ không ngừng kiểm soát mọi thứ hắn nhìn thấy. Cameron dòm ngó đến lãnh địa McCabe. Chắc rằng hắn đã thương lượng với Malcolm. Nếu Malcolm lãnh đạo cuộc phản loạn khác chống lại vua David và chiếm lấy ngai vàng thì Scotland sẽ một lần nữa bị chia cách làm hai. Phần thưởng dành cho Cameron sẽ là vùng cao nguyên này. Hắn sẽ dùng quyền hạn của nhà vua mà không cần có tước hiệu trong khi Malcolm sẽ cai trị Cumbria. Không có vị lãnh chúa nào được cai trị lãnh địa của mình nữa. Quyền lực của Cameron sẽ là tuyệt đối. Không có sự phân biệt. Con cháu của chúng ta sẽ không có tài sản thừa kế. Tất cả đều nằm dưới tầm kiểm soát của hắn.”

“Chúng ta không thể để điều đó xảy ra,” James lầm bầm. “Đúng thế,” Caelen đồng ý.

“Còn Gregor? Ông ta đã đi đâu? Lòng trung thành của ông ta nằm ở đâu chứ?” Simon hỏi.

Caelen xoay qua nhìn người đàn ông lớn tuổi. “Ta không biết. Lão ta cùng với nhiều binh lính McDonald đã biến mất bởi không bằng lòng với sắc lệnh của đức vua. Chúng ta cần phải cảnh giác, không chỉ với Cameron mà còn cả Gregor nữa. Lão ta có thể cố lấy lại những thứ lão tin là của mình.”

“Chúng tôi đáng lẽ nên đồng ý truất quyền ông ta từ lâu rồi mới phải,” Simon dứt khoát nói. “Đó phần nhiều là lỗi của chúng tôi. Đúng, ông ta là một lãnh chúa kém cỏi và gây ra nhiều hiểm họa cho gia tộc, nhưng chúng tôi đã cho phép điều đó xảy ra và giờ đang phải trả lời trước Chúa vì tội lỗi của mình.”

“Không quá trễ để sửa chữa những sai lầm trong quá khứ đâu,” Caelen nói. “Một khi đã cung cấp đủ lương thực cho gia tộc, chúng ta sẽ tập trung gia tăng sức mạnh cho binh sĩ. Chúng ta cần gửi thông điệp cho kẻ thù rằng gia tộc này không dễ bị xâm chiếm.”

Simon ngả người ra sau rồi nhìn Caelen chăm chú. “Lãnh chúa, đây là lần đầu ngài gọi McDonald là gia tộc của mình đấy.”

Caelen nhúm mày. “Ừ. Có lẽ mọi việc với ta đang trở nên dễ dàng hơn?”

Các binh sĩ gật đầu hài lòng. Ánh mắt họ vẫn còn sự cảnh giác nhưng Caelen cảm thấy mình đã giành được những bước tiến cần thiết. Chẳng biết sẽ không dễ dàng có được sự chấp thuận của binh sĩ nhưng ít nhất cũng sẽ không hoàn toàn bị họ phớt lờ nữa.

Gannon đặt tay lên cánh tay Caelen rồi để một ngón tay lên môi mình. Những binh sĩ ngay lập tức im lặng. Không chờ nghe vị chỉ huy cảnh báo điều gì, Caelen liền đứng dậy tuốt gươm ra.

Những người khác cũng bắt chước theo, Caelen thấy ấn tượng với tốc độ và sự bình tĩnh của họ. Tương lai họ có thể trở thành những chiến binh tinh nhuệ.

“Lãnh chúa. Lãnh chúa! Lãnh chúa Caelen!”

Hugh McDonald cưỡi ngựa đến chỗ cắm trại, bốn người theo ngay sau ông ta. Đường như, con ngựa đã phi hết tốc lực không hề ngừng nghỉ. Hugh trượt khỏi yên ngựa, loạng choạng tiến về phía Caelen.

Caelen dứt gươm vào bao rồi túm lấy áo người đàn ông luống tuổi. “Chuyện gì hả, Hugh? Chuyện gì đã xảy ra?”

“Phu nhân của ngài, thưa Lãnh chúa.” Caelen sợ hãi nói. “Ý người là gì?”

Hugh lấy lại hơi thở. “Hai ngày trước cô ấy bị những kẻ đột nhập tấn công.

Chúng băng qua con suối nằm giữa hai hồ nước và đã ẩn nấp trong rừng.”

Quan sát nét mặt của Hugh, mạch máu nơi thái dương chàng đang đập điên cuồng. “Rionna ổn cả chứ? Cô ấy có bị thương không? Chúng đã làm gì cô ấy?”

“Phu nhân bị đánh đập thậm tệ, thưa Lãnh chúa. Tôi không biết gì hơn. Tôi thấy cô ấy bò trở lại sân, nhưng tôi nhanh chóng rời đi để truy đuổi những kẻ tấn công. Khi mất dấu vết chúng, tôi đã đi thẳng đến đây tìm ngài.”

Caelen đẩy mạnh ông ta qua bên, hai bàn tay run lên khi cố tập trung suy nghĩ.

“Cô ấy còn sống chứ?”

“Vâng, Lãnh chúa. Phu nhân vẫn còn tỉnh táo khi tôi rời đi. Tôi nghĩ những vết thương ấy không đủ lấy mạng cô ấy đâu.”

Caelen quay qua Gannon. “Người cưỡi ngựa về cùng ta.” Sau đó chàng nhìn Simon. “Ông và những người khác hãy đóng gói thật rồi nhanh chóng quay lại pháo đài.”

Gannon nhanh chóng sải bước chuẩn bị ngựa sẵn sàng còn Caelen quay người lại nhìn Hugh. “Bọn chúng là ai?” Chàng hỏi bằng giọng mang vẻ chết chóc.

“Tôi cũng không biết điều đó, thưa Lãnh chúa. Phu nhân Rionna nói không nhiều. Tôi đã không kịp chờ cô ấy nói xong để ráp nối câu chuyện, mà vội vã đuổi theo những kẻ tấn công.”

“Hugh, người đã làm đúng.”

Simon tiến lên trước, nét mặt đầy vẻ nghiêm túc. “Lãnh chúa, tôi sẽ về cùng ngài và Gannon. Hai người đi một mình không đảm bảo an toàn đâu.”

Caelen nhướn mày. “Người tình nguyện bảo vệ ta sao?”

Simon tạm dừng giây lát trước khi trả lời. “Ngài là lãnh chúa của tôi. Nhiệm vụ của tôi là bảo vệ ngài mọi lúc. Tôi không thể làm điều đó nếu bị bỏ lại phía sau.”

“Rất tốt, Simon. Ta rất vui mừng được người hộ tống. Chúng ta phải nhanh chóng trở về để ta có thể xem xét tình trạng của Rionna.”

16. Chương 16

Khi Caelen, Gannon và Simon cưỡi ngựa vào sân trong thì mặt trời vẫn chưa hé rạng. Caelen nhảy xuống ngựa trước lúc nó dừng hẳn lại. Bà Sarah đang đứng trên bậc thang dưới cùng dẫn vào pháo đài nhìn chăm chăm vào chàng.

“Cô ấy thế nào rồi?” Caelen hỏi.

Sarah siết chặt hai tay, gương mặt hằn lên sự lo lắng. “Tạ ơn Chúa người đã về, thưa Lãnh chúa. Tôi không biết phải làm gì với con bé. Con bé không rời khỏi phòng kể từ khi vụ tấn công kia xảy ra. Rionna không còn là mình nữa. Con bé không chịu ăn gì mà chỉ ngồi đó nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ.”

Caelen túm lấy cánh tay của người phụ nữ luống tuổi, lắc mạnh để bà thoát ra khỏi sự sợ hãi cực độ. “Rionna khỏe chứ? Cô ấy bị thương có nghiêm trọng không?”

Hai mắt bà Sarah ngấn nước. “Sự thật tôi không biết con bé bị làm sao. Khi lấy lại được ý thức, nó bỗng trở nên quá im lặng. Rionna từ chối trò chuyện và không hề giải bày tâm sự gì cả.”

“Ta sẽ đi gặp cô ấy,” Caelen nói rồi đi lướt qua bà.

Sự kinh hãi bám chặt lấy Caelen lúc chàng vội vã bước lên lầu. Khi đến cửa phòng mình, chàng nhận ra bản thân đang thực sự đang sợ hãi. Một cảm giác thật kỳ lạ và việc thừa nhận nó thậm chí còn kỳ quặc hơn. Chàng đã thấy hai anh trai của mình cùng người phụ nữ họ yêu vượt qua địa ngục, nhưng lại không thể tưởng tượng bản thân cũng có thể cảm nhận sự sợ hãi tương tự đã bám chặt lấy Ewan và Alaric.

Caelen lắc đầu. Không chỉ với riêng Rionna mà chàng sẽ quan tâm đến bất cứ người phụ nữ nào bị ngược đãi. Và việc gã đàn ông khác dám động chạm vào những gì của chàng chính là hành vi xúc phạm trắng trợn.

Đứng ngoài hành lang, Caelen định đưa tay lên gõ cửa nhưng chàng nhận ra mình đang làm gì nên vội bỏ tay xuống rồi mở cửa ra.

Caelen mong đợi thấy Rionna đang ngủ nhưng khi mắt chàng hướng đến chiếc giường, nó hoàn toàn trống không. Trông chẳng có vẻ gì là nàng vừa ngủ trên đó. Quay đầu nhìn quanh phòng, chàng thấy Rionna đang ngồi trước lò sưởi, đầu nghiêng qua một bên.

Hơi thở nghẹn lại khi Caelen nhận ra những vết thâm mờ trên khuôn mặt vợ. Dù chỉ có thể nhìn thấy gương mặt xoay nghiêng của Rionna nhưng rõ ràng một bên mắt nàng bị sưng lên, thậm chí từ khoảng cách này chàng vẫn có thể thấy những dấu tay quanh cổ nàng.

Cẩn thận đóng cửa, không muốn nàng giật mình. Caelen đi ngang qua phòng, tiến lại để nhìn vợ mình gần hơn.

Chúa lòng lành, kẻ nào đó đã đánh cô gái này khủng khiếp như thế. Hai tay siết chặt giận dữ, chàng đứng đó nhìn chăm chăm vào nàng. Trông Rionna quá yếu đuối và mỏng manh. Làm sao nàng có thể sống sót được khi bị đối xử hung ác như thế? Chúng còn làm gì tồi tệ hơn nữa không?

Bụng chàng nhộn nhạo, tưởng tượng những gì có thể xảy ra. Bà Sarah nói nàng đã nhốt mình trong phòng ngủ kể từ khi bị tấn công và không tin tưởng giải bày tâm sự với bất kỳ ai. Có phải nàng còn bị chúng sàm sỡ hay không?

Hai tay Caelen run rẩy, vuốt ve gò má vợ mình. Chúa ơi, chàng không thể chịu đựng được ý nghĩ có kẻ nào đó chạm vào nàng. Làm tổn thương nàng. Chàng phải ngồi trên lò sưởi đá trước khi hai chân khuyu xuống.

Rionna cựa quậy khi tay chồng rời khỏi mặt mình rồi chớp chớp mi mắt, hé nhìn như thể việc mở mắt bên phải khiến nàng đau đớn.

“Caelen,” nàng thì thầm.

“Ừm, tình yêu, là ta đây. Nàng khỏe chứ? Nàng còn đau không?”

Rionna liếm môi, đưa tay xoa bóp cổ họng. Cử động nhẹ nhàng đó chỉ khiến Caelen càng tập trung vào vẻ mỏng manh yếu ớt của nàng. Và một lần nữa cơn thịnh nộ lại thiêu cháy chàng.

“Em còn đau nhưng đã khỏe hơn rồi. Không có gì nghiêm trọng cả. Buổi đi săn của chàng thành công chứ?”

Lối trò chuyện khuôn sáo kia chỉ khiến Caelen thấy bối rối. Giống như không có gì khác lạ xảy ra khi chàng vắng mặt và lúc trở về nhà, chàng nhận được lời chào lịch sự từ vợ mình.

Quầng thâm quanh mắt nàng khiến Caelen lo lắng, chúng còn đậm màu hơn những vết bầm tím kia. Vẻ mặt mệt mỏi cho biết nàng đã tỉnh dậy từ khá lâu. Có điều gì đó không ổn ở Rionna, và giờ chàng nhận ra vì sao bà Sarah lại lo lắng đến thế.

“Rionna,” chàng nhẹ nhàng nói. “Nàng có thể cho ta biết chuyện gì đã xảy ra không? Việc này rất quan trọng. Cứ từ từ. Không có gì phải vội vàng cả, chỉ có ta và nàng trong căn phòng này thôi. Chẳng có điều gì nàng không thể nói được với ta hết, phải không?”

Ánh mắt lấp lánh bình thần của nàng nhìn chằm chằm vào chàng. Caelen muốn chạm vào vợ mình, nhưng Chúa ơi chàng không biết nên đặt tay lên chỗ nào mới không làm nàng đau.

“Em đang đứng bên bờ hồ. Khi ngược nhìn lên, em thấy một tốp người cưỡi ngựa băng qua suối. Biết mình không thể chạy lên đồi trước khi bị chúng bắt nên em đã chạy men theo hai bên bờ nhưng bọn chúng đã nhanh chóng tóm được em.”

Caelen lướt tay chạm vào mu bàn tay đang đặt trên đùi nàng. Chàng nhẹ nhàng len ngón tay mình vào bên dưới những ngón tay khẳng khiu và cọ ngón cái vào khớp ngón tay nàng. Tay nàng trong tay chàng thật nhỏ bé, gợi nhắc Caelen rằng nàng mảnh mai, mong manh đến dường nào.

“Một tên đã hất ngã và tát em. Còn em chọc tay vào mắt hắn rồi cào xước mặt hắn nữa.”

“Tốt lắm,” Caelen cộc cằn nói.

“Em trốn thoát trong chốc lát nhưng lại bị gã khác bắt được.”

Lần đầu tiên, giọng Rionna run rẩy, nghẹn ngào, nàng quay đi, nhìn chằm chằm vào ngọn lửa sáng rực bên trong lò sưởi.

“Em không thể làm được gì,” nàng thì thầm. “Hắn đánh đập còn xé đồ của em. Hắn... chạm vào người em,” Rionna nghẹn lời.

Hoàn toàn bất động, Caelen cố nuốt khan nhưng không thể kiềm chế được cảm xúc. “Hắn đã cưỡng bức em sao?”

Rionna xoay người nhìn chồng, hai mắt mở to thẳng thốt. “Không. Hắn vuốt ngực em, làm người em thâm tím và khiến em bẽ mặt. Hắn bảo em chuyển lời nhắn cho chàng.”

Sự nhẹ nhõm khi biết vợ mình không bị làm hại đã bị xóa nhòa bởi thực tế nàng vẫn bị hành hạ thậm tệ. Và dường như tất cả mọi việc xảy ra chỉ bởi kẻ nào đó muốn xâm hại đến những gì thuộc về chàng.

“Nói ta nghe lời nhắn của hắn.”

“Hắn nói không có người mang họ McCabe nào an toàn thoát khỏi tay của Duncan Cameron. Chị Mairin, bé Isabel hay bất cứ người thân nào của nhà McCabe. Hắn nói gương mặt của em sẽ là tặng vật tổ lòng kính mến đối với Duncan Cameron.”

Caelen nghiêng răng giận dữ đến mức chàng sợ sẽ làm gãy nát chúng. Cằm chàng đau nhức khi cố kìm nén cơn thịnh nộ của mình. Lúc này, vợ chàng cần sự dịu dàng và thấu hiểu từ chồng mình chứ không phải một chiến binh nhất quyết giết chết bất cứ kẻ nào cản lối anh ta.

“Sau đó thế nào, Rionna?” Caelen nhẹ nhàng hỏi.

Ánh mắt nàng lần nữa tìm đến mắt chàng, đọng đầy vẻ u ám và lo lắng. Có sự xấu hổ cùng nỗi đau ẩn chứa trong đôi mắt màu vàng kim ấy. Nàng đã chịu... sự hành hạ. Không chỉ thể xác mà còn cả tâm hồn. Điều đó như con dao găm đâm vào ruột gan Caelen.

“Chúng bỏ đi, còn em bò lên đồi trở về sân. Em không nhớ những thứ khác nữa.”

Vòm ngực đau nhói, bụng chàng nhộn nhạo bởi ý nghĩ người vợ mạnh mẽ đầy kiêu hãnh của mình bị đánh đập trầm trọng đến mức phải bò trên mặt đất như một con thú đáng thương.

Quá nhiều thứ khiến chàng không thể nào chịu đựng được.

Caelen bất ngờ đứng dậy quay đi để nàng không nhìn thấy cơn giận dữ đáng sợ trên mặt mình. Chàng chờ một lát trước khi có thể hít thở lại bình thường, sau đó mới quay người lại và nhìn thấy Rionna đang lặng lẽ, vô hồn nhìn chăm chăm vào ngọn lửa.

Bước trở lại quỳ gối bên cạnh vợ, Caelen chạm vào cằm nàng cho đến khi nàng xoay lại nhìn mình. “Nàng không ngủ sao?”

Bối rối bởi câu hỏi ấy, hai mắt Rionna trở nên vẫn đục. Thực tế nàng không thể trả lời rằng mình đã không hề chớp mắt ngoại trừ chốc lát ngắn ngủi thiếp đi bên lò sưởi.

Chẳng muốn chờ lâu hơn để nghe câu trả lời, Caelen cẩn thận luồn tay bên dưới người nàng rồi nhẹ nhàng hết mức có thể nhắc Rionna lên. Ôm nàng tựa sát vào ngực mình, chàng ấn môi lên đỉnh đầu vợ, bỗng nàng tới giường.

Đặt Rionna xuống giường, Caelen kéo tấm lông thú phủ lên cả người nàng để giữ ấm. “Ta muốn nàng nghỉ ngơi. Nàng cần phải ngủ, Rionna. Giờ ta đã ở đây rồi. Không gì có thể làm đau nàng nữa.”

Rionna ngoan ngoãn nhắm mắt lại nhưng vẫn còn căng thẳng. Chàng cúi xuống chạm nhẹ môi lên lông mày nàng.

“Giờ thì ngủ nào, cô gái. Ta sẽ ở đây khi nàng thức dậy.”

Lời nói của chồng đã làm Rionna thư giãn chút ít và dường như lún sâu xuống giường hơn. Sự căng thẳng quanh mắt, miệng dần biến mất khiến nàng thốt ra tiếng thở dài nho nhỏ.

Caelen dùng tay vuốt tóc nàng cho đến khi Rionna dường như hoàn toàn thư giãn chàng mới đứng dậy rời khỏi giường.

Hai mắt nàng chợt mở ra, khóa chặt lấy ánh mắt chàng.

“Thoải mái nào, Rionna. Ta sẽ không rời đi. Ta cần nói chuyện với các binh sĩ và sai người chuẩn bị đồ ăn cho nàng. Bà Sarah bảo nàng từ chối không ăn gì cả.”

Rionna không đáp lời nhưng ánh mắt cho biết nàng vẫn chẳng thiết ăn uống gì.

“Nàng cần phải giữ sức. Ta sẽ mang lên ít nước súp, hay thứ gì đó không khiến miệng và cằm nàng đau đớn khi nhai. Nàng phải ăn nó nhé.”

Caelen mong đợi nhìn thấy tia lửa giận tròng mắt vợ khi nghe thấy mệnh lệnh của mình. Chàng sẽ không bao giờ tiết lộ cái cau mày hay bản tính thách thức kiên quyết chính là điều lôi cuốn của nàng. Nhưng đôi mắt Rionna vẫn mang vẻ mệt mỏi rồi nàng xoay đầu trên gối nhắm mắt lại khiến cho tất cả những gì chàng cảm thấy chỉ là mình hoàn toàn bị vứt bỏ.

Khẽ nguyên rủa, Caelen xoay người đi ra cửa thì thấy Gannon đang đứng tựa vào tường ở phía ngoài. Gannon đứng thẳng lên khi Caelen nhẹ nhàng khép cửa lại.

“Phu nhân thế nào rồi?” Gannon hỏi.

“Chúng đánh cô ấy thậm tệ,” Caelen tức giận thốt ra. “Kẻ nào đã làm thế?”

“Người của Cameron. Chúng bảo Rionna trao lời nhắn cho ta. Những tên khốn đó đã đối xử tàn bạo với vợ ta. Không chỉ có gương mặt và cổ cô ấy bị bầm tím thôi đâu.”

Đôi mắt Gannon ánh lên vẻ tức giận. “Cameron không hề hối hận về việc tiến hành cuộc chiến dựa vào những người phụ nữ chân yếu tay mềm. Nhưng tại sao là lúc này? Vì sao lại nhắm vào Rionna? Vấn đề là gì? Tại sao hắn không tấn công dù biết rõ rằng ngài đã lên đường đi sẵn?”

“Hắn muốn khiêu khích ta,” Caelen dứt khoát nói. “Hắn muốn khiến ta tức giận rồi hành động ngu ngốc như cùng với những chiến binh của mình truy đuổi hắn trong mùa đông giá rét chết chóc này. Nếu có vượt qua được cái lạnh cùng cơn đói, chúng ta cũng sẽ dễ dàng bị đánh bại một khi đối đầu trên lãnh địa của hắn.”

“Hắn có thể nghĩ ngài là một tên ngốc,” Gannon phẫn nộ nói.

“Việc hắn ta nghĩ gì không quan trọng. Điều chính yếu là hắn biết được những gì khi bị lưỡi kiếm của ta đâm xuyên tim.”

“Tôi nghĩ ngài có thể phải tranh đấu với các anh trai mình để có vinh dự làm điều đó. Hắn cũng đã mang đến nhiều tai họa cho phu nhân Mairin và Keeley mà.”

“Và cả Rionna nữa,” Caelen nói. “Hắn nghĩ có thể dùng những người phụ nữ của anh em ta để khiến bọn ta yếu thế đi.”

“Thật không đáng mặt đàn ông khi đe dọa những người yếu hơn mình.”

“Ta muốn báo tin cho anh Ewan về những gì đã xảy ra để cảnh báo rằng vợ cùng con gái anh ấy đang gặp mối đe dọa mới và Cameron đã đẩy mạnh thêm những cuộc công kích. Sau đó ta muốn người phái người đi canh chừng. Ta muốn ai đó quan sát tất cả những chuyển động tiến lại gần pháo đài. Người hãy cùng binh sĩ luyện tập ngay lập tức. Họ sẽ phải rèn luyện vất vả hơn nữa. Nếu trước đây không có động cơ thúc đẩy thì giờ họ đã có rồi.”

Gannon gật đầu rồi đi xuống đại sảnh.

“Hãy nói bà Sarah mang nước và súp cho Rionna,” chàng gọi với theo. Gannon giơ tay lên ra hiệu đã biết trước khi bước xuống lầu.

Caelen lảng lạng trở lại phòng ngủ để kiểm tra Rionna. Nàng không hề di chuyển khỏi vị trí cũ, tấm lông thú được kéo đến vai còn hai mắt nàng nhắm lại.

Muốn xem vợ mình đã thật sự ngủ chưa, Caelen cúi người lại gần và nghe thấy hơi thở nhẹ nhàng, đều đặn. Thấy nàng không cựa quậy, chàng liền kéo người ra, rồi đi đến thêm củ vào lò sưởi để nàng được ấm áp.

Khi ngọn lửa cháy rực lên lần nữa, Caelen ngồi sụp vào ghế, gục đầu xuống.

Chàng đã quá bất cẩn lúc bỏ đi sẵn.

Lương thực dường như là ưu tiên quan trọng nhất. Chàng đã nghĩ cần cho gia tộc có cái ăn rồi mới xem xét đến việc bảo vệ họ. Nhưng hành động và quyết định đầu tiên khi chàng làm lãnh chúa đã tạo ra sai lầm quá lớn. Và vợ chàng là người đã trả giá cho sai lầm ấy.

17. Chương 17

Thận trọng ấn tay vào bên mắt hầy còn sưng tấy, Rionna nhắm mắt khi chạm phải một điểm vô cùng đau nhức. Lúc này, Caelen đang ở dưới sân chỉ đạo binh sĩ tập luyện. Chàng rời đi sau khi chắc chắn nàng đã dùng bữa và ra lệnh cho nàng phải nghỉ ngơi.

Thật sự, suốt tuần vừa rồi nàng đã phải nghỉ ngơi nhiều hơn mức có thể chịu đựng. Nàng ngụp lặn, đau khổ, đối phó với nỗi sợ hãi và cảm giác thất bại. Còn bây giờ... nàng chỉ cảm thấy tức giận.

Giận dữ với những kẻ dám xâm phạm vào lãnh địa của nàng. Giận dữ với sự hèn nhát của Duncan Cameron. Giận dữ vì mình bất lực chẳng thể chống lại cuộc tấn công tàn bạo kia.

Rionna không còn có thể chấp nhận mệnh lệnh của chồng về việc trở thành người vợ hoàn hảo nữ tính và nhu mì giống như chàng đã xây dựng nên trong tâm trí. Đó không phải nàng. Nếu chưa chuẩn bị chấp nhận một người vợ mà chàng xem là hoàn toàn không phù hợp thì đáng lẽ chàng nên suy nghĩ kỹ hơn trước khi quyết định kết hôn với nàng chứ.

Rionna mặc quần bó và chiếc áo dài nàng đã để dành mặc trong những dịp đặc biệt. Nó mềm mại, thoải mái, không có lỗ rách, sạch sẽ và viền áo được khâu chắc chắn.

Để có được bộ quần áo được may bằng vải nhung đỏ với đường chỉ vàng này, Rionna đã phải tiết kiệm dành dụm từng đồng trong suốt ba năm, và nó chính là thứ tốt nhất nàng từng có.

Rionna chùi vết bẩn trên giày rồi chà một ngón tay lên phần mũi. Lớp da nơi đó quá mỏng nên đã xuất hiện một lỗ hổng. Dù thực sự cần một đôi giày mới nhưng nó là thứ xa xỉ nàng không thể suy tính đến. Nhưng một khi tất cả mọi người trong gia tộc đều phải đi những đôi giày cũ kỹ, mòn vẹt thì điều này cũng không đến nỗi quá tồi tệ.

Nhưng Rionna vẫn có thể mơ đến cảm giác khi một đôi giày mới đi vào chân sẽ như thế nào. Nàng thật sự có thể cảm nhận sự mềm mại bao quanh đầu ngón chân.

Rionna đứng đó, hai tay tự động đưa lên cổ họng để xem xét. Nó vẫn còn nhói đau khi nuốt xuống và giọng nàng vẫn the the hơi khó nghe. Chắc chắn lúc này trông nàng thật xấu xí, nhưng sau quá nhiều ngày, Rionna đã sẵn sàng rời khỏi phòng.

Bước xuống lầu, Rionna cảm thấy hoảng loạn giây lát khi rời khỏi phòng ngủ an toàn. Nàng dừng lại giữa đường, mắt hoa lên, hỗn hển hít thở.

Sự yếu đuối này làm nàng giận dữ. Siết chặt tay, nàng nhắm chặt mắt lại, phập phồng cánh mũi, hớp vội một hơi thật sâu.

Rionna đã ẩn nấp trong phòng quá lâu, ý nghĩ rời khỏi phòng khiến nàng sợ hãi. Nhưng nàng sẽ không bao giờ thừa nhận sự yếu đuối đó. Cuộc tấn công kia cùng hậu quả của nó là sự sỉ nhục mà nàng phải sống cùng trong suốt phần đời còn lại.

“Thưa phu nhân, cô đáng lẽ không nên rời khỏi phòng. Cô có cần tôi giúp đưa về phòng không ạ? Cô cần gì sao? Tôi sẽ rất vui khi được lấy nó mang đến.”

Ngước nhìn lên, Rionna thấy vị chỉ huy quân đội của Caelen trên cầu thang, chắn lối đi xuống của nàng. Anh ta nắm lấy cánh tay nàng, sự quan tâm sáng bừng trong ánh mắt.

Rionna đẩy nhẹ tay anh ta ra và gần như lướt qua trước khi người chiến binh đó giữ nàng lại. Nàng cố ngược cảm lên, bình tĩnh nhìn thẳng vào mắt anh ta.

“Ta khỏe rồi và không cần gì cả. Ta chỉ đang trên đường xuống dưới lầu thôi.”

“Có lẽ tốt nhất phu nhân nên chờ lãnh chúa. Tôi sẽ đi mời ngài ấy và chuyển lời rằng phu nhân muốn rời khỏi phòng.”

Rionna cau mày. “Ta là tù binh trong chính nhà của mình ư? Ta không được phép rời khỏi phòng khi không có sự cho phép của lãnh chúa sao?”

“Cô hiểu lầm ý tôi rồi, thưa phu nhân. Tôi chỉ quan tâm đến sức khỏe của phu nhân thôi. Chắc chắn lãnh chúa muốn tự mình hộ tống phu nhân nếu ngài ấy tin chắc phu nhân đã đủ khỏe để xuống dưới lầu?”

“Ta có thể tự xác nhận rằng mình đủ khỏe để rời khỏi phòng. Vui lòng tránh đường để ta có thể tiếp tục đi xuống dưới?”

Gannon trông không hài lòng khi nghe mệnh lệnh đó. Anh ta lưỡng lự một lát, rõ ràng đang cố quyết định xem mình có nên giữ vững ý nghĩ ban đầu hay không.

Rionna không chờ đợi. Biết Gannon sẽ không làm tổn thương mình vì thế nàng liền tiếp đẩy vào ngực anh ta cho đến khi Gannon chịu thua và bước qua một bên. Nhưng anh ta vẫn không để nàng đi qua mà giữ lấy khuỷu tay nàng và khoắc nó lên cánh tay mình.

“Ít ra hãy cho phép tôi hộ tống phu nhân. Tôi không muốn phu nhân bị ngã cầu thang đâu.”

Rionna gần như giật tay ra vì tức giận. Nhưng nàng sắp đạt được những gì mình đòi hỏi nên không muốn mạo hiểm để bị anh ta buộc trở lại phòng và gọi Caelen, người có thể bức tức tới vỡ mạch máu vì trang phục cũng như thực tế nàng đã rời khỏi giường.

Khi họ đến chân cầu thang, Rionna buông tay vịn và thoát khỏi chàng chiến binh đó. Nàng không có định hướng rõ ràng muốn đi đâu, mà chỉ muốn tránh thật xa Gannon.

Không khí trong lành là ưu tiên hàng đầu trong số những việc nàng muốn làm nhưng Rionna không thể đi ra sân. Caelen đang tập luyện cùng với binh sĩ ở đó. Vì thế Rionna liền lựa chọn đi qua nhà bếp, đến khoảng giữa tòa tháp và rừng đá, nơi nàng có thể nhìn thấy những dãy núi từ đằng xa.

Lờ đi vài tiếng cảm thán kinh ngạc của những người phụ nữ nàng gặp, Rionna hít vào thật sâu ngay khi không khí lành lạnh phủ vào mặt mình.

Cảm giác vô cùng tuyệt vời. Thật tự do tự tại. Cổ họng cùng phổi nàng dường như mở rộng và nói lỏng cảm giác co thắt khó chịu nàng đã trải qua trong nhiều ngày nay.

Bước ra đứng trên nền tuyết trắng, Rionna tận hưởng tiếng bước chân lạo xạo và cái lạnh đang thấm vào đầu ngón chân. Cuối cùng nàng đã cảm thấy mình sống trở lại. Sức lực đã được tái tạo.

Gió thổi bay tóc nàng và khiến cơn run rẩy chạy dọc sống lưng. Rionna vịn vào tường nên đã quên mặc thêm áo khoác.

Quấn chặt hai cánh tay quanh eo để giữ ấm, nàng đi men theo tường thành, để lại những dấu chân nhỏ trên nền tuyết.

Lúc nhỏ, Rionna thường thích nằm trên tuyết tạo hình với Keeley. Họ đã giả vờ là những nàng công chúa tuyết đang chờ hoàng tử của mình đến giải cứu. Chàng mặc tấm áo lông thú ấm áp nhất và thứ quần áo tốt nhất. Con chiến mã của chàng có vẻ đẹp và tốc độ không gì sánh được. Khi cưỡi ngựa đến, chàng quấn nàng trong chiếc áo lông thú của mình rồi mang đến một vùng đất luôn ấm áp và ngập nắng.

Rionna khẽ mỉm cười. Nàng và Keeley đã từng tưởng tượng như thế. Trong đầu họ lúc nào cũng có những mơ ước viễn vông. Ngày tồi tệ nhất trong đời Rionna chính là ngày cha nàng tấn công Keeley. Rồi mẹ nàng đã hét lên nói Keeley là một con điếm và đuổi cô ấy ra khỏi gia tộc.

Keeley là người bạn duy nhất của nàng. Cô ấy là người duy nhất hiểu những ý nghĩ kỳ lạ của Rionna. Keeley đã động viên nàng luyện bắn cung và luôn vỗ tay hoan hô mỗi khi Rionna bắn trúng hồng tâm. Keeley đã hét lớn phấn khích vì kỹ năng dùng dao của nàng, rồi thề rằng Rionna có thể ngăn cả đội quân chỉ bằng việc sử dụng dao găm.

Rionna đã thử dạy Keeley những kỹ năng đó, nàng đã cảnh báo rằng những cô gái cần biết cách tự bảo vệ bản thân. Nhưng Keeley chỉ cười vang và bảo rằng cô ấy không thể học được chúng. Dù sao đi nữa, một ngày nào đó cũng sẽ có một chàng hoàng tử tới bảo vệ cô ấy.

Thôi được, Keeley đã có hoàng tử, còn Rionna có những kỹ năng để tự bảo vệ mình. Nàng không biết chắc ai là người chiến thắng trong thỏa thuận kia.

Tìm thấy một bờ dốc lớn, Rionna chậm rãi ngồi xuống nền đá lạnh. Dù biết sẽ bị lạnh cóng nếu như ở đây lâu, nhưng nàng chưa chuẩn bị sẵn sàng để đối mặt với chồng mình.

Caelen đi qua nhà bếp, nét mặt thật đáng sợ. Rionna đáng lẽ không nên xuống lầu. Chết tiệt, thậm chí nàng đáng lẽ không nên rời khỏi giường. Chàng đã tính giữ nàng ở đó ít nhất thêm hai tuần nữa.

Nhưng điều khiến Caelen lo lắng hơn cả, chính là tâm trạng của nàng. Cuộc tấn công kia đã ảnh hưởng sâu sắc đến vợ chàng. Rionna đã im lặng, khép kín, thậm chí trở nên e sợ trong khi nàng vốn không phải người nhút nhát. Chàng sợ rằng cuộc tấn công đã tạo ra biến đổi sâu sắc hay gây tổn thương cho nàng theo cách nào đó. Và chàng không thể nào thay đổi được gì.

Caelen dừng lại ở con đường dẫn ra phía ngoài, sau khi những người phụ nữ trong bếp báo rằng Rionna đã đi thẳng ra ngoài. Bước trên nền tuyết lạnh, chàng dõi mắt tìm kiếm và thấy vợ mình đang ngồi ở đằng xa,

lưng xoay lại với chàng, ngược nhìn những dãy núi.

Cảm giác lo lắng thường trực kể từ lúc trở về từ chuyến đi săn lại ùa đến khi Caelen ngẩng nhìn tóc nàng tung bay trong gió.

Rionna dường như quá mỏng manh. Yếu ớt. Nó là từ chàng tránh không lặp đi lặp lại nhưng lại vô cùng thích hợp để mô tả vẻ ngoài của nàng.

Nàng trông thật cô độc, dễ tổn thương, như thể không có một ai trên thế giới này bảo vệ cho mình. Không ai che chở khi Rionna cần đến nhất. Chàng sẽ phải sống cùng cảm giác ân hận ấy suốt phần đời còn lại của mình.

“Lãnh chúa, ngài đừng tức giận. Con bé chỉ mặc những gì khiến nó thoải mái. Lúc này, con bé cần những thứ đó.”

Caelen ngạc nhiên quay lại lúc nghe thấy tiếng bà Sarah. Bà đứng phía sau chàng, nhìn Rionna với ánh mắt lo lắng.

“Bà nghĩ tôi bận tâm đến việc cô ấy mặc gì sao? Tôi quan tâm đến sức khỏe của cô ấy hơn.”

Bà Sarah hài lòng gật đầu và Caelen ra hiệu cho bà rời đi.

Nhẹ nhàng bước trên tuyết, chàng không muốn quấy rầy hay làm Rionna sợ hãi. Chàng nghĩ, giờ nàng giống như một con nai luôn ở tư thế sẵn sàng bỏ chạy cho dù chỉ nghe thấy bất kỳ âm thanh hoặc sự kích động nhỏ nhất nào. Tiến lại gần hơn, Caelen có thể nhìn thấy vẻ xa cách, trống rỗng trong mắt vợ mình.

Có phải cuộc tấn công kia đã để lại những tổn thương vĩnh viễn? Rionna sẽ không bao giờ trở lại bình thường sao? Tuy vẫn còn quá sớm để lo đến khả năng đó nhưng chàng vẫn không thể ngừng tự hỏi những vết thương lòng kia cắt sâu tới mức nào.

“Rionna,” chàng khẽ gọi.

Caelen nghe thấy tiếng thở gấp của vợ mình như thể chàng đã thực sự khiến nàng giật mình. Rionna xoay người lại, ánh mắt có chút hoang dại cho đến khi nhìn chăm chú vào chàng rồi lại trở nên yên lặng.

Nàng bất động, tiếp tục nhìn chăm chăm theo cái cách khiến chàng cảm thấy lo lắng. Nó thật kỳ quái. Rionna xem xét chồng kỹ lưỡng như thể dự tính thông báo phán quyết dành cho chàng và chợt nhận ra chàng vắng mặt. Có lẽ đó chỉ là ảo giác do mặc cảm tội lỗi, nhưng Caelen không thể xua tan cảm giác nàng đang vô cùng tức giận.

“Trời lạnh lắm. Nàng nên vào bên trong để được ấm áp hơn đi?”

Lướt tay trên vai nàng rồi siết chặt, chàng cố mang lại sự thoải mái cho nàng.

Caelen ngạc nhiên khi thấy vợ mình cười lớn nhưng âm thanh phát ra không hề mang chút vui vẻ. Nó khàn khàn khó nghe và có vẻ đau đớn.

“Chàng chắc chắn nghĩ rằng em bị mất trí,” nàng lên tiếng. “Không,” Caelen nhẹ nhàng nói. “Nàng không hề mất trí.”

“Chàng có thể cũng nghĩ giờ em là một con thỏ hoảng loạn, sợ hãi rời khỏi phòng, không dám liêu lĩnh ra bên ngoài vì sợ lại bị tấn công lần nữa.”

“Không, phu nhân. Ta nghĩ điều nàng cần chính là thời gian để hồi phục.

Lòng can đảm của nàng sẽ trở lại.”

Rionna quay người ghim chặt ánh mắt vào chồng cho đến khi chàng cảm thấy lo lắng bởi vẻ thẳng thắn hiện trong đó.

“Em không sợ, Lãnh chúa à. Sự thật là em tức điên lên.”

Sự tức giận là câu trả lời chính xác cho tình huống này, và trông nàng thật sự đang giận dữ. Tia lửa bắn ra từ ánh mắt, cả người Rionna run lên vì thịnh nộ. Lần đầu tiên chàng thả lỏng, thở phào nhẹ nhõm. Caelen

biết làm thế nào để đối phó với một Rionna đang nổi giận nhưng người phụ nữ mỏng manh, yếu ớt bị tổn thương chỉ phôi nang suốt tuần qua lại khiến chàng bối rối.

“Thật tốt khi thấy nàng tức giận,” Caelen ướm lời một cách khôn ngoan.

Rionna đứng bật dậy xoay người, trừng mắt nhìn chồng, tay nắm chặt lại để hai bên và trông như thể muốn đánh chàng.

“Ngay cả khi em tức giận với chàng sao?”

Không hề chuẩn bị cho điều này, Caelen cau mày, biết rằng mình nên thận trọng hơn. Cô gái này chưa thực sự ổn, cảm xúc vẫn còn hỗn loạn nên chàng không muốn làm nàng tức giận thêm.

“Rionna, xin lỗi vì đã không có mặt ở đây để bảo vệ nàng. Đó là điều ta sẽ hối hận cả đời. Ta đáng lẽ nên cử người bảo vệ cho nàng. Ta sẽ không lặp lại sai lầm này nữa.”

Tiếng gầm gừ thịnh nộ khó hiểu phát ra từ cổ họng, Rionna trông như muốn túm lấy tóc mình mà kéo mạnh.

“Chàng không cần phải bảo vệ em quá mức mà nên cho phép em được tự bảo vệ bản thân, chồng yêu quý ạ.”

“Nàng không hiểu rồi, cô gái. Bình tĩnh nào. Vào trong thôi. Nàng nên ở phòng mình mới phải.”

“Chàng biết chuyện gì đã xảy ra trước khi những gã đó tấn công em không?” Rionna hỏi, lơ đi lời đề nghị trở vào bên trong của chồng. “Để em nói cho chàng nghe. Hugh đã giữ lại gương của em vì ông ấy nói chàng không muốn em bị thương và việc sử dụng gương không dành cho phụ nữ, rồi cảnh cáo bất cứ ai dám giao đầu cùng em sẽ phải đền giải thích lý do với ông ấy.”

Tiến về phía Caelen, Rionna chỉ một ngón tay vào ngực chàng. “Nếu em có gương, những gã kia sẽ không bao giờ đến gần em được. Chúng có lẽ đã không thể đẩy em ngã xuống nền tuyết. Không thể chạm vào, không thể đánh em.”

Cô gái này bộc lộ cơn thịnh nộ của mình thật ấn tượng. Caelen cảm thấy xấu hổ khi bản thân rung động vì ham muốn lúc nàng hung hăng hạ gục chàng như một chiến binh sắp đưa ra đòn hiểm.

Tất cả những gì Caelen có thể làm là cố kiềm chế không đặt nàng xuống nền tuyết và cởi bỏ cái áo dài cùng chiếc quần bó đáng ghét kia.

“Nếu muốn một người vợ nhu mì, tinh tế, lịch thiệp, ăn mặc thích hợp, được giáo dục như bà chủ nhà hoàn hảo và luôn ca tụng chồng mình, thì đáng lẽ chàng nên suy nghĩ kỹ trước khi bước vào cuộc hôn nhân thay cho anh trai mình. Chàng biết mình sẽ nhận được những gì mà.”

Rionna đặt hai tay lên hông rồi lại tiến về phía trước cho đến khi ngực nàng áp vào người chồng.

“Em không có bất cứ điều nào trong số đó và cũng chẳng muốn trở thành người như thế. Em đã từng suy nghĩ sẽ kiềm chế bản thân và chuyên tâm trở thành người vợ hoàn hảo, nhưng rồi những kẻ kia đột ngột băng qua suối, dễ dàng chế ngự em. Nếu như không thể bảo vệ chính mình thì em có thể mang lại điều tốt đẹp gì cho chàng hay gia tộc này chứ? Làm thế nào em có thể bảo vệ người thân của mình? Bảo vệ bọn trẻ cùng những người phụ nữ trong pháo đài? Em sẽ đứng đó nhìn mộ phần của người khác rồi lăm bằm mình là người vợ tốt và một nữ chủ nhân thanh lịch sao? Liệu điều đó có xoa dịu được gia đình họ không? Họ sẽ tha thứ cho việc em đứng đó và để cho người họ yêu thương phải chết bởi vì chồng em muốn có một người vợ luôn mỉm cười duyên dáng và khẽ nhún gối chào mà không xoắn hai chân vào nhau sao?”

Cổ không mỉm cười trước lời đe dọa kia, Caelen cắn lấy môi dưới, quả quyết kìm nén sự thích thú của mình. Vì nếu như bây giờ chàng cười lớn lên, Rionna có thể phóng ngay dao vào chàng.

Đáng ra Caelen nên tức giận với biểu lộ bất kính rành rành kia và khiển trách nàng. Nhưng đó là dấu hiệu sự sống đầu tiên chàng nhìn thấy trong suốt một tuần kể từ khi Rionna bị tấn công, và nàng thật sự đáng yêu khi tức giận.

“Chàng nghĩ điều này thú vị lắm sao?” nàng hỏi.

Rionna dùng hết sức đẩy chồng, nàng khiến Caelen ngạc nhiên với hành động bất ngờ đó. Ngã phịch xuống nền tuyết lạnh, chàng trừng mắt nhìn vợ mình khi phải tuyệt vọng trên chân.

Rionna đứng đó nhìn xuống, giam giữ chàng bằng ánh mắt tóe lửa. Nhưng rồi nét mặt nàng chợt trở nên đau đớn, vẻ tối tăm trở lại trong đôi mắt.

“Hãy để em là chính mình, Caelen. Em sẽ không yêu cầu chàng thay đổi bản thân. Em có thể giúp chàng nếu như chàng để em làm điều đó. Đừng đẩy em vào bóng tối rồi lại kéo em ra chỉ khi nào chàng thấy cần thiết. Có thể đó là cách mọi thứ diễn ra trong thế giới này, nhưng đừng dùng nó cho trường hợp của chúng ta.”

Caelen thở dài khi lời khẩn cầu đầy xúc động của vợ mình chạm thẳng vào nơi chàng nghĩ đã chết từ lâu trong trái tim.

“Việc nàng ăn mặc như đàn ông và sử dụng gươm quan trọng đến thế sao?”

Rionna cau mày, lắc đầu. “Không phải là vấn đề ăn mặc. Nếu chàng có thể chỉ cho em cách dùng gươm thành thạo khi mặc những chiếc váy dài vương vীu của phụ nữ, em sẽ không bao giờ cãi lại dù chàng có bảo em không được ăn mặc như đàn ông đi nữa.”

“Nàng sẽ không thể xoay trở gươm nhịp nhàng khi mặc chiếc váy dài thướt tha được,” Caelen lầm bầm. “Nàng sẽ vấp chân vào gấu váy thôi.”

Lần đầu tiên Rionna mỉm cười, hai mắt sáng lên có thần sắc hơn đôi chút. “Vậy chàng cho phép em mặc những thứ quần áo kia chứ?”

Caelen thở dài. “Từ lúc nào nàng cần đến sự cho phép của ta thế?” “Em có thể sẵn lòng hợp tác mà,” nàng tự bào chữa.

Caelen đảo tròn mắt. “Đúng, chỉ khi nó phù hợp với mục đích của nàng thôi.” Sau đó, chàng nheo mắt, chăm chú nhìn vợ mình. “Nhưng ta có điều kiện đấy, Rionna. Từ nay về sau, Gannon sẽ hộ tống nàng đến bất cứ đâu. Và ta cũng vậy. Nàng sẽ không đi đâu nếu chưa có ai hộ tống. Ta sẽ không để cho sự việc khi ta vắng mặt kia xảy ra một lần nữa. Nếu ta cần Gannon đi theo thì Hugh sẽ đảm trách vai trò hộ tống nàng.”

Rionna gật đầu chấp nhận.

“Thứ hai, nàng sẽ chỉ được tập luyện cùng với ta thôi và không được giao đấu với bất cứ chiến binh nào khác. Nếu muốn học thêm kỹ năng, nàng sẽ được huấn luyện bởi người giỏi nhất, còn ta sẽ không dễ dãi với nàng chỉ vì nàng là vợ ta đâu.”

Cô cười toe toét, xác xược. “Em không mong đợi được ưu ái đâu, chồng yêu quý.”

“Nàng sẽ không được buộc ngược lại nữa.”

Nhướn một bên lông mày, Rionna ngờ vực nhìn chồng khi nghe câu nói đó.

Chàng lười biếng cười toe toét, ngược nhìn vợ mình. “Đó không phải chỉ vì ý muốn của ta đâu. Ta có thể để nàng ăn mặc như đàn ông nhưng không thể trông giống hệt họ được.”

“Có gì nữa không, chồng yêu quý?” Rionna hỏi trong lúc giậm nhẹ chân trên tuyết.

“Đến giúp ta đứng lên nào.”

Rionna đảo tròn mắt đưa tay cho chàng. Cô gái này sẽ không bao giờ học được gì. Caelen nắm lấy cổ tay vợ, giật mạnh kéo nàng ngã xuống cạnh mình.

Rionna ngẩng lên, tuyết phủ đầy mặt rồi chớp mắt nhìn Caelen như không hiểu tại sao chàng làm thế. Caelen chỉ mỉm cười đáp lại. “Trả thù, cô gái à. Trả thù đấy.”

Với vẻ mặt bức tức, Rionna lao vào chồng mình khiến cả hai cùng lăn tròn trên tuyết. Chàng cười lớn rồi ngồi trên người nàng, tay nắm lấy ít tuyết đưa nó qua vai với vẻ đe dọa.

“Chàng sẽ không dám làm thế đâu,” Rionna nói.

Ngay lúc đó, Caelen ném tuyết vào mặt nàng rồi lại cười lớn khi nàng chớp mắt, gạt tuyết trượt xuống hai gò má để lộ ra vẻ kinh ngạc. Sau đó, ánh mắt nàng bỗng trở nên rực sáng ý chí quyết đấu.

Lo lắng nữ chủ nhân cùng lãnh chúa ở ngoài trời lạnh quá lâu bà Sarah vội vã đi ra. Khi mở cửa, bà choáng váng nhìn thấy lãnh chúa đang nằm trên người Rionna.

Làm thế nào ngài ấy lại có thể vô tâm như vậy trong khi con bé đã trở nên quá yếu ớt sau cuộc tấn công kia? Người đàn ông đó điên mất rồi. Bà chuẩn bị cất lên những lời khiển trách gay gắt thì nghe thấy tiếng cười của Rionna vang vọng trong tiết trời giá lạnh.

Lần người nằm trên lãnh chúa, Rionna bắt đầu hất tuyết lên mặt chồng. Lãnh chúa kiên quyết chống cự lại khiến tuyết bay tung tóe khắp nơi.

Bà Sarah cười toe toét, lảng lạng trở vào bên trong, đóng cửa lại để cho họ chút riêng tư.

18. Chương 18

Lần đầu tiên kể từ khi cuộc tấn công xảy ra, Rionna mới xuống đại sảnh dùng bữa tối. Ánh nhìn chăm chăm của mọi người khiến nàng chỉ muốn che đi mấy vết bầm tím rồi vội vã trở lên phòng ngủ.

Nhưng nàng đã ần nấp đủ rồi và sẽ không kéo dài lâu hơn nữa.

Caelen ngạc nhiên ngược lên, rồi đứng dậy khi vợ mình lại gần bàn ăn. Những chiến binh khác cũng làm theo, sau đó Caelen ra lệnh cho Simon nhường chỗ bên cạnh lại cho Rionna.

“Ta tưởng bữa tối đã được đưa lên phòng nàng rồi,” Caelen thấp giọng nói lúc ngồi xuống ghế.

Rionna mỉm cười. “Chàng thật ngọt ngào khi chăm sóc em chu đáo như vậy nhưng đã đến lúc em không muốn lẩn trốn nữa. Vết bầm tím trên mặt làm em trông thật gớm ghiếc nhưng may là những nơi còn lại không sao cả.”

Caelen nâng cằm Rionna lên xoay mặt nàng qua lại, gương mặt lộ vẻ trầm ngâm suy nghĩ. Chàng không nói ra những lời khen dối trá hay bảo rằng mặt nàng thực sự trông không ghê rợn. Nhưng lạ lùng là nàng lại thấy điều đó thoải mái.

“Vết bầm đang mờ dần. Vài ngày nữa nó sẽ hoàn toàn biến mất thôi.”

Ngón tay chà xát lên những dấu tay mờ trên cổ vợ, chàng phập phồng cánh mũi trước khi rút tay lại, dùng nốt phần ăn của mình.

Cuối bữa tối, Rionna đứng lên cáo lỗi để về phòng. Tất cả trở nên yên lặng như thể những người đàn ông sợ làm nàng bối rối. Mọi người cần có thời gian để tin nàng sẽ không suy sụp trở lại dù chỉ với bất kỳ sự kích động nhỏ nhất nào. Rionna thấy mình có lỗi khi đã hành động khiến họ có ý nghĩ như vậy, nhưng làm thế nào nàng có thể dùng lời nói để giải thích mình đã cảm thấy vô dụng và tức giận ra sao lúc nằm trong tay những kẻ tấn công kia?

Có những điều các binh sĩ sẽ không thể hiểu được. Nàng thích hướng tới tương lai và không muốn nhắc lại những việc của quá khứ. Theo thời gian rồi họ cũng sẽ quên thôi.

Caelen nắm lấy tay ngăn vợ mình lại rồi hất đầu về phía Gannon. “Ta sẽ lên cùng nàng,” điều chàng nói khiến Rionna kinh ngạc.

Đạo gần đây, Caelen thường cùng giải lao với các binh sĩ sau bữa tối. Đó là cách chàng tạo dựng sự thân thiết với họ sau ngày dài tập luyện. Caelen còn khiến Rionna ngạc nhiên, đảo tròn mắt khi chàng lắng nghe ý kiến của họ, rồi vui vẻ nói về những sự việc xảy ra trong ngày, thoải mái đùa giỡn. Việc chàng và Gannon cố gắng tiếp cận các chiến binh McDonald, khiến nàng khâm phục ngay cả khi các binh sĩ vẫn còn chưa hoàn toàn chấp nhận xem Caelen là lãnh chúa.

Nhưng tối nay chàng cáo lỗi rồi đi, những ngón tay vẫn còn nắm nhẹ quanh cổ tay Rionna, rồi dẫn nàng về phía cầu thang, đi lên phòng của bọn họ.

“Chàng không cần phải lên cùng với em đâu,” Rionna nói khi Caelen đóng cửa lại.

“Ừ, ta biết, nhưng đây là lựa chọn của ta. Có lẽ tối nay ta thích trò chuyện với vợ mình hơn.”

Rionna quay lại, nhìn chăm chăm vào chồng, tìm kiếm trong mắt chàng ý định của việc làm đó. “Chàng có dự tính gì đó phải không?”

“Có thể. Chuẩn bị đi ngủ nào, vợ yêu quý. Trông nàng mệt mỏi đấy. Để ta thêm củi vào lò sưởi, đêm nay chúng ta sẽ đi nghỉ sớm.”

Dù bối rối vì tính khí kỳ lạ của Caelen, nhưng nàng vẫn làm theo và bắt đầu cởi đồ. Lúc với tay lấy váy ngủ, nàng nghe được âm thanh phản đối của chồng. Ngược lên, Rionna thấy chàng đang cúi người đứng gần lò sưởi, tay cầm khúc gỗ lắc đầu nhìn mình.

“Không mặc nó sao?”

“Ta muốn cảm nhận làn da mềm mại của nàng chạm vào da ta.”

Đó không phải yêu cầu vô lý, nhưng đêm nay nó khiến nàng thẹn thùng và có chút gì đó không chắc chắn. Rionna cảm thấy tức giận với bản thân vì đã có cảm giác như thế.

Như cảm nhận được sự ngập ngừng của vợ, Caelen băng ngang qua phòng, nhẹ nhàng lấy váy ngủ khỏi tay Rionna, đặt lên chiếc ghế kế bên lò sưởi.

“Ta sẽ không đòi hỏi hay làm bất cứ điều gì khiến nàng sợ hãi. Nhưng ta nhớ nhung cảm giác có nàng nằm kề bên, trong lúc hơi ấm và cả mùi hương quyến rũ của nàng hòa quyện trên da ta. Ta sẽ thực hiện lại đêm ngọt ngào đó nếu nó không làm nàng thấy khó chịu.”

Ngược mắt lên, Rionna đặt tay trên ngực Caelen, lòng dịu đi khi nghe thấy sự ân cần trong giọng nói của chồng. “Chàng không làm em sợ đâu, Caelen. Sự thật em cảm thấy an toàn nhất lúc có chàng gần bên.”

Cầm lấy tay nàng, Caelen đưa chúng lên miệng. Chàng hôn vào lòng bàn tay ấy rồi giữ nguyên ở đó một lúc trước khi hạ nó xuống.

“Vào giường nào. Tối nay trời lạnh và gió lùa xuyên qua những tấm lông thú nơi cửa sổ.”

Rionna trườn vào nằm bên dưới tấm lông thú, ngắm nhìn Caelen cởi quần áo trong ánh lửa. Thấy chàng trở lại giường, nàng kéo tấm chăn ra mời gọi.

Ngay lúc chồng vào giường, nàng nép lại gần rồi thở dài thỏa mãn khi hơi ấm của chàng bao phủ lấy mình.

Caelen cười vui trên tóc vợ. “Nghe như nàng đang kêu gừ gừ ấy.” “Mmm. Chàng tỏa ra cảm giác thật tuyệt.”

Đặt tay lên lưng nàng, chàng nhẹ nhàng vuốt ve lên xuống, hơi thở đều đặn phả gần bên tai nàng.

“Ta đang nghĩ đến vài thứ,” Caelen nói.

Rionna cau mày, tựa mặt sát vào cổ chồng. Một buổi trò chuyện không bao giờ kết thúc tốt đẹp khi mở đầu bằng những từ ngữ như thế. Nàng kéo người ra trong khi tay chàng vẫn đặt trên lưng mình.

“Chàng đang nghĩ đến vấn đề gì?”

“Hãy nói cho ta nghe vì sao nàng lại ăn mặc như đàn ông và tập luyện gươm nhiều như thế.”

Hai mắt mở to bối rối, Rionna đã nghĩ đến tất cả những chủ đề chồng có thể đề cập nhưng điều này không nằm trong số đó.

“Ai cũng có thể thấy nàng đã dành nhiều thời gian luyện tập chiến đấu. Đây quả là nhiệm vụ kỳ lạ dành cho một cô gái. Cha nàng sẽ không dễ dàng chấp nhận, bởi ta đã nhìn thấy phản ứng của ông ấy khi nàng đánh bại chiến binh McCabe lúc viếng thăm pháo đài của bọn ta.”

Thấy Rionna vẫn giữ im lặng, Caelen lại vuốt ve lưng nàng, sự đụng chạm ấy thật nhẹ nhàng, dễ chịu.

“Khi bị tấn công và đánh đập thậm tệ, ta nghĩ nó đã làm nòng sợ hãi nhưng thay vào đó nòng lại tỏ ra tức giận vì bị tước mất khả năng tự bảo vệ mình.”

“Đúng thế,” Rionna thì thầm. “Nó làm em cảm thấy mình vô dụng. Và em ghét điều đó.”

“Điều gì đã khiến nòng mạnh mẽ cương quyết bảo vệ mình như thế, Rionna? Một cô gái thường không nghĩ đến điều ấy. Người thân, cha, anh trai hay chồng sẽ là người để mắt và bảo vệ họ khỏi nguy hiểm, nhưng nòng lại không yêu cầu bất cứ ai làm việc đó cho mình.”

Rionna nhắm mắt lại khi sự xấu hổ vây quanh. Caelen biết những hành động nhục nhã của cha nòng, nhưng việc nói toạc ra nỗi sợ hãi của mình khiến nó trở nên tồi tệ hơn.

“Rionna?”

Kéo người ra, Caelen nâng cằm vợ lên để có thể nhìn thẳng vào mắt nòng. Những ngọn nến chàng thắp sáng đã cung cấp đủ ánh sáng để Rionna có thể nhìn thấy nét mặt không lay chuyển và sự cương quyết khám phá những bí mật của nòng trong ánh mắt chồng.

Rionna thở dài, quay đi. “Chàng biết cha em là loại người gì mà. Khi cha cố cưỡng bức Keeley, mẹ em đã đuổi cô ấy ra khỏi gia tộc. Keeley là chị họ của em và không phải là cô gái duy nhất bị cha em nhắm đến. Em biết sự xấu xa của ông ấy từ khi còn nhỏ nên luôn sợ...”

Vội vàng hít hơi thật sâu, Rionna quay lại nhìn Caelen. “Tất cả những gì em có thể nghĩ là nếu như ông ấy chuyển sự chú ý qua em thì sao? Nếu ông ấy có thể làm một việc như thế với cháu gái thì có vấn đề gì khi làm với con gái của mình kia chứ?”

“Ngực em đã phát triển ngay từ khi còn nhỏ. Em biết mình có vóc dáng mà những người đàn ông thích nhìn nên bắt đầu che giấu những nét nữ tính và tự làm cho mình giống một tên nhóc hơn một người phụ nữ. Rồi em học cách sử dụng gương mặt vì em đã thề rằng nếu bị cha cố cưỡng bức, em sẽ có thể tự bảo vệ mình.”

Cơn tức giận cùng sự ghê tởm âm ỉ trong ánh mắt của Caelen. Chàng chạm vào gò má nòng, dùng ngón tay mơn trớn từ quai hàm đến thái dương rồi trở ngược lại.

“Nàng đã làm đúng,” Caelen thừa nhận. “Nỗi ám ảnh của ông ta với Keeley sẽ không bao giờ chấm dứt. Thậm chí là nhiều năm sau. Chỉ cách đây vài tuần ông ta có lẽ đã cưỡng bức Keeley nếu như ta không kịp thời can thiệp khi ông ta lôi chị ấy vào một căn phòng ở pháo đài McCabe.”

“Ham muốn của cha bất thường và không quan tâm xem người bị tổn hại là ai. Ông ấy chỉ nghĩ đến bản thân cùng khoái lạc của mình thôi. Em sẽ giết ông ấy vì những gì đã làm với Keeley.”

“Nếu lão dám chạm vào nòng lần nào nữa, bất kể là vì tức giận hay ham muốn nhục dục, ta sẽ ném xác lão cho kền kền ăn.”

“Em chỉ lo lắng khi không có chàng ở gần thôi,” nòng nói.

“Ừm, ta biết điều đó, vợ yêu quý. Dù không muốn nhưng ta phải thừa nhận nòng có lập luận vững chắc cho việc tại sao ta nên cho phép nòng tiếp tục luyện tập. Thật sự, ta đã tặng cho Mairin một con dao găm để chị ấy có thể tự bảo vệ mình. Vậy nên ta cũng sẽ cho phép vợ mình có được cơ hội học hỏi kỹ năng để làm được điều đó.”

“Cảm ơn chàng,” Rionna nhẹ nhàng nói. “Việc chàng giúp đỡ em luyện tập có ý nghĩa rất nhiều.”

“Đừng vội cảm ơn ta,” Caelen cảnh báo. “Ta sẽ không dễ dãi chỉ vì nòng là phụ nữ đâu. Nếu muốn tự bảo vệ bản thân, nòng sẽ phải học cách đánh bại người có kích thước và sức mạnh gấp hai lần mình.”

Rionna gật đầu nhưng chàng lại nói tiếp.

“Ta là một đô đốc hung dữ nên sẽ bắt nòng tập luyện vất vả cho đến khi nòng phải khóc lóc van xin. Ta cũng đòi hỏi nòng thực hiện những kỹ năng như những chiến binh của ta đấy.”

“Vâng, em hiểu,” Rionna đáp lại. “Còn giờ hãy im lặng để em cảm ơn chàng một cách đúng đắn nào chồng yêu quý.”

Caelen nhướn mày. “Định nghĩa rõ từ đúng đắn xem nào.”

Rionna mỉm cười rồi vòng tay quanh cơ thể rắn chắc của chồng. “Em nghĩ chàng sẽ không có bất cứ lời than phiền nào đâu.”

19. Chương 19

“Đứng dậy, thử lại lần nữa nào, Rionna.”

Rionna lão đảo đứng lên, xoa cạp hông bị hành hạ thảm thương của mình. Cánh tay nàng gần như rụng rời và mất cảm giác từ lâu. Dù Rionna đã kiệt sức nhưng chồng nàng vẫn tiếp tục ra lệnh.

Không hề có sự thiếu kiên nhẫn nào trong mệnh lệnh của Caelen. Chàng ắt hẳn là người đàn ông kiên nhẫn nhất mà nàng từng gặp. Ngay cả Hugh, khi chỉ dẫn cho nàng, cũng thường vung tay bỏ đi, găm giữ về việc không thể nào dạy cho một cô gái chiến đấu.

Nhưng Rionna đã cho ông thấy, giống như đã từng chứng tỏ cho tất cả những chiến binh của cha từng chế nhạo những nỗ lực của nàng. Và nàng cũng sẽ cho Caelen thấy khả năng của mình.

Mũi gươm gần như kéo lê trên mặt đất khi nàng lại tiến lên đối mặt với Caelen. Lần này, Rionna thận trọng tránh để lưỡi gươm chạm đất bởi Caelen đã lên lớp cho nàng một bài học về việc ngược đãi vũ khí.

“Chúa tôi, phu nhân, cô đang khiến tôi trở nên ngớ ngẩn đấy, Gannon lắm bầm. “Lần này hãy xoay người. Sức nặng cơ thể không là gì cả. Một cô gái có dáng người mảnh khảnh như phu nhân đáng lẽ phải di chuyển nhanh hơn người có kích thước to lớn như lãnh chúa chứ. Phu nhân hãy dùng sự nhanh nhạy của mình làm lợi thế đi.”

Hớp vội những hơi khó nhọc, Rionna thận trọng đi quanh chồng mình, chờ đợi bất cứ chuyển động nào từ chàng.

“Dừng lại. Chỉ một lát thôi, ngài Caelen.”

Caelen thở dài, hạ gươm xuống khi Gannon sải bước về phía trước. “Tôi nói điều này được chứ, phu nhân?”

Rionna chẳng tin đây không phải là trò lừa đảo Caelen bày ra để khiến mình sao lãng. Từ từ lùi lại phía sau, nàng vẫn chia gươm về hướng Caelen, trong khi chồng nàng lại cười toe toét.

“Cô ấy vẫn đang trong giai đoạn học hỏi mà, Gannon. Đừng quá khắt khe như thế.”

“Tôi chỉ muốn việc này kết thúc để chúng ta có thể đi ăn thôi,” Gannon lắm bầm.

Anh ta kéo Rionna qua bên. “Phu nhân đang hành động như thể đây là một bài tập kèm theo những quy tắc và giới hạn ấy. Nhưng trong một cuộc chiến có thể xảy ra bất cứ điều gì. Phu nhân đi vòng quanh chờ đợi ngài Caelen hành động trước rồi mới phản ứng lại. Kết quả là phu nhân luôn ở thế phòng thủ còn ngài ấy luôn ở thế chủ động. Lần này, phu nhân hãy hành động trước đi. Hãy đuổi theo ngài ấy và dùng sự nhanh nhẹn của mình. Dù phu nhân không có sức mạnh như lãnh chúa nhưng việc cố giữ vững lập trường chiến đấu với người đàn ông có kích thước gấp ba lần mình là hành động liều lĩnh, đại dốt đấy. Hãy nghĩ đến những cách khác để bù lại khuyết điểm và nhanh chóng thực hiện nó. Tôi đang đói chết đấy.”

Rionna cười toe toét. “Tôi sẽ cố hết sức để không khiến anh thấy khó chịu hơn, Gannon à.”

“Cậu ta sẽ ở đây cả đêm đấy. Đừng nghĩ Gannon không làm thế, phu nhân ạ.

Cậu ta sẽ có được kết quả mình muốn hoặc sẽ khiến nàng hoàn toàn kiệt sức.” “Cậu đang biến thành một bà lão đấy.”

“Phu nhân tốt nhất nên hy vọng rằng ngài ấy sẽ không bao giờ cho phép tôi giao đấu với phu nhân. Nếu không tôi sẽ cho phu nhân thấy bà lão này thế nào và sẽ không động lòng trắc ẩn như ngài ấy đâu.”

Rionna nhướn một bên lông mày. “Ai bảo là Caelen đang động lòng trắc ẩn. Hông tôi sẽ lên tiếng phản đối việc chàng thể hiện bất cứ lòng thương xót nào.”

“Phu nhân không hề bị thương. Đó là khoan dung rồi đây.”

Nhún vai, Rionna xoay người đối mặt với Caelen, người vẫn đang kiên nhẫn đứng đợi mà không hề có dấu hiệu mệt mỏi hay khó chịu nào trong ánh mắt. Chàng trông điềm tĩnh như đang dạo mát khiến nàng tự hỏi không biết chàng đã bao giờ mất cảnh giác trong đời mình hay chưa.

Nhớ đến lời khuyên của Gannon, Rionna bắt đầu đi vòng quanh, như đã làm lúc trước. Gannon nói không sai. Caelen đã đoán được đường đi nước bước của nàng bởi mỗi lần nàng đều thực hiện cùng một chiêu thức và luôn chờ đợi chàng tấn công trước.

Cố gắng tìm kiếm chút sức lực cuối cùng, nàng nhấc gươm lên hét lớn rồi tấn công.

Caelen cười toe toét, cũng cất tiếng hét khi gươm của họ chạm vào nhau. Tiếng loảng xoảng vang vọng khắp sân. Cảm thấy hăng hái hơn, Rionna uyển chuyển đâm, né, đẩy lui chàng ra sau, rồi dùng sự nhanh nhẹn cùng thực tế mình dùng thanh gươm nhẹ nhàng hơn để tìm hãm chàng khỏi thế tấn công.

Đúng vậy, bây giờ Caelen đang ở thế phòng thủ và nàng kiên nhẫn chờ đợi cho đến lúc chàng để lộ sơ hở.

Mặc cho không khí lạnh giá, Rionna vẫn đổ mồ hôi ròng ròng. Cầm nàng nhức nhối, hàm răng nghiến chặt, còn hai mắt nheo lại tập trung cao độ.

Khi Caelen vung gươm tấn công, nàng liền xoay người, đưa lưỡi gươm ra chặn lại. Lực va chạm đó khiến nàng khuyu một bên gối. Nhưng trước khi

Rionna có thể hồi phục, chỉ một cú xoay nhẹ cổ tay, Caelen đã hất gươm ra khỏi tay nàng.

“Tốt hơn rồi đây, phu nhân. Nhưng vẫn chưa đủ lực.”

Thấy mình đã khỏe hơn, Rionna cúi người, lao vào chồng. Nàng so vai rồi húc ngay vào bên dưới eo chàng.

Caelen thốt ra tràng nguyên rủa và khuyu gối, tay khum lại che đi cậu bé của mình. Thanh gươm cầm trên tay còn lại rơi ra, rớt xuống tuyết.

Loạng choạng lùi về sau, Rionna nhặt lại gươm rồi chìa vào cổ chồng. “Chàng đầu hàng chứ?”

“Chết tiệt, đúng thế, ta đầu hàng nếu không nàng có thể sẽ cắt phăng phần còn sót lại của ta mất.”

Sự căng thẳng trong giọng nói cùng vẻ đau đớn hằn trên trán Caelen bình thường có thể khiến nàng quan tâm lo lắng, nhưng sau khi nhớ lại những giờ phút khổ cực chàng vừa bắt nàng trải qua, tất cả niềm thương cảm đều biến mất.

Gannon bước lên trước, cười khùng khục khiến Caelen ném cái quắc mắt giận dữ về phía anh ta.

“Im miệng lại, Gannon.”

Gannon phát ra tràng cười ha hả khác rồi vỗ vào lưng Rionna, làm nàng suýt nữa ngã sấp. “Phu nhân, đó là cách người đánh bại một chiến binh đấy.”

“Người đã bảo cô ấy làm điều đó sao?” Caelen hỏi.

“Không. Tôi chỉ bảo phu nhân bắt đầu tấn công và khuyên phu nhân nên nghĩ đến việc bắt đầu dùng đến chân thôi.”

“Chúa lòng lành,” Caelen nói, cố gắng đứng dậy. “Ta thích nơi đó của mình còn nguyên vẹn, vợ yêu quý ạ.”

Rionna cười toe toét, xác xược rồi cúi người lại gần Caelen để Gannon không thể nghe lén. “Em cũng thế. Hy vọng không có nguy hại gì vĩnh viễn.”

“Người phụ nữ ngang ngược, bất kính này,” Caelen than phiền. “Ta sẽ tính sổ chuyện này sau.”

Sau đó chàng chạm vào gò má vợ mình, nơi một vết bầm tím vẫn hiện lờ mờ trên đó. “Những vết thương vẫn còn khiến nàng đau sao? Buổi luyện tập hôm nay có quá sức với nàng không?”

“Không,” Rionna thì thầm. “Nó không còn đau nữa dù thỉnh thoảng vẫn nhoi nhói. Hai tuần trôi qua và mắt em đã có thể trông thấy mọi thứ rõ ràng.”

“Thưa lãnh chúa. Có một người đưa tin đang tiến đến gần cổng thành!”

Caelen đẩy nàng về phía Gannon rồi nhắc gương lên. “Đưa cô ấy vào trong ngay lập tức và báo động cho các chiến binh còn lại.”

Biết đây không phải là thời điểm để phản kháng, Rionna vội vã cùng Gannon vào bên trong. Anh ta bỏ nàng lại tại đại sảnh chỗ kế bên lò sưởi rồi tiếng hò hét ra lệnh vang vọng khắp tòa tháp.

“Rionna, có chuyện gì thế?” bà Sarah lo lắng hỏi, hốt hải bước vào sảnh.

“Bà Sarah, cháu không biết. Một người đưa tin đang tiến đến cổng thành.

Chúng ta sẽ biết chuyện gì xảy ra khi gặp lãnh chúa.”

“Ngồi xuống đây và chờ ta mang nước súp đến nhé. Cháu đang run lên vì lạnh còn quần áo thì ướt hết rồi. Sưởi ấm bên lò sưởi đi trước khi cháu bị chết cứng.”

Nhìn xuống đồng quần áo xộc xệch của mình, Rionna lắc đầu buồn bã. Nàng đã có một ngày luyện tập vất vả. Thậm chí nàng không nhận ra quần áo đã ướt đầm nhưng bây giờ khi nghe bà Sarah đề cập đến, nàng có thể cảm thấy cái lạnh buốt do quần áo ẩm ướt đang bám lấy người mình.

Đến gần lò sưởi, nàng duỗi hai tay để hơi ấm trong lúc pháo đài dần trở nên ồn ã. Nàng thở dài khoan khoái khi hơi nóng thấm vào làm ấm đầu ngón tay và lan dần lên hai cánh tay.

Rionna xoay người lúc nghe thấy tiếng bước chân của chồng. Nàng tự hỏi tại sao mình lại trở nên hòa hợp với Caelen nhanh chóng đến nỗi biết được chàng đang bước vào phòng trong khi vẫn quay lưng lại.

“Có gì không ổn sao ạ?” Rionna lo lắng hỏi.

“Không. Người của gia tộc McCabe mang lời nhắn của anh trai ta. Anh Ewan sẽ sớm ghé qua đây và yêu cầu có chỗ nghỉ ngơi. Anh ấy đang lên đường tới Neamh Álainn cùng với Mairin, Crispen và Isabel.”

“Trong điều kiện thời tiết thế này sao?”

Việc Ewan liều lĩnh xuất hành trong tiết trời khắc nghiệt thế này khi Isabel còn quá nhỏ khiến Rionna choáng váng.

“Anh Ewan sợ rằng sẽ phải chờ đợi lâu hơn nếu cứ nấn ná ở lại. Ta đã báo cho anh ấy biết chuyện nàng bị tấn công cũng như lời nhắn của bọn chúng. Ewan muốn họ an toàn ở Neamh Álainn, nơi anh ấy có thể sử dụng số binh sĩ đã bảo vệ chỗ đó kể từ khi Alexander qua đời.”

“Em sẽ đi thu xếp để chờ họ đến,” Rionna thì thầm.

Caelen gật đầu, quay qua phía Gannon. Sau đó, hai người đàn ông rời khỏi phòng, say sưa thảo luận với nhau. Rionna hít thở thật sâu, cố nhớ lại vài bài học bà Sarah đã truyền đạt rồi ra lệnh cho người hầu chuẩn bị thức ăn, đồ uống sẵn sàng. Tạ ơn Chúa, chuyến đi săn của Caelen đã thành công nên bây giờ họ sẽ không làm Caelen xấu hổ trước người thân của mình vì việc bày biện bàn ăn quá nghèo nàn.

Nàng cho vài người đi lau dọn đại sảnh. Lò sưởi được đốt lên, những tấm lông thú được vén qua bên để luồng không khí sạch sẽ, tươi mới lưu vào trong.

Hài lòng với những người phụ nữ nhanh nhẹn, thạo việc, Rionna vội vã lên lầu để thay đồ.

Nhúng khăn trong chậu rửa mặt, Rionna lau sạch mồ hôi cùng vết bẩn trên khắp người mình. Run rẩy khi cơn lạnh giá vờn trên làn da ẩm ướt, nàng vội vàng lấy chiếc váy trong tủ đồ ra. Đây là dịp đầu tiên Rionna mặc một trong những chiếc váy mà bà Sarah cùng những người phụ nữ khác đã sửa lại và nàng cảm thấy hài lòng với thành quả họ đã làm được.

Caelen sẽ không tìm thấy bất cứ sai sót nào với vẻ ngoài của nàng vì giờ đây Rionna đang toát ra dáng vẻ của nữ chủ nhân pháo đài cao quý. Chồng nàng đã nhượng bộ, những nhân nhượng quan trọng, nên Rionna cảm thấy mình bắt buộc phải làm điều tương tự với chàng.

Ngồi bên lò sưởi, Rionna chải tóc cho đến khi nó trở nên óng ả, tỏa sáng như suối vàng lấp lánh. Tiếp đó, nàng tết tóc và dùng dây da cột lại ở phần đuôi.

Hài lòng với vẻ ngoài đã chỉnh tề, Rionna đứng dậy, đi xuống nhà để quan sát khâu chuẩn bị.

Đại sảnh nhộn nhịp khi mọi người vội vã lau chùi sàn nhà cùng bàn ăn. Căn phòng thoáng đãng tạo ra ấn tượng khác biệt.

“Món nai hầm đã được hâm nóng và chúng ta có vài ổ bánh mì còn thừa lại từ bữa trưa. Thậm chí pháo đài còn có ít pho mát mà ta dành dụm cho một dịp như thế này,” bà Sarah hồ hởi nói với Rionna.

“Còn rượu? Chúng ta có đủ số rượu cho mấy vị khách hay không? Bà hãy cho một bình sê đi làm tan ít tuyết để lấy nước sạch đi.”

Bà Sarah gật đầu rồi hối hả rời khỏi lần nữa.

Một tiếng sau, Caelen sải bước trở lại đại sảnh và nhìn thấy Rionna. Hai mắt chàng mở to, vẻ tán thành trong ánh mắt làm nóng cả người nàng.

“Giờ họ đang cưỡi ngựa đến cổng thành. Gannon và ta sẽ ra đón, còn nàng cứ ở lại trong này.”

Nàng mỉm cười nhìn chồng rồi nhẹ nhàng gật đầu.

Caelen khịt mũi tán thưởng, liếc nhìn quanh đại sảnh. Tiếp đó chàng cúi người, chạm nhẹ môi lên thái dương vợ mình. “Cảm ơn nàng đã chuẩn bị chu đáo để chào đón anh trai và chị dâu của ta.”

Cảm giác xốn xang kỳ lạ bắt đầu hình thành bên trong nàng khi nàng nhìn chồng rời đi.

“Hãy hâm rượu táo phòng trường hợp phu nhân McCabe thích chút đồ uống ấm nóng,” Rionna nói với Sarah. “Chuẩn bị rượu sẵn sàng để rót cho các binh sĩ.”

Rionna đi qua đi lại chờ Caelen trở về cùng với những vị khách. Nàng chưa bao giờ trải qua cảm giác hồi hộp thế này khi cùng cha mình đi đến lãnh địa McCabe, vì khi đó Rionna không bận tâm đến việc gây ấn tượng với họ. Không giống như bây giờ. Họ đang ghé thăm pháo đài McDonald và sẽ xem nàng thể hiện ra sao. Đột nhiên, việc không làm bề mặt chồng lại trở nên thật quan trọng với nàng.

Rionna muốn Caelen tự hào về nàng và nhìn mình với vẻ trù mến chứ không phải tìm kiếm lỗi lầm.

Một lát lâu sau, cánh cửa mở toang, Ewan McCabe vội vàng bước vào trong cùng với Mairin và con trai anh, Crispen nép bên cạnh. Rionna lao nhanh về phía trước cầm lấy tay Mairin.

“Hãy đến lò sưởi trước khi chị cởi bỏ áo khoác bao bọc cho em bé,” Rionna vội nói. “Em đã chuẩn bị rượu táo cho chị rồi.”

Ewan đưa Crispen đến bàn, các chiến binh đã tụ tập cả ở đây. Còn Rionna dẫn Mairin đến chỗ lò sưởi.

Mairin dành tặng nàng nụ cười ngọt ngào. “Em thật chu đáo, Rionna. Thật sự, chị đang lạnh thấu xương đây.”

Nàng cùng Mairin dừng lại trước lò sưởi và Mairin bắt đầu cởi tấm lông thú nặng trĩu ra. Nép sát vào ngực cô là Isabel bé bỏng, đang ngủ thiếp đi, trông cực kỳ bình thản trước tất cả những gì xảy ra.

Rionna sửng sốt khi nhìn Isabel. Con bé thật xinh đẹp, với mái tóc đen nhánh như cha mẹ mình. Gương mặt nhỏ bé thanh tú và cái miệng chúm chím hình vòng cung.

Mairin chợt đưa tay ra nhẹ nhàng chạm vào mắt Rionna khiến nàng giật mình lùi lại rồi nhìn chằm chằm vào cô ấy.

“Chị xin lỗi vì đã kéo em vào cuộc chiến bất đắc dĩ này,” Mairin thấp giọng. “Caelen nói em bị đánh đập thậm tệ.”

Rionna mím chặt môi lại. “Không, đó cũng là cuộc chiến của em. Em đã kết hôn với một người McCabe mà.”

Mairin mỉm cười. “Caelen thật may mắn khi có được người vợ mạnh mẽ như em. Chị đã lo lắng việc chú ấy rời khỏi gia tộc và trở thành lãnh chúa ở đây, nhưng chị đã cả nghĩ rồi. Em chắc chắn sẽ giữ an toàn cho chú ấy.”

“Vâng, em sẽ làm thế và không để chàng gặp bất cứ nguy hiểm nào, nếu em có thể ngăn điều đó.”

Siết chặt tay Rionna, Mairin thốt ra tiếng thở dài mệt mỏi khiến Rionna phải thúc giục “Hãy ngồi xuống nào.”

Mairin gật đầu cảm kích. “Isabel sẽ đòi ăn sớm. Bọn chị đi từ sáng hôm qua.

Ewan không muốn dừng lại giữa đường.”

Vẫy tay ra hiệu gọi người lính đang đứng gần đó, Rionna lệnh cho anh ta thêm củi vào lò sưởi, sau đó sai một người hầu mang rượu táo đến.

“Bữa ăn sẽ sớm được phục vụ thôi,” nàng nói với Mairin.

“Đừng nghĩ là chị không hiểu chuyện nhé, nhưng quả thật chị thích ngồi bên lò sưởi ấm áp vì đã quá mệt mỏi để đi đến bàn ăn và cũng cảm thấy ôm Isabel ngồi ở đây có cảm giác thoải mái hơn.”

“Em sẽ ngồi đây trông chừng bé trong khi chị ăn,” Rionna đáp lời. “Những người đàn ông đang ngồi tại bàn để thảo luận chính sự. Họ có thể ngồi đó suốt đêm nên chị và em có thể trốn lên lầu, họ sẽ chẳng để ý đâu.”

Mairin cười khúc khích. “Ừm, chị cũng nghĩ vậy. Cảm ơn em, Rionna. Em thật ngọt ngào khi quan tâm đến chị thế này.”

Hai gò má Rionna nóng lên vì lời khen ngợi. Liếc nhìn về phía Caelen, nàng tưởng rằng chàng đang mải mê trò chuyện với anh trai, nhưng Rionna vô cùng ngạc nhiên khi thấy chàng liếc nhìn mình và gương mặt chị Mairin lúc này lộ vẻ khác lạ nhất từ trước đến giờ.

Khi Rionna do dự mỉm cười, chàng gật đầu nhưng ánh mắt vẫn nấn ná cho đến lúc nàng quay đi.

“Em phải nói cho chị biết là cuộc hôn nhân này phù hợp với em ra sao, Rionna. Phải thú nhận rằng trông em khá ổn đấy. Và vui vẻ nữa. Xung quanh em được bao bọc bởi vầng hào quang chưa từng có từ trước tới nay. Dù luôn là một cô gái xinh đẹp, khả ái nhưng bây giờ em đang thực sự tỏa sáng rạng rỡ.”

Bối rối vì lời nói của Mairin, Rionna cúi đầu, vụng về đưa tay bông Isabel khi Sarah mang rượu táo cùng thức ăn tới cho Mairin.

Isabel cất tiếng phản kháng nhưng rồi nhanh chóng nép vào ngực Rionna lúc nàng ôm lấy con bé khiến Mairin cười khúc khích. “Con bé là đứa không kén chọn. Ngực của ai cũng được cả. Em sẽ thấy thú vị khi nhìn gương mặt Ewan lúc con bé nép sát vào ngực chàng.”

Rionna khẽ mỉm cười, chạm đầu ngón tay vào lòng bàn tay nhỏ xíu của Isabel. Con bé nhanh chóng quặp tay lại và đung đưa nó rồi nhìn chăm chăm vào Rionna.

“Con bé thật xinh đẹp, chị Mairin à,” Rionna thở dài.

“Cảm ơn em. Con bé là một báu vật thật sự. Ewan và chị luôn hạnh phúc vì con bé mỗi ngày.”

Thật khó khi ôm Isabel mà không tưởng tượng đến ngày nào đó nàng sẽ ôm con mình trong vòng tay. Một bé trai hoặc bé gái có đôi mắt xanh lục như Caelen. Đúng, điều đó chắc sẽ thật tuyệt vời.

Có thể nàng đã mang thai.

Ý nghĩ ấy mang niềm thích thú chảy khắp mạch máu, khiến Rionna choáng váng.

Có thể nào nàng đang mang đứa con của chàng hay không. Họ đã đến lãnh địa McDonald đã được vài tuần. Thậm chí bây giờ, một đứa bé có thể đang lớn dần trong bụng nàng.

Rionna nhẹ nhàng, lướt tay từ hông của Isabel lên cái bụng phẳng lì của mình và xòe rộng tay trên đó. Thật đáng kinh ngạc khi nàng không hề suy xét đến điều đó cho đến tận lúc này.

Ôi, Rionna biết con cái là món quà vô giá Chúa trời ban tặng cho loài người. Nhưng nàng chưa cân nhắc đến việc nó có thể xảy ra quá sớm như vậy, cho dù Caelen đã khẳng định nàng sẽ sinh con trong năm đầu cuộc hôn nhân của họ.

Nàng đã nghĩ lời khẳng định tự mãn của chồng chỉ là sự khoe khoang tự nhiên của một người đàn ông mới kết hôn.

Cẩn lấy môi dưới, Rionna suy ngẫm đến khả năng đó. Nàng biết nhiệm vụ của mình là sinh ra những người thừa kế cho Caelen và gia tộc mình.

Nhưng lạ Chúa, Rionna không chắc mình đã có đủ khả năng thực hiện nhiệm vụ ấy chưa.

Nàng sẽ không sầu khổ nếu như thời gian kéo dài lâu hơn một chút cho đến khi sẵn sàng đón nhận một sinh linh hình thành trong bụng mình.

20. Chương 20

Rionna thật sự mệt mỏi lúc Caelen trở về phòng. Một tiếng qua, nàng đã ngồi gần lò sưởi ngáp dài chờ chồng về để lên giường đi ngủ.

Mở cửa bước vào trong, Caelen ngạc nhiên thấy vợ mình vẫn còn thức, hai hàng lông mày hơi nhíu lại.

“Nàng đáng lẽ không nên chờ ta. Đã trễ rồi, nàng nên đi nghỉ chứ.”

Đó sẽ là lời tuyên bố thể hiện sự quan tâm nếu như chàng không nhấn mạnh nó với cái cau mày kia.

Phớt lờ sự thô lỗ của chồng, Rionna đứng dậy, đi đến giúp chàng cởi đồ. Caelen thình lặng khi nàng tháo dây da thuộc của chiếc quần bó. Chàng yên lặng đến mức nàng không chắc chàng có còn đang hít thở hay không.

Khi những ngón tay của nàng chạm vào vùng bụng săn chắc, Caelen trở nên nao núng. Rionna thật sự khao khát lướt lông bàn tay lên ngực chồng, nhưng trước tiên nàng sẽ phục vụ chàng một cách đúng đắn đã.

Dẫn chồng đến chiếc ghế bỏ trống gần lò sưởi, Rionna giục chàng ngồi xuống. Caelen quan sát qua đôi mắt khép hờ khi nàng kéo chiếc áo qua đầu mình, để lộ ra vòm ngực rộng lớn, nam tính.

Rionna hít vội một hơi. Người đàn ông này thật hoàn mỹ. Nàng chưa bao giờ nhìn thấy ai sánh được với chàng. Nhẹ nhàng lướt ngón tay trên vết sẹo nhăn nheo trên bắp vai phải của chàng rồi tới những vết sẹo cũ hơn nằm bên lưng sườn mé trái, Rionna cau mày, quan sát chúng. Đó là vết thương do dao gây ra.

“Ai đó đã đâm chàng từ phía sau,” nàng lơ đãng nói khi quỳ gối để nhìn nó gần hơn.

Caelen cứng người, những bắp cơ cuộn lên rồi trở nên săn cứng, nét mặt đanh lại, chàng nhìn chằm chằm vào ngọn lửa.

“Ừ, đúng thế.”

Rionna chờ đợi nhưng chàng không nói thêm gì nữa. “Ai đã làm điều này?”

“Không có gì quan trọng cả.”

Rionna cúi người, hôn vào vết sẹo đó khiến chàng giật mình xoay người, cánh tay vội vàng đưa lên để không thúc cùi chỏ vào đầu vợ. Sau đó chàng hạ tay xuống lùa vào mái tóc dài óng ả, rồi mơn trớn những lọn tóc lấp lánh.

Lướt ngón tay trên quai hàm nàng, Caelen khum lấy cằm vợ, nghiêng nó qua để nàng ngược lên nhìn mình. Tia treu gheo lấp lánh trong đôi mắt xanh lục tinh quái của chàng.

“Ta hầu như không thể nhận ra người phụ nữ trước mặt mình nữa. Nàng đang xử sự như một người vợ nhu mì. Chuyện gì đã xảy ra cho nàng chiến binh mạnh mẽ của ta thế này? Ta bước vào một bàn ăn được chuẩn bị tươm tất. Nữ chủ nhân cao quý của pháo đài đi thẳng đến chào đón người thân của ta và sắm vai bà chủ nhà hiếu khách với phu nhân của anh trai ta. Nếu điều đó vẫn chưa đủ thì cô ấy lại chờ trong phòng ngủ để chăm sóc ta với bàn tay dịu dàng cùng đôi môi mềm mại.”

Rionna quắc mắt cau có. “Những điều họ nói về đàn ông là thật.” Caelen nhướn một bên lông mày. “Thế sao?”

“Đúng. Họ chẳng bao giờ biết khi nào nên im lặng cả.”

Caelen cười, chà ngón cái lên bờ môi dưới của nàng, sau đó cúi xuống để môi họ dịu dàng chạm vào nhau.

“Ngày hôm nay ta tự hào về nàng, Rionna. Dù nàng không nói ra những lời tao nhã, lịch thiệp của một quý bà nhưng lại thể hiện như phu nhân của một lãnh chúa.”

“Em sẽ không làm chàng xấu hổ trước mặt người thân của mình,” Rionna thì thầm.

Caelen hôn nàng lần nữa rồi rướn người ra để cởi giày. Xong xuôi, chàng ngồi đó, thắt lưng mở ra ngay eo, không mặc áo, còn da thịt đang sáng lấp lánh trong ánh lửa. Trong mắt Rionna, Caelen trở thành một bữa yến tiệc thịnh soạn và nàng đã xác định đêm nay mình nhất định phải có được chàng.

“Em đang suy nghĩ một chuyện,” Rionna lên tiếng.

Caelen lười biếng, chăm chú nhìn vợ mình, sự thích thú đã trở lại trong ánh mắt. “Sự thật là khi một cô gái nói mình đang suy nghĩ, người đàn ông nên thận trọng cảnh giác.”

Rionna len vào giữa hai chân Caelen rồi lướt tay trên cặp đùi săn chắc, thân mật khum lấy nơi đó của chồng. “Em đang nghĩ bởi vì mình đã gây tổn thương đến một nơi yêu thích trên cơ thể chàng nên muốn bù đắp lại. Nhưng nếu chàng đề phòng cảnh giác.”

Caelen nín thở. “Không. Không hề có sự cảnh giác nào.” Tiếp đó chàng đưa tay xuống khum lấy cảm vợ mình lần nữa, ngón cái chạm nhẹ vào vết thâm tím đang mờ dần. “Nàng chắc là mình muốn làm việc này không, phu nhân?”

Tim Rionna thất lại khi nghe thấy sự ân cần trong giọng nói của chồng. Kể từ lúc cuộc tấn công xảy ra, chàng đã vô cùng quan tâm đến nàng và chỉ chạm vào nàng đồ dành, an ủi hay để đảm bảo mọi thứ đều ổn. Giống như Caelen lo lắng sẽ khiến nàng sợ hãi hay gọi lại những gì đám người hung tợn kia đã làm với nàng.

“Em muốn đêm nay chàng sẽ cho phép em làm theo cách của mình.”

“Cách của nàng sao? Vậy thì ta sẽ chấp thuận ý muốn ấy mỗi đêm nếu như nàng khao khát nó.”

Rionna lướt mắt khắp cơ thể được ánh lửa rực rỡ, chiếu rọi của chàng. Cơ thể này là hiện thân của một chiến binh dũng mãnh chứ không phải một chàng trai bình thường. Cơ bắp săn chắc. Đầy sẹo. Và thô ráp.

Cậu bé của chàng vươn ra khỏi đám rậm rạp mờ tối.

“Màn quyến rũ có chủ đích này thật tuyệt,” Caelen rên rỉ khi thấy nàng đang quỳ gối dưới chân mình.

Rionna mỉm cười. “Chàng thích phụ nữ quỳ dưới chân mình sao?”

“Ta không phải kẻ ngốc đâu. Thừa nhận điều như thế chẳng khác nào tự hại mình.”

Rướn người lên, hai tay nàng nhẹ nhàng lướt dọc mé đùi săn chắc của chồng. “Nhưng chàng thích nó mà.”

“Đúng, ta vô cùng thích thú với điều này. Không có cảnh tượng nào ngọt ngào hơn việc nàng quỳ gối ở giữa hai chân ta và sẵn sàng mang lại khoái cảm cho ta.”

Rionna ngáp ngừng, thật ra nàng là người đã bắt đầu sự quyến rũ này nhưng lại không biết làm thế nào để đi đến cùng. Keeley đã chẳng nói đến chi tiết mà chỉ đề cập đến những gì phải làm lúc ban đầu.

Caelen là người đàn ông thích nắm quyền kiểm soát. Chàng thích cảnh vợ mình quỳ gối thế này. Rõ ràng chàng yêu mến một người vợ biết phục tùng. Vậy nên chỉ cần Rionna cho phép chồng mình nắm quyền kiểm soát, đó sẽ là cách quyến rũ tuyệt vời nhất. Và nàng cũng sẽ không phải thừa nhận mình chẳng biết chút gì về vấn đề này.

“Hãy chỉ dẫn cho em, chồng yêu quý, Rionna khàn khàn nói, hài lòng với thanh âm ngọt ngào như mong đợi. “Cho em biết chàng thích cô gái của mình làm những gì.”

Ánh mắt sáng lấp lánh tinh quái của chàng đáng lẽ phải khiến Rionna cảnh giác. Tia sáng mạnh mẽ đầy nhục dục làm cơn run rẩy chạy dọc sống lưng nàng. Những ngón tay Caelen lùa vào mái tóc óng ả của vợ mình rồi kéo đầu nàng ngả ra sau, cổ nàng cong lên khi ngược lên nhìn chồng.

“Ta muốn nàng hoàn toàn khỏa thân để ta có thể ngắm nhìn thỏa thích và biết rằng toàn bộ vẻ đẹp tuyệt vời ấy là của mình.”

“Em có thể đứng lên để thực hiện mệnh lệnh của chàng không?”

Nhìn thấy sự khao khát cháy âm ỉ như những hòn than trong đôi mắt Caelen, Rionna nhận ra chồng mình rất thích trò chơi đáng e thẹn này. Những suy nghĩ phức tạp trong tâm trí một người đàn ông chưa bao giờ ngừng lồi cuốn nàng.

Không chờ nghe câu trả lời, Rionna từ từ đứng dậy rồi lùi lại một bước để ánh lửa ấm áp, lung linh chiếu sáng khắp làn da mềm mại.

Giấu đi nụ cười, Rionna xoay lưng lại phía chồng, bắt đầu tháo thắt lưng. Nàng liếc mắt, thấy Caelen đang đắm đuối ngắm nhìn mình với vẻ mê hoặc, đầy khao khát.

“Em cần chàng giúp, chồng yêu à.”

Hai tay tựa ngay gáy, Rionna run run lúc chàng cúi váy giúp nàng. Để váy tự động rơi xuống sàn, Rionna đứng đó chỉ mặc mỗi váy lót.

Xoay người đối mặt với chồng lần nữa, nàng len tay vào dưới quai áo mình, do dự trước khi từ từ kéo nó xuống cánh tay.

Cổ áo vướng ngay tại ngực nhưng chỉ cần kéo nhẹ, nó đã trượt qua hai nhũ hoa rồi rơi xuống dưới chân nàng.

“Giờ em sẽ phục vụ chàng được chứ?” “Ừm, được, tình yêu của ta”

Rionna quỳ gối trước mặt chồng, tay lướt dọc cặp chân dài vững chãi và ghi nhớ từng chỗ gồ lên, bắp cơ cuộn cuộn, những vết sẹo cả mới lẫn cũ nhăn nheo không đều.

Sau đó nàng ngả đầu ra sau ngược mắt nhìn Caelen. “Hãy chỉ cho em biết điều gì làm chàng hài lòng.”

“Nàng thật xinh đẹp. Đôi mắt bừng sáng như ánh hoàng hôn xa xăm. Và khuôn miệng nàng có hình dáng quá hoàn hảo. Ta không thể chờ thêm một giây phút nào để cảm nhận sự ngọt ngào ấy bao quanh da thịt mình.”

Caelen nắm lấy cùi chỏ rồi khum lấy gáy Rionna trước khi đưa nơi đó về phía miệng nàng. Sự tiếp xúc thân mật khiến nàng choáng váng. Xét cho cùng, Caelen đã yêu nàng bằng bờ môi quyến rũ và miệng lưỡi ngọt ngào cho đến khi nàng bất tỉnh vì khoái cảm.

Ý tưởng mình cũng có thể làm cho chồng mê man như thế khiến Rionna thấy phấn khích. Nàng liếm môi căng thẳng ngay lúc phần đầu nơi nam tính kia chạm nhẹ vào môi mình.

“Mở miệng ra nào, phu nhân. Hãy để ta vào bên trong.”

Chất giọng kéo dài khàn khàn của Caelen cuốn nàng đi. Cơ thể nàng thích thú trước cảnh tượng thân mật mà lời yêu cầu của chồng gợi lên. Vừa căng thẳng, lại vừa phấn khích, Rionna bồn chồn không yên và chỉ muốn cọ người vào Caelen rồi gừ gừ thỏa mãn như một con mèo nhỏ đang được vuốt ve, yêu chiều.

Hé môi, Rionna ngập ngừng đưa chàng lên lưỡi, trong lúc Caelen nôn nóng xoa gáy vợ mình rồi vùi tay vào tóc nàng.

Phản ứng của chồng khiến Rionna thêm bạo dạn, tự tin. Nàng đẩy môi lùi lên xa hơn, đưa chàng vào sâu trong miệng.

Cảm giác dê mê chưa bao giờ hình dung đến làm nàng run rẩy từ đầu đến chân, cơ thể căng ra, nhức nhối vì ham muốn.

Để bản năng chỉ dẫn, Rionna bắt đầu nút nhẹ. Hương vị đậm chất nam tính và mùi xạ hương thoang thoảng len lỏi vào mũi nàng.

Âm thanh khàn khàn phát ra từ cổ họng Caelen. Một tay chàng siết chặt lấy tóc nàng, tay còn lại khum lấy gương mặt thanh tú rồi đẩy sâu hơn vào khuôn miệng quyến rũ.

“Ta chưa bao giờ biết đến điều gì nóng bỏng và ngọt ngào thế này,” Caelen nói qua hàm răng nghiến chặt. “Nàng thật quyến rũ, phu nhân ạ. Tuy nàng quỳ gối dưới chân ta nhưng thực tế chính ta mới là người phủ phục dưới chân nàng.”

Lời nói của chồng khiến bản năng nữ tính của nàng bùng bùng sức sống. Rionna luôn nghĩ sự nữ tính làm mình trở nên yếu đuối, nhưng vào khoảnh khắc này nàng chưa bao giờ cảm thấy mình mạnh mẽ đến thế.

Chàng chiến binh dũng mãnh, dữ dội kia đang hoàn toàn quy phục cầu xin ân huệ từ nàng. Nắm giữ khoái cảm, nỗi đau cùng sự thỏa mãn của chàng trong bàn tay mình, Rionna bắt đầu nhịp nhàng di chuyển.

Caelen đưa cả hai tay ôm lấy đầu nàng, ghì chặt rồi lại buông ra như thể đang đau đớn đến nỗi không thể thốt nên lời. Những đường nét trên khuôn mặt trở nên khắc nghiệt, đầu ngả ra sau, mắt nhắm lại khi chàng thúc hông về phía trước.

Chất lỏng âm ẩm thấm trên lưỡi Rionna khi chàng thốt ra tiếng rên rỉ chói tai.

“Nàng sẽ giết ta mất thôi, tình yêu ạ. Hãy ngừng sự tra tấn này lại vì ta không thể nào nhận thêm nữa.”

“Em không biết chàng nói về điều gì,” Rionna vô tội nói. “Đây là dịp để chàng chỉ cho em mọi thứ mà.”

Với tay kéo Rionna lên, Caelen nôn nóng cuồng nhiệt tìm kiếm miệng nàng. Không thể nào thở, cảm giác tuyệt diệu này khiến cả người chàng tan chảy và run rẩy.

Rionna quấn tay vòng quanh cổ chồng, nhiệt tình đáp trả nụ hôn nóng rẫy.

Xoay người, Caelen mang vợ mình đến giường, khuôn miệng vẫn không hề rời khỏi nàng. “Đây là điều ta thích nhất ở nàng, cô gái ạ. Không hề e dè trong việc yêu đương, nàng luôn rực lửa đam mê và nhiệt tình đáp lại.”

Rionna rơi phịch xuống giường, kéo chàng cùng nằm xuống, cơ thể nam tính áp sát vào cơ thể nàng.

“Em nghĩ mình cũng thích sự phục tùng của chàng, nàng trêu chọc.

“Nàng thật toàn vẹn. Nàng có thể là người vợ vô cùng e thẹn, dè dặt, lại vừa quá ngây thơ đến ngọt ngào khiến ta trở nên ngớ ngẩn vì ham muốn.”

“Không hề lo nghĩ cho lợi ích của bản thân mình, nàng sẵn sàng làm nhiều thứ để khiến ta hài lòng. Chưa có người phụ nữ nào sẵn lòng đặt khoái cảm của ta lên trước khoái cảm của họ cả.”

Rionna đắm vào ngực chồng rồi cau mày. “Giờ không phải lúc chàng nói về những người phụ nữ khác. Ngay cả khi em được so sánh hơn họ.”

Caelen cười khùng khục, đặt nụ hôn lên ngực nàng. Giờ đến phiên Rionna cất tiếng rên rỉ khi chàng nút một bên nhũ hoa, mơn trớn nó hết lần này đến lần khác, cho đến khi nàng phải nài xin chàng ngừng sự dày vò ngọt ngào này lại.

“Ta đã xem xét đến cách tiếp theo nàng có thể làm ta hài lòng, tình yêu ạ.” Rionna hoài nghi chăm chú nhìn chồng.

“Nàng có khuôn ngực tuyệt đẹp. Ta cá chúng là khuôn ngực hoàn hảo nhất mà ta từng nhìn thấy.”

“Lại so sánh nữa rồi,” nàng gầm gừ. “Dường như chàng chủ đích mang lại sự nguy hiểm cho phần cơ thể yêu quý kia thì phải.”

Caelen cười toe toét, rồi lặn người qua để nàng nằm trên mình. Rionna nằm dài trên người chồng, tóc xõa tung trên vòm ngực rộng lớn.

“Ta đang cố tỏ lòng tôn kính trước vẻ đẹp của nàng mà.”

“Có lẽ chàng chỉ cần nói em thật xinh đẹp, khuôn ngực của em không gì sánh được và gương mặt em đáng để một thi sĩ viết nên những áng thơ ca tụng, chứ không cần mang người phụ nữ khác vào đâu.”

“Nàng quá xinh đẹp. Khuôn ngực nàng không gì sánh được. Thật sự, thật sự có một không hai...”

Rionna đắm vào ngực chồng rồi phá lên cười. “Đủ rồi. Giờ thì nói em nghe điều gì có thể làm chàng tiếp tục hài lòng đi.”

“Đơn giản thôi,” Caelen thì thầm khi giữ lấy cặp hông mảnh mai, rồi nhấc nàng lên, điều chỉnh vị trí để cậu bé của mình chạm ngay lối vào của nàng. Hai mắt Rionna mở to kinh ngạc lúc hiểu ra ý định của chồng. “Nàng chỉ cần đưa nó... vào đây...” chàng thốt ra khi trượt vào trong nàng. “Rồi cười trên người ta.”

Chống hai tay lên vai chồng, cả người Rionna trở nên cứng ngắc khi thích nghi với vị trí lạ lẫm này.

“Chắc chắn điều này không thể làm được,” nàng thì thầm, nhìn chằm chằm vào đôi mắt đang mờ đi vì khoái cảm của chàng.

“Nàng cứ thử đi.”

“Vài người có thể xem em là kẻ phóng đảng vì cho phép mình làm những việc này đây,” Rionna nghiêm túc nói.

Caelen rên rỉ, nhắm mắt lại khi nàng siết chặt lấy nơi đó của mình. “Ta không quan tâm người khác nghĩ gì. Chỉ cần đó là điều ta muốn thôi.”

“Vậy em phải biến trải nghiệm này thành khoảnh khắc đáng nhớ mới được.” “Ừm, tất nhiên rồi, hãy làm thế đi.”

“Ý em là sẽ khiến chàng mê man không biết gì cơ,” Rionna cảnh báo khi chiếm lấy miệng chồng.

“Tình yêu, nếu nàng làm ta trở nên mê man hơn, ta sẽ trở thành tên ngốc nói ba hoa đấy.”

Cánh tay Caelen mạnh mẽ vòng quanh người vợ mình khiến Rionna cảm thấy an toàn, được chở che, thậm chí là được yêu thương. Cảm giác quá kỳ diệu đến nỗi nàng không bao giờ muốn nó chấm dứt.

Cười trên chàng chiến binh của mình, Rionna không hề cảm thấy nhỏ bé tầm thường. Ánh mắt say mê, cơ thể căng cứng của Caelen cho chàng biết thích thú với sự cảm dỗ phóng đảng của vợ mình. Trong khoảnh khắc này, đó là tất cả những gì nàng khao khát. Nàng muốn làm chồng hài lòng và khao khát mình nhiều hơn những người phụ nữ khác.

Nếu như nàng biết cách, chàng sẽ không bao giờ để mắt đến người phụ nữ khác nữa. Caelen sẽ quên đi người mình từng yêu, người đã phản bội chàng. Rionna sẽ chứng minh cho chàng thấy nàng là người mạnh mẽ, trung thành và không hề chần chừ do dự.

Caelen sẽ yêu mình thôi, nàng tự lập lời thề đó.

Rionna sẽ cho chàng mọi lý do để yêu nàng. Rionna sẽ sát cánh chiến đấu bên chồng để làm cho gia tộc của họ trở nên hùng mạnh, nhưng cũng sẽ là một người vợ đúng mực, theo cái cách nàng biết một người đúng mực sẽ như thế nào trong phòng ngủ của họ. Thậm chí, nàng cũng sẽ cư xử ôn hòa bên ngoài phòng ngủ, nếu như chàng muốn một người vợ biết phục tùng.

“Làm thế nào để mang lại khoái cảm cho nàng, phu nhân yêu quý?”

“Điều đó không quan trọng,” Rionna thì thầm trên môi chàng. “Đêm nay cảm giác của chàng mới quan trọng.”

“Khoái lạc của nàng chính là niềm vui của ta,” Caelen thì thầm đáp lại.

Ôi, người đàn ông này biết chính xác làm thế nào để xuyên thấu trái tim của một phụ nữ.

“VẬY em không nghĩ lâu hơn nữa. Thật sự, mỗi lần di chuyển em cảm thấy như mình sắp rơi xuống một ngọn núi dốc đứng.”

“VẬY đừng nghĩ đến nữa, tình yêu. Bởi vì ta đã đặt một chân lên đỉnh núi đó rồi.”

Rionna đắm đuối hôn chồng khi cánh tay chàng siết chặt quanh người mình. Nàng oằn mình, rên rỉ trong lúc cảm giác hạnh phúc tràn ngập mạch máu, sưởi ấm và thì thầm cho nàng nghe những khoái cảm sâu kín và đen tối hơn nữa.

Giữ lấy hông vợ mình, những ngón tay Caelen bám chặt vào hông nàng. Ngày mai nơi ấy chắc sẽ để lại dấu vết của cuộc hoan ái nhưng điều đó chỉ làm nàng tăng thêm sự thích thú.

Chàng tiếp tục, kéo Rionna xuống rồi mạnh mẽ thúc vào nàng. Nóng bỏng, trơn mượt. Âm thanh da thịt chạm vào nhau nóng bỏng, vang vọng khắp căn phòng. Tiếng thở dài, rên rỉ của họ vang lên một cách gợi tình và xoay vần cùng ánh lửa rực rỡ trong lò sưởi.

Caelen thúc mạnh vào nàng lần nữa rồi ôm chặt đến mức nàng cảm thấy căng trướng ở những nơi chàng chưa bao giờ chạm đến trước đó. Bàn tay to lớn xòe rộng đặt trên hông Rionna siết chặt vuốt ve một cách dứt khoát và đầy sở hữu.

Không thể bắt động mãi, nàng di chuyển lên xuống oằn mình bên trên chàng, cho đến lúc mê man không còn biết gì nữa.

Khi cuối cùng đã lấy lại được nhận thức, Rionna uể oải nằm dài trên ngực chồng, tóc phủ lấy mặt khi chàng lười biếng nhẹ nhàng lướt tay lên xuống trên lưng nàng.

Hôn lên đỉnh đầu Rionna, chàng nhẹ nhàng gạt tóc ra khỏi mặt nàng. “Ta nhận ra mình thích sự phục tùng này của nàng. Thật tuyệt vời khi nàng tuân theo mọi mệnh lệnh của ta.”

Khịt mũi trước sự thích thú trong giọng của chồng, Rionna đã quá thỏa mãn và mệt mỏi đến mức không muốn nhúc nhích.

“Và chàng sẽ làm một cái gối tốt, chồng yêu quý à. Em dự tính ngủ ở đây đêm nay đấy.”

Ôm chặt lấy vợ mình, cậu bé của chàng lại khuấy động bên trong nàng. “Ý hay đấy, bởi ta không có ý định cho nàng di chuyển đâu.”

21. Chương 21

Rionna thức dậy, nhận ra hai bàn tay đang đặt trên hông mình trong lúc cậu bé của chàng đang trượt sâu vào nơi nữ tính, bí ẩn của nàng. Thở hổn hển và hoàn toàn tỉnh giấc, nàng khẽ chớp chớp mắt lúc khoái cảm lan ra khắp người.

Caelen đứng phía sau, chẳng hề nói lấy một lời và không ngừng thúc sâu vào nàng hết lần này đến lần khác.

Sự mãnh liệt trong thỉnh lặng của chồng chỉ càng đẩy sự phấn khích của nàng lên cao hơn. Caelen vốn là người cương quyết, kiên định. Một người tình biết quan tâm ân cần lúc trước đã được thay thế bằng chàng chiến binh mạnh mẽ dự định thỏa mãn khao khát của bản thân.

Khi sự giải thoát đến, nó khiến nàng choáng váng. Nó xảy ra quá nhanh và mạnh mẽ đến mức lấy mất hơi thở khiến nàng hổn hển, nằm bẹp trên giường.

Nhưng Caelen vẫn kéo nàng lên cao hơn, đỡ lấy nàng khi chàng tiếp tục thúc vào, hết lần này đến lần khác. Khoái cảm một lần nữa được khuấy động, kéo căng cơ thể nàng hết mức.

Caelen tựa sát vào nàng cho đến khi Rionna có thể cảm nhận từng múi cơ săn chắc và cả sự căng thẳng từ người chồng. Rồi chàng buông hông nàng ra và đặt hai tay lên bờ vai mảnh khảnh. Nàng ngã xuống kéo theo chồng, trong lúc chàng vẫn tiếp tục mạnh mẽ thúc vào.

Cơn rừng mình quần lấy Caelen, chàng trở nên bất động, nằm sâu bên trong nàng. Cả người chàng rung lên, hơi ẩm tràn ngập bao quanh nàng và xoa dịu nơi đó của chàng. Rionna trở nên trơn mượt, mềm mại rồi khẽ cất tiếng rên rỉ khi Caelen căng người áp chặt vào mình.

Rướn người lên, chàng âu yếm, đặt nụ hôn dịu dàng vào giữa lưng nàng. “Ngủ nào,” Caelen thì thầm. “Còn quá sớm để nàng thức dậy đấy.”

Caelen từ từ rời khỏi nàng rồi trở lại giầy lát sau với cái khăn ướt và lau sạch người cho vợ mình. Xong xuôi, chàng đặt Rionna nằm ngay ngắn trên giường rồi kéo tấm lông thú nặng trĩu đắp quanh người nàng.

Rionna lắng nghe chàng mặc đồ trong bóng tối. Bỏ thêm vài khúc củi vào lò sưởi cho đến khi ngọn lửa cháy bùng lên, sau đó chàng lặng lẽ rời khỏi phòng, để nàng ngủ thêm lát nữa.

Rúc người sâu vào sự ấm áp, cơ thể nàng vẫn còn kích động bởi sự sở hữu mạnh mẽ của chồng. Lần này nàng chìm vào giấc ngủ với nụ cười thỏa mãn trên môi.

“Sáng nay chú thức dậy trễ đấy,” Ewan nói khi Caelen bước vào đại sảnh.

Caelen nhìn anh trai mình đang ngồi gần lò sưởi dùng bữa sáng. “Em bị giữ chân lại trong phòng.”

Ewan che giấu nụ cười toe toét rồi gật đầu. “Ừ, đó là điều thú vị xảy ra với một người đàn ông đã kết hôn phải thế không?”

“Khép miệng anh lại đi,” Caelen gầm gừ.

Trở nên nghiêm túc khi Caelen ngồi vào bàn, Ewan ra hiệu cho người hầu rót đầy rượu cho em trai. “Ta sẽ không nán lại đây lâu đâu, Caelen. Ta muốn đến Neamh Álainn càng sớm càng tốt. Cameron sẽ tận dụng dịp này để tấn công bọn ta trên đường đi. Vợ chồng ta đã phải khởi hành rời khỏi lãnh địa McCabe lúc nửa đêm và đi thẳng đến đây mà không hề dừng chân. Ta dự tính tối nay cũng cần làm vậy đấy.”

“Em có thể giúp gì không?”

Ewan lắc đầu. “Không, chú có nhiều thứ phải làm ở đây. Sự việc thế nào?”

Rionna ra sao sau cuộc tấn công?”

Caelen cau mày. “Cô ấy bị đánh đập nghiêm trọng. Cuộc tấn công của bọn hèn nhát ấy nhằm khiến em tức giận mà có hành động ngu xuẩn. Cameron tìm cách nhử em đến tìm hấn. Hấn không muốn tiến hành tấn công trong mùa đông nên vẫn ở trong pháo đài ấm áp và ăn uống thỏa thuê trong khi mướn lính đánh thuê làm những việc hèn nhát thay mình.”

“Chú có gặp khó khăn gì trong việc huấn luyện các binh sĩ McDonald hay không?”

Caelen thở dài. “Họ tập luyện chăm chỉ, cần mẫn, nỗ lực và không phải những chiến binh kém cỏi. Chỉ là trước giờ họ không được luyện tập đúng cách thôi. Nhưng cũng không dễ dàng để trong vài tuần có thể điều chỉnh lại những kỹ năng đã thiếu hụt trong nhiều năm được.”

Ewan vỗ vai em trai. “Nếu ai đó có thể làm được điều đó thì người ấy phải là chú đấy. Ta hoàn toàn tin tưởng chú có khả năng biến những người đàn ông đó trở thành đội quân chiến binh hùng mạnh.”

“Anh Alaric thế nào ạ?”

“Chú ấy đảm đương nhiệm vụ lãnh chúa như thể được sinh ra để ngồi vào vị trí ấy vậy. Mọi chuyện trong gia tộc đều tốt đẹp dưới sự lãnh đạo của chú ấy. Alaric sẽ là lãnh chúa tốt và Keeley sẽ làm tăng thêm uy tín cho chú ấy.”

“Vậy thì tốt quá,” Caelen thì thầm.

Ewan đột ngột liếc nhìn em trai mình. “Còn chú thì sao, Caelen? Chú thỏa mãn với cuộc hôn nhân cùng vị trí lãnh chúa của mình chứ?”

Caelen suy nghĩ giây lát, không ngừng phân tích xem có mình hài lòng với cô vợ và gia tộc mới này hay không. Có quá nhiều thứ để bận tâm. Liệu chàng có hạnh phúc không? Lúc trước chàng không biết đến niềm vui là gì. Việc bản thân có hạnh phúc hay không cũng chẳng quan trọng. Điều quan trọng duy nhất

là mối liên minh này sẽ được giữ vững và chàng có khả năng trợ giúp anh trai trong cuộc chiến chống lại Duncan Cameron.

Hạnh phúc sao? Caelen cau mày.

“Ta không muốn làm chú khó xử đâu,” Ewan khô khan nói.

“Em có hạnh phúc hay không cũng chẳng quan trọng. Trên hết là chúng ta có thể tiêu diệt Cameron. Em đã có thêm lý do để giết hắn.”

“Ừ, chú nói đúng,” Ewan nói. “Tất cả chúng ta sẽ làm việc đó. Hắn đã mang đến nhiều mối họa cho gia tộc và cả vợ của anh em ta nữa.”

“Hắn đã giết cha chúng ta.”

Ewan thở dài. “Chú không thể cứ mãi tự trách mình về điều đó, Caelen.” “Em không tự dọa dẫm bản thân đâu. Tất cả chúng ta đã phải trả giá cho sự

non nớt và ngu ngốc của em. Có những dấu hiệu để nhận ra nhưng em đã cố ý lờ đi. Gia tộc chúng ta đã phải trả giá đắt. Cha chúng ta và vợ anh thiệt mạng, còn Crispin thì mất mẹ.”

“Ta chưa bao giờ trách chú cả,” Ewan thấp giọng. “Chưa một lần. Nếu như Elsepeth không làm việc đó, Cameron cũng sẽ tìm cách khác thôi.”

Không thể chịu đựng được việc hồi tưởng lại quá khứ đau thương, Caelen tùy tiện phát tay tạm dừng. Chàng không thích nhắc đi nhắc lại việc mình đã non nớt và ngu ngốc như thế nào. Elsepeth thấy chàng là mục tiêu dễ tiếp cận. Cô ta đã làm chàng tự mãn, rồi dụ dỗ và giam giữ chàng trong sự quyến rũ mình. Có lẽ chàng đã làm bất cứ điều gì vì Elsepeth.

Chàng đã yêu cô ta.

Caelen vẫn cau mày tức giận khi thừa nhận điều đó, chàng coi đây là bài học đắt giá để nhắc nhở bản thân về những tội lỗi trong quá khứ. Chàng sẽ không lại lặp lại sai lầm đó. Đối phó với phụ nữ đòi hỏi một cái đầu sáng suốt, không bị che phủ bởi những cảm xúc mù quáng.

“Anh muốn tập luyện chút ít không hay hôn nhân và vai trò của một người cha đã làm anh yếu đi?” Caelen thách thức.

Ánh mắt Ewan sáng lấp lánh. “Chú dự tính làm bề mặt ta trước binh lính của mình à?”

Caelen khịt mũi. “Anh chắc chắn có thể thử, ông anh già ạ.”

Rionna uể oải đuổi người, thậm chí còn khẽ mỉm cười trước khi mở mắt. Một buổi sáng tuyệt vời. Hai chân đều ấm áp và nàng không hề muốn rời khỏi giường.

Tiếp đó Rionna mở mắt, chớp chớp ngái ngủ rồi lại lười nhác vươn vai.

Xoay người, nàng hướng mắt đến đôi giày da đặt kế bên giường.

Nàng chớp mắt liên tục rồi ngồi phắt dậy, nắm lấy chăn để che ngực.

Một đôi giày mới toanh. Không chỉ kiểu dáng hợp thời mà còn có lớp lông thú giữ ấm.

Và một chiếc áo choàng lông thú có mũ trùm đầu gấp phẳng phiu để bên cạnh.

Rionna đặt chân xuống sàn rồi lao đến bên những báu vật kia. Chộp lấy một chiếc giày, nàng ngắm nghía xoay trở qua lại, xem xét đường khâu và sự lành nghề của người thợ làm ra nó. Sau đó nàng luồn tay vào bên trong và thở dài thích thú trước cảm giác ấm áp của lớp lông thú.

Hét lên vui vẻ, giữ chặt lấy đôi giày và chiếc áo choàng ngay ngực, Rionna nhảy nhót quanh phòng.

Nàng dừng lại trước lò sưởi, vùi mặt vào lớp lông thú mềm mại. Đây là điều tuyệt vời mà Caelen đã làm. Tại sao chàng có thể tìm được những thứ tốt thế này chứ?

Không thể chờ lâu hơn để thử chúng, nàng vội vàng mặc áo choàng rồi ngồi trên giường đi giày vào.

Nhắm mắt lại, Rionna thở dài một cách ngốc nghếch khi gót chân trượt vào trong chiếc giày ẩm áp. Đứng dậy, nàng đi đi lại lại quanh phòng, kiểm tra cảm giác cũng như kích cỡ của nó. Đôi giày vừa khít với chân nàng. Không quá lớn cũng không quá nhỏ.

Chạy đến cửa sổ, vén tấm lông thú qua bên, Rionna ló đầu ra ngoài. Những bông tuyết lười nhác rơi xuống rồi đọng lại trên mặt đất bên dưới. Một ngày hoàn hảo để thử những báu vật mới.

Rionna cười toe toét xoay tròn, mặc áo khoác vào rồi vội vàng rời khỏi phòng.

Nàng thật đáng trách nếu như chẳng ghé qua đại sảnh để xem những vị khách của mình có mặt ở đó không, nhưng giờ nàng thực sự không quan tâm đến điều ấy. Như mọi ngày, Caelen có lẽ đã ở bên ngoài cùng binh sĩ và chàng là người duy nhất nàng muốn gặp.

Đôi giày giẫm lạo xạo trên tuyết nhưng không hề có sự ẩm ướt nào thấm vào ngón chân nên chân nàng chẳng hề cảm thấy lạnh.

Caelen đang đứng cùng với anh trai mình và rõ ràng cả hai đang tính giao đấu với nhau. Nhưng Rionna đang quá phấn khích đến mức không cần cân nhắc xem việc mình làm gián đoạn có thích hợp hay không.

“Caelen!” nàng cất tiếng gọi lúc đến gần.

Ngay khi chàng xoay người về phía giọng nói của mình, Rionna liền lao vào chồng. Caelen loạng choạng vì quá kinh ngạc, nhưng trước đó chàng đã kịp giữ lấy nàng và cả hai đổ nhào xuống tuyết.

“Chúa ơi, người phụ nữ này, có chuyện gì thế? Có ai bị thương sao?”

Rionna ngồi trên người chồng, cười toe toét đến mức gò má phải đau nhức. Nàng cúi xuống, ôm lấy gương mặt tuần tú và hôn tới tấp, sau đó đặt nụ hôn nóng bỏng mạnh mẽ lên môi chàng.

“Cảm ơn chàng,” Rionna khàn giọng nói. “Em rất thích chúng. Đây là món quà tuyệt nhất mà em từng nhận được.”

Âm thanh thích thú phát ra từ những người xung quanh nhưng nàng phớt lờ bọn họ. Nàng nâng người rời khỏi Caelen, trông chàng vẫn có vẻ sững sốt và mê mẩn vì những gì mới diễn ra.

Rionna tặng cho những người đàn ông nụ cười rạng rỡ, rồi thực hiện màn nhún gối chào hoàn hảo về phía Ewan.

“Em sẽ để chàng làm tiếp nhiệm vụ của mình,” nàng nói.

Đánh liều ngó về phía Caelen lần nữa, chàng vẫn nằm dài trên tuyết, nét mặt hoàn toàn hoang mang, rồi Rionna xoay người nhảy chân sáo trở về tòa tháp.

Caelen chớp mắt, nhìn chằm chằm theo vợ khi nàng vội vã bước qua đồng tuyết. Sau đó, chàng liếc nhìn những người tụ tập xung quanh và cau mày lúc thấy vẻ thích thú của họ.

Ewan đứng một bên, miệng méo mó vì cổ không cười lớn rồi chìa tay xuống cho Caelen.

“Ta thấy Rionna thích những món quà của chú đấy.” Caelen nắm lấy tay anh trai và kéo mạnh người lên.

“Lạy chúa, người phụ nữ ấy không hề biết tự kiểm soát mình gì cả,” chàng lầm bầm.

Khẽ mỉm cười, Ewan vỗ vai em trai. “Ta thấy chú vừa ghi điểm với vợ mình. Cam đoan là tất cả mọi người đều sẽ thông cảm nếu chú có tính cáo lỗi rồi đi chốc lát.”

Những chiến binh tụ tập quanh đó cười lớn hơn khiến Caelen càng cau mày dữ tợn. Tiếp đó chàng đâm ngay vào bụng của Ewan, hài lòng khi anh trai thốt ra tiếng cầu nhàu, đau đớn.

“Vì cái quái gì chú làm thế hả?” Ewan nhăn nhó hỏi.

“Hoàn trả lại cho việc anh đã làm tương tự thế với em khi em châm chọc anh với vợ.”

Ewan cười lớn, rồi xoa bụng. “Ta tin là chú vừa đề cập đến việc ta suýt mất của quý của mình. Thật lạ lùng khi chú dường như cũng phải chịu đựng sự đau đớn tương tự liên quan đến một cô gái tóc vàng.”

Caelen tiến đánh anh trai lần nữa nhưng lần này Ewan né được và cả hai cùng ngã xuống tuyết. Các binh sĩ chen lên trước, tiếng hò reo vang lên khi họ thúc giục hai anh em chiến đấu tiếp. Những cuộc đánh cược nhanh chóng diễn ra còn tuyết thì bắt đầu bay tung tóe khắp nơi.

22. Chương 22

Crispen vòng tay quanh eo Rionna, biểu hiện chan chứa tình cảm của thằng bé khiến nàng kinh ngạc. Thằng bé đáng yêu nhưng cũng vô cùng tinh nghịch. Nàng hôn lên đỉnh đầu thằng bé rồi nó nhảy vọt lên lao vào chú Caelen của mình.

“Tạm biệt Rionna, cảm ơn lòng hiếu khách của em,” Mairin nói khi ôm chầm lấy nàng.

Rionna hôn vào má Mairin rồi kéo tấm chăn nhỏ che cho Isabel sang bên và hôn vào gò má mềm mại, non nớt. Ôi những đứa bé có mùi hương thật thơm. Nó khiến nàng khao khát có đứa con của riêng mình nhưng rồi nàng lại lắc đầu trước thôi thúc ấy.

“Đi an toàn nhé, Mairin. Em sẽ cầu nguyện cho chị và Isabel.”

Mairin mỉm cười dịu dàng sau đó nói lời tạm biệt với Caelen, trong khi Ewan đang đứng chờ cạnh toán ngựa. Rionna thích thú ngắm nhìn Caelen đang trở nên bối rối khi nhìn xuống cô con gái bé nhỏ của anh trai.

Có điều gì đó thật mạnh mẽ trong cảnh tượng một chiến binh bị khuất phục bởi một đứa bé. Rionna kìm nén tiếng cười khi Caelen nói điều gì đấy vô nghĩa với Isabel. Chàng đã lập lời hứa chặt đầu tất cả những gã đàn ông theo đuổi con bé trong tương lai.

Rionna và Mairin đảo mắt nhìn nhau. Ít ra chàng cũng không đề xuất cắt đi bộ phận nam tính khác.

Ewan cùng những binh sĩ của mình lên ngựa, sau đó Caelen nhắc Mairin và Isabel ngồi lên ngựa cùng anh trai.

Ewan liền vòng tay bảo vệ quanh vợ con mình rồi ra lệnh khởi hành.

Họ nối đuôi nhau rời khỏi sân, đi qua cây cầu treo bằng gỗ và biến mất trong màn đêm không trăng.

Lát sau Caelen trở lại chỗ của nàng. “Đã muộn rồi. Chúng ta nên đi nghỉ thôi.”

Rionna gạt đầu và để chồng nắm tay hộ tống vào bên trong. Sau đó, chàng dừng lại ở chân cầu thang để thảo luận với Gannon những công việc của ngày mai trong khi Rionna tiếp tục lên lầu.

Tối nay nàng đã có những kế hoạch dành cho chồng mình. Những kế hoạch táo bạo mà không có bất cứ người phụ nữ nào từng xem xét đến và điều ấy làm nàng thêm hài lòng.

Khi đã vào trong phòng, Rionna nhanh chóng bỏ thêm củi vào lò sưởi rồi vuốt thẳng tấm lông thú trên giường. Chẳng bao lâu nàng đã nghe thấy tiếng chân nặng trĩu của chồng trên những bậc thang, sau đó là ngay phía ngoài cửa.

Giấu đi nụ cười, Rionna xoay lưng lại khi Caelen bước vào phòng.

“Rionna, chúng ta cần thảo luận một chuyện,” Caelen nghiêm nghị bắt đầu nói.

“Hmm, chàng có thể giúp em cởi chiếc váy này được chứ?”

Rionna xoay người lại đúng lúc thấy chồng mình đang cau mày. Nhưng chàng vẫn băng ngang phòng và bắt đầu cởi nút trên váy nàng.

“Giờ thì chàng muốn thảo luận điều gì, chồng yêu quý?”

Caelen hắng giọng. “Có vài điều ta không nên làm trước mặt người khác”

Rionna kéo tay áo xuống rồi xoay người, giữ phần thân trên của váy che ngang ngực. Nàng ngậy thơ ngược nhìn chồng trong khi một bên váy trượt xuống lộ ra đầu ngực quyến rũ.

“Như là điều gì?”

Ánh mắt chàng dõi xuống rồi hóp vội một hơi. Caelen dừng lại chốc lát trước khi nói tiếp. “Việc thể hiện sự yêu mến chỉ được giới hạn trong phòng ngủ của chúng ta thôi.”

Quay đi lần nữa và để chiếc váy rơi xuống, Rionna với tay lấy váy ngủ. Hất đầu để cho mái tóc buông xuống chạm ngay hông, sau đó nàng uốn cong như đang kéo căng người trước khi ném chiếc váy qua bên, dường như thay đổi ý định mặc nó.

“Những hành động phô trương như thế không bao giờ thích hợp thể hiện trước binh sĩ,” Caelen nói tiếp với chất giọng nghèn nghẹn.

Xoay người lần nữa, Rionna bước tới trước nói lỏng dây buộc quần bỏ của chàng. “Ừm, em chắc chàng nói đúng. Ta không nên thể hiện sự yêu mến trước những người khác. Điều đó không đứng đắn chút nào.”

Với tay vào trong, nàng khum tay siết nhẹ nơi căng cứng của chàng. “Đó không chỉ... Nàng đang tính làm cái quái gì thế, phu nhân?”

Rionna nhẹ nhàng vuốt ve lên xuống rồi kéo tay ra. “Em đang cởi đồ cho chàng. Đó là bổn phận của em, không phải thế sao?”

“Ừm, đúng, thỉnh thoảng là thế. Nhưng bây giờ việc thảo luận của chúng ta mới quan trọng.”

“Ồ, em đồng ý. Chàng cứ tiếp tục đi. Chàng nói đến đâu nhỉ? À đúng rồi, đó không chỉ... Không chỉ gì cơ?”

Caelen cau mày rồi lắc đầu khi tay nàng trượt qua ngực mình sau đó bắt đầu cởi áo chàng ra.

“Điều đó không chỉ không đứng đắn mà còn là vấn đề về lòng tôn kính của binh sĩ dành cho ta. Ta không thể đòi hỏi lòng tôn kính của họ nếu lại bị vợ mình làm ngã nhào trên mặt đất.”

Trong khi Caelen vẫn tiếp tục quắc mắt cau có, Rionna đã kéo mạnh chiếc quần bó và giải thoát cậu bé của chàng.

“Thế em được phép đẩy ngã chàng trong phòng ngủ của chúng ta phải không?”

Hai hàng lông mày của Caelen nhíu lại bối rối. “Sao cơ?”

Rionna vòng chân ra phía sau đầu gối chồng rồi đẩy mạnh khiến chàng loạng choạng ngã xuống giường.

Leo lên người Caelen, nàng đắc thắng nhìn xuống. “Giờ điều chàng muốn nói là gì thế chồng yêu quý? Em xin phục tùng và đang chờ sự chỉ dạy của chàng đây.”

Caelen gác tay sau đầu. “Ta không tính nói gì cả. Tiếp tục đi phu nhân.”

Rionna mỉm cười hài lòng. “Em cũng nghĩ chàng sẽ nói vậy.” Nàng cúi đầu chạm môi vào môi chồng trong khi tay với xuống giữ lấy cậu bé đưa nó đến lối vào của mình.

Khi thúc sâu vào bên trong cơ thể quyến rũ, mời gọi kia, Caelen hóp vội một hơi rồi thì thầm. “Nàng được phép đẩy ngã ta ở bất cứ đâu và bất cứ khi nào nàng muốn.”

23. Chương 23

Rionna quan sát sân trong với vẻ mặt nhăn nhó không vui khi Caelen chỉ trích thậm tệ một nhóm chiến binh và binh sĩ McDonald có vẻ không hài lòng với việc này. Nhiều người trong số họ trừng mắt thách thức với lãnh chúa mới, trong lúc những người khác liếc mắt rầu rĩ về hướng chàng sau đó công khai trái lệnh bằng cách quay mặt đi.

Simon và Hugh cố gắng ủng hộ lãnh chúa nhưng ngay cả họ cũng không thể xoa dịu cơn tức giận của các binh sĩ.

Người ta khó có thể nhẫn nhịn khi bị xem như kẻ kém cỏi, hay tệ hơn là bị chỉ trích rằng mình không chịu nổi hết sức chiến đấu giống một phụ nữ yếu đuối.

Rionna còn tức giận bởi nàng được xem là có khả năng chiến đấu tốt hơn hầu hết các chiến binh. Không cần thiết lãng mạ phụ nữ như thế để ám chỉ đến sự kém cỏi của binh lính.

Đã một tuần kể từ khi Ewan rời đi, Caelen luôn cùng binh sĩ tập luyện từ bình minh đến tối mịt. Các chiến binh càng bày tỏ sự khó chịu và thách thức qua từng ngày. Rionna lo lắng rằng nếu cứ tiếp tục như thế liệu một cuộc bạo loạn có xảy ra hay không.

Run rẩy rời khỏi cửa sổ, Rionna không muốn để Caelen biết mình đang quan sát. Chàng có những suy nghĩ rõ ràng về việc làm thế nào đối phó với binh sĩ và không chấp nhận bất cứ sự can thiệp nào. Thật ra nàng muốn bước ra đó, xoa dịu các chiến binh, nhắc cho họ nhớ họ đang chiến đấu vì điều gì. Nhưng Caelen có vẻ đoán được ý định của nàng nên đã cảnh cáo chàng sẽ không tha thứ nếu nàng khăng khăng can thiệp vào.

Lê bước trở lại đại sảnh, Rionna đứng gần lò sưởi, che đi cái ngáp dài uể oải.

Nàng thấy mệt rũ, cho dù ngày hôm nay nàng chẳng làm gì nhiều.

Rionna đã cảm thấy khó chịu mấy ngày nay. Ban đầu nàng lo lắng mình bị bệnh nhưng thực ra nàng cũng chỉ thấy hơi mệt mỏi trong người. Sự thật là Caelen thường quấy rầy giấc ngủ của nàng với những đòi hỏi tham lam vô độ. Và nàng cũng vậy.

Mỗi buổi sáng thức dậy trước lúc bình minh, Rionna đều thấy thấy chàng ở sâu trong mình, mạnh mẽ chiếm hữu với sự kiên quyết không thương xót. Chàng luôn để lại nụ hôn dịu dàng sau khi chiếm lấy nàng một cách dữ dội rồi để nàng ngủ tiếp và rời khỏi phòng.

Họ bắt đầu buổi tối với việc yêu đương và cũng kết thúc theo cách đó.

Rionna ngáp dài lần nữa và tự hỏi đêm nay mình có nên ngủ trước một lúc để chuẩn bị cho việc yêu đương nóng bỏng mà nàng biết cả hai sẽ cùng hưởng thụ hay không. Nàng băn khoăn, không biết làm thế nào Caelen có thể tập luyện hằng ngày và vẫn chịu đựng được khi ngủ quá ít như vậy.

Hơi tay trên ngọn lửa ấm để xua đi sự lạnh lẽo, Rionna nhìn chăm chăm vào đó khi hai mắt dần trở nên trĩu nặng. Việc trở nên ủ rũ, bơ phờ thật không giống nàng chút nào.

Nàng thoát khỏi tình trạng mơ màng lúc Gannon đi vào đại sảnh.

“Thưa phu nhân, ngài Caelen đã sẵn sàng bắt đầu bài học cho phu nhân. Ngài ấy nói nếu phu nhân muốn luyện tập thì nên nhanh lên. Hôm nay ngài ấy chỉ có thể dành cho phu nhân một tiếng trong khi những binh sĩ giải lao.

Rionna cau mày. “Chàng không tính nghỉ ngơi sao?”

Gannon nhìn nàng như thể đó là câu hỏi lỗ bịch khiến ngay bản thân nàng cũng nghĩ như vậy. Caelen có sức chịu đựng khác người mà.

“Để ta đi lấy gương của mình đã,” Rionna nói.

“Tôi sẽ tìm giùm phu nhân. Cô hãy ra chỗ ngài Caelen đi ạ.”

Rionna thì thầm cảm ơn rồi vội vã đi ra cửa. Nàng bước ra ngoài trời lạnh giá và nhăn mặt. Caelen chắc sẽ lại thuyết giảng bài ca quen thuộc về việc nàng quên áo choàng nhưng chiến đấu mà không mặc thứ vướng víu ấy sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Caelen chờ nàng bên ngoài vành đai khu vực luyện tập, nơi họ thường rèn luyện mỗi ngày. Rionna chưa bao giờ muốn hoãn lại nhưng thực sự ngày hôm nay nàng chỉ muốn cuộn người trên giường và nằm đó cả buổi chiều.

Tuy vậy, nàng không muốn nói điều này với Caelen. Phải vất vả tranh đấu lắm, Rionna mới thuyết phục được chồng đồng ý cho nàng tiếp tục luyện gươm. Rionna sẽ không cho chàng lý do cấm mình dùng nó lần nữa.

“Gươm của nàng đâu?” Caelen nôn nóng hỏi.

Tâm trạng của chàng không tốt. Hôm nay chàng đã liên tục ở trong tình trạng này. Rionna muốn cất tiếng rên rỉ nhưng đành cắn môi ngăn lại.

“Gannon đang đi lấy nó.”

Caelen sốt ruột liếc nhìn xung quanh rồi quay lại nhìn vợ mình.

“Chúng ta sẽ thực hành đấu tay đôi cho tới khi anh ta tới. Nếu bị mất gươm trong trận đấu, nàng phải dựa vào trí thông minh cùng những kỹ năng đấu tay đôi để giữ mạng sống của mình.”

Rionna cảnh giác nhìn tia sáng lóe lên trong mắt chồng. Hôm nay chàng đang hăm hở chiến đấu nhưng nàng không muốn trao cho chàng điều đó. Chắc chắn Caelen sẽ đề bẹp nàng như một con bọ.

Nàng gần như rũ xuống nhẹ nhõm khi Gannon bước ra giao gươm cho mình.

Còn Caelen trông có vẻ hơi thất vọng.

“Hôm nay đừng làm tôi thất vọng đấy,” Gannon thì thầm trước lúc rời đi. “Tôi sẽ cố hết sức,” Rionna nói với vẻ mỉa mai nặng nề.

Ngay khi tay nắm quanh chuôi gươm, nàng hét lớn rồi tấn công. Niềm ngạc nhiên ánh lên trong mắt Caelen vài giây trước lúc sự hài lòng khắc sâu trong đó.

Chàng đỡ lấy đòn tấn công của vợ khiến cả người nàng chấn động mạnh khi chặn đường kiếm mạnh mẽ của chồng. Rằng Rionna dường như muốn rụng khỏi hàm.

Họ chiến đấu dữ dội trong vòng phút, nhưng rồi nàng nhanh chóng yếu đi. Mỗi chuyển động chậm chạp như đang đâm xuyên qua lớp bùn, còn hai cánh tay nàng ngày càng trở nên nặng trĩu.

Rionna buộc phải lùi lại khi chàng tiến lên, xoay tròn gươm quanh đầu và hạ xuống một nhát chém. Nàng vung gươm chặn lại rồi lùi tiếp một bước lúc thanh gươm của mình loạng choạng nghiêng đi.

Mũi gươm cắm xuống đất. Tầm nhìn bỗng mờ đi, nàng phải dùng cả hai tay nắm chặt lấy chuôi gươm giữ nó khỏi rơi xuống. Caelen trông ngạc nhiên sau đó trở nên lo lắng rồi nàng không còn nhìn thấy gì nữa khi bóng tối kéo đến.

Tay vẫn nắm lấy chuôi gươm, Rionna khụy chân, ngã xuống nền tuyết lạnh, mất đi nhận thức.

Caelen lẫn Gannon cùng lúc với tay giữ lấy nàng, rồi Caelen luồn tay bên dưới nhấc Rionna lên trước khi sự ẩm ướt thấm vào quần áo nàng.

Tim đập thình thịch trong lồng ngực, chàng đã làm Rionna bị thương sao? Có phải gươm của chàng đâm trúng nàng không? Nếu thế chàng phải nhận ra điều đó chứ.

Caelen đã mất tập trung trong khi bản thân ít nhất có thể giữ điều đó. Chàng đang giao đấu với vợ mình, chứ không phải một chiến binh có kích thước và sức mạnh ngang bằng. Lúc ấy, chàng mãi suy nghĩ đến việc mình đã khất khe với binh sĩ và làm thế nào để khắc phục nó, thay vì quan tâm đảm bảo an toàn cho Rionna.

Ôm chặt vợ vào ngực, Caelen chạy đến lối vào tòa tháp, phớt lờ những tiếng la hét xung quanh và bước thẳng lên lầu. Gannon bám theo sát gót chàng.

Lao vào phòng ngủ, chàng cẩn thận đặt Rionna lên giường, sau đó kiểm tra từ đầu đến chân vợ, tìm kiếm dấu hiệu thương tích. Nhưng những gì thấy được chỉ khiến Caelen thêm bối rối.

Không hề có bất cứ dấu hiệu thương tổn nào trên người Rionna. Chẳng có máu hay vết bầm tím. Không có bất cứ lý do gì khiến nàng bất tỉnh.

“Nàng dường như chỉ ngất đi. Chẳng lẽ, nàng bị bệnh sao?”

“Đưa bà Sarah đến đây,” Caelen ra lệnh cho Gannon. “Bảo bà ấy nhanh lên đây.”

Khi Gannon đã rời đi, Caelen chạm vào gò má nhọt nhọt của Rionna và thầm nguyện rửa. Chàng đáng lẽ không nên cho phép nàng làm việc ngu ngốc này.

“Rionna. Rionna, em yêu, tỉnh dậy nào.”

Nàng không hề động dậy và điều đó làm chàng thêm lo lắng. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu nàng bị ốm nặng. Rionna vốn là một phụ nữ bướng bỉnh nên chẳng có gì lạ khi nàng không hề than phiền lời nào về việc mình mệt mỏi.

Caelen nhẹ nhõm ngược lên lúc nghe thấy tiếng động nơi hành lang. Bà Sarah vội vàng bước vào phòng, theo sau là Neda, lang y của gia tộc.

“Chuyện gì đã xảy ra thế, thưa lãnh chúa?” Neda lo lắng hỏi.

Caelen đứng dậy để hai người phụ nữ kia có thể đến gần xem xét tình trạng của Rionna. “Ta không biết,” chàng thừa nhận. “Bọn ta đang giao đấu thì cô ấy ngất đi. Ta không tìm thấy bất cứ dấu hiệu thương tích nào cả.”

Nghe xong, bà Sarah xoa tay về hướng Caelen. “Người hãy chờ ngoài hành lang, thưa Lãnh chúa. Chúng tôi sẽ xem qua tình trạng của con bé. Tôi nghĩ đây là vấn đề nghiêm trọng đấy. Gần đây con bé hay thấy mệt mỏi.”

Caelen cau mày rồi do dự để Gannon kéo ra khỏi phòng. Chàng đã không để ý thấy Rionna bị mệt mỏi. Tội lỗi tràn ngập trong tâm trí chàng. Mỗi sáng chàng thường đánh thức vợ dậy sớm vì những đòi hỏi vô độ của mình và làm nàng thức khuya mỗi đêm. Chàng đã không hề xem xét đến khả năng có thể gây ra nguy hại cho Rionna. Nàng đã trở thành một nhu cầu thiết yếu mà chàng không thể giải thích được.

Caelen thức dậy bên cạnh vợ mình và luôn ham muốn nàng mãnh liệt. Đó không chỉ là do khao khát thúc đẩy mà trở thành một nhu cầu sâu trong xương tủy muốn sở hữu, để lại dấu ấn trên người nàng của chàng.

Vào cuối ngày, chàng lại háo hức và nôn nóng được trở về phòng ngủ của họ để cả hai lần lượt trở thành kẻ xâm chiếm. Caelen luôn yêu thích khoảnh khắc Rionna leo lên người mình rồi kiên quyết có được chàng.

Đúng, chàng là kẻ thích chiếm hữu nhưng nàng cũng thế. Và Caelen vô cùng thích thú với điều đó.

“Điều gì giữ họ ở trong đó lâu thế không biết?” Caelen bực bội cần nhả, đi qua lại trước cửa phòng.

“Chỉ mới một lát thôi mà,” Gannon nói. “Tôi chắc phu nhân sẽ ổn cả. Có thể người chỉ khó chịu trong người. Hay ăn phải cái gì đó.”

“Bà Sarah nói gần đây cô ấy hay bị mệt. Tại sao ta không chú ý đến điều đó chứ?”

“Ngài đã quá bận rộn huấn luyện cho các binh sĩ nên không còn tâm trí để chú ý những chuyện khác. Phu nhân là một cô gái mạnh mẽ. Chắc chắn cô ấy sẽ sớm tỉnh dậy và hạ gục ngài lần nữa.”

Caelen quắc mắt rồi lắc đầu, nhưng trước khi có thể nói mình không có ý định cho phép nàng tập luyện đấu gươm nữa, thì cửa phòng bật mở và Sarah lộ đầu ra.

“Tôi có lời muốn nói với ngài, thưa Lãnh chúa. Chúng ta hãy ở ngoài này bởi vì giờ Rionna đã tỉnh lại.”

“Cô ấy ổn cả chứ?” Caelen hỏi. “Ta muốn tự mình vào xem.”

Sarah đưa tay lên ngăn lại. “Ngài đừng nóng vội thế. Con bé ổn, chỉ cần nghỉ ngơi thôi. Tôi đoán ngài không biết việc con bé đang có mang.”

Caelen khó hiểu nhìn bà. “Mang cái gì cơ?”

Bà ta đảo mắt. “Một đứa bé. Cổ bé có thai rồi.”

Caelen sững người, đứng yên tại chỗ để xử lý những gì bà Sarah vừa mới nói nhưng vẫn không thể nào hiểu được. Con thịnh nộ làm những bắp cơ căng cứng và chàng lắc đầu giận dữ trước sự liều lĩnh của vợ mình. Bà Sarah rõ ràng đã nghĩ đó là phản ứng kỳ lạ của Caelen trước tin đáng mừng đó nhưng thực ra ngay lúc này chàng chỉ quan tâm đến việc mình sẽ khiển trách vợ ngay khi nàng khỏe lại.

Xoay người qua Gannon, chàng chỉ về phía cửa. “Cô ấy sẽ không được rời khỏi căn phòng này, cũng như không được bước xuống giường. Người hãy canh chừng ở đây.”

Caelen quay đi rồi hiên ngang bước xuống tiền sảnh. Chàng bỗng nhiên có nhu cầu lấy máu ai đó. Máu của kẻ nào không quan trọng. Chàng đã hết kiên nhẫn với những chiến binh McDonald cũng như thái độ miễn cưỡng, khó chịu của họ trong tập luyện rồi.

Thật đáng xấu hổ khi nữ chủ nhân của họ còn chiến đấu giỏi hơn.

24. Chương 24

“Bình thường ta sẽ không khuyến khích cháu làm trái ý chồng mình, nhưng khi đàn ông nghĩ họ đã làm điều gì có hại cho cháu thì sự thật họ sẽ chẳng vui thú gì với viễn cảnh đó đâu. Nếu cháu không lộ diện, lãnh chúa có khả năng sẽ phải đương đầu với một nhóm chiến binh quá khích đấy.”

Rionna ngược nhìn bà Sarah, sau đó hướng thẳng về nơi Gannon đang đứng khoanh tay trước ngực lắng nghe cuộc trò chuyện.

Bà Sarah liền ném ánh mắt bực tức về phía Gannon.

“Bà bảo chàng đã không vui khi đón nhận tin về đứa bé à,” Rionna nói, đưa Sarah quay trở lại với vấn đề chính.

“Ngay lúc này ta không nói điều đó,” Sarah tiếp tục. “Nhưng chàng đã không vui,” Rionna khẳng định.

“Ta không biết phản ứng của ngài ấy rốt cuộc là gì. Ngài ấy ra lệnh cho lính của mình đảm bảo cháu không xuống giường cũng như ra khỏi phòng rồi lao xuống dưới lầu.”

“Vậy bà thấy phản ứng khi nghe tin mình sắp làm cha như thế không có gì khác thường sao ạ?” Rionna mỉa mai hỏi.

“Hãy cho ngài ấy thời gian. Rõ ràng ngài ấy chưa hề chuẩn bị đón nhận tin tức đó.”

“Cháu cũng đã chuẩn bị gì đâu,” Rionna lầm bầm.

Sarah lắc đầu khẽ lắm bầm gì đó rồi đứng lên, vung tay đầy kích động. “Hai cháu đều chậm hiểu như nhau. Lý do khiến cả hai đều kinh ngạc khi biết mình sắp có con còn là một bí ẩn đối với ta đấy. Cứ như các cháu chẳng hề cố gắng để chuyện đó xảy ra vậy.”

“Cháu chưa sẵn sàng,” Rionna chống chế nói.

“Thế cháu nghĩ đứa bé sẽ chờ cho đến lúc cha mẹ của nó đã sẵn sàng sao?” Sarah dữ dội nói rồi tiếp tục lắc đầu. “Cháu hãy còn nhiều tháng để chuẩn bị và sẽ nhanh chóng quen với ý nghĩ mình sắp làm mẹ thôi. Hãy thấy vui vì cháu không bị ốm nghén đấy. Đường như triệu chứng của cháu chỉ có mỗi mệt mỏi cùng buồn ngủ.”

Rionna nhăn mũi. “Có khả năng khi đã biết mình đang mang thai, cháu sẽ nhanh chóng ốm nghén ngay sáng mai.”

Sarah cười lớn. “Cháu có thể bị thế, cô gái à. Tâm trí hay tạo ra những cú lừa thú vị mà.”

Rionna đặt tay trên vùng bụng vẫn còn phẳng lì, mơ hồ cảm thấy cơn rùng mình xuyên qua người. Nàng ngược nhìn Sarah. “Chuyện gì sẽ xảy ra nếu như cháu không phải một người mẹ tốt?”

Ánh mắt bà Sarah dịu đi khi ngồi xuống bên cạnh Rionna. Sau đó bà trừng mắt nhìn Gannon, ra hiệu cho anh ta ra ngoài. Gannon cau mày nhưng vẫn rời đi, mặc dù rõ ràng vẫn sẽ kiên quyết đứng phía ngoài canh gác.

Tiếp theo bà Sarah xoay người lại, nắm lấy tay Rionna. “Cháu sẽ là một người mẹ tuyệt vời, cô gái à. Cháu là người vô cùng trung thành, hay bảo vệ người dân của mình cũng như những ai cần được chở che. Làm thế nào cháu có thể thiếu quan tâm đến con của mình được chứ? Cháu lo lắng quá nhiều rồi. Sau khi đã có thời gian quen với việc sắp làm mẹ, cháu sẽ thấy tất cả mọi việc đều sẽ ổn cả thôi.”

Rionna thở dài. “Cháu hy vọng bà nói đúng. Cho đến bây giờ chồng cháu dường như không hề xúc động với việc mình sắp làm cha nhưng lại háo hức gieo hạt giống. Chàng đã tự mãn bảo rằng cháu sẽ hạ sinh người thừa kế trong năm đầu của cuộc hôn nhân nên cháu nghĩ chàng biết mình sắp đón nhận điều gì chứ.”

“Lãnh chúa có quá nhiều việc phải lo nghĩ rồi. Lúc này, trách nhiệm của ngài ấy rất nặng nề. Ngài ấy sẽ thay đổi thôi. Chuyện này có khả năng làm ngài ấy hơi bất ngờ, choáng váng. Nhưng cháu cứ chờ mà xem, ngài ấy rồi sẽ đi khoe khoang khắp nơi và những câu chuyện về năng lực phái mạnh của ngài ấy sẽ lan truyền rộng rãi trước cả khi cháu biết đấy.”

“Chàng dường như quá... tức giận,” Rionna khẽ nói.

Sarah nhún vai. “Ngài ấy sẽ sớm vượt cơn sốc đó thôi. Còn về chuyện binh sĩ...”

“Ừm, cháu sẽ đi cam đoan với họ là cháu ổn và Caelen không hề làm cháu bị thương. Gần đây chàng đã có đủ rắc rối với họ rồi.” Rionna thở dài không vui. “Bà Sarah, cháu không biết chuyện gì sẽ đến với gia tộc của mình. Chỉ có vài người thể hiện sự trung thành và giúp sức cho Caelen thôi. Cháu không biết họ chờ đợi điều gì hay tại sao họ cứ do dự như thế. Chắc chắn họ cũng chẳng thể nào thấy hài lòng dưới sự cai trị của cha cháu kia mà.”

Sarah vỗ nhẹ bàn tay của Rionna. “Vài người đàn ông không thích sự thay đổi. Họ không thích bất cứ điều gì trái với ý nghĩ của mình. Họ bị buộc phải có lãnh chúa mới - một người ngoại tộc - điều này khiến nhiều binh sĩ khó chấp nhận. Họ cảm thấy lòng tự tôn của mình bị xúc phạm bởi vì lãnh chúa đang chỉ ra những thiếu sót của họ.”

“Hãy giúp cháu thay đổi. Tâm trạng của chồng cháu sẽ dịu đi khi nhìn thấy cháu ăn mặc nữ tính. Có thể chàng sẽ không gầm rống quá lớn tiếng vì cháu đã cãi lại lệnh nằm yên ở trên giường.”

“Ta chẳng trông mong điều đó đâu,” bà Sarah nhăn mặt nói. “Chỉ cần cháu trấn an được binh sĩ để họ không nghĩ rằng lãnh chúa đã cố tình giết cháu và thậm chí bây giờ đang sai người chôn cất cháu là tốt lắm rồi.”

Rionna đảo mắt khi nghe thấy sự thích thú trong giọng điệu của Sarah rồi vùng chân rời khỏi giường. Lát sau, nàng đã mặc vào chiếc váy dài màu hổ phách với đường chỉ óng ánh sắc vàng.

Đây là lần đầu tiên nàng mặc chiếc váy dài mà bà Sarah đã may cho. Rionna đã muốn để dành nó cho một dịp đặc biệt. Và dường như đây là lựa chọn hay để xoa dịu cơn giận dữ của chồng nàng.

“Cháu thật đẹp, cô gái. Việc mang thai sẽ mang lại cho cháu vẻ thù mị đấy.”

Rionna dừng chân ngay cửa rồi xoay người thở dài. “Gannon đang canh chừng ở ngoài.”

Cau mày như chợt nhớ ra vị chỉ huy quân đội của Caelen, tiếp đó bà Sarah nhún vai. “Anh ta không dám động vào cháu đâu nhưng chắc sẽ lớn tiếng ồn ào cản đường cháu. Tuy vậy, cả hai chúng ta có thể làm anh ta thoái lui đấy.”

Chẳng có được lòng tin mạnh mẽ như bà Sarah, Rionna không nghĩ rằng Gannon sẽ không động tay chân để khuất phục nàng.

“Có lẽ sẽ tốt hơn nếu bà gọi Gannon vào trong này. Cháu sẽ đứng sau cửa, khi anh ta bước vào cháu sẽ nhanh chóng lên ra ngoài.”

Bà Sarah cười khúc khích. Cháu ranh mãnh thật, cô gái à. Kế hoạch sẽ thành công nếu ta khóc lóc thảm thương. Vào vị trí của cháu đi nhưng nhớ phải nhanh chân lên đấy. Anh ta sẽ không thích trò lừa gạt của chúng ta đâu.”

Rionna túm chặt lấy váy rồi vội vã đứng phía sau cửa, trong lúc bà Sarah băng ngang phòng rồi la hét gọi tên Gannon.

Cánh cửa mở toang ngay lập tức, Gannon chạy vào bên trong. Không nán lại giây lát nào để xem phản ứng của anh ra, Rionna liền nắm lấy cánh cửa, vòng qua nó rồi chạy xuống lầu. Tiếng gầm rống tức giận của Gannon theo nàng suốt chạy chặng đường đi xuống bên dưới.

Bị thôi thúc bởi tiếng bước chân nặng trĩu của anh ta trên những bậc thang, Rionna hốt hải chạy đến cánh cửa dẫn ra sân trong. Nàng suýt trượt ngã trên tuyết nhưng tự đứng vững lại rồi chạy nhanh về phía chồng, hiện đang xoay lưng về phía mình.

Các binh sĩ đã nhìn thấy nàng trước. Họ hạ gươm xuống giữa lúc Caelen đang truyền dạy và nhìn chăm chăm một cách hiếu kỳ khi cô trượt chân dừng lại ngay bên dưới khuỷu tay phải của lãnh chúa.

Họ liếc nhìn hai người, vẻ mặt đều lộ vẻ thận trọng, và khi Caelen xoay người lại để nàng có thể nhìn thấy gương mặt mình, nàng lập tức nàng liền biết được nguyên nhân.

Vẻ mặt giận dữ, lạnh lùng của chàng khiến Rionna lùi lại hoảng sợ. Gannon đã chạy đến phía sau và đột nhiên nàng bị giam giữ bởi hai chiến binh dùng dùi đâm vào ngực.

“Người không được cho phép cô ấy rời khỏi phòng kia mà,” Caeren quát Gannon.

“Đó không phải là lỗi của Gannon,” Rionna khẽ nói. “Bà Sarah và em đã lừa anh ta.”

“Nàng là một tay lão luyện trong mấy trò lừa gạt phải không, phu nhân?”

Giọng điệu của Caelen khiến nàng nao núng và vô cùng kinh ngạc trước lời buộc tội ấy. Nàng không thể nào đoán chắc chính xác chàng buộc tội mình vì điều gì, nhưng dù sao nó cũng chẳng hay ho chút nào.”

Rionna héch càm. “Em chỉ muốn cam đoan với các binh sĩ là mình vẫn ổn thôi.”

Chàng quét tay chỉ vào những chiến binh đang tụ tập. “Như họ có thể nhìn thấy, nàng hiện đang khỏe mạnh vui vẻ và ta không cảm ơn sự ngu ngốc của nàng đâu. Nếu đó là tất cả thì bọn ta còn phải luyện tập để nghỉ ngơi.”

Ngực nàng thất lại khi nghe thấy giọng nói cay độc, cộc cằn của chồng. “Sự ngu ngốc của em sao? Chàng muốn nói đến điều gì thế?”

Caelen tiến lên trước một bước rồi nhìn chăm chăm vợ mình, gương mặt quá mức lạnh lùng kia khiến nàng run rẩy. “Ta sẽ nói chuyện với nàng sau khi không còn bị cơn tức giận vây bủa nữa. Cho đến lúc đó, nàng hãy ngoan ngoãn quay về phòng và không được rời khỏi đó nữa bước. Hiểu rồi chứ?”

Rionna há hốc miệng hoài nghi nhìn chàng. Cô đã làm cái quái gì khiến chàng tức giận như thế chứ?

Nàng cực kỳ mong muốn thúc ngay vào hông Caelen để chàng phải nằm quần quai đau đớn trên mặt đất. Mím chặt môi, nàng gửi đến chàng ánh mắt sắc lẹm có thể làm khô héo cả một đóa hoa đang nở rộ.

Rionna xoay người và khi thấy Gannon tính nắm lấy cánh tay mình, nàng giật tay lại, lạnh lùng nhìn anh ta. Với thân thể không còn sinh khí của mình, Rionna chẳng còn lựa chọn nào khác là phục tùng mệnh lệnh của chồng. Nàng sẽ phải ở yên trong phòng chờ chàng đến phê bình, chỉ trích.

Lao vào bên trong, nàng chạy đi tìm bà Sarah. Caelen đáng lẽ ra nên ngập tràn niềm vui bởi sắp được làm cha. Chẳng phải, chàng đã mong ước hạt giống của mình đơm hoa kết trái nhanh chóng để chính thức nắm quyền lãnh đạo gia tộc mới hay sao.

Bây giờ gia tộc McCabe và McDonald sẽ hòa chung một dòng máu. Caelen đã có mọi thứ chàng muốn. Tại sao chàng lại tức giận như thế nàng đã phản bội chàng một cách nghiêm trọng như vậy?

“Cháu không thể tránh mặt lãnh chúa suốt đời được,” Sarah cảnh báo.

Rionna trừng mắt nhìn bà. “Điều ấy cũng đồng nghĩa với việc cháu sẽ không phục tùng mệnh lệnh quyền lực của chàng. Quý tha ma bắt! Cháu còn nghĩ đến việc mặc váy vì chàng cơ đấy. Rionna chán ghét nhìn xuống chiếc váy màu hổ phách xinh đẹp giờ đã có nhiều nếp nhăn.”

Trong lúc ấy, bà Sarah vẫn mỉm cười khúc khích rồi tiếp tục đan lát. Hai người ngồi trong nhà của bà, ngọn lửa rực rỡ cháy bùng trong lò sưởi. Dù bữa tối đã qua cách đây một tiếng nhưng trước lời khẳng khái của bà Sarah, nàng đành phải thỉnh lặng ngồi dùng bữa cùng bà.

“Giờ cháu không thể bỏ bữa nữa, cô gái,” bà cảnh báo Rionna. “Điều đó có khả năng làm cháu ngất xỉu đấy. Cháu đã bỏ bữa sáng lại còn tập luyện quá sức nữa.”

Chịu thua nỗ lực của bà Sarah, Rionna cố ăn hết tô thịt hầm nhưng không thể nhận ra nó có mùi vị gì. Thứ duy nhất kiên quyết xâm chiếm tâm trí của nàng chính là biểu hiện tức giận của Caelen. Và sự lạnh lùng đối với nàng. Rionna không thể giải thích được lý do. Khoảnh khắc họ giao đấu với nhau, ừm đúng chàng đã ở trong tâm trạng không vui vì binh sĩ, nhưng chắc chắn nó cũng không thể nào khiến chàng phản ứng dữ dội như thế với việc vợ mình mang thai được. Chàng thực sự tức giận vì nàng có thai sao? Điều đó thật vô lý bởi người thừa kế nàng đang cưu mang chính là sợi dây kết nối quan trọng trong mối liên minh giữa gia tộc McCabe và McDonald. Chẳng những vậy, đứa bé còn có thể khắc phục tình trạng thù địch của binh lính hiện đang làm Caelen phiền lòng.

“Cháu phải thừa nhận là mình sẽ không bao giờ hiểu được tâm trí phức tạp của cánh đàn ông,” Rionna thở dài nói.

Bà Sarah trầm chán nản. “Thật tốt khi cháu đã nhận ra điều này, cô gái à. Đó chỉ là nỗ lực vô ích thôi. Tâm trí của đàn ông thay đổi hàng ngày và một người phụ nữ không thể biết chắc được nó sẽ rẽ qua hướng nào trong khoảnh khắc tiếp theo. Đó là lý do tại sao ta thấy tốt nhất nên để cho họ nghĩ mình nắm quyền làm chủ và đi thỉnh lạng phía sau làm mọi việc theo cách họ thích.”

Rionna cười thành tiếng. “Bà thật là người phụ nữ từng trải, bà Sarah à.” “Với việc trải qua hai đời chồng, ta đã có được nhiều suy xét đúng đắn về

đàn ông hơn những người phụ nữ khác.” Bà nhún vai. “Cũng không khó khăn

gì, một khi cháu biết được họ thường xuyên quát tháo và cộc cằn. Nếu cháu có thể nhìn xa hơn và phớt lờ sự chua cay trong lời nói của họ thì không khó để sống cùng nhau đâu. Chỉ cần vượt ve niềm tự tôn của họ đôi chút rồi thỉnh thoảng kèm theo một nụ hôn ngọt ngào họ sẽ hài lòng thôi.”

“Ừm, cháu cũng từng nghĩ thế,” Rionna nói khi nhìn chăm vào ngọn lửa. “Nhưng Caelen khiến cháu trở nên ngớ ngẩn. Phút trước chàng có thể là người đàn ông dịu dàng, lịch lãm nhưng phút tiếp theo lại trở nên lạnh lùng như băng tuyết.”

Bà Sarah mỉm cười. “Bởi vì ngài ấy chưa xác định được mình cảm thấy như thế nào về cháu, cô gái à. Cháu đã khiến ngài ấy bối rối đến mức không biết phải cư xử ra sao. Cuối cùng, ngài ấy cũng sẽ hình dung ra thôi.”

“Vậy là cháu phải chờ chàng nghĩ thông suốt trước khi bọn cháu có thể chung sống hòa bình,” Rionna lầm bầm.

“Thật khó để xoa dịu một kẻ bùng bùng lửa giận khi cháu ở đây còn anh ta ở ngoài kia, bà Sarah chỉ ra.

“Trời đang lạnh lắm nên cháu sẽ không liều lĩnh bước ra ngoài đó đâu,” Rionna lầm bầm.

“Vấn đề là cả hai cháu đều cứng đầu như nhau và không ai chịu nhún nhường cả. Đó không phải cách để tạo ra một cuộc hôn nhân thành công đâu.”

“Nếu dễ dàng nhân nhượng, cháu sẽ mãi mãi chỉ là người nhún nhường còn chàng sẽ không bao giờ cúi đầu chịu thua.”

“Ừ chính xác là thế.”

“Vậy cháu có thể làm gì đây?” Rionna bực tức hỏi.

Bà Sarah cười khúc khích. “Nếu ta biết được điều đó thì sẽ chẳng còn bất mãn gì cả, không phải sao? Ta nghĩ cháu sẽ phải tự mình lần mò tìm cách giải quyết thôi.”

“Có thể à,” Rionna miễn cưỡng nói. “Nhưng cháu sẽ không khám phá được điều gì tối nay đâu. Cháu mệt mỏi lắm rồi.”

“Và gắt gỏng nữa.”

“Với lý do chính đáng à.”

“Hãy đi ngủ đi, cô gái. Chồng cháu sẽ sớm đến tìm rồi cháu sẽ chẳng ngủ được nữa đâu.”

“Cháu sẽ không trốn tránh chàng,” Rionna thề thốt.

Bà Sarah nhướn một bên lông mày. “Thế sao? Vậy chính xác cháu gọi việc mình đang làm là gì?”

“Cháu sẽ bất chấp mệnh lệnh của chàng.”

“Và tiện thể lần trốn trong khi cháu làm điều đó,” bà Sarah thích thú nói. “Không, cháu sẽ không lần trốn mà sẽ tìm ra lý do tại sao Caelen tức giận.” Rionna đứng lên tay siết chặt lại.

“Cháu nên cẩn thận trên đường về, cô gái. Đêm nay có băng tuyết đầy. Chúa trời dường như không thể quyết định xem ngày ấy muốn ban mưa hay tuyết xuống mảnh đất này nữa.”

“Cháu sẽ cẩn thận, bà Sarah. Cảm ơn đã trò chuyện cùng cháu và cả lời khuyên của bà nữa. Thật tốt khi thỉnh thoảng ta có ai đó lắng nghe mình.”

Bà Sarah mỉm cười. “Ừm, đúng thế. Giờ hãy đi làm hòa với lãnh chúa. Đáng ra lúc này cả hai cháu nên cùng ăn mừng mới phải chứ.”

Rionna nói lời tạm biệt rồi vội vã lội qua tuyết trở về tòa tháp. Ngay lúc đặt chân trên những bậc thang, nàng run rẩy vì lạnh giá khi cả tuyết và mưa cùng rơi xuống cổ mình.

Bước vào trong, Rionna giậm mạnh giày, giữ sạch băng tuyết rồi đi vào đại sảnh để sưởi ấm người trước khi đi tìm chồng mình.

Nhưng nàng không phải tìm đâu xa.

Caelen đang ngồi tại bàn với Gannon cùng nhiều chiến binh McDonald. Khi nhìn thấy nàng, chàng đứng phắt dậy, mắt nheo lại và môi mím thành một đường thẳng. Khoanh tay trước ngực, lãnh chúa nhìn vợ mình chằm chằm. Người đàn ông này thậm chí không hề nhận ra nàng đã không tuân theo mệnh lệnh nghỉ ngơi trong phòng ngủ. Caelen đã lên kế hoạch bỏ dối nàng đến chết sao?

Lờ đi ánh nhìn chẳng mấy hài lòng của chồng, Rionna đi đến bên lò sưởi, xoay lưng lại với lãnh chúa của mình rồi hơ tay sưởi ấm.

Càng nghĩ đến vấn đề này, Rionna lại càng tức giận. Nàng chẳng làm gì sai đến nỗi phải nhận lấy sự tức giận này cả. Nếu Caelen không vui về đứa bé thì đó là lỗi của chàng chứ? Chắc chắn, chàng chẳng hề làm gì để tránh việc nàng mang thai kia mà.

Khi đã đủ ấm, Rionna xoay người nhưng không nhìn về hướng chồng mình rồi bình thản bước về phía cầu thang.

“Nàng đang thử thách sức kiên nhẫn quá mức của ta đấy, phu nhân.” Caelen gọi với theo.

Dừng lại giữa chừng, Rionna từ từ xoay người lại, ghim lấy chàng bằng ánh nhìn trừng trừng không hề che giấu lửa giận dữ đang bùng nổ bốc cháy.

Những người lính chằm chằm nhìn vào lãnh chúa và Rionna, không giấu được vẻ tò mò. Đáng ra, Rionna không nên tranh cãi với Caelen công khai như thế nhưng hiện giờ nàng thật sự tức giận đến mức chẳng còn bận tâm đến điều ấy.

“Chàng cũng đang thử thách sự kiên nhẫn của em đấy, lãnh chúa. Khi nào tìm ra em đã làm điều gì khiến chàng không hài lòng đến vậy thì làm ơn nói cho em biết nhé. Còn bây giờ em đi ngủ đây. Đã quá đủ cho ngày hôm nay rồi.”

25. Chương 25

Khi về được đến phòng, toàn thân Rionna đã không ngừng run rẩy. Nàng phải lấy hết dũng khí mới có thể bình tĩnh bước ra khỏi sảnh chính trước vẻ mặt tím bầm vì giận dữ của Caelen. Dù biết mình đã sai khi không thể hiện sự tôn trọng chồng trước mặt quân lính, nhưng chính chàng cũng trút cơn bực bội lên đầu nàng trước mặt người khác kia mà.

Không muốn ở lại trong căn phòng này, cũng như phải đối mặt với những gì sắp diễn ra, Rionna lo lắng, bồn chồn suốt thời gian chờ đợi chàng xuất hiện. Nhưng nàng cũng không muốn thể hiện mình đang trốn tránh bằng cách ngoan ngoãn lui về phòng ngủ.

Thật ra, tất cả những gì Rionna muốn lúc này là được ở một mình để có thể ngủ trong yên bình. Nàng quá mệt mỏi và căng thẳng đến nỗi chỉ muốn ngã xuống giường rồi nằm đó cả ngày. Còn đầu nàng đã bắt đầu nhói nhói đau.

Rionna đi đi lại lại trước lò sưởi cho đến khi nhận ra chồng mình có ý định để nàng phải chờ đợi. Thở dài bực bội, nàng cởi áo choàng rồi cẩn thận đặt nó ra xa để không bị nhàu nhĩ. Đó là chiếc áo choàng tuyệt đẹp và có lẽ ngày nào đó, nàng sẽ có cơ hội mặc lại vào thời điểm thích hợp.

Cảm thấy lạnh lẽo trong bộ váy ngủ, nàng khoác thêm áo choàng rồi cuộn người trên chiếc ghế bên lò sưởi. Sẽ thật tuyệt nếu lúc này được tắm táp, nhưng bây giờ đã khá muộn và nàng cũng không hề muốn bị bắt gặp đang nằm trong bồn tắm khi chồng mình quyết định lộ diện.

Được hơi ấm bao phủ xung quanh, mí mắt nàng dần trĩu nặng. Đến khi nghe được tiếng bước chân của Caelen ngoài cửa, nàng đã mơ màng đến mức không buồn tức giận vì chàng về quá muộn nữa.

Cánh cửa lặng lẽ mở ra rồi đóng lại. Nàng không quay lại chào chàng mà vẫn nằm yên tại chỗ.

Một lúc lâu, sự yên lặng trùm lên cả căn phòng. Cuối cùng, tiếng bước chân Caelen lại vang lên, lần này gần hơn, trước khi chàng đến đứng ngay sau lưng nàng.

“Cả ngày hôm nay ta đã phải vật lộn với cơn thịnh nộ của mình, thế mà bây giờ ta vẫn cảm thấy tức giận y như trước.”

Nghe vậy, Rionna liền xoay người trên ghế, kéo chặt áo choàng quanh cơ thể.

“Vậy em đã mắc phải tội gì vậy, thưa lãnh chúa? Chàng chán nản trước ý nghĩ phải trở thành cha đến thế sao? Phải chăng em đã hiểu lầm lời ba hoa của chàng rằng em sẽ sinh con ngay trong năm đầu kết hôn?”

Lông mày nhúu chặt lại, Caelen nhìn nàng chằm chằm đầy kinh ngạc. “Nàng cho rằng ta thất vọng vì nàng mang thai sao?”

Rionna đứng phắt dậy, chiếc áo choàng lòa xòa cuộn quanh chân. “Hành động của chàng khiến em không thể nào nghĩ theo hướng khác! Từ giây phút phát hiện ra em có thai, chàng luôn lạnh lùng và tức giận. Em có làm gì khiến chàng giận dữ đâu, thế mà mỗi lần nhìn em, ánh mắt chàng đều bùng bùng lửa giận như muốn xé em ra thành trăm mảnh vậy.”

“Không làm gì ư? Lạy Chúa, nàng đúng là đang thử thách sức chịu đựng của ta đấy. Nàng không hề nói cho ta biết là mình có thai. Đến lúc nào nàng mới định nói ra đây? Khi ta chìa thanh gươm vào bụng nàng ư? Hay đến khi nàng sinh hạ đứa bé?”

Rionna kinh ngạc khi hiểu ra ý của chồng. “Chàng nghĩ em cố tình giấu giếm bí mật này và sẽ để con chúng ta rơi vào nguy hiểm ư?”

“Nàng đã tham gia vào những hoạt động mà không người phụ nữ có thai nào nên làm,” Caelen nói qua hàm răng nghiến chặt. “Nàng phải biết rằng ta sẽ không bao giờ cho phép điều đó.”

“Vậy chàng nghĩ về em hời hợt đến mức cho rằng em sẽ viện cớ lẩn tránh để tiếp tục lao vào luyện tập, không thêm để ý đến việc mình đang mang thai lãnh chúa tương lai của gia tộc McDonald à.”

“Vậy tại sao lúc đó nàng không cho ta biết?” chàng giận dữ hỏi.

Những giọt nước mắt thất vọng và chán chường khiến khóe mi Rionna bỏng rát. Từng lời nói của chàng làm nàng bị tổn thương. Caelen thực sự tin rằng nàng ích kỷ và điên rồ đến mức sẽ đặt con họ vào nguy hiểm sao?

“Em đâu có biết!” nàng quả quyết đáp lại. “Mãi đến khi em thức dậy, bà Sarah mới nói điều đó. Nếu không em đã thông báo với chàng rồi. Em vô cùng vui mừng trước tin tức này mà.”

Phải mất một lúc lâu, Caelen mới hết vẻ bàng hoàng, như thể chàng chưa bao giờ nghĩ đến khả năng đó. “Chúa ơi,” chàng thốt lên, lửa bàn tay chai sạn vào tóc rồi buông ra ngay lập tức. Bàn tay rần rần chắc rơi xuống bên hông, cuộn lại thành nắm đấm. “Ta đã nghĩ đến những điều không may có thể sẽ xảy ra khi thấy nàng ngã xuống, ta tưởng mình đã khiến nàng bị thương. Suýt nữa ta đã hại con chúng ta. Suýt nữa ta đã hại cả nàng.”

Ngay lập tức, Rionna bừng tỉnh. Mọi nỗi tức giận, đau đớn đều tan biến và tim nàng thổn thức. Tiến lại phía chồng, nàng chạm vào cánh tay chàng.

“Chàng sợ hãi ư?” nàng nhẹ nhàng nói.

Caelen quay ngoắt lại, ánh mắt như bùng cháy. “Sợ hãi ư? Ta đã thực sự hoảng loạn đấy! Ta đưa nàng lên phòng, nghĩ là mình sẽ tìm thấy vết thương khủng khiếp nào đó. Ta đã tìm vết máu hoặc bầm tím, bất cứ thứ gì chứng tỏ rằng ta đã tổn hại nàng.”

Vòng tay ôm lấy thắt lưng chồng, Rionna gục đầu vào vòm ngực ngực rộng lớn. Chàng thần thờ, cứng người trong vòng tay nàng một lúc lâu, sau đó chậm rãi ôm lấy bờ vai gầy guộc, mảnh khảnh rồi kéo nàng lại gần.

Áp má vào chòm đầu Rionna, Caelen ôm nàng chặt đến mức nàng gần như không thở nổi. Lãnh chúa run rẩy dựa vào vợ mình, và nàng kinh hãi nhận ra người chiến binh dũng mãnh của mình cũng biết sợ hãi. Nàng thấy thật xấu hổ khi từng nghĩ rằng chàng không muốn có con, mặc dù đó là suy luận hết sức hợp lý vào thời điểm đó.

Giờ đây Rionna muốn xác nhận lại và cần được nghe chính chồng mình nói chàng vui mừng thế nào trước việc nàng có thai.

“Vậy là chàng hạnh phúc về chuyện có em bé?”

Câu hỏi của nàng bị bóp nghẹt trong lồng ngực của Caelen, nhưng chàng vẫn đứng yên, sau đó chậm rãi kéo vợ ra để có thể nhìn thẳng vào mắt nàng.

“Hạnh phúc ư? Ta nghĩ từ đó quá trần tục. Có quá nhiều từ có thể mô tả đích xác phản ứng của ta. Kỳ diệu. Đúng vậy. Kỳ diệu. Mãi đến gần đây ta mới nghĩ về điều này, và ngay cả lúc đó ta cũng chỉ nói như một người đàn ông đang khoác lác. Khi bà Sarah thông báo với ta tin đó, ta mới thực sự nghĩ rằng mình sắp làm cha. Hình ảnh đó đánh vào tâm trí ta mạnh đến mức khiến ta choáng váng. Ta phải rời khỏi pháo đài và ra ngoài một mình để người khác không thấy được lúc ta hoàn toàn yếu đuối.”

Những ngón tay thô ráp, chai sạn chạm vào má Rionna, chậm rãi vuốt ve dọc theo quai hàm nàng.

“Sợ hãi. Ngay lập tức tâm trí ta bị choán hết bởi nỗi sợ hãi khủng khiếp chưa từng có. Ta lo lắng sẽ không thể bảo vệ nổi con của chúng ta khỏi những kẻ như Duncan Cameron. Ta sợ hãi nếu chúng ta có con gái, gần như suốt đời con bé sẽ phải sống khổ sở như Mairin trước kia. Lúc nào cũng phải trốn chạy, lúc nào cũng phải sống trong nỗi sợ hãi sẽ bị phát hiện. Rồi ta lại lo sợ nó sẽ rơi vào tay gã đàn ông xấu xa mà nhiệm vụ duy nhất của nó là sinh hạ một đứa bé.”

Khi Rionna đưa lòng bàn tay lên chạm vào má chàng, Caelen liền áp vào tay nàng rồi đặt một nụ hôn lên đó.

“Ta cũng vui sướng nữa, Rionna ạ. Sự thật là ta đã cảm thấy vỡ òa vì hạnh phúc không thể nào tả nổi. Ta tưởng tượng ra một bé gái với vẻ đẹp cùng sức mạnh của nàng, một bé trai với lòng can đảm và sự ngoan cường của nàng.”

Rionna cười phá lên. “Thế còn chàng thì sao, chồng yêu quý? Chàng nghĩ con của chúng ta sẽ thừa hưởng điều gì từ chàng?”

“Ta không quan tâm lắm, chỉ cần chúng khỏe mạnh và nàng hạ sinh chúng thuận lợi là được.”

Rionna lại ôm chầm lấy chồng mình. “Em xin lỗi vì đã khiến chàng lo lắng. Thực sự, em không biết mình có mang, em thề đấy. Nếu biết, em đã cẩn thận hơn khi giao đấu với chàng.”

Giữ chặt lấy đôi vai mảnh khảnh, Caelen đẩy nàng ra, khuôn mặt vô cùng nghiêm túc. “Nàng sẽ không bao giờ đặt tay lên một thanh gươm nào nữa. Thỏa thuận như thế, bỏ ngay cái ý nghĩ ngốc nghếch đó của nàng đi.”

“Nhưng, Caelen à, bây giờ chúng ta đều biết rồi, nên vẫn có thể luyện tập mà không làm hại đến đứa bé. Việc em có thể bảo vệ bản thân và con chúng ta cũng rất quan trọng mà.”

“Ta sẽ bảo vệ những gì là của mình,” chàng mạnh mẽ nói. “Ta sẽ không đánh cược bất cứ điều gì để đổi lấy lấy sức khỏe của nàng và con chúng ta đâu.”

“Nhưng...”

Chàng giơ một tay lên. “Chuyện này không cần tranh cãi nữa. Ta đã nói rồi đấy.”

Rionna thở dài nhưng không thể nào tức giận khi vẫn nhìn ra nỗi lo lắng bao phủ trong đôi mắt chồng.

“Giờ thì lại đây nào. Ta cần phải ôm nàng.”

Mỉm cười, nàng ngã vào vòng tay Caelen. Rồi chàng hôn vợ mình cuồng nhiệt, vuốt ve khuôn mặt thanh tú kia. Chàng giữ nàng đứng yên rơi chiếm đoạt miệng nàng.

Trượt tay xuống cơ thể Rionna, chàng dừng lại ở phần eo thon thả, sau đó áp lòng bàn tay lên cái bụng vẫn còn phẳng lì của nàng bên dưới lớp áo choàng. Đột nhiên Caelen nôn nóng kéo tấm áo choàng ra cho đến khi trên người nàng chỉ còn bộ váy ngủ. Tay chàng lại đặt lên bụng vợ mình và để yên đó trong lúc nhìn chăm chăm vào mắt nàng.

“Con trai hay con gái yêu quý,” giọng Caelen khản đặc. “Ta chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ có ngày mình có con.”

“Bây giờ chàng có thích điều đó không?” nàng mỉm cười hỏi.

“Có chứ,” Caelen nhẹ nhàng đáp. “Ta rất thích ý tưởng đó. Ta còn nợ nàng lời xin lỗi, Rionna.”

Đặt một ngón tay lên môi chồng, sau đó nàng tặng chàng nụ hôn ngọt ngào. “Hôm nay đã có quá nhiều việc xảy ra rồi. Có lẽ chúng ta nên đi ngủ để dưỡng sức cho ngày mai tươi mới.”

“Nàng quả là người rộng lượng, phu nhân ạ.”

“Đổi lại, em cũng muốn được chàng đáp ứng một chuyện,” nàng nói trong lúc trượt bàn tay xuống rồi thân mật ôm lấy chàng.

Mắt Caelen sáng lên, đột nhiên hiểu ra. “Thế ư? Điều gì vậy?”

Rionna tiếp tục vuốt ve chàng qua lớp quần bó. “Một người chồng tốt sẽ biết lưu tâm đến vợ anh ta trong tình trạng sức khỏe hiện tại. Cô ấy cần rất nhiều đến sự chăm sóc, quan tâm.”

“Bây giờ cô ấy cần ư?”

“À vâng, cô ấy cần,” Rionna thì thầm. “Cần rất nhiều sự dịu dàng và tình yêu thương của chồng cô ấy.”

“Ta nghĩ ta có thể đáp ứng.”

Chàng cúi xuống bế vợ mình lên rồi bước đến giường, sau đó đặt nàng lên chiếc nệm êm.

“Thực ra, ta nghĩ mình sẽ trao cho cô ấy thêm thật nhiều thương yêu.” “Ồ, em cũng nghĩ vậy,” nàng thốt ra.

Đứng dậy, cởi quần áo, sau đó chàng cúi xuống người nàng, kéo chiếc áo choàng ra cho đến khi Rionna hoàn toàn khỏa thân và hồn hển bên dưới chàng.

Thật lâu sau, chàng chỉ đứng phía trên vợ mình, nhìn chăm chăm xuống cơ thể tuyệt mỹ kia, sau đó đưa hai tay ôm lấy bụng Rionna trước khi quỳ xuống sàn trước mặt nàng.

Tách hai tay ra, Caelen hôn lên bụng nàng, nhẹ nhàng và êm ái đến mức trái tim nàng gần như nổ tung.

Luồn tay vào tóc Caelen, nàng bầm ngón tay vào da đầu chàng, giữ chàng ở chính giữa cơ thể mình.

“Nàng đang giữ tương lai của chúng ta trong bụng mình đấy phu nhân,” Caelen thì thầm vào bụng nàng. “Đây là sợi dây kết nối hai gia tộc và khiến chúng hòa làm một.”

“Trách nhiệm quan trọng của nàng chính là sinh hạ con của chúng ta.”

Chàng lại hôn Rionna đắm đuối rồi lướt xuống giữa hai chân nàng. Nhẹ nhàng tách nàng ra, Caelen quét qua nơi bí ẩn, nữ tính kia.

Khẽ rên rỉ, Rionna oằn mình dưới miệng chồng khi chàng yêu nàng bằng bờ môi ngọt ngào và chiếc lưỡi quynh rũ.

Caelen cực kỳ kiên nhẫn, không ngừng mang đến cho nàng từng đợt sóng khoái cảm mãnh liệt.

Chàng đưa nàng lên đỉnh rồi từ từ dừng lại để cơn thủy triều chậm chậm rút đi. Sau đó chàng tiếp tục đẩy nàng lên, lần sau lại mãnh liệt hơn lần trước.

Caelen khiến nàng thở hổn hển và căng cứng đến mức cơ bắp đều đau nhức. Nàng cầu xin chàng dừng lại rồi lại nài xin chàng đừng bao giờ chấm dứt cảm giác ngọt ngào này. Lời cầu xin khẩn đặc của Rionna vang lên, mỗi lúc một thêm vô nghĩa.

Sau đó miệng Caelen rời đi, chàng đưa cậu bé của mình trượt sâu vào nàng bằng một cú đẩy mạnh. Cơ thể chàng bao bọc lấy Rionna, khiến nàng cảm thấy ấm áp đến từng thớ thịt. Nàng chưa bao giờ cảm thấy an toàn đến thế, như thể không điều gì có thể làm hại đến nàng.

Caelen ở bên trong nàng, không chỉ là về thể xác mà còn ở trong trái tim và linh hồn nàng. Chàng là tất cả những gì Rionna có thể nghĩ được, nhìn thấy và nghe được. Chàng đã nói về việc nàng gánh vác tương lai của họ, nhưng chính chàng mới là tương lai của nàng. Chàng là tất cả những gì nàng muốn. Tất cả những gì nàng cần.

Đêm nay, người tình của nàng không hề tỏ ra mạnh mẽ và chiếm hữu. Người đàn ông từng liên tục chiếm giữ nàng hằng đêm trước đây đã bị thay thế bởi một chiến binh dịu dàng đối xử với Rionna như thể nàng cực kỳ mỏng manh, một kho báu vô giá cần được yêu thương hơn tất cả.

Caelen ôm chặt lấy nàng, nhịp nhàng vào ra nơi ẩm ướt, nữ tính kia. Miệng chàng chưa bao giờ rời xa da thịt nàng, không ngừng chạm lên bờ môi, gò má và mí mắt nàng, sau đó mân mê xuống vành tai rồi tới cổ nàng.

Chưa bao giờ Rionna được sùng kính, tôn thờ như thế bởi một người đàn ông. Caelen đã thực sự yêu nàng, đúng vậy. Chàng yêu nàng tha thiết như một người chồng yêu vợ mình, nhưng đêm nay lại có sự khác biệt rõ rệt.

Đêm nay... như thể Caelen yêu nàng bằng cả trái tim chứ không đơn thuần chỉ là cơ thể. Còn nàng yêu chàng cũng không phải chỉ bằng cơ thể mình, mà bằng cả tâm hồn mình.

Khi nàng hét lên trong giây phút thăng hoa, chàng ôm chặt lấy nàng, chờ cho đến khi Rionna thỏa mãn rồi mới đến mình. Chỉ đến giây phút đó, chàng mới nhấn thật sâu và mạnh mẽ vào tận cùng nơi bí ẩn của nàng.

Sau đó, Rionna rúc vào vòng tay chồng rồi gối đầu lên vai chàng, không muốn tách mình khỏi chàng cho tới lúc họ phải đi tắm rửa.

Rionna ôm Caelen thật chặt đến khi hơi thở chàng trở nên sâu và đều đặn.

Chàng thực sự thỏa mãn, mệt mỏi, thoải mái và ấm áp.

Thở dài, nàng vuốt ve bờ vai rộng lớn, biết rằng chàng đã chìm vào giấc ngủ.

“Em yêu chàng, Caelen ạ. Thật ra, em chưa bao giờ nghĩ mình sẽ trao trái tim cho chàng. Không biết đây có phải điều chàng muốn từ em không, nhưng dù thế nào đi chăng nữa, nó cũng là của chàng rồi. Một ngày nào đó... Đối lại, em cũng sẽ có trái tim chàng,” nàng thì thầm vào làn da chàng.

Nhắm mắt lại, Rionna nằm yên lặng bên chồng mình, sự mệt mỏi phủ lên cơ thể nàng như một tấm chăn nặng nề. Chẳng bao lâu sau, nàng cũng chìm vào giấc ngủ.

Caelen nằm trong bóng tối, cánh tay ôm chặt lấy Rionna trong lúc nàng say ngủ. Những lời nói của nàng vang vọng bên tai chàng, lặp đi lặp lại cho đến khi Caelen biết là chúng có thật.

Rionna yêu chàng. Caelen không biết điều này sẽ dẫn tới đâu. Trước đây, chàng đã từng yêu một lần và điều đó không mang đến điều gì tốt đẹp, tuy vậy chàng vẫn biết tình yêu có tồn tại vì đã thấy nó xảy ra giữa các anh mình và vợ họ. Các anh trai chàng đã yêu người phụ nữ của họ với sự mạnh mẽ hiếm có so với hầu hết các cuộc hôn nhân khác.

Tình yêu đòi hỏi đức hy sinh, lòng tin tưởng và chung thủy. Nó khiến ta trở nên hoàn toàn yếu đuối trước người mình yêu.

Suy nghĩ đó làm lòng chàng thất lại.

Lần trước, khi Caelen trao cho một người phụ nữ toàn bộ niềm tin cùng sự chung thủy, cô ta đã phá hủy cả gia tộc của chàng.

26. Chương 26

Sáng hôm sau, Rionna tỉnh dậy rất sớm. Ánh sáng duy nhất trong căn phòng tỏa ra từ lò sưởi và ngọn nến trên chiếc bàn gỗ đựng đồ đạc cá nhân của Caelen. Chàng ngồi trong yên lặng, chiếc bút lông ngỗng trên tay đang nguệch ngoạc những đường mực lên cuộn giấy da.

Bị mê hoặc trước cảnh tượng ấy, nàng lẳng lặng ngắm nhìn. Hai hàng lông mày chàng nhíu lại vì tập trung, thỉnh thoảng lại nhúng chiếc lông ngỗng vào lọ mực rồi tiếp tục viết lách.

Đó là lần đầu tiên, Rionna thấy chồng mình sử dụng giấy da, nhưng giờ đây nàng băn khoăn không biết có phải chàng luôn làm thế vào mỗi buổi sáng trước khi nàng thức dậy hay không. Nhiều lần nàng tỉnh dậy vì cảm nhận được chàng đắm sâu vào cơ thể mình, nhưng có lẽ chàng giải quyết các công việc cá nhân trước.

Rionna nằm yên lặng, chờ chàng quay trở lại, nhân tiện âm thầm ngắm chồng mình trong chốc lát.

Chàng thật điển trai. Vóc người vạm vỡ của chàng quyến rũ tất cả bản năng nữ tính của nàng. Mạnh mẽ. Đầy sẹo, không hoàn hảo. Có lẽ với người phụ nữ khác, đó là một nhược điểm, nhưng với Rionna thì không. Trái tim người chiến binh dũng mãnh của nàng ôm lấy từng vết sẹo như một huân chương danh dự.

Trên mũi Caelen có đường cong nhỏ cho thấy trước đây nó đã từng bị gãy. Ngoài ra, khuôn mặt chàng thật hoàn hảo, trông như được chạm khắc tinh xảo bởi xương gỗ má khỏe mạnh và quai hàm rắn chắc. Đôi mắt màu xanh lục nhạt của chàng mê hoặc nàng. Chúng là đặc điểm chung giữa ba anh em chàng, và Rionna hình dung con mình cũng sẽ mang màu mắt ấy.

Một cô bé với mái tóc sẫm màu cùng đôi mắt tuyệt đẹp của cha. Rionna sẽ phải chiến đấu hết mình để ngăn chặn những chiến binh đến với con gái nàng.

Rionna nín thở khi Caelen cất chiếc bút lông và cuộn giấy lại. Chàng đứng lên, nhẹ nhàng bước về phía giường. Cả cơ thể nàng râm ran chờ đợi sự chiếm hữu của chàng.

Nhưng thay vì túm lấy hông Rionna, kéo đến cạnh giường, Caelen lại cúi xuống, đặt môi lên trán nàng, giữ nguyên tư thế đó một lát rồi lùi lại, lặng lẽ ra khỏi phòng.

Nhìn chằm chằm theo chồng, Rionna bối rối và... thất vọng. Cả cơ thể nàng đang ngóng đợi. Con đau nhức rợn rợn đã bắt đầu len lỏi tới sâu thẳm trong lòng nàng, thế mà giờ đây, Caelen lại đi mất, chỉ còn lại nàng nằm một mình, nhìn chằm chằm lên trần nhà.

Buông một tiếng thở dài, Rionna xoay người nhìn lò sưởi ánh mắt lướt qua chiếc bàn làm việc và những cuộn giấy nằm gọn gàng bên cạnh. Caelen đã viết gì khi chìm đắm trong những suy nghĩ của mình nhỉ?

Caelen đứng trước toàn thể gia tộc, còn Rionna đứng bên cạnh. Chàng nói chuyện với họ từ ban công nhô ra ngoài sân trong. Tất cả đàn ông, phụ nữ và trẻ em đã tụ tập lại để nghe tuyên bố của lãnh chúa. Khi hay tin Rionna đang có thai, một số người reo lên chúc mừng, số khác thì yên lặng.

Simon và Arlen bước về phía trước, giờ kiếm cao lên không trung. Tuy nhiên hành động tung hô của họ không lay chuyển nhiều binh lính.

Hugh bước lên bên cạnh Simon và Arlen rồi quay lại liếc nhìn cả gia tộc của mình trước khi xoay người, ngẩng lên nhìn nơi Caelen đang đứng cùng Rionna.

“Đứa bé sẽ mang họ McDonald hay McCabe?” Caelen cau mày. “Tất nhiên là họ McCabe rồi.”

Vẻ giận dữ lan ra trên khắp khuôn mặt của những người đàn ông trong gia tộc và tiếng cầu nhàu vang lên. Rất nhiều người đã quay lưng bỏ đi.

Rionna đan tay vào tay Caelen. Chàng siết chặt tay vợ mình để trấn an vì biết nàng đang run rẩy, sợ hãi.

“Không ai được phép bất kính đối với vợ ta,” chàng uy nghiêm nói.

“Người chúng tôi bất kính không phải là Rionna,” một người hô lên trước khi quay đi.

Caelen phập phồng cánh mũi khi thấy sự chán chường trên khuôn mặt vợ mình. Chàng đã chịu đựng đủ gia tộc mới cùng sự thù địch của họ rồi. Cứ như họ muốn bị xâm chiếm và phá hủy vậy. Chưa bao giờ chàng muốn ngay lập tức đưa vợ trở về lãnh địa McCabe và để mặc đám người McDonald ở lại chết dần chết mòn như lúc này.

Đã đến lúc phải dùng đến sức mạnh rồi. Chàng đã nhún nhường họ quá lâu.

Một là họ thay đổi thái độ, hai là họ phải ra đi.

Niềm vui ít nhiều vơi đi trong đáy mắt Rionna khi tận mắt chứng kiến gia tộc đang quay lưng lại với mình. Nàng nhìn chăm chăm vào họ một lúc lâu trước khi Caelen ân cần đưa nàng quay trở lại pháo đài.

Ngay khi bước vào bên trong, Rionna liền giật tay ra khỏi tay Caelen rồi vùng lên đầy căm phẫn. “Sao họ có thể ngu ngốc đến thế? Nếu Cameron đưa quân đến đây ngày mai, làm sao chúng ta trụ được. Hy vọng duy nhất của chúng ta lúc này là dựa vào một gia tộc lớn hơn, mạnh mẽ hơn để họ có thể chiến đấu giúp chúng ta. Thật đáng hổ thẹn. Em chưa từng xấu hổ khi là một người McDonald, nhưng hôm nay, nỗi nhục đó như nhấn chìm em vậy.”

Caelen chạm vào vai vợ mình để an ủi. Nàng không cần phải đau buồn đến thế. Chắc chắn, điều đó sẽ không tốt cho đứa bé.

Nhưng thật khó có thể đứng đó trấn an nàng trong khi bản thân chàng cũng đang vô cùng giận dữ.

Siết chặt tay, Rionna đi tới đi lui trên đầu cầu thang. “Có lẽ em nên nói chuyện với họ. Em biết chàng phản đối điều đó, nhưng biết đâu em có thể khiến họ tỉnh ngộ thì sao.”

Caelen giơ tay lên, chờ nàng yên lặng. “Vị trí của nàng không phải là ra lệnh cho những người này, Rionna ạ. Ta là lãnh chúa và chúng ta sẽ không thể nào là một gia tộc đúng nghĩa nếu họ không chấp nhận điều đó. Ta cũng không thể bắt họ thực hiện nghĩa vụ của mình.”

“Em sẽ không trách cứ nếu như chàng bỏ nơi này và quay trở về gia đình của mình,” nàng thì thầm. “Chắc chắn, nhà McCabe có thể tìm được mối liên minh danh giá hơn gia tộc của em.”

Kéo vợ vào vòng tay, Caelen tựa cằm lên đỉnh đầu nàng. “Chúng ta có thời gian mà. Anh Ewan sẽ không khởi chiến trong tiết trời mùa đông thật khắc nghiệt thế này đâu. Ta sẽ không từ bỏ trách nhiệm của mình. Đây không chỉ là vấn đề của gia tộc ta và nàng nữa mà còn liên quan đến tương lai của con chúng ta. Cho nên, ta sẽ không đời nào lảng lạng quay lưng bỏ đi như thế.”

“Vậy chàng sẽ làm gì?”

Chàng buông nàng ra. “Ta muốn nàng ở yên trong nhà. Hôm nay trời rất lạnh và một cơn bão đang tích tụ ở phương bắc.”

“Thế còn chàng?”

“Ta có việc cần giải quyết với những người kia.”

Rionna có vẻ sợ hãi, nhưng chàng nhất định không nhượng bộ. Thậm chí là cả với nàng. Bây giờ không phải lúc để chàng đi nói lý với đám người đó. Nói chuyện suông không giải quyết được vấn đề gì. Giải thích hành động không thích đáng của họ cũng thế. Đã đến lúc phải cho họ thấy sức mạnh của chàng rồi.

Để Rionna ở lại pháo đài, chàng sai bước ra ngoài sân. “Tập hợp đàn ông lại, chàng nói với Gannon. “Ta muốn tất cả mọi người có mặt. Nếu có ai từ chối, hãy dùng bất cứ vũ lực nào cần thiết. Đã đến lúc phải dừng sự nhượng bộ vô nghĩa này rồi.”

Miệng Gannon nhếch lên thành nụ cười thỏa mãn đầy dữ tợn. “Thời điểm chết chóc đã đến.” Anh ta tuốt gươm ra và hiên ngang bước đi, quát tháo ra lệnh tập hợp một lần nữa.

Caelen đứng ở giữa sân khi đám binh lính tụ tập xung quanh, vẻ mặt đầy toan tính. Chàng nhìn họ chăm chăm, ánh mắt lạnh lùng, không khoan nhượng.

Khi Gannon báo hiệu cho chàng người cuối cùng đã đến, Caelen liền tuốt gươm ra, chĩa mũi gươm vào đám đông và xoay một vòng để tất cả bọn họ chú ý đến lời nói của chàng.

“Đây là lúc đưa ra lựa chọn. Nếu các người theo ta, chấp nhận ta là lãnh chúa, hãy bước lên phía trước, đưa ra lời cam kết và thề sẽ trung thành. Còn không, hãy bước lên thách đấu cùng ta. Nếu các người đánh bại được ta, ta sẽ rời lãnh thổ McDonald và không bao giờ quay lại nữa.”

Tràng cười ha hả cùng âm thanh hoài nghi vang lên trong đám đông. “Người định chấp tất cả bọn ta ư?”

Tiếng cười nhạo rần rần vang lên.

Caelen nhếch môi, gầm ghe. “Ta sẽ cho các người thấy một chiến binh McCabe đáng giá hàng trăm người các người.”

“Ta sẽ nhận lời thách đấu đó,” Jamie McDonald nói trong lúc tiến lên phía trước.

Đó là một gã trai vênh vao, vẫn còn chưa thực sự trưởng thành. Caelen liền lắc đầu.

“Các người cho ta khởi đầu dễ dàng, ta hiểu rồi.”

Mặt Jamie đỏ bừng phẫn nộ, trước khi Caelen kịp tuốt gươm ra, thằng bé vừa hét vừa chạy về phía chàng. Caelen khéo léo tránh đòn tấn công vụng về đó, rồi rút gươm và tung nắm đấm vào Jamie trong lúc cậu ta loạng choạng chạy qua. Thằng bé ngã sòng soài, gươm văng ra phía khác đến vài mét.

Caelen lắc đầu chán nản. “Không hề thận trọng. Vợ ta còn cầm gươm tốt hơn gấp trăm lần.”

Jamie nâng người dậy, khuôn mặt tím lại vì tức giận trước lời lăng mạ.

“Thật khó có thể đánh nhau mà không có gươm nhỉ,” Gannon dài giọng nói, rồi cúi xuống nhặt vũ khí, ném nó sang một bên. “Tránh ra đi, cậu bé. Cậu đã bị hạ.”

Buổi chiều cứ thế trôi qua, chồng gươm mỗi lúc một cao hơn vì Gannon liên tục ném lên đó hết cái này đến cái khác. Trong lúc Caelen tỉ thí, những người còn lại được yêu cầu ngồi sang một bên để theo dõi từng người đàn ông McDonald đứng lên thách đấu.

Rõ ràng, những chiến binh lão luyện hơn đang chờ đến phút cuối, khi Caelen đã thấm mệt. Chàng mất nhiều thời gian hơn dự kiến mới có thể hạ được Oren McDonald. Ông ta thực sự đã khiến Caelen loạng choạng trước lúc chàng hất văng gươm của ông ta bay về phía chồng gươm của những kẻ bại trận.

Khi người chiến binh McDonald tiếp theo bước về phía trước, Caelen thâm rên rỉ. Đó là Seamus McDonald, trông anh ta thật lực lưỡng. Cơ bắp rắn chắc, chân tay anh ta vạm vỡ như thân cây, vòm ngực rộng lớn như đá tảng, còn độ táo tợn thì khỏi phải bàn đến.

Không quá giỏi dùng gươm, nhưng anh ta hoàn toàn có thể nghiền nát một người đàn ông chỉ bằng tay không.

Cảm nhận được sự bất an của Caelen, đám người McDonald liền đứng nhúm dậy hét hò ầm ĩ khi Seamus và Caelen đi vòng quanh nhau.

Seamus vung gươm tấn công trước nhưng Caelen đã chặn lại được. Âm thanh loảng xoảng của tiếng kim loại va vào nhau vang vọng khắp sân khiến cho tiếng cổ vũ ngày càng hào hứng.

Ở rìa sân, đám phụ nữ đã xúm lại cùng những người đàn ông luống tuổi không còn là chiến binh nữa. Lũ trẻ con cũng xuất hiện và tiếng hò reo cổ vũ “Seamus! Seamus! Seamus!” vang lên từ phía.

Trừ một người.

Xen giữa tiếng ồn ào và âm điệu nhịp nhàng là tiếng hét lạnh lạnh “Caelen!

Caelen! Caelen!”

Vợ chàng đã tìm đường rẽ qua đám đông, đứng ngay ở ngoài vòng chiến. Chàng vô cùng kinh ngạc khi nhận thấy Rionna không hề mặc trang phục của đàn ông hay mang theo gươm mà đang khoác trên người bộ lễ phục dùng trong ngày cưới. Mái tóc nàng búi lên tạo nên vẻ đẹp với những lọn xoắn rủ xuống xung quanh.

Nàng xinh đẹp đến mức khiến chàng không hít thở nổi.

Ngay lúc ấy Seamus lao về phía chàng, làm chàng ngạt thở thực sự chứ không còn là ẩn dụ nữa.

Hai người đàn ông cùng ngã lăn ra đất, cuộn tròn người lại. Caelen rõ ràng ở thế bất lợi hơn khi gươm của chàng đã bị văng khỏi tay. Seamus còn to gấp rưỡi chàng và anh ta không phải đánh nhau với tất cả các chiến binh McDonald như chàng.

Seamus tung nắm đấm như trời giáng vào một bên mặt Caelen, làm hai mắt chàng mờ đi. Những đốm sáng đầy màu sắc lơ lửng xuất hiện trước mắt khiến chàng phải lắc đầu để tỉnh táo đầu óc.

Caelen vung nắm đấm và bồi thêm một cú thật mạnh nữa bằng tay trái. Chàng sử dụng hai tay đều thuận như nhau, không như nhiều người khác chỉ thuận một bên. Nhưng Seamus không hề suy suyễn trước cả hai đòn tấn công của chàng.

Caelen chợt nhận ra sau lần thứ ba đứng dậy từ mặt đất rằng phương pháp tấn công trực diện không có tác dụng. Seamus không phải người bình thường. Dù không nhanh nhẹn, thiếu sự khéo léo, nhưng anh ta lại sở hữu sức mạnh phi thường và khả năng chịu đựng bền bỉ trước bất kỳ đòn tấn công nào. Caelen thậm chí phải cần thêm năm mươi người như anh ta nữa thì họ mới có khả năng đánh lại Cameron.

Lau máu trên miệng, chàng đi vòng quanh Seamus, tìm kiếm cơ hội. Sự nhanh nhẹn sẽ là một lợi thế rõ ràng nếu như Caelen không sắp ngã quỵ vì mệt mỏi. Cuộc giao đấu với những người McDonald khác đã lấy đi phần lớn sức lực của chàng. Dù có dễ dàng hạ gục từng người trong số họ, nhưng không ai có thể chiến đấu với cả đội quân và đi ra trong chiến thắng cả. Nhưng chàng vẫn hạ quyết tâm sẽ cố gắng đến cùng. Tất cả mọi thứ phụ thuộc vào chiến thắng này. Gia tộc McDonald đã chơi xấu bằng cách giữ lại những người thiện chiến nhất cho đến khi Caelen đã mệt mỏi và gần như quỵ ngã. Nhưng đánh cuộc vẫn là đánh cuộc, nếu Caelen thua, chàng sẽ bị ép từ chức lãnh chúa và quay trở về như một bại binh.

Caelen hít một hơi thật sâu. Thất bại không phải sự lựa chọn mà chàng yêu thích.

Liếc nhìn Rionna, chàng thấy ngọn lửa niềm tin bùng cháy trong đôi mắt nàng. Ánh mắt ấy như giục giã, truyền thêm sức mạnh vào cơ bắp đang rã rời của chàng.

Nguồn sức mạnh dự trữ diệu kỳ bỗng nhiên ủa đến, cùng với sự tin tưởng hoàn toàn của Rionna đã tiếp sức cho Caelen. Chàng di chuyển nhanh hơn và nhảy vòng quanh Seamus cho đến khi người đàn ông to lớn phải xoay sở, ngó nghiêng hết bên này tới bên kia để bắt kịp chuyển động của Caelen.

Ngay khi Seamus quay lưng lại, Caelen liền nhảy lên. Chàng vòng tay quanh cổ Seamus rồi giữ chặt bằng toàn bộ sức mạnh của mình.

Seamus gầm lên như một con thú dữ, bắt đầu lắc tới lắc lui. Khi không thể nổi lỏng vòng tay của Caelen, anh ta quay người, chạy về phía tường thành, còn chàng vẫn bám chặt trên suốt đường đi. Cuối cùng, Seamus xoay người và đập Caelen vào tường.

Nhấn mặt vì đau đớn nhưng chàng vẫn không lùi bước mà đè chặt hơn cánh tay vào cổ họng Seamus và siết mạnh cho đến khi gã đàn ông lực lưỡng bắt đầu run rẩy và điên cuồng hít thở. Seamus lại lao vào tường, cố gắng nới lỏng vòng tay Caelen. Nhưng giờ đây Caelen đã cảm thấy chiến thắng gần ngay trước mắt và nguồn sức mạnh tràn ngập trong huyết quản của chàng.

Seamus túm lấy tay Caelen, cố lôi chúng ra. Loạng choạng đi vào vòng tròn, anh ta khuy một đầu gối xuống.

“Người có khuất phục không?” Caelen hét lên. “Không!” Seamus gầm lên.

Caelen lại giật mạnh và siết chặt vòng tay.

Seamus quỳ cả hai gối xuống, gập người về phía trước, còn Caelen vẫn dán chặt lấy lưng anh ta như sam. Sau đó Seamus lao về phía trước, đổ sầm xuống mặt đất.

Caelen buông tay ra khỏi người đàn ông vừa gục ngã và đứng dậy, phủi tuyết ra khỏi áo. Những chiến binh McDonald há hốc miệng nhìn Seamus chằm chằm, có vẻ như anh ta đang nằm bất tỉnh trên mặt đất. Sau đó họ nâng ánh mắt lên nhìn Caelen, người đang đứng khoanh tay trước ngực, lạnh lùng quan sát họ.

“Giờ ta hỏi lại một lần nữa. Ai đi theo ta?”

Khoảng im lặng kéo dài thật lâu trước khi một người bước về phía trước. “Tôi, thưa Lãnh chúa.”

Một người khác cũng bước ra khỏi đám đông. “Cả tôi nữa, thưa Lãnh chúa.”

“Vâng, tôi xin theo ngài.”

Đột nhiên cả đám đông hô lên đồng ý. Tiếng “Vâng!” vang vọng khắp khoảnh sân cho đến khi âm thanh đó gần như làm chói tai chàng.

Gannon đến đứng bên cạnh Caelen với nụ cười toe toét nở trên môi, anh ta vỗ vỗ vào vai chàng. Nhưng Caelen lại quay người tìm kiếm vợ mình trong đám đông hỗn loạn.

Rionna đang đứng ở một bên, nụ cười rực rỡ như ánh mặt trời chói lọi. Nàng giơ một nắm đầm lên cao rồi chìa thẳng về phía Caelen. Ra hiệu cho nàng tiến lại, chàng đột nhiên muốn được gần nàng.

Nàng bước đến ngay lập tức, bộ váy thướt tha, tung bay khi nàng đi qua đám đông. Những người đàn ông để ý thấy và tránh đường cho Rionna. Một số người còn đưa tay ra khi nàng bước qua đám tuyết. Những người khác nhắc nhở nàng cẩn thận vì nàng đang có mang.

Dừng lại trước mặt Caelen, nụ cười của nàng vẫn tươi tắn, rạng rỡ. Sau đó nàng đưa ngón tay lên, lau vết máu đang nhỏ ra ở khóe miệng chàng.

“Chàng chảy máu này, chồng yêu quý.”

Kéo Rionna lại phía mình, Caelen đưa tay ra phía sau cổ nàng và nhấn khuôn miệng còn dính máu vào miệng nàng. Quanh họ, tiếng hò hét vang lên và cuối cùng, cuối cùng, gia tộc McDonald cũng quyết định họ đã có lý do để ăn mừng.

27. Chương 27

Binh lính có tiến bộ rồi, bà Sarah vui mừng nói khi cùng Rionna quan sát từ ban công.

“Vâng, quả là vậy. Giờ đây, họ đã có động lực rồi. Thật tốt quá bởi vì chiến tranh sắp đến rồi.”

Nàng vừa nói vừa xoa cái bụng đã hơi nhô lên của mình. Chiến tranh là điều không thể tránh được, nhưng nó vẫn khiến nàng lo lắng. Nàng lo sợ cho Caelen, cho gia tộc mình, cho gia đình của Caelen và cả tương lai của con nàng nữa.

“Cháu lại cau mày rồi, cô bé. Cháu thấy mệt rồi phải không? Vậy hãy nằm xuống nghỉ ngơi một chút đi.”

Rionna lắc đầu. Caelen cứ lo tới lo lui và hỏi han nàng suốt ngày đêm. Chàng đã nhận trách nhiệm là sẽ bảo đảm cho nàng phải nghỉ ngơi đầy đủ, không được động tay vào việc gì cũng như không phải gắng sức quá mức. Thật không may, nỗi ám ảnh của chàng đã lây cả sang bà Sarah.

“Bà Sarah, nói cho cháu biết đi, hồi có thai, bà có nghỉ ngơi suốt ngày không?”

Bà Sarah cau mày. “Hồi đó ta còn phải làm việc mà, cô gái nên tất nhiên không thể nằm yên một chỗ suốt ngày được rồi.”

Sau đó, dường như nhận ra ý tứ của nàng, bà cau có và nhìn Rionna chăm chăm.

“Ta không mang thai lãnh chúa tương lai, cũng không phải một cô gái mỏng manh như cháu. Ngài Caelen lo lắng lắm đấy. Cháu nên nghe theo ngài ấy nghỉ ngơi tĩnh dưỡng cho thật tốt trong thời gian này đi.”

“Lúc nào cũng nghỉ ngơi,” Rionna lầm bầm. “Điều này mới nực cười làm sao. Bà chỉ nói đúng một điểm thôi. Đó là còn quá nhiều việc phải làm và chúng ta cần huy động tất cả nhân lực, thế mà cháu lại bị đẩy sang một bên và bị bắt phải nghỉ ngơi. Thật vô nghĩa. Cháu rất khỏe mạnh. Cháu có bị ốm bao giờ đâu. Sau tháng thứ ba, cháu đã không còn mệt mỏi nữa.”

“Lãnh chúa là người quyết đoán nên ta sẽ không làm ngược lại chỉ thị của ngài ấy. Cả gia tộc đều biết ngài ấy lo lắng cho cháu, cô gái à, nên ta sẽ không phải là người duy nhất nhắc nhở về trách nhiệm của cháu đâu.”

“Nếu cứ mãi quanh quẩn, không có gì để làm như thế này, chẳng bao lâu nữa cháu sẽ điên lên mất. Cháu không thể ở trong pháo đài hết ngày này qua tháng khác mà chỉ làm đúng một việc là đi từ ghế này sang ghế kia được. Cháu sẽ trở nên béo ú và lười nhác, lúc đó chuyện gì sẽ xảy ra đây? Caelen sẽ gạt cháu sang bên để tìm một cô nàng xinh đẹp, gọn gàng hơn.”

Sarah cười phả lên. “Nào, cô gái, cháu có mang thai cả đời đâu.”

Caelen dừng việc luyện tập lại và ngẩng lên như thể chàng biết sẽ nhìn thấy Rionna đang đứng đó quan sát. Khẽ mỉm cười chàng gật đầu với nàng. Mỗi lần chàng nhìn nàng như thế là lại khiến cả người Rionna vui sướng đến kỳ lạ. Mặc dù buồn rầu vì Caelen quá lo lắng cho mình, nhưng đồng thời, nàng cũng rất hạnh phúc khi thấy chàng thật chú ý đến sức khỏe của mình như thế.

Có thể chàng không thừa nhận rằng mình có tình cảm sâu đậm với Rionna, nhưng rõ ràng chàng cũng không cư xử lạnh nhạt với nàng.

“Không lâu nữa đâu, chàng sẽ cho em những lời em muốn, chồng yêu ạ,” nàng thì thầm đầy quả quyết.

“Cháu vừa nói gì thế, cô gái?” Bà Sarah hỏi. “Không có gì ạ. Cháu tự nói với mình thôi. “Đi nào. Tuyệt sắp rơi rồi đấy.”

Rionna để bà kéo mình vào pháo đài, sau đó hai người đi xuống sảnh chính để Rionna có thể sưởi ấm bên lò sưởi.

Dù trước đây, Rionna có nghi ngại về việc học cách quản lý pháo đài, nhưng sau khi Caelen cứ khẳng khẳng bắt nàng phải ở yên trong nhà, nàng đã quyết định mình cần làm việc gì đó để giết thời gian. Đã nhiều ngày Rionna thường ngồi bên lò sưởi trong lúc bà Sarah chỉ dẫn mình thực hiện vai trò bà chủ pháo đài.

Đứng bên cạnh lò sưởi, Rionna thường để tâm trí mình lơ đãng, rồi chìm vào suy nghĩ. Một trong số những nhiệm vụ khi làm bà chủ là phải quan tâm đến sinh hoạt cũng như mối ưu tư của Caelen giống như chàng làm với nàng.

Gần đây, Caelen rất ân cần quan tâm đến nàng. Chàng nuông chiều, nâng niu nàng đến mức Rionna tin rằng mình sắp bị làm hư bởi giai đoạn bầu bí này rồi. Có lẽ đó là mục đích của chàng để có được sự chấp thuận sinh thêm nhiều đứa con nữa của nàng.

Nàng mỉm cười trước suy nghĩ đó. Chàng đâu cần phải thuyết phục nàng nhiều đến thế.

Tuy nhiên, việc Rionna đáp trả lại tình cảm của chàng cũng rất công bằng.

Quyết định tối nay mình sẽ chăm sóc chồng thật chu đáo, nàng liền cho người bê một bồn tắm cỡ lớn lên phòng ngủ và yêu cầu người hầu chuẩn bị nước nóng chờ chồng nàng trở về.

Rionna còn lấy sẵn xà phòng tắm không mùi và khăn tắm sạch rồi nhờ Gannon mang củi lên vì Caelen sẽ thổ huyết nếu tự nàng làm việc đó. Sau đó, nàng nhóm lửa trong lò sưởi và cho gọi một bình rượu cùng bữa tối lên phòng họ.

Thỏa mãn với sự sắp xếp của mình, Rionna kiểm tra lại mọi thứ lần nữa rồi xuống chờ chồng trở về ở chân cầu thang.

Nàng nôn nóng, đi đi lại lại trong lúc chờ đợi. Cuối cùng, một tiếng đồng hồ sau, những người đàn ông cũng bắt đầu đi vào sảnh chính, tất cả đều đã sẵn sàng cho bữa tối. Ngay khi Caelen xuất hiện, Rionna vội vã đến chào.

“Em đã cho người mang đồ ăn của chúng ta lên phòng,” nàng nói nhỏ. “Chàng lên lầu đi, để em chăm sóc cho chàng.”

Caelen nhìn vợ mình bằng ánh mắt bối rối nhưng vẫn để nàng dẫn lên tầng trên. Họ suýt nữa đã va phải những người phụ nữ đang gấp gấp ra khỏi phòng, trên tay vẫn cầm xô, trong lúc họ đi xuống để lấy thêm nước nóng.

“Nàng định làm gì thế?” Caelen tò mò hỏi khi nàng ấn chàng ngồi xuống ghế.

Rionna kéo giày của chồng ra trong lúc chàng quan sát nàng với sự thích thú lười biếng.

“Em đã cho người chuẩn bị nước nóng cho chàng tắm, sau đó là một bữa ăn nóng hổi. Điều này sẽ giúp xoa dịu các cơn đau và làm chàng ấm áp hơn.”

Caelen nhướn mày trong lúc vợ mình rút một bên giày ra khỏi chân chàng. “Nhân dịp gì thế?”

Nàng mỉm cười, bắt đầu cởi chiếc giày thứ hai. “Không có dịp gì đặc biệt cả.”

Tiếng gõ cửa vang lên, Rionna lên tiếng mời vào. Bốn người phụ nữ xuất hiện, mang thêm nước nóng đổ vào bồn tắm đang bốc hơi ngùn ngụt. Lúc họ đi ra, Rionna lướt tay trên mặt nước, kiểm tra độ ấm.

“Em nghĩ nước được rồi đấy.”

Khi Caelen đang định cởi quần áo cho mình, nàng đột ngột chạm vào cánh tay chàng để ngăn lại. Sau đó, nàng bắt đầu kéo quần áo chàng xuống cho đến khi chàng hoàn toàn khóa thân. Nắm lấy tay chồng, Rionna đưa chàng đến bồn tắm. Bước lên thành bồn, Caelen khẽ rên rỉ trong lúc ngâm mình vào làn nước ấm áp.

Nàng để chàng ngồi đó nhắm mắt lại tận hưởng chốc lát trước khi cầm lấy bông tắm và xà phòng rồi quỳ xuống bên thành bồn tắm. Caelen mở mắt nhìn vợ mình nhấn bông tắm vào ngực chàng và bắt đầu chà xát.

“Ta không biết mình đã làm gì để được nàng chăm sóc đến thế, nhưng nàng sẽ không nghe được bất cứ lời phàn nàn nào phát ra từ miệng ta đâu.”

“Chàng đã làm việc mà chẳng hề nghỉ ngơi nhiều tuần nay rồi,” Rionna dịu dàng nói. “Chàng cứ bắt em phải nghỉ ngơi, nhưng bây giờ phải đến lượt chàng. Chàng nuông chiều, cưng nựng em, nhưng chưa ai làm thế với chàng cả.”

Caelen cười phá lên. “Ta là một chiến binh, Rionna ạ. Không ai cưng chiều chiến binh cả.”

“Người vợ này thì có,” nàng chống chế. “Một buổi tối được phục vụ từ đầu đến chân sẽ rất có ích cho chàng đấy.”

Rionna bắt đầu kỳ lưng cho chồng mình bằng những cái vuốt ve lười nhác và êm dịu. Cơ bắp chàng run run dưới sự động chạm của nàng, hơi thở chàng đứt quãng.

“Ta nghĩ có lẽ nàng đứng về điểm đó. Ta thích được vợ mình phục vụ ở phòng riêng của chúng ta. Nó đưa đến rất nhiều cảm giác sinh động.”

Cúi người xuống, Rionna khóa miệng chàng bằng nụ hôn ngọt ngào. Nàng nhúng tay vào nước, lướt ngón tay xuống bụng chàng lần tìm cậu bé rồi nhẹ nhàng, vuốt ve lên vuốt.

“Em phải đảm bảo bộ phận nào cũng phải sạch sẽ,” Rionna thì thầm.

“Đúng vậy, nàng không nên bỏ lỡ một điểm nào,” chàng thì thầm đáp lại trong lúc nhắm nháp môi nàng.

Nàng nghiêng người, đi lấy chiếc ca ở chậu rửa mặt. Sau khi bảo Caelen cúi người về phía trước, nàng bắt đầu gội đầu cho chàng.

Rionna thích lướt tay trên những lọn tóc dài của chồng. Nàng thoa xà phòng, vò xung quanh và đưa ngón tay xuyên qua lớp tóc dày, xoa bóp, vuốt ve giúp chàng cảm thấy thoải mái.

“Tay nàng thật kỳ diệu, cô gái ạ,” Caelen thì thầm. “Thật ra ta chưa bao giờ cảm thấy thoải mái với việc được gội đầu như hôm nay.”

“Nếu chàng đứng gần lò sưởi, em sẽ sấy khô cho chàng,” Rionna nói trong lúc đứng lên.

“Nàng không cần phải hỏi lại về việc ta có muốn được tay nàng chạm vào cơ thể mình hay không đâu.”

Caelen đứng lên, nước xuôi theo lưng chàng chảy xuống cặp hông rắn chắc cùng đôi chân khỏe khoắn của chàng. Bước ra khỏi bồn tắm, chàng xoay người, đối diện với vợ mình, lưng quay về phía lò sưởi. Dù cho tới lúc chín mươi tuổi đi chăng nữa, Rionna cũng không thể nào chán việc nhìn ngắm người đàn ông này. Chàng đã quyến rũ nàng, hấp dẫn những giác quan nữ tính của nàng theo cái cách mà chưa một người đàn ông nào có thể làm được.

“Nếu cứ tiếp tục nhìn ta như thế, nàng sẽ sớm phải nằm xuống và để ta ở giữa hai đùi mình đấy,” Caelen nôn nóng nói.

Rionna cười toe toét, sau đó bước về phía trước lau nước trên người chồng. Nhón chân lên, nàng túm lấy những lọn tóc dày dặn và vắt cho kiệt nước. Khi mái tóc không còn rỏ nước nữa, Rionna bắt đầu lau phần còn lại của cơ thể chàng.

Thật ra, tối nay Rionna quyết tâm cưng chiều chồng mình, nhưng bản thân nàng cũng hưởng thụ việc đó đến mức cảm thấy tội lỗi trước sự vui thích mà nó mang lại.

Sau khi ngực và cánh tay chàng đã khô, nàng quỳ xuống lau hông, đùi cùng bắp chân của chồng.

Bất chợt, nàng rướn người lên để miệng mình chỉ cách cậu bé đã sưng phồng của chàng vài centimet. “Chồng yêu quý, nếu bây giờ em mang đến cho chàng khoái lạc, chàng có mệt đến mức không ăn nổi bữa tối không?”

Mắt Caelen rục lên trước sự trêu chọc tinh quái của vợ mình. Vuốt ngón tay lên mái tóc dài óng ả, chàng kéo mạnh Rionna về phía trước cho đến khi phần đỉnh của cậu bé chạm vào môi dưới của nàng.

“Ta sẽ cố thử xem sao.”

Biết được hành động ấy mang ý nghĩa gì, Rionna liền hé miệng ôm trọn lấy cậu bé của chàng.

“Ôi” chàng rên rỉ. “Miệng nàng là niềm khoái cảm ngọt ngào nhất mà ta từng biết.”

Ngón tay Caelen siết chặt vào mái tóc nàng, nhưng rồi lại nới lỏng nắm tay như thể lo lắng sẽ khiến nàng bị thương bởi sự gấp gáp của mình.

Khum tay ôm lấy cậu bé của chàng, Rionna vuốt ve lên xuống cho đến khi chàng kiễng cả hai chân lên, căng người để đi vào sâu hơn. Caelen cố rút ra khi biết mình sắp thăng hoa, nhưng nàng cứ khẳng khẳng giữ lấy và đưa chàng vào tận cuồng hống mình, giữ nguyên ở đó cho đến khi chàng phóng thích vào miệng nàng với một tiếng gầm thỏa mãn.

Với tay xuống nâng Rionna đứng dậy, Caelen kéo nàng lại gần khi nàng loạn choạng. Một lúc sau, nàng buông chồng mình ra và đưa quần dài cho chàng.

“Lại giường để em chải tóc cho nào,” Rionna nói trong lúc chàng mặc quần áo. “Đồ ăn của chúng ta sẽ được đưa lên sớm thôi.”

Rionna ngồi trên mép giường, còn Caelen ngồi tại sàn nhà giữa hai đầu gối nàng trong lúc nàng chải những chỗ rối trên mái tóc dày dặn. Lát sau, nàng bỏ lược sang bên, luồn tay qua những lọn tóc, tận hưởng cảm giác chúng trên da thịt mình.

Với lên túm lấy tay Rionna, Caelen đưa nó vào miệng rồi hôn vào lòng bàn tay và từng khớp ngón tay nàng.

“Điều gì khiến nàng chiều chuộng ta thế này, phu nhân?”

“Ừm, chàng đã khuyên em rằng những hành động như thế không nên thể hiện trước mặt quân lính,” Rionna nghiêm túc đáp.

Chàng phá lên cười. “Ta hy vọng là không, cô gái ạ. Chẳng phải là ta không yêu thích khuôn miệng quyến rũ này bao trọn lấy cậu bé của ta, nhưng điều đó sẽ gây ra một vụ náo động trong quân đội đấy. Tốt nhất, chúng ta nên giữ lại những vấn đề riêng tư đó.”

Mỉm cười rạng rỡ, Rionna cúi về phía trước để ôm chồng mình và hôn lên thái dương chàng. Khi nghe thấy tiếng gõ cửa vang lên, nàng buông chàng ra. “Chắc hẳn, bà Sarah mang bữa tối lên cho chúng ta đấy. Đừng cử động. Em sẽ quay trở lại ngay.”

Để bà Sarah đứng chờ ngoài hành lang, Rionna đích thân ra vào vài lần để mang đồ ăn. Khi đã có đủ mọi thứ, Rionna cho bà lui và đóng cửa lại.

Đầu tiên, nàng rót cho Caelen một ly rượu và đưa nó cho chàng. Caelen nhìn nàng đắm đắm trong suốt thời gian nàng chuẩn bị bữa ăn. Ánh mắt chăm chú, đầy sở hữu, như thể chàng chỉ muốn nhấn vợ mình nằm xuống và chiếm đoạt nàng ngay trên sàn nhà.

Thật ra Rionna cũng không mong mỗi giờ hơn, nhưng giờ họ phải ăn chút gì đó bởi chồng nàng gần như đã đói lả.

Co người lại bên cạnh chàng, Rionna khẽ run rẩy. Thấy quần áo nàng hơi ẩm ướt vì tắm rửa cho mình, Caelen cau mày, đưa tay chạm vào cánh tay áo nàng.

“Nàng bị lạnh rồi. Và ẩm ướt nữa.” “Em không sao đâu.”

“Nàng đang run rẩy đấy.”

“Ngọn lửa sẽ làm em ấm lên nhanh thôi.”

Lấy chiếc đĩa từ nàng, Caelen đặt nó lên giường. Sau đó chàng đứng dậy, kéo nàng đến cạnh mình. Để đổi vai trò trong buổi tối nay, chàng giải thoát Rionna ra khỏi chiếc áo choàng rồi cởi luôn cả lớp váy lót để nàng khóa thân trước ánh mắt chăm chú của mình.

“Làn da nàng tỏa sáng thật ấm áp dưới ánh lửa,” chàng thì thầm. “Ta thích nàng như thế này trong suốt buổi tối nay.”

Caelen ngồi xuống sàn nhà nhưng thay vì để nàng ngồi bên cạnh như lúc trước, chàng lại kéo Rionna ngồi vào lòng mình.

“Sàn nhà lạnh lắm nên hãy ngồi yên trên đùi ta nhé.”

Khẽ chạm vào phần bụng đã hơi nhô lên của nàng, Caelen đặt lòng bàn tay lên đó. “Hôm nay con của chúng ta thế nào?”

“Em vẫn chưa thấy con cử động, nhưng em nghĩ điều đó sẽ sớm xảy ra thôi. Em hơi mảnh khảnh, vì thế bà Sarah nói rằng em sẽ cảm nhận được cử động của con sớm hơn.”

“Hy vọng, nàng không quá mỏng manh,” Caelen vừa nói vừa cau mày. “Thật ra, trông nàng không đủ sức vóc để sinh ra một em bé đâu.”

“Chàng lo quá nhiều rồi. Em sẽ ổn thôi mà.”

Rionna với tay ra để lấy đĩa thịt, pho mát cùng bánh mỳ. Nàng đặt nó trên sàn gần chỗ họ ngồi và cầm lấy một miếng thịt đưa đến gần miệng chàng.

“Đây là bữa ăn ngọt ngào nhất mà ta từng thưởng thức, chàng nói bằng giọng khàn đặc. “Được phục vụ bằng bàn tay dịu dàng của một nữ thần khóa thân đầy quyến rũ. Ta đã thực sự lên đến thiên đường rồi.”

Lúc này, ý tưởng cúi người hôn Caelen tha thiết và nóng bỏng thật hấp dẫn, nhưng nàng đành kìm mình lại bởi chàng phải chờ đợi bữa ăn đủ lâu rồi. Thay đổi luân phiên giữa thịt, pho mát và bánh mì, nàng bẻ chúng thành những miếng nhỏ rồi tự tay bón cho chàng.

Nhưng Caelen lại khiến cho mọi việc trở nên rất khó khăn, vì trong suốt bữa ăn, chàng cứ vuốt ve lên khắp làn da nàng. Chàng âu yếm bờ vai cùng lưng nàng, sau đó lại vòng qua ôm lấy bầu ngực đầy đặn, mơn trớn từng nụ hoa cho đến khi nàng chợt quây không yên trên đùi chàng.

“Ta nên cảnh báo nàng rằng khi nàng kết thúc sự cám dỗ của mình, ta sẽ không cầm cự được lâu đâu.”

Rionna mỉm cười. “Đêm nay dành riêng để phục vụ chàng mà, chồng yêu quý. Em thuộc về chàng vậy nên hãy làm bất cứ điều gì chàng muốn.”

“Vậy nàng hãy cởi quần dài của ta ngay bây giờ đi.”

Rionna vội vã kéo quần chàng ra, những lời chàng nói chẳng khác nào châm lửa lên khắp người nàng và bản thân nàng cũng vô cùng háo hức muốn có được chàng.

Rionna cong người lên ngay khi chàng được giải phóng. Giữ lấy hông vợ mình, Caelen đưa nàng vào vị trí rồi nhấn sâu vào bên trong. Cả hai người đều phát ra âm thanh thỏa mãn. Khi nàng định cử động, Caelen liền giữ chặt lấy nàng để giữa họ không có khoảng trống nào ngăn cách.

“Ngồi yên đi, phu nhân. Đứng cử động. Bây giờ thì cho ta ăn nốt bữa ăn của mình nào.”

Mỗi lần cử động để lấy bánh mì hoặc pho mát từ chiếc đĩa, Rionna lại siết chặt hơn quanh chàng.

“Nàng ôm chặt lấy ta mềm mướt như nhung vậy,” chàng thì thầm.

Caelen đưa tay lướt dọc cánh tay vợ mình, rồi siết lấy nàng ngay lên dưới bờ vai. Rionna đánh rơi mẩu bánh mì cuối cùng khi chàng nhấn miệng mình vào miệng nàng như thể tối nay chàng chưa hề ăn gì và đang vô cùng đói khát.

Lòng bàn tay Caelen lướt dọc xuống cánh tay nàng rồi lại trượt qua cặp hông thanh mảnh. Ngón tay chàng bám chặt lấy hông Rionna và nâng nàng lên khi chàng uốn về phía trước.

“Thật tuyệt vời,” chàng thốt lên. “Ta không cầm cự thêm được nữa.”

Caelen thúc vào thật mạnh mẽ, lấp đầy nàng bởi sự ấm áp của mình. Chàng giữ nàng thật sát vào mình, trong lúc không ngừng chuyển động. Sau đó, tay chàng rời khỏi hông Rionna, kéo nàng vào ngực, rồi vuốt ve dọc sống lưng nàng.

Tiếp tục âu yếm nàng, hồi lâu sau Caelen mới chặt vật vòng tay quanh nàng và chống một tay khác lên sàn nhà đẩy mình đứng dậy.

Chàng trượt ra khỏi người Rionna nhưng vẫn tiếp tục ôm lấy nàng quay về giường và chẳng còn nhớ gì đến bồn tắm hay đồ ăn nữa.

Đặt nàng nằm xuống, Caelen lên giường nằm bên cạnh, kéo nàng sát lại cơ thể mình. Họ nằm dài trên đệm, chân tay quấn vào nhau, đầy sở hữu. Hôn lên vầng trán Rionna, chàng thở dài đầy mãn nguyện. Tận hưởng âm thanh thỏa mãn ấy của chồng, nàng cũng mỉm cười toại nguyện.

“Không biết điều gì khiến mình đáng được hưởng sự chiều chuộng này, nàng hãy nói cho ta biết để lần sau ta còn lặp lại,” Caelen nhẹ nhàng nói.

Ôm siết lấy chồng, Rionna hôn hóm cổ chàng, sau đó nghịch ngợm mái tóc dày dặn. Đột nhiên, nàng muốn hiểu thêm về chồng mình.

“Chàng viết gì trong những cuộn giấy kia thế?”

Caelen quay người, có vẻ như giật mình trước câu hỏi đó. Trông chàng hơi... xấu hổ, khiến nàng băn khoăn không biết có phải mình đã phá hỏng giây phút ngọt ngào giữa họ hay không.

“Những suy nghĩ của ta,” cuối cùng chàng đáp. “Viết chúng ra giúp ta suy nghĩ rõ ràng hơn.”

“Nó giống như ghi lại từng ngày của chàng?”

“Có thể cho là vậy. Ta cảm thấy mình diễn đạt tốt hơn bằng cách viết chúng ra. Miệng lưỡi ta không linh hoạt lắm nên không thích nói quá nhiều.”

“Không. Chắc chắn, chàng nói đùa rồi,” nàng chọc ghẹo.

Caelen trêu đùa vỗ vào hông nàng. “Ta thường làm việc đó từ ngày còn nhỏ khi mới biết đọc, biết viết. Cha ta là một người có học nên đã dạy dỗ các con trai mình. Ông nghĩ đó là kỹ năng quan trọng và thường nói rằng sự thông minh giúp ích cho một chiến binh hơn là gươm giáo”.

“Có vẻ như ông là người rất thông thái.”

“Đúng vậy,” Caelen lặng lẽ đáp. “Ông là một lãnh chúa vĩ đại được cả gia tộc yêu mến.”

Nhìn vào mắt chàng, Rionna biết bóng ma trong quá khứ đang giày vò chàng đêm nay. Nàng thật hối hận khi khiến chàng nghĩ đến cha mình, vì không thể tách cái chết của ông ra khỏi sự phản bội của Elsepeth được. Nhưng đồng thời Rionna cũng muốn hiểu chàng rõ hơn, biết đâu nàng có thể giúp tháo gỡ gánh nặng trong tim chàng.

“Kể cho em nghe về Elsepeth đi,” nàng giục giã.

Caelen cứng người lại, khuôn mặt trở nên u ám. “Chẳng có gì để nói cả.” “Em không nghĩ vậy. Cô ta khiến chàng đau khổ và đã lấy đi thứ gì đó của

chàng mà đúng ra nó phải thuộc về em.”

Caelen nhìn nàng bối rối. “Nàng đang nói đến điều gì vậy?”

Rionna chạm vào má chồng. “Trái tim chàng đấy. Chàng không bao giờ có thể hoàn toàn trao cho em vì cô ta vẫn còn chiếm giữ nó.”

“Không,” chàng nhanh chóng phủ nhận.

“Có mà,” Rionna cãi lại. “Chàng đã đóng băng phần trái tim trao cho cô ta. Khi bị Elsepeth phản bội, chàng khóa nó lại và không bao giờ mở nó ra nữa. Cô ta bị nhốt trong đó. Cô ta có thứ mà đúng ra em phải có nên em muốn nó, chồng yêu quý ạ. Em không muốn chờ đợi nữa.”

Caelen ngờ vực nhìn nàng. “Nàng đưa ra những yêu cầu thật phi lý, phu nhân.”

Rionna gắt gỏng. “Việc muốn có toàn bộ trái tim của chồng mình là phi lý ư? Chàng có chấp nhận việc một góc trái tim em dành cho người đàn ông khác mà chàng không bao giờ chạm được vào nó không?”

Caelen cau mày khi nghe thấy điều đó. “Nàng nói hơi quá rồi, Rionna. Elsepeth là một phần quá khứ của ta, còn nàng là tương lai của ta. Hai người không có gì liên quan đến nhau cả.”

“Vậy kể cho em nghe về cô ta đi,” Rionna thách thức. “Nếu Elsepeth không gây ra mối đe dọa nào thì chẳng có vấn đề gì khi nói về cô ta cả.”

Caelen thở dài, đưa tay vuốt tóc đầy chán nản rồi nằm ngả ra, nhìn trần nhà chằm chằm. Rionna vẫn kiên nhẫn nằm yên chờ đợi trong lúc chàng vật lộn với cơn tức giận của mình.

“Hồi đó ta là một thằng ngốc.”

Rionna không đáp lại khi nhìn thấy biểu cảm trên khuôn mặt chồng. Nàng chưa bao giờ tin rằng chàng vẫn giữ lại những cảm xúc ngọt ngào đối với Elsepeth, nhưng quá khứ ấy vẫn còn rất sống động trong trái tim cũng như trí óc chàng. Nó giống như thứ chất độc chàng vẫn chưa đẩy được ra khỏi cơ thể mình.

Rionna vẫn có thể nhìn thấy niềm đau trần trụi trong mắt chàng cùng nỗi hối hận về tất cả những gì đã diễn ra.

“Elsepeth kém ta vài tuổi nhưng lại có nhiều kinh nghiệm hơn. Ta chỉ là một gã trai trẻ và cô ta là người đầu tiên... người yêu đầu tiên của ta. Ta đã vạch ra toàn bộ tương lai và còn định sẽ cưới Elsepeth, mặc dù

bản thân chẳng có gì để có thể trao cho cô ấy cả. Ta là con trai thứ ba của một lãnh chúa. Chúng ta không phải là một gia tộc nghèo khó, nhưng cũng chưa bao giờ giàu có. Ta đã định đến gặp chú cô ta, Duncan Cameron, để xin hỏi cưới.”

Rionna nhắm mắt lại, mặc dù đã biết trước toàn bộ câu chuyện, kể cả những khúc mắc của nó, nhưng kết cục bi thảm kia vẫn khiến nàng rung mình.

Cha đã cử ta, Ewan và Alaric đi trao đổi hàng với gia tộc lân cận. Khi chúng ta rời đi, Elsepeth đánh thuốc mê binh lính và mở cổng thành để nửa đêm quân của Cameron có thể len vào pháo đài. Đó thực sự là cuộc thảm sát đẫm máu. Gia tộc của ta bị áp đảo về số lượng và thực ra, hồi đó chúng ta không được thiện chiến như bây giờ nên chẳng thể nào đấu lại.

“Lúc trở về, chúng ta thấy cha mình đã chết. Người vợ trẻ của Ewan bị cưỡng hiếp và cắt cổ. Chỉ có con trai anh ấy sống sót vì thằng bé được những người phụ nữ giấu trong pháo đài.”

“Những thành viên còn lại của gia tộc nói cho ta biết về tội ác của Elsepeth, nhưng nỗi nhục nhã của ta vẫn chưa dừng tại đó.”

Lông mày Rionna nhíu lại. “Chuyện gì đã xảy ra?”

“Ta không tin họ,” chàng nói với vẻ kinh tởm. “Dù được cung cấp những bằng chứng xác thực nhất, nhưng trái tim ta vẫn khẳng khái cô ta không thể nào phản bội được. Ta tìm Elsepeth, quyết tâm phải nghe được lời giải thích từ chính miệng của ả và đoán chắc đó chỉ là hiểu lầm.”

Rionna co rúm lại và thở ra. Nàng chưa bao giờ được nghe phần này của câu chuyện.

“Khi ta đối diện với Elsepeth, ả cười phá lên, cũng chẳng thêm bịa ra lời nói dối. ả còn buông lời chế nhạo rồi nhân lúc ta quay đi, ả rút dao ra, đâm vào lưng ta.”

“Vết sẹo phía trên sườn của chàng,” Rionna thì thầm.

“Phải. Đó không phải vết sẹo nhắc nhở về việc ta đã để một người phụ nữ phá hủy gia tộc mình như thế nào.”

“Vậy bây giờ cô ta ở đâu?”

“Ta không biết. Cũng chẳng quan tâm. Một ngày nào đó, cô ta sẽ phải trả giá cho tội lỗi của mình, cũng như ta đã trả giá cho hành động của chính ta.”

“Chàng không nghĩ mình đã chuộc được lỗi lầm sao?” Rionna hỏi. “Gia tộc McCabe đã được gây dựng lại, ngày càng thịnh vượng. Giờ chàng còn thiết lập được mối liên minh góp phần ngăn chặn được tham vọng tàn bạo của Cameron nữa.”

“Dù ta có làm gì cũng không thể nào đưa cha ta trở lại,” chàng đáp. “Ta đã rút ra được bài học quý báu vào ngày hôm đó. Bài học mà không bao giờ ta quên. Vì đã phải trả giá đắt khi để trái tim mình gạt đi những chứng cứ mà lý trí biết là chính xác cho nên ta sẽ không bao giờ xem nhẹ sự thật sờ sờ ngay trước mắt mình nữa.”

Rionna cau mày và lướt tay trên vòm ngực rắn chắc trong lúc rúc vào bên cạnh chồng. Giọng chàng thật... lạnh lẽo. Không còn là một chiến binh ấm áp, nồng nhiệt mà nàng đã bắt đầu yêu bằng cả trái tim mình.

Lần đầu tiên, Rionna lo lắng tự hỏi liệu có phải Elsepeth đã khiến trái tim chàng tổn thương đến mức ngay cả nàng cũng không thể chữa lành hay không.

Khép tay trên tay vợ mình, Caelen siết chặt khi họ nằm yên lặng bên nhau. Nàng ngẫm nghĩ tất cả những điều chàng nói, càng nghĩ, nàng càng không hiểu một điều.

“Caelen?”

“Sao?”

“Tại sao Cameron lại tấn công? Mục đích của hắn là gì? Hắn không cướp lãnh địa McCabe mà chỉ phá hủy nó rồi quay trở về lãnh địa của mình.”

Vòm ngực phập phồng, Caelen hít hơi thật sâu. “Ta không biết điều đó. Có vẻ như hắn đang gửi đi một thông điệp, nhưng ta không hiểu được ý nghĩa. Chúng ta vốn là một gia tộc yêu hòa bình, chẳng hề gây chiến với bất kỳ ai. Cha ta không tán thành việc đánh nhau hay gây hấn chỉ vì hiếu chiến. Thật đau lòng khi ông nhận được kết cục bi thảm như vậy dù bản thân không hề làm hại đến ai cả.”

Rionna chống một khuỷu tay lên để có thể nhìn thẳng xuống chồng mình.

Đột nhiên nàng khao khát được nói ra những gì đang thiêu đốt nơi đầu lưỡi.

“Em không phải là Elsepeth, Caelen ạ. Em cần chàng hiểu điều đó. Em sẽ không bao giờ phản bội chàng đâu.”

Chàng nhìn Rionna chăm chú một lúc lâu trước khi kéo vợ mình sát lại, rồi dịu dàng hôn nàng. “Phải, ta biết mà, Rionna.”

28. Chương 28

Thời tiết tháng Năm cũng không có gì biến chuyển. Có vẻ như, mùa đông đang bù cho sự ôn hòa vào tháng Giêng bằng cách đeo bám sang cả mùa xuân.

Thực phẩm dự trữ của họ đã cạn kiệt, những người đàn ông đã không thể đi săn trong suốt hai tuần liền vì tuyết rơi quá dày.

Tất cả mọi người đều phải ở trong nhà, tụ tập quanh lò sưởi để giữ ấm. Caelen cực kỳ sốt ruột chờ đợi thời tiết biến chuyển và mong ngóng tin tức từ Ewan.

Vào cuối tuần thứ ba của tháng, cuối cùng sự thay đổi cũng đến. Ewan đã cho người báo tin rằng tất cả mọi việc ở Neamh Álainn đều ổn thỏa và họ đang ráo riết chuẩn bị cho trận chiến sắp tới. Ewan thậm chí còn đang cho người đi thông báo đến tất cả các lãnh chúa khác. Đức vua cũng đã ban cho Ewan một toán quân, tất cả đều tuyệt đối trung thành.

Họ đã mất quá nhiều thời gian vì đợt tuyết kéo dài và cái lạnh thấu xương. Giờ đây Ewan rất nóng lòng tham chiến và chỉ thị cho Caelen luôn trong tư thế sẵn sàng, chờ đợi lệnh triệu tập.

Mặc dù biết ngày này sớm muộn gì cũng sẽ đến, Rionna vẫn cảm thấy lo lắng. Không mong muốn đưa chồng cùng gia tộc mình vào chiến tranh, nhưng nàng đành cắn môi, giữ lại nỗi sợ của mình. Nàng sẽ không khiến Caelen phải bận lòng để có thể toàn tâm toàn ý chuẩn bị cho trận chiến sắp tới.

Thời gian này, Caelen đã không hề nghỉ ngơi. Càng ngày chàng càng trở nên căng thẳng và ít nói. Trong lúc mọi người đang phân phát nốt chỗ thịt nai còn lại, Caelen tập hợp đội đi săn lại và thông báo trong thời gian ngắn họ cần săn nhiều thịt nhất có thể trước khi hành quân chiến đấu.

Nỗ lực thúc công việc không mệt mỏi của Caelen đã tác động tới binh lính. Và chuyến đi săn lần này chính là dịp để họ tĩnh tâm trước khi bước vào trận chiến cam go.

Caelen đứng giữa sảnh, Rionna bên phải và Gannon bên trái. Rionna đan ngón tay vào tay chồng và nắm thật chặt, sự đụng chạm thân mật này giúp nàng thoải mái.

“Người hãy ở lại cai quản pháo đài,” Caelen quay sang trái nói với Gannon. “Mấy ngày tới chắc sẽ không có tin tức của anh Ewan đâu, nhưng nếu người nhận được bất kỳ thông báo gì, cứ người tới báo cho ta ngay lập tức. Chúng ta sẽ không đi săn quá xa đâu. Chăm sóc Rionna thật tốt giúp ta.”

Gannon gật đầu. “Tôi sẽ làm thế, thưa Lãnh chúa. Chúc chuyến đi săn của ngài thành công và mang về thật nhiều thực phẩm.”

Gannon sai bước ra ngoài, để Caelen và Rionna ở lại một mình. Nàng lao người vào vòng tay chồng trước khi chàng kịp nói bất cứ điều gì và ôm chàng thật chặt, không quan tâm đến bất cứ ai xung quanh. Dù sao thì trước đây, mọi người cũng đã bắt gặp cảnh tình tứ của bọn họ bên ngoài phòng ngủ rồi.

Trước sự ngạc nhiên của Rionna, Caelen hôn nàng say đắm, dịu dàng, vuốt ve khuôn mặt nàng rồi mới buông ra.

“Ta thấy được nỗi lo lắng trong mắt nàng, phu nhân ạ. Điều đó không tốt cho con chúng ta đâu. Mọi chuyện sẽ ổn thôi. Nàng biết ta đã chuẩn bị cho ngày này nhiều năm rồi mà.”

“Vâng, em biết,” nàng khẽ đáp. “Chàng lên đường đi, giữ cho tâm thật tĩnh trước khi đi chiến đấu với Cameron. Em hoàn toàn tin rằng chàng và các anh trai của mình sẽ giành chiến thắng.”

Ánh mắt Caelen sáng lên hài lòng trước lời nói ấy. Chàng cúi xuống hôn nàng lần nữa rồi quay người đến chỗ đội đi săn đang chờ ở ngoài sân.

Rionna nhìn theo bóng chàng và thở dài. Mấy tuần tới sẽ là sự thử thách đối với sức chịu đựng của nàng. Nàng ghét việc Caelen và gia tộc mình hành quân ngàn dặm ra chiến trường trong lúc bản thân phải ở lại pháo đài, không biết điều gì đang xảy ra. Nàng thậm chí sẽ chẳng biết được kết quả cho đến khi nó đã được định đoạt.

Một ngày sau, Jamie cưỡi ngựa quay lại pháo đài, mang theo thịt từ chuyến đi săn. Anh ta xuống ngựa, chào hỏi Gannon trong lúc Rionna bồn chồn đứng trên bậc cầu thang dẫn vào pháo đài.

Sau khi nói chuyện với Gannon, Jamie bước về phía Rionna.

“Lãnh chúa căn dặn thuộc hạ bảo với người rằng chuyến đi săn rất thành công và chiều mai ngài sẽ trở về.”

Rionna mỉm cười. “Cậu mang về tin tức tốt quá, Jamie. Vào bên trong sưởi ấm đi. Hãy ăn chút gì đó trong lúc mọi người dỡ đồ trên ngựa cho cậu.”

Không nghe được tin tức gì từ Ewan, Rionna sẽ có thêm vài ngày nữa ở bên chồng trước khi chàng ra trận. Điều đó làm trái tim nàng vui vẻ, làm dịu đi cơn đau đầu đã hành hạ nàng từ lúc chàng rời đi.

Họ dành cả buổi chiều để bảo quản thịt nai, nhưng Rionna nhanh chóng phát hiện ra mình cảm thấy không ổn. Cho đến bây giờ, nàng chưa gặp phải bất kỳ một sự khó chịu nào, thai kỳ của nàng vẫn rất bình thường. Nhưng ngay khi nàng đến gần xác con nai, mùi máu tanh và thịt sống khiến dạ dày nàng co thắt dữ dội.

Nàng nôn ọe vào tuyết, nhưng dù có cố mấy đi chăng nữa, nàng cũng không thoát khỏi cái mùi khó chịu dường như đã bám chặt vào cánh mũi mình.

Gannon ân cần dắt nàng ra xa nơi những người phụ nữ đang làm việc rồi đưa nàng qua đám tuyết đến đầu bên kia sân. Ở đó, Rionna có thể nhìn thấy cái hồ ở đằng xa và hít thở bầu không khí sáng khoái, trong lành.

“Thật đáng xấu hổ,” Rionna lầm bầm.

Gannon mỉm cười. “Không đâu, việc này chẳng có gì bất thường với một phụ nữ đang mang thai cả. Phu nhân McCabe còn nôn ọe từ lúc có bầu cho đến tận lúc sinh con đấy. Cormac và tôi phải tìm đồ đựng để bà ấy nôn suốt.”

Một tiếng thét từ cổng thành truyền đến khiến Rionna quên mất cái dạ dày vẫn còn đang run rẩy của mình. Nàng cùng Gannon quay lại và thấy Simon cưỡi ngựa vào sân, mặt đầy máu, còn con ngựa của ông ta đầm mồ hôi như thể ông ta đã cưỡi nó không ngừng nghỉ vậy.

Khi ngựa dừng lại, Simon trượt từ yên xuống và rơi phịch trên nền tuyết lạnh lẽo.

Nỗi sợ hãi ập thẳng vào ngực, Rionna vội vàng chạy tới, trước khi Gannon kịp ngăn cản. Chạy đến chỗ Simon, Rionna quỳ sụp xuống bên cạnh. Gannon cũng đến ngay sau đó cùng nàng giúp ông nằm ngửa ra.

Simon gần như đã ngất xỉu, máu rơi lã chã xuống nền tuyết, nhuộm một vùng đỏ tươi. Ông bị một vết thương sâu ở cổ, còn bả vai bị chém sâu đến mức cánh tay gần như rời ra.

Chớp chớp mí mắt sưng vù, môi Simon hé ra, cổ mấp máy.

“Đừng,” Rionna thì thầm, nước mắt trào lên trên khóe mi. “Đừng nói gì cả, ông Simon, nằm yên ở đây để chúng tôi cầm máu.”

“Không, thưa phu nhân,” Simon thở hổn hển. “Tôi phải nói với phu nhân điều này. Nó rất quan trọng. Chúng tôi bị phục kích. Một mũi tên đâm vào lãnh chúa từ sau lưng. Chúng chờ cho đến khi chúng tôi đi qua mới tấn công từ đằng sau.”

“Ôi Chúa ơi,” Rionna thốt lên. “Thế còn Caelen? Chàng còn sống không?”

Chàng đang ở đâu? Còn những người khác?” “Arlen chết rồi,” Simon thì thầm.

“Cha!” Jamie hét lên trong lúc nhào đến. Cậu ta quỳ xuống, nâng đầu ông lên đùi mình. “Có chuyện gì thế?”

“Suýt, chàng trai, Gannon bình tĩnh nói. “Ông ấy đang kể cho chúng ta đây.”

Simon liếm môi và khẽ rên rỉ. “Ngài ngã từ trên ngựa xuống nhưng vẫn còn sống. Chúng bắt ngài đi rồi.”

“Ai?” Rionna hỏi. “Ai làm điều này với mọi người?”

Simon nhìn nàng chăm chăm, mắt ông sáng lên một thoáng rất ngắn khi cơn giận dữ tóe lên. “Cha phu nhân. Chính ông ta và những binh lính đi cùng đã bắt ngài Caelen đến chỗ Duncan Cameron.”

29. Chương 29

“Phu nhân cho rằng tôi sẽ để phu nhân rời khỏi pháo đài sao?” Gannon nói thẳng thừng khi thấy Rionna nôn nóng, đi đi lại lại trong sảnh lớn.

Rionna nắm chặt cuộn giấy có niêm phong của Ewan và đức vua, tin tức vừa đưa đến cách đây một tiếng sau khi Simon bị thương nặng quay trở về báo Caelen đã bị bắt giữ.

Quay người về phía Gannon, Rionna biết rằng mình phải thuyết phục được người chỉ huy này nếu không tất cả mọi chuyện sẽ sụp đổ. “Nghĩ đi, Gannon. Nghĩ về điều này đi và anh sẽ thấy ta đúng. Chúng ta không thể chờ thêm được. Cameron sẽ giết Caelen mất. Nếu không cha ta cũng sẽ làm thế. Caelen không phải được sử dụng để làm mồi nhử Lãnh chúa Ewan McCabe đâu. Cha ta gây ra toàn bộ chuyện này, vì đã giao ước với tên quỷ dữ Duncan Cameron. Ông ta đã từng nói đến chuyện này trước đây nhưng ta chỉ nghĩ là ông ta bị mất trí thôi. Sau lễ thành hôn của ta, ông ta thuyết phục ta về cùng phe với mình và phản bội gia tộc của Caelen. Ông ta đã vô cùng giận dữ khi bị ép phải tước bỏ quyền lãnh đạo của mình.

“Bây giờ ta mới nhận ra cha ta không hề có ý định giao lại địa vị lãnh chúa cho Alaric ngay từ lần đầu tiên đề nghị mối liên minh. Ông ta dự định gả ta cho Alaric McCabe và để Alaric trở thành lãnh chúa khi ta sinh ra đứa con đầu lòng. Nhưng tại sao lại phải chờ đợi? Đó là thỏa thuận mà ta chưa bao giờ hiểu được, dù vẫn biết cha ta vẫn do dự trong việc chuyển giao quyền lực lãnh đạo gia tộc. Ta nghĩ ông ta chắc chắn không bao giờ muốn Alaric trở thành lãnh chúa. Có thể, ông ta đã dự định sẽ giết anh ấy sau khi ta có thai. Ông ta sẽ dàn dựng vụ việc như một tai nạn và sau đó Ewan sẽ không bao giờ có thể phá vỡ liên minh nếu ta sinh con của Alaric. Anh ấy sẽ không bao giờ chứng minh được cha ta là nguyên nhân dẫn đến cái chết của Alaric.”

“Điều phu nhân vừa nói thật phức tạp,” Gannon cau mày lên tiếng.

“Ta biết điều đó nghe hơi hoang đường, có thể ta đã tưởng tượng ra tất cả vì quá lo lắng cho Caelen. Ta cần anh đi với tốc độ nhanh nhất đến Neamh Álainn và nói cho Ewan biết kế hoạch của ta. Ta không thể xé niêm phong để xem thông tin bên trong được, vì điều đó sẽ làm hỏng kế hoạch của ta. Nhưng dù nó có chứa chỉ thị gì đi chăng nữa, Ewan cũng sẽ làm khác đi nếu chúng ta có yếu tố bất ngờ.”

Gannon lắc đầu kịch liệt. “Tôi sẽ không để phu nhân lại đâu. Ngài Caelen sẽ moi ruột tôi và ném cho sói ăn nếu tôi để phu nhân tự thực hiện kế hoạch này.”

Hét lên tức tối, Rionna vô cùng giận dữ và hoảng loạn đến mức chỉ muốn thu mình lại, nhắm mắt, bịt tai, giả vờ như chưa hề có chuyện gì xảy ra. Nhưng mạng sống của Caelen phụ thuộc vào việc nàng có khả năng giải thoát chàng hay không, và để cứu được chàng, nàng chấp nhận đấu với từng người trong gia tộc mình.

“Anh sẽ để cho chàng chết trong lúc chờ anh em chàng triệu tập binh lính và tấn công Cameron ư? Anh nghĩ rằng Caelen đến lúc đó sẽ còn sống ư? Nghĩ đi, Gannon. Cha ta và người của ông ta đang mang theo một người bị thương cho nên hành trình quay trở về lãnh địa của Cameron sẽ bị chậm lại. Nếu bây giờ ta xuất phát và cưỡi ngựa liên tục thì có thể bám theo gót chúng trước khi chúng có thời gian để quyết định số phận của Caelen.”

Gannon vò tay lên đầu và quay đi. “Tôi không thể làm theo yêu cầu của phu nhân được. Làm sao tôi có thể để phu nhân một mình ở lại rồi đến chỗ ngài Ewan để cầu cứu đây? Làm sao tôi có thể đối diện với ngài Caelen nếu có chuyện gì xảy ra với phu nhân và đứa bé đây? Phu nhân đã đánh giá thấp sức mạnh của ngài Caelen rồi. Việc trúng một mũi tên vào lưng không là gì với ngài cả. Lãnh chúa nhất định sẽ sống sót bởi vì còn rất nhiều điều đang chờ đợi ngài ấy.”

Rionna túm lấy cánh tay Gannon cho đến khi anh ta quay lại đối diện nàng. “Có cả người trong gia tộc McDonald sẽ đi cùng ta nhưng chỉ mình ta đi vào lãnh thổ của Cameron thôi. Việc hấn nhĩ ta đi một mình rất quan trọng. Cần phải kéo dài thời gian để Ewan đến kịp. Ta không cần sự cho phép của anh để làm việc này, Gannon. Ta chỉ cần anh giúp sức thôi. Nếu cử người của ta đi, sau tất cả những chuyện đã xảy ra, Ewan sẽ nghĩ đó là trò lừa gạt. Ngài ấy tin tưởng anh và coi anh là thuộc hạ thân tín nhất của ngài ấy, nên mới cử anh đi hỗ trợ em trai mình để Caelen có người thân tín bên cạnh. Đừng phản bội lại niềm tin đó, Gannon. Ta và đứa con sắp chào đời trông cậy vào sự giúp đỡ của anh để cứu chồng ta đấy.”

“Phu nhân làm thế là không công bằng,” Gannon chán chường nói.

“Chẳng có gì là công bằng nếu nó liên quan đến tính mạng của chồng ta,” nàng mạnh mẽ nói. “Ta yêu chàng và sẽ không để chàng đi vào chỗ chết nếu ta có thể làm bất cứ điều gì để ngăn cản việc đó. Ta sẽ chiến đấu với cả cha ta, Duncan Cameron và toàn quân của hấn nhĩ nếu đó là việc phải làm.”

Về mặt dịu lại, Gannon khẽ nắm lấy cánh tay nàng an ủi. “Caelen thật may mắn. Rất hiếm người đàn ông nào có được người vợ mạnh mẽ đến mức dám đánh đổi cả tính mạng để cứu chồng mình.”

“Vậy anh sẽ làm chứ? Anh sẽ đi Neamh Álainn ngay lập tức chứ?” Gannon thở dài. “Phải, tôi sẽ làm.”

Rionna vòng tay quanh người anh ta và ôm chầm lấy, khiến Gannon hốt hoảng. Anh ta cau mày, cố thoát ra khỏi cái ôm ấy.

“Hy vọng phu nhân sẽ bảo vệ tôi quyết liệt như khi bảo vệ Caelen, vì khi ngài ấy phát hiện được việc tôi để phu nhân làm, ngài ấy sẽ chém đầu tôi đấy.”

“Giờ thì đi đi,” nàng nói. “Ta sẽ tập hợp binh lính ở sân sau và bảo họ những việc phải làm.”

Rionna lo lắng nhìn chằm chằm những chiến binh đang tụ tập, về mặt căng thẳng của họ được chiếu sáng bằng ánh đuốc. Gannon đã cưỡi ngựa lên đường và bà Sarah đang chuẩn bị đồ cho Rionna để nàng có thể xuất phát ngay khi những người đàn ông được thông báo tình hình.

“Ông Simon sẽ sống chứ?”

Nàng không hề nhận ra ai hỏi câu đó, bởi tâm trí mãi bận rộn với những việc cần làm trước mắt.

“Ta không biết,” nàng thành thật đáp. “Ông ấy đang được chăm sóc. Nếu Chúa ban phước, ông ấy sẽ sống qua hôm nay và cả những ngày về sau nữa.”

“Ai gây ra chuyện này, thưa phu nhân?”

Nàng hít một hơi thật sâu. “Là cha ta, lãnh chúa cũ của các người. Ông ta đã liên minh với Duncan Cameron và tìm cách giết chồng ta để có thể giành lại quyền lãnh đạo gia tộc này.”

Nàng nín thở chờ đợi phản ứng của họ. Hoàn toàn có khả năng họ sẽ muốn cha nàng trở về vị trí cũ. Dù Caelen đã giành được sự tôn trọng của họ, nhưng Rionna không dám chắc nếu có cơ hội, họ sẽ không quay lưng lại.

“Vậy chúng ta phải làm gì?” Seamus hỏi rồi bước về phía trước, cánh tay lực lưỡng khoanh trước ngực trong lúc nhìn trừng trừng về giận dữ. “Chắc chắn chúng ta không thể bỏ qua nỗi sỉ nhục như thế đối với lãnh chúa của chúng ta được.”

Rionna phải cố gắng lắm mới kìm chế không ôm chầm lấy người chiến binh khổng lồ này và hôn anh ta tới tấp.

“Chúng ta sẽ đến lãnh thổ của Cameron,” nàng nói khi cổ họng không còn nghẹn thít lại. “Gannon đã đi Neamh Álainn để báo tình hình hiện tại cho lãnh chúa Ewan McCabe. Khi chúng ta đến gần lãnh địa của Cameron, tất cả mọi người sẽ lui về sau và chờ lệnh tấn công của ta.”

Những tiếng xì xầm vang lên từ những người đàn ông và Seamus bước về phía trước. “Vậy lúc đó cô sẽ làm gì, thưa phu nhân?”

“Ta sẽ cứu chồng ta,” Rionna nói quả quyết. Nàng có thể không phải là lãnh chúa của gia tộc McDonald, nhưng trong giây phút này, nàng sẽ hạ bất cứ người đàn ông nào dám ngăn cản mình đi cứu Caelen.

“Điều đó sẽ cần đến màn lừa dối lớn nhất trong cuộc đời ta. Có thể Caelen sẽ coi thường ta trước khi mọi chuyện kết thúc, nhưng nếu ta thành công, chàng sẽ sống sót và đó mới là điều quan trọng nhất. Câu hỏi ta đặt ra với các người là: các người có sẵn sàng đứng cạnh ta và mạo hiểm mạng sống của mình để cứu lãnh chúa của mình hay không?”

Lần lượt từng người một bước về phía trước tuyên bố sẽ ủng hộ Rionna thực hiện kế hoạch của nàng.

“Vậy thì bây giờ chúng ta lên đường thôi và phải thật khẩn trương,” Rionna nói. “Chúng ta phải đến nơi trước khi quá muộn.”

30. Chương 30

Caelen gần như không thể nén lại câu chữ thề khi hàng ngã xuống đất. Cơn đau xuyên qua vai, làm lan ra ngọn lửa nhức nhối dữ dội đến mức chàng phải nhắm mắt lại và nghiêng chặt răng để không phát ra tiếng rên rỉ.

Tay Caelen bị trời ngoặt ở sau lưng, khiến cho vết thương trên vai chàng càng thêm đau đớn. Gregor McDonald đã thô bạo rút mũi tên ra khỏi vai chàng làm Caelen chảy máu ròng ròng trên suốt quãng đường đến lãnh địa của Cameron.

“Thưa Lãnh chúa Cameron, tôi mang đến cho ngài Caelen McCabe,” hắn hô lên.

Mở mắt ra, Caelen thấy Cameron đang đứng cách đó không xa. Sự thống hận trào lên trong miệng chàng. Dù thấy gã đứng quá gần nhưng Caelen lại bất lực không thể làm gì ngoài việc nằm trơ ra đó khiến cho cơn giận dữ tắc lại trong cổ họng. Nếu được tự do, chàng sẽ lao đến móc mắt hắn.

“Ra thế,” Cameron đáp.

Bước đến chỗ Caelen đang nằm, hắn đá vào bả vai bị thương của chàng. Caelen nhắm mắt lại nhưng vẫn nhìn chằm chằm vào hắn, không hề giấu giếm sự căm phẫn.

“Người muốn giết ta lắm phải không, Caelen?” Cameron chế nhạo. “Và căm thù ta hơn các anh mình. Tất cả là vì sự ngu ngốc của người mới dẫn đến kết cục bi thảm cho toàn gia tộc McCabe. Cháu gái ta thật dễ thương, đúng không? Lâu rồi ta không gặp con bé. Có thể bây giờ nó đang chơi đùa cùng mấy thằng đàn ngu ngốc như người đấy.”

Caelen vẫn tiếp tục nhìn thẳng vào Cameron cho đến khi hắn khó chịu, bèn chồm rồi đá vào vai Caelen lần nữa.

“Không biết nếu được lựa chọn giữa việc cứu mạng của em trai mình và bảo vệ người vợ cùng đứa con gái đáng yêu, Ewan sẽ chọn bên nào đây? Chắc chắn không phải là thằng em ngu ngốc đã từng khiến hắn mất

đi tất cả rồi. Nói xem, Caelen, người sẽ cảm thấy thế nào nếu biết mình sẽ lại phá hủy toàn bộ cuộc đời của anh trai người lần thứ hai?”

Cameron quỳ xuống bên cạnh đầu Caelen, túm lấy tóc chàng và kéo lên để mặt họ chỉ cách nhau vài phân.

“Hắn sẽ không phải lựa chọn gì đâu, vì ta định sẽ đạt được cả hai. Người chẳng có ý nghĩa gì với ta hết. Ta sẽ không chớp mắt lấy một cái trước cái chết của người và sau đó sẽ phá hủy gia tộc McCabe cũng như tên vua mà các người hết mực trung thành.”

Khi chàng nhìn chăm chăm vào mắt Cameron, câu hỏi mà Rionna từng đưa ra lại hiện lên trong tâm trí.

“Tại sao?” chàng hỏi. “Tại sao người lại làm thế? Nếu định giết ta, vậy hãy nói cho ta biết tại sao người lại hủy hoại cả gia tộc của ta cách đây tám năm. Chúng ta đâu có đe dọa gì đến người.”

Cameron đứng lên, lùi lại một bước, nỗi căm hận hiện lên trong mắt hắn y hệt như nỗi căm hận trong mắt Caelen.

“Người chưa từng nghe đến tên ta cho đến cái ngày đó, đúng không Caelen?” Hắn lắc đầu. “Làm sao mà cha người nhắc đến ta hay cha ta được. Người không phải là người duy nhất có lý do để thù hận đâu, Caelen. Cha người đã cướp đi thứ từng là của ta. Ta chỉ đáp trả thôi.”

“Người mất trí rồi,” Caelen khàn giọng nói. “Cha ta là người yêu hòa bình.

Ông ấy chưa bao giờ gây chiến với ai. Trừ khi bị khiêu khích.”

Nhấn giày lên cổ họng Caelen, Cameron đè chàng xuống đất. “Ồ phải rồi, hắn là người yêu hòa bình. Người có biết lý do tại sao không? Vì hắn đã đưa ra lời thề sau cái chết của cha ta. Tội lỗi của hắn không thể nào dung thứ được. Hắn thề trước mộ của cha ta là sẽ không bao giờ cầm vũ khí nữa. Lúc ấy ta cũng ở đó nên đã nghe được lời thề của hắn. Ta còn nghe được lời xin lỗi của hắn với mẹ ta. Hắn đã vỗ lên đầu ta trong lúc bước đi như thể điều đó sẽ khiến ta cảm thấy thoải mái hơn khi cha ta đang nằm dưới tầng đất lạnh. Nếu ta có một thanh gươm, cha người đã chết ngay từ ngày đó và chảy máu đến chết trên mộ cha ta. Ta đã rất muốn làm điều đó.”

“Người nói dối,” Caelen hét lên. “Cha ta không bao giờ nhắc đến người hay cha người hết.”

“Cha người là một thằng hèn. Hắn chiến đấu bên cạnh cha ta và khi cha ta rơi từ trên lưng ngựa xuống, hắn để mặc ông chết ở đó. Hắn quay lưng lại với người mà hắn từng gọi là bạn và chạy trốn khỏi chiến trường. Ngay trước khi cha người trút hơi thở cuối cùng, ta đã nhắc cho hắn nhớ về thằng bé mà hắn đã vỗ đầu trước ngôi mộ của cha ta. Người có biết những lời cuối cùng hắn nói ra là gì không, Caelen?”

Caelen nuốt lại nỗi căm hận đang dâng trào lên cổ họng. Mạch máu chàng đập điên cuồng trong huyết quản đến mức chàng sợ mình sắp nổ tung.

Cameron cúi xuống, kề sát tai Caelen lần nữa. “Hắn lại nói lời xin lỗi và cầu xin ta tha cho cháu trai hắn.”

“Thay vào đó, người đã giết và cưỡng hiếp mẹ thằng bé,” Caelen gầm lên. “Nếu tìm được con chuột nhắt đó, ta đã xiên nó lên thanh gươm của mình

trời. Nỗi hối hận duy nhất của ta là người cùng các anh trai không ở đó vào cái ngày ta tấn công. Giết được từng thằng McCabe mới giúp ta thỏa mãn.”

“Ta sẽ gặp người ở địa ngục vì những gì người đã làm,” Caelen nguyên rủa.

Đứng thẳng người dậy, Cameron ra hiệu cho thuộc hạ. “Đưa hắn vào ngục tối. Ta không muốn nhìn mặt hắn thêm một giây nào nữa. Giết hắn bây giờ thì quá dễ dàng cho hắn. Ta muốn hắn phải chịu đựng như những gì cha ta phải trải qua khi ông ấy từ từ chảy máu cho đến chết trên chiến trường năm đó.”

Ba tên lính của Cameron lôi Caelen đứng dậy và kéo chàng đến lối đi nhỏ với những bậc cầu thang dẫn vào bóng tối thăm thẳm bên dưới. Một gã khác cầm theo ngọn đuốc rọi xuống hành lang lạnh lẽo và ẩm ướt.

Đến cuối đường, một cái lỗ rộng ngoác hiện ra trên sàn nhà rồi đột nhiên Caelen bị xô xuống đó. Lao vào bóng tối, chàng bị lơ lửng vài giây trước khi rơi bịch xuống sàn đá phía dưới. Bên bả vai bị thương gánh toàn bộ cú ngã khiến Caelen phải hét lên khi cơn đau làm tê liệt bàn tay và cào xé lưng cùng vai chàng.

Nằm đó run rẩy, chỉ có cơn đau làm bận, chàng nhắm mắt nghĩ đến khuôn mặt tươi cười, rạng rỡ của Rionna. Chàng tưởng tượng ra mình đang ở nhà, trong căn phòng của riêng họ, còn nàng đang nghĩ ra những trò ranh mãnh để khiến chàng điên cuồng vì dục vọng.

Caelen tưởng tượng ra mình đang lướt tay trên phần bụng nhô lên của Rionna rồi nói chuyện đến tận khuya với nàng về những hy vọng và mơ ước dành cho đứa bé sắp chào đời.

“Hãy bảo vệ nàng thật tốt nhé, Ewan,” chàng thì thầm. “Vì em đã khiến nàng thất vọng. Cả anh nữa.”

Rionna gần như quy xuống khi ra lệnh cho người của mình bao quanh lãnh địa của Duncan Cameron và ẩn náu chờ đến thời điểm nàng ra lệnh tấn công. Nếu Chúa phù hộ cho họ, Ewan McCabe sẽ đến yểm trợ trước lúc đội quân của nàng buộc phải hành động. Nhưng nếu không, nàng và tất cả chiến binh McDonald sẽ cùng xả thân chiến đấu.

Rionna cầu nguyện để có thêm sức mạnh và mong mỗi Chúa sẽ dẫn đường cho những việc mình sắp làm. Nàng phải thuyết phục được Cameron, nếu không cả nàng và Caelen sẽ phải mất mạng.

Nắm lấy dây cương của con ngựa mệt mỏi, nàng bước về phía trước, tìm đập thành thịch khi tiến ra khỏi khu rừng và cưỡi ngựa đến cổng pháo đài của Cameron.

Cảnh tượng oai nghiêm, hùng vĩ hiện ra với sự kết hợp của đá, gỗ và kim loại. Nhìn những bức tường cao vút, nàng chỉ biết cầu nguyện rằng người của mình có thể leo trèo đủ nhanh để không bị phát hiện.

Kế hoạch của nàng nhất định phải thành công. Nếu Chúa thực sự ủng hộ cho lẽ phải, gia tộc McDonald sẽ chiến thắng trong ngày hôm nay và nàng sẽ trở về nhà cùng chồng mình.

Tuy vậy, Rionna vẫn tiếp tục cầu nguyện, vì biết đâu Chúa trời cũng cần được thuyết phục về vấn đề đó.

Khi nàng đến cổng thành, lính canh liền gọi với xuống chỗ nàng. Quan sát tường thành, Rionna thấy ít nhất ba cung tên đang nhắm về phía mình.

Kéo mũ trùm đầu của áo choàng ra, nàng hô to. “Ta là Rionna McDonald và ta muốn được gặp cha ta, Gregor McDonald.”

Một lúc lâu sau mới thấy Duncan Cameron xuất hiện trên tường thành cùng cha nàng đứng bên cạnh.

“Rionna, có phải ngươi đến để xin tha chết cho chồng mình không?” Cameron nói vọng xuống.

Nàng nhìn hấn bằng ánh mắt ngạo mạn rồi cong môi đầy khinh bỉ. “Ta đến xem liệu những binh lính của mình có nói đúng sự thật không. Nếu cha ta thực sự đã bắt được tên chiến binh nhà McCabe, ta muốn thỉnh cầu được tự tay giết hấn nếu nhiệm vụ đó chưa được thực thi.”

Cameron nhướn một bên mày đầy ngạc nhiên, trong khi Rionna nín thở, hồi hộp đến mức suýt ngã khỏi lưng ngựa.

Chúa ơi, xin hãy để chàng còn sống. Chắc họ chưa thể mang Caelen đến đây quá lâu được. Nàng cùng người của mình đã cưỡi ngựa không ngừng nghỉ. Họ còn tìm thấy dấu vết vẫn còn mới trên đường đến đây và đi theo nó tới tận lãnh địa của Cameron.

“Mở cửa ra,” Cameron ra lệnh.

Một lúc sau, tấm gỗ vang lên âm thanh lạch cạch, cọt kẹt, cánh cửa nặng nề bắt đầu mở ra. Nàng vẫn ngồi trên lưng ngựa, chờ được phép đi vào.

Chẳng bao lâu sau, Cameron và cha nàng xuất hiện ở lối vào. Một tên thuộc hạ của Cameron tiến về phía trước đỡ nàng xuống ngựa. Khi hai chân chạm đến mặt đất, đầu gối nàng gần như nhũn ra, nhưng nhờ có sức mạnh ý chí, nàng vẫn đứng vững và để cho gã kia dắt ngựa đi.

“Cô vừa kể một câu chuyện rất thú vị, cô gái ạ,” Cameron vừa nói vừa nhìn nàng chằm chằm. “Cô làm ta chú ý đấy.”

Rionna nhìn cha mình, tự hỏi không biết có phải ông ta sợ Cameron đến mức chẳng dám ho he gì hay không. Ông ta nhìn lại, về mặt lạnh nhạt, đôi mắt ánh lên vẻ ngờ vực.

“Hắn đã chết chưa?” Nàng hỏi.

Cuối cùng, Cameron cũng lắc đầu khiến nàng nhẹ nhõm. “Vẫn chưa. Hắn vừa mới tới. Nói cho ta biết, tại sao người tới nhanh đến thế?”

“Khi được báo tin về việc đã xảy ra, tôi hoàn toàn không tin vào vận may của mình cho đến khi tận mắt nhìn thấy hắn. Nếu cha tôi quả thật đã bắt được Caelen McCabe, thì tôi phải cảm ơn ông ấy rồi.”

“Điều vợ vẫn này có nghĩa là gì vậy, con gái?” Gregor cuối cùng cũng lên tiếng hỏi.

Cameron giơ tay lên. “Chỉ có một cách để giải quyết điều bí ẩn này. Vào đi, quý cô. Ngoài này rất lạnh, cô lại còn vừa đi một đoạn đường xa đến đây.”

Đặt tay vào cánh tay đang đưa ra của Cameron, Rionna mỉm cười đầy cảm kích. “Xin cảm ơn ngài, Lãnh chúa Cameron. Đúng là tôi có hơi mệt, nhưng cũng đã nhẹ nhõm không ít. Tôi không thể dừng lại cho đến khi cầu xin được một nơi trú ẩn tại pháo đài của ngài.”

“Nơi trú ẩn ư? Quý cô thân mến, điều gì khiến cô phải cầu xin nơi ẩn náu thế?” Hắn hỏi trong lúc đưa nàng qua sân, bước lên bậc cầu thang dẫn vào pháo đài.

Luồng không khí ẩm áp ập thẳng vào nàng, cùng với đó là mùi hôi thối, khó chịu. Rionna nhăn mũi, cố hết sức để giữ cho cái dạ dày không nổi loạn.

Chiếc áo dài đang mặc giúp che đi cái bụng đang nhô lên của nàng. Rionna chưa muốn để lộ ra mình đang cưu mang giọt máu của Caelen.

“Phải, một nơi trú ẩn. Ngài nghĩ rằng tôi sẽ yên ổn thoát khỏi tay của Ewan McCabe một khi hắn biết một người McDonald đã mang em trai của hắn đi ư?”

“Tại sao cô lại muốn giết chồng mình?” Cameron hỏi thẳng thừng.

Khi được hắn ra hiệu ngồi xuống một chiếc ghế gần lò sưởi, Rionna thấy thật nhẹ nhõm. Nàng không biết mình còn có thể đứng được bao lâu nữa.

“Chuyện đó có quan trọng không?” Nàng hỏi bằng giọng đều đều.

“Ta khó mà tin được cô lại rời bỏ sự bảo vệ của gia tộc mình giữa mùa đông lạnh giá thế này để được giết kẻ mà trên thực tế được coi như đã chết kia.”

“Ta căm thù hắn,” Rionna quát lên. “Tôi căm thù tất cả lũ người nhà McCabe. Chúng đã đàn áp gia tộc tôi. Tuy tôi không hoàn toàn thích việc cha mình nắm quyền lãnh đạo, nhưng ít nhất, ông ấy vẫn là một người McDonald. Tôi đã bị lũ McCabe sỉ nhục hết lần này đến lần khác. Nếu ngài không cho phép tôi giết hắn, thì ít nhất hãy cho tôi chứng kiến chuyện đó. Và tôi cũng xin được ngài bảo vệ cho đến khi mọi việc với nhà McCabe được giải quyết xong xuôi.”

“Cô thật là một người phụ nữ kỳ lạ, Rionna McDonald ạ. Hay ta phải gọi là McCabe nhỉ?”

Rionna đứng bật dậy, tuốt gươm ra, chỉ thẳng vào Cameron. Nàng hy vọng vẻ can đảm này sẽ gây ấn tượng với hắn, hay thuyết phục hắn rằng nàng đã mất trí đến mức muốn chồng mình chết.

“Ta không muốn bị gọi bằng cái tên đó,” nàng rít lên.

Cameron đẩy thanh gươm của nàng sang bên như thể nó chẳng khác nào một con ruồi gây phiền nhiễu. “Còn ta thì không thích bị phụ nữ chìa gươm vào ngực ngay tại nhà của mình đâu.”

Hắn ra hiệu cho nàng ngồi xuống rồi quay sang liếc nhìn Gregor McDonald. “Cô khiến ta tò mò đấy, Rionna. Caelen McCabe đã làm gì khiến cô tức giận đến thế?”

Rionna liếc nhìn cha mình, biết rằng điều nàng sắp nói ra sẽ thuyết phục được ông ta tin tưởng hoàn toàn vào câu chuyện của nàng, dù cho khi lọt vào tai Cameron nó có vẻ kỳ quặc thế nào đi chăng nữa.

“Caelen McCabe nhất quyết bắt tôi cư xử và ăn mặc thật nữ tính. Không những lấy đi thanh gươm của tôi, hắn còn cấm tôi không được chạm vào nó nữa. Hắn luôn nhạo báng và làm nhục tôi. Hắn... Hắn đã sỉ nhục tôi.”

Cameron cười lên khoái trá rồi liếc nhìn cha nàng. “Ông đã rèn giữa đức tính nào của phụ nữ cho cô ta thế, Gregor?”

“Nó luôn tự cho mình là một người đàn ông,” Gregor nói với vẻ bực bội. Tôi không thể làm gì để bắt nó cư xử hay ăn mặc nữ tính cả. Tôi đã hết cách với nó từ cách đây nhiều năm rồi. Có lẽ gã McCabe kia đã lên giường với nó và đây là lý do cho sự ‘sỉ nhục’.”

Ánh mắt Cameron từ từ quét khắp cơ thể nàng và vẻ mặt của hắn khiến nàng cảm thấy vui mừng vì đã bó ngực lại. Hắn đang tìm dấu hiệu cho thấy nàng thực sự là phụ nữ, nhưng với kiểu ăn mặc như bây giờ của Rionna, trông nàng gầy nhom và không hề có dáng dấp gì, giống y như một cô bé.

Nàng rung mình trước sự thèm khát trong mắt hắn. Có lẽ vì tính cách lập dị của Rionna mà Cameron nhìn nàng như thể chỉ chức đẩy nàng nhào xuống đất mà giở trò dâm dục. Hoặc có thể hắn thèm muốn điều Caelen đã làm. Nàng thực sự chẳng thể hiểu nổi hắn đang suy nghĩ gì.

Nhưng Cameron đột nhiên quay đi, vẫy tay kiêu ngạo về phía thuộc hạ. “Mang Caelen McCabe từ ngục tối lên đây. Vợ hắn muốn gặp.”

Rionna cảm thấy lòng dạ rối bời và gần như trở nên tê dại. Nàng phải hành động thật nhanh để thuyết phục được Caelen và cha nàng rằng tất cả những gì mình nói là sự thật. Nhưng việc này khiến trái tim nàng đau đớn. Đó là điều khó khăn nhất nàng từng làm, nhưng dù thế nào đi chăng nữa Rionna cũng phải thuyết phục được Caelen rằng nàng cảm ghét chàng và muốn chàng phải chết.

Trong thời gian chờ đợi, Rionna nóng lòng mong mỗi bóng dáng chồng. Dù biết chàng bị thương, thậm chí bây giờ có thể sắp chết, nhưng nàng không thể để lộ ra là mình đang sợ hãi.

Rionna thực sự muốn bật khóc bởi quá mệt mỏi và chưa bao giờ sợ hãi đến thế trong đời.

Khi chúng xô Caelen vào sảnh, chàng khụy gối xuống và nàng có thể thấy tay chàng bị trói ngoặt sau lưng. Trước khi chàng kịp ngẩng đầu lên, Rionna đã đứng dậy sải bước dọc căn phòng tới chỗ của chồng. Nghe thấy tiếng động, Caelen ngược mắt nhìn lên.

Sự bàng hoàng tràn ngập trong ánh mắt, chàng hé môi định lên tiếng. Ngay lập tức Rionna quyết định mình phải làm gì đó để khiến chàng im lặng.

Cúi gần người lại, nàng lấy hết sức tát vào má chàng.

31. Chương 31

Caelen bị tát ngoặt ra sau và chàng phải cố hết sức mới trụ được trên đầu gối. Chàng quay đầu lại, nhìn vợ mình chằm chằm. Vợ chàng. Nàng đang đứng trước mặt chàng, đôi mắt tràn ngập giận dữ, trong khi Cameron và Greor đứng đằng sau nàng, lộ vẻ thích thú.

“Nàng điên rồi à?” Chàng hỏi. “Nàng đang làm gì thế?”

“Ta đến đây để xem ngươi chết,” nàng rít lên. “Nếu Chúa cho phép và lãnh chúa Cameron chấp thuận, chính tay ta sẽ kết liễu ngươi. Ta sẽ rất lấy làm vui mừng khi thoát khỏi tay ngươi, Caelen McCabe.”

Chàng nghe thấy lời nàng nói và nhận ra nỗi giận dữ thực sự trong mắt nàng. Nhưng chàng không hiểu gì cả. Nỗi sợ hãi quét qua ngực Caelen khiến chàng đau hơn cả vết thương trên lưng.

Chuyện này không thể xảy ra lần nữa. Chàng không thể cho phép lịch sử tái diễn theo cái cách kỳ lạ như vậy.

Duncan Cameron bước lên từ sau lưng Rionna và đặt một tay lên vai nàng. “Vợ người đến đây để gặp người đây, Caelen. Cô ấy làm thế không phải là rất chu đáo hay sao? Rionna nói cô ấy muốn tự mình hành quyết người. Người nghĩ thế nào về việc đó?”

Trước khi Caelen kịp đáp lại, chàng có thể nói được gì cơ chứ? Cameron đã xoay người Rionna, kéo nàng vào vòng tay hân và hôn nàng thật dữ dội.

Cơn giận dữ lạnh lẽo bao phủ khắp cơ thể Caelen. Không còn thấy cơn đau từ vết thương nữa, tất cả những gì chàng cảm nhận được là nỗi phẫn hận sôi trào. Tâm trí Caelen hiện đang rối bời nên vẫn chưa thể hiểu rõ được ngọn ngành, nhưng có một sự thật rành rành ngay trước mắt chính là chàng lại bị phản bội.

Một lần nữa.

Rionna buông Cameron ra, tát vào mặt hân y như đã làm với Caelen, rồi dùng dùng giận dữ đi lấy gương. Túm lấy cánh tay Rionna, Cameron nâng mặt nàng lên gần sát hân.

“Ta đã bị một tên đàn ông sỉ nhục là quá đủ rồi. Ta sẽ không chấp nhận thêm bất kỳ nỗi sỉ nhục của một người đàn ông nào nữa,” Rionna hét lên.

Lông mày Caelen nhướn lên. “Sỉ nhục ư? Sao nàng lại nói vậy, phu nhân?”

Rionna liếc nhìn Caelen, đôi mắt xinh đẹp đầy dối trá của nàng lóe lên khinh bỉ. Nàng lại nhìn Cameron và rút tay về, sau đó đứng yên lặng, nhìn chăm chú vào mặt hân. “Ngài không hề tin tưởng ta nên mới làm vậy. Ngài nghi ngờ việc ta đến đây vì muốn thấy cái chết của một gã McCabe, đúng không?”

Rút hai cánh tay ra khỏi sự siết chặt của hân, Rionna thò tay xuống nếp gấp của chiếc áo choàng để rút ra một cuộn giấy. Ngay cả từ chỗ chàng đang quỳ, Caelen cũng có thể thấy hai dấu niêm phong. Một cái là của anh trai chàng. Cái còn lại thuộc về đức vua.

“Ta mang theo cái này. Ngài biết nó là gì, phải không Lãnh chúa Cameron? Đó là lời hiệu triệu quân đội của Ewan McCabe. Có lẽ trong đó là kế hoạch tác chiến chi tiết. Tất cả những gì ngài muốn biết về trận chiến sắp tới. Ta sẽ đưa nó cho ngài nếu như đó là một trò lừa sao?”

“Không!” Caelen gầm lên.

Chàng lao về phía trước nhưng bị hai tên lính của Cameron giữ lại. Cổ xoay xở để chống lại chúng, nhưng với đôi tay bị trói chặt, chàng không thể làm được gì.

Cameron lấy cuộn giấy từ tay nàng, lật lại, kiểm tra con dấu. Không nói một lời, hân bẻ miếng sáp và mở cuộn giấy da ra. Phải mất mấy phút Cameron mới đọc hết nội dung bên trong. Sau đó, hân cẩn thận cuộn nó lại và nhìn Caelen chăm chăm.

“Có vẻ như cô vợ đáng yêu cùng gia tộc McDonald không còn cần người nữa rồi, McCabe.”

Phập phồng cánh mũi, Caelen cong môi lên lạnh lùng nhìn người phụ nữ đang đứng trước mặt mình. “Ta chẳng có người vợ hay gia tộc nào khác ngoài gia tộc McCabe hết.”

“Ta cũng chẳng muốn nhìn thấy hân thêm nữa. Hãy đưa hân trở về cái ngục mà các người vừa lôi hân lên đi,” Rionna nói bằng giọng lạnh lùng không kém.

“Chà, chúng ta phải thảo luận về cái chết của hân đã chứ,” Cameron dài giọng. “Có vẻ như chiến tranh sắp xảy ra nếu như thông tin này từ Ewan McCabe và nhà vua là đáng tin cậy. Ta đã thực sự hy vọng chúng sẽ dùng kế hoạch nào đó độc đáo hơn, nhưng có vẻ như chúng chỉ thích đánh trực diện. Ta cho cô một ngày đây, quý cô. Hân sẽ chết vào sáng mai, sau đó ta còn phải lên kế hoạch cho chính mình để đấu lại Ewan McCabe nữa.”

Rionna rút gương ra, từ từ tiến về phía Caelen. Chàng không buồn nhìn nàng, cũng chẳng thừa nhận sự có mặt của nàng. Đầu óc chàng là một hỗn độn giữa tức giận và bối rối khiến chàng hoang mang không thể hiểu nổi điều gì đang diễn ra trước mắt mình.

Khi đến gần chồng, Rionna kẻ lưới gương vào cổ chồng, bắt chàng phải nhìn nàng hoặc cổ chàng sẽ bị cắt rời.

“Ta có thể giết người ngay bây giờ,” nàng nói bằng giọng trầm không có cảm xúc. Rionna cố tỏ ra điềm tĩnh, không để lộ ra suy nghĩ của mình. Nàng bình thần như đang nói về vấn đề bình thường tựa thời tiết vậy. Thái độ ấy khiến Caelen lạnh thấu xương, vì đó là biểu hiện mà chàng chưa bao giờ thấy ở vợ mình. “Nhưng như thế thì quá nhanh chóng rồi.”

“Tại Sao?” chàng khàn giọng hỏi. “Người không những phản bội ta mà còn cả những người mà người gọi là bạn bè nữa. Người phản bội Mairin, người luôn đối xử tốt với người và đưa con vô tội của chị ấy. Người đẩy những người từng trung thành với người vào chỗ chết, vì lý do gì? Để một người đàn ông không có danh dự có thể chiếm lại quyền lãnh đạo gia tộc trước đây đã từng là của hắn ư?”

Nàng hạ thanh gươm xuống thấp hơn. “Câm miệng lại, nếu không ta sẽ cắt cậu bé của người ném cho chó săn đấy.”

Nói đoạn, nàng quay người như thể không chịu đựng nổi việc nhìn vào mắt chàng nữa. Dù có nhục nhã đến muôn đời, nhưng thực sự lúc này Caelen vẫn muốn gọi nàng lại. Chàng nhắm mắt, không muốn tin vào sự thật đau đớn này.

“Đưa hắn đến giàn thiêu ngay khi trời hừng sáng,” nàng bình tĩnh nói. “Kết cục đó rất hợp với một kẻ như hắn đấy.”

Ngay cả Cameron cũng có vẻ ngạc nhiên trước sự tàn bạo của nàng, nhưng trong mắt hắn còn ẩn chứa thêm tia ngưỡng mộ. Phải, một gã đàn ông sẽ coi trọng những nét nhân cách đáng hổ thẹn ở người xung quanh khi bản thân hắn cũng mang những đặc điểm đó.

“Làm tốt đấy, quý cô. Án tử hình của hắn sẽ được thực thi vào sáng mai.”

Hắn ra hiệu cho quân lính đưa Caelen đi và quay sang Rionna. “Cô có muốn nghỉ ngơi không? Cô đã đi một quãng đường xa đến đây, chắc hẳn sẽ mệt mỏi lắm.”

Khi bị kéo ra khỏi đại sảnh, Caelen nhìn thấy vợ mình mỉm cười với gã đàn ông mà chàng căm thù nhất trên trái đất này.

Rionna liếc mắt nhìn theo bóng dáng chồng và bắt gặp ánh mắt chàng. Bóng tối vụt qua đôi mắt nàng rồi sau đó nàng nhìn nhanh đi chỗ khác.

Đứng bên cửa sổ phòng mình, Rionna nhìn chằm chằm khung cảnh phủ đầy tuyết. Dù mệt mỏi đến rã rời xương cốt, nhưng đêm nay nàng sẽ không ngủ. Làm thế nào nàng có thể an giấc khi tưởng tượng ra Caelen bên dưới ngục tối, chịu đựng những hoàn cảnh vô cùng khắc nghiệt.

Nàng nhắm mắt lại, hình dung ra khuôn mặt cùng những lời nói tức giận của chàng, cả sự chấp nhận đầy đau đớn trước sự phản bội của nàng nữa. Hơn bao giờ hết, Rionna quyết tâm không được thất bại trong vấn đề này, vì nàng sẽ không để chàng chết mà vẫn hiểu lầm rằng mình đã lừa dối chàng.

Khum tay trên bụng mình, Rionna nhẹ nhàng vuốt ve đúng lúc cảm thấy một chuyển động rất nhỏ ẩn sâu trong đó. Nước mắt dâng đầy trên khóe mi khi nàng nhận ra đứa bé đã chọn giây phút này để cử động, như thể khẳng định rõ hơn lời thề của Rionna rằng cha nó sẽ được giải cứu bằng mọi giá.

“Chàng là tương lai của em cùng gia tộc McDonald và cũng là tương lai của con trai hay con gái chúng ta nữa, Caelen McCabe ạ,” nàng thì thầm quả quyết. “Em sẽ không để chàng chết ở một cái hố đen nào đó, nơi chàng bị đối xử như một con vật đâu.”

Rionna quay trở lại, ngồi xuống mép giường. Cameron đã cho nàng chỗ ở khá thoải mái. Hắn còn sai người đốt lò sưởi giúp nàng. Tuy vậy, ngay khi được ở một mình, nàng liền đóng sập cửa, kéo chiếc ghế nặng trĩu ở cửa sổ ra để chặn lại.

Nàng sẽ không để hắn có cơ hội. Cameron là một tên khôn khéo căng. Hắn luôn tin rằng bất cứ thứ gì mình để mắt tới đều sẽ là của hắn. Rionna không hề nghĩ Cameron bị quyến rũ bởi vẻ đẹp của mình bởi nàng đã cố ý che giấu đi những đường nét quyến rũ của cơ thể để trông mình giống như một cậu con trai. Nhưng nàng đã thấy được sự tò mò và thèm muốn trong ánh mắt của tên lãnh chúa hung tàn ấy.

Nằm lên đệm, trên người vẫn mặc nguyên quần áo, Rionna nhắm mắt lại chốc lát để nghỉ ngơi. Nàng mong cho thời gian trôi đi thật nhanh để có thể kết thúc chuyện này càng sớm càng tốt.

Lúc này, người của nàng chắc hẳn đang bao quanh tường thành, chờ đợi lệnh tấn công.

Suốt đêm Rionna đã bồn chồn không yên cho đến tận lúc tiếng gõ cửa đột ngột vang lên vào buổi sáng hôm sau. Nàng chần chờ một lát rồi nói mình sẽ ra sau ít phút để vờ như mình đã ngủ rất say và bây giờ đang mặc quần áo.

Kéo rèm lại, nàng bện tóc trong lúc bước ra cửa.

Đẩy cái ghế sang bên, Rionna mở cửa và thấy cha mình đang đứng ở hành lang. Buông tay ra khỏi mái tóc, nàng đứng đó nhìn ông ta trong yên lặng.

“Lãnh chúa bảo người ra sân đấy.”

Rionna gật đầu, chờ ông ta đi trước mình nhưng ông ta vẫn lưỡng lự và nhìn nàng chăm chăm. “Tên McCabe thực sự đã làm gì khiến người tức giận đến thế? Người quay lưng lại với ta để theo hắn, không đồng ý giúp ta làm lãnh chúa, còn bây giờ người lại dang rộng vòng tay chào đón ta trở về ư?”

Biết rằng ông ta sẽ không tin vào sự thay đổi thái độ đột ngột ấy, nàng quyết định nói sự thật.

“Tôi cũng không định để ông làm lãnh chúa đâu. Cả ông và Caelen McCabe đều là hai kẻ xấu xa, đáng ghét.”

Mắt Gregor McDonald nheo lại nhìn con gái chăm chăm. “Người vẫn chưa học được cách làm chủ miệng lưỡi của mình hay nói ra những lời lẽ độ.”

“Tôi không cần lễ độ, và nếu ông định đánh tôi như lần trước thì tôi càng có cơ hội chứng tỏ lời đe dọa của mình và gia tộc McDonald sẽ tìm ra một lãnh chúa mới ngay lập tức.”

“Ta sẽ xử lý người sớm thôi,” ông ta cảnh cáo.

Nàng nhún vai như thể chẳng mấy quan tâm đến lời đe dọa ấy.

Khi họ bước vào sân, Rionna kéo chiếc áo choàng vào sát hơn cho đỡ lạnh. Tim nàng gần như ngừng đập khi thấy Caelen đã bị trói vào một cái cọc ở giữa sân. Gỗ đã được xếp lại thành một vòng tròn xung quanh chàng.

Trông chàng còn thảm hại hơn cả đêm qua. Những vết bầm mới hiện rõ trên khuôn mặt và máu tươi tuôn ra bên hông chàng.

Cắn chặt răng đến đau nhói, Rionna cố gắng chớp mắt để thu lại những giọt nước mắt giận dữ. Chưa bao giờ nàng cảm hận người nào như cha nàng và Duncan Cameron. Thật dễ dàng khi bây giờ nàng rút gươm ra rồi kết thúc cuộc đời hèn hạ của cha mình, nhưng giờ nàng buộc phải kiên nhẫn, vì Caelen có thể sẽ bị giết trước khi cha nàng ngã xuống đất.

Cameron đứng cách Caelen vài bước, xung quanh là người của hắn, tất cả đều cầm đuốc. Khi Rionna đến gần Cameron, hắn cầm lấy một ngọn đuốc, đưa nó cho nàng.

“Ta trao vinh dự này cho cô đấy,” hắn nói. “Làm nhanh lên. Ta ghê tởm mùi thịt cháy khét và còn nhiều việc khác phải làm đấy.”

Rionna run rẩy, nhận lấy ngọn đuốc rồi quay lại nhìn chồng mình. Bước về phía trước, nàng hít thở thật sâu trong lúc ngấm chuẩn bị tinh thần cho những việc sắp xảy ra.

Ánh mắt họ gặp nhau và khóa chặt lại. Đôi mắt sáng màu xanh lục của chàng giờ vẫn đục và chứa đầy nỗi đau. Đường như chàng vẫn chưa hoàn toàn hiểu được những gì đang diễn ra xung quanh. Rionna thâm nhiên rửa, bởi vì hôm nay nàng cần đến sức mạnh của chàng.

32. Chương 32

Caelen nhìn theo khi Rionna lấy cây đuốc từ tay Cameron. Nỗi đau như quặn xoắn lại trên khắp cơ thể chàng. Caelen vừa run rẩy lạnh buốt, lại vừa nóng phừng phừng vì cơn sốt, nhưng vẫn ghim ánh mắt trên người vợ mình khi nàng nhìn vào mắt chàng.

Có điều gì đó khiến Caelen trần trở cả đêm trong lúc thao thức, co rúm trên sàn đá ẩm ướt, lạnh lẽo. Chàng bồn chồn kể từ lúc nhìn thấy bóng tối vụt qua mắt nàng khi mình bị kéo đi vào đêm qua.

Nhưng giờ đây chàng đang hét lên với bản thân là chẳng có điều gì như thế cả. Chàng đã tự đấu tranh với mình, vì đã thề rằng không bao giờ được nghi ngờ những gì đang thực sự diễn ra trước mắt nữa. Chúng cứ không nói dối.

Tuy nhiên, Caelen vẫn không thể chấp nhận sự thật Rionna đã tàn nhẫn phản bội chàng. Trong giây phút đó, nỗi kinh ngạc khi thấy nàng và cú sốc về tất cả mọi việc đã xảy ra khiến chàng không thể nào suy nghĩ nổi.

Nhưng ngay lúc này, khi nghĩ lại những ngày tháng hạnh phúc vừa qua, chàng không tin Rionna thực sự muốn quay lưng lại với mình. Có quá nhiều chuyện khó hiểu. Rionna luôn căm ghét và sợ hãi cha mình vậy thì tại sao nàng lại ủng hộ ông ta quay trở lại gia tộc?

Rionna đã cùng chàng chống lại người thân của mình và luôn ủng hộ chàng dù có khả năng bị gia tộc xa lánh. Những điều đó không phải là hành động của một người phụ nữ lừa dối.

Không, không thể như vậy được. Chàng thà ngốc nghếch tin vào trái tim mình lần nữa chứ nhất định không tin vào sự thật nghiệt ngã kia. Lần này... trái tim chàng không sai. Chàng sẽ đánh cược mạng sống của mình vào nó.

Điều đó có nghĩa vợ chàng đang rơi vào nguy hiểm, mà chàng thì không thể bảo vệ được nàng.

Mục đích của nàng là gì? Tại sao nàng phải giả vờ như vậy?

Khi Rionna siết chặt ngọn đuốc, Caelen đã nhìn thấy bàn tay còn lại của nàng cẩn thận trượt vào áo choàng. Vào lúc đó trong đôi mắt nàng ẩn chứa một lời cầu xin được giúp đỡ và cảm thông. Nó biến mất trước khi Caelen kịp chớp mắt nhưng chàng nhất định đã không nhìn lầm. Hay có lẽ đó chỉ là điều chàng muốn thấy. Tĩnh mạch đập điên cuồng, Caelen căng thẳng chờ đợi.

Chàng muốn hét lên với nàng rằng hãy biến ngay ra khỏi đây để bảo vệ nàng và đứa bé. Chàng muốn bảo vợ mình rằng dù nàng đang định làm gì, thì điều đó cũng không đáng. Không đáng đánh đổi mạng sống của nàng vì chàng.

Nhưng Caelen đành phải yên lặng, biết rằng tiếng hét của mình sẽ giết nàng ngay tại chỗ.

Rionna đã hành động. Xoay phắt người lại, nàng giơ mạnh ngọn đuốc vào mặt Cameron khiến hắn phải la hét vì đau đớn. Đúng vào lúc đó, Rionna thét lên lệnh tấn công vang dội hơn bất kỳ mệnh lệnh nào chàng đã từng nghe.

Người vợ và gia tộc mà chàng từng thề không phải của mình đã đến cứu chàng.

“Chàng có đủ sức để chiến đấu không?” Rionna hét lên khi chém đứt những sợi dây trói chặt chàng vào cọc.

“Có, ta có thể.” Caelen vẫn chưa chết, vậy nên chàng sẽ bị nguyên rửa nếu để cho bao công sức của vợ mình đổ xuống sông xuống biển.

Rionna biến mất trước khi chàng hoàn toàn thoát ra khỏi những cuộn dây. Caelen thấy nàng đang lao vào chiến đấu cách đó không xa, nhưng trước khi kịp nghĩ đến việc giúp đỡ nàng, chàng né một đường gươm và lẩn ra xa, suýt nữa đã bị chém vào đầu.

Caelen cần một thanh gươm. Chàng lại né lần nữa khi một thuộc hạ của Cameron vung gươm lên chỉ cách mặt chàng vài phân. Cúi thấp người, chàng lao vào chân tên lính, làm hắn phải khụy gối.

Thanh gươm trượt xuống tuyết, Caelen giáng thật mạnh vào mặt tên kia cho đến khi máu hắt văng trên nền tuyết. Lăn người ra xa, chàng chớp lấy vũ khí. Siết chặt lấy chuôi gươm, chàng kéo nó về phía mình ngay khi tên lính khác xuất hiện bên trên chàng, tay cầm gươm đâm thẳng xuống.

Caelen lộn đi vài vòng, rồi vung gươm cắt qua chân tên lính, sau đó đứng bật dậy, không nhớ gì đến vết thương hay cơn sốt. Tất cả những gì đang choán lấy tâm trí của chàng là tìm ra vợ mình và đuổi theo Duncan Cameron. Những điều nhìn thấy trong lúc quan sát toàn cục khiến trái tim chàng chùng xuống.

Mặc dù chiến đấu dũng cảm và mạnh mẽ hơn tất cả những lần chàng từng chứng kiến nhưng những binh lính McDonald đang bị áp đảo về số lượng và nhanh chóng bị mất sức.

Cuối cùng chàng cũng tìm thấy Rionna. Nàng đang dồn một tên lính Cameron vào tường. Nhanh chóng hạ gục hắn bằng đường gươm đâm xuyên ngực, sau đó nàng rút ra, xoay người tìm kiếm kẻ thù kế tiếp.

Đó mới là vấn đề. Cứ mỗi tên lính Cameron ngã xuống lại có ngay một tên khác đứng đằng sau.

Caelen bắt đầu tìm đường đến chỗ vợ mình, quyết tâm bảo vệ an toàn cho nàng. Đột nhiên, chàng nghe thấy tiếng hô xung trận quen thuộc đến nỗi đầu gối chàng suýt nữa khuỵu xuống vì nhẹ nhõm.

Lấy hết sức bình sinh, Caelen ngã đầu ra sau, thét lên đáp lại. Sau đó chàng hét vang với quân lính McDonald. “Quân tiếp viện đang ở đây! Hãy giữ vững vị trí!”

Caelen quay lại, đứng lúc thấy được các anh mình đang tấn công qua cổng thành. Hàng trăm chiến binh McCabe ào ạt đổ về từ khắp các hướng. Đó là cảnh tượng hùng vĩ nhất mà chàng từng thấy. Nếu có thọ đến một trăm tuổi, chàng cũng sẽ không bao giờ quên cảnh tượng tuyệt vời đó.

Nguồn sức mạnh đột nhiên dâng trào trong huyết quản binh lính McDonald. Vừa lúc trước, trông họ còn phờ phạc, gần như kiệt sức thì giờ đây họ bắt đầu hăng hái chiến đấu như thể Chúa đã ban cho họ nguồn sức mạnh mới.

Dẫn đầu đoàn quân tấn công vào cổng chính, Ewan trượt từ lưng ngựa xuống cách Caelen vài bước, lăm lăm thanh gươm trong tay. Alaric cũng cưỡi ngựa đến ngay sau đó và làm động tác tương tự cho đến khi Caelen được bao bọc bởi các anh trai mình.

“Vết thương có nặng lắm không?” Ewan hét lên khi thấy máu chảy xuống mạng sườn em trai.

“Em sẽ sống thôi.”

Ba chiến binh dũng mãnh cắt một đường xuyên qua quân lính của Cameron. Họ chiến đấu với tinh thần quyết tâm cao độ dồn tấn công của họ được tiếp năng lượng bởi sự giận dữ và khao khát báo thù cháy bỏng.

“Rionna đâu?” Alaric hét lên khi họ đến giữa sân.

Caelen liếc nhìn xung quanh trước lúc né nhất gươm của một tên lính đang tiến đến. “Em không biết. Em mất dấu nàng khi các anh công phá cổng thành.”

“Vợ em mất trí rồi,” Ewan nói khi đâm qua một tên lính khác. “Đó có lẽ là cô gái gần dễ nhất, điên khùng nhất và dũng cảm nhất mà anh từng gặp.”

“Phải, cô ấy là như thế đấy,” Caelen tán thành. “Và cô ấy là của em.”

Alaric cười toe toét sau đó xoay người, vung lên đường gươm chết chóc, lưỡi gươm của chàng lướt đi, lóe lên sắc máu đỏ. “Chú là người đàn ông may mắn nhất đấy, Caelen. Rõ ràng, vợ chú đã cứng đầu đến mức không nỡ để cho chú chết đấy.”

“Cameron đâu?” Ewan giận dữ hỏi. “Ta sẽ không để tên khốn đó thoát khỏi tay lần nữa.”

“Rionna đã giết ngọn đuốc vào mặt hắn. Em không thấy hắn kể từ lúc nàng cưỡi trời cho em.”

Họ yên lặng ngheh đón một đợt tấn công dữ dội khác. Quân địch nhào ra từ tứ phía, Caelen đã phải cố hết sức nén cơn đau và tập trung vào vấn đề trước mắt.

Chàng không quan tâm đến Duncan Cameron mà đang dõi mắt tìm kiếm Rionna. Chàng lo lắng cho nàng hơn bất cứ điều gì trong đời.

“Chúng đang tháo chạy!” Hugh McDonald hét lên. “Khép chặt vòng vây!

Đừng để chúng thoát!”

Trong sân chứa đầy xác chết, trước đây nó phủ toàn tuyết trắng, còn bây giờ lại nhuộm đầy máu đỏ. Màu máu đỏ tươi sáng lên dưới ánh mặt trời, đối lập với màu trắng tinh khôi, mùi tanh nồng bốc lên và lan đi theo làn gió.

Lực lượng chiến đấu đã mỏng đi tương đối, đủ cho Caelen nhìn rõ hơn cách đó vài bước. Chàng điên cuồng tìm kiếm vợ mình. Nhưng khi nhìn thấy nàng, máu chàng như đông cứng lại.

Nàng đang chiến đấu với cha mình và gã đàn ông đó ra đòn một cách man rợ, không hề có kỹ thuật của một chiến binh dày dạn. Hắn đánh như thể một kẻ biết mình sắp hấp hối.

Xoay lưng về phía Caelen, Rionna chiến đấu thật dũng mãnh, vung ra những đường gươm điên cuồng, nhưng mỗi đòn tấn công của cha nàng lại đẩy Rionna thoái lui, sức lực nàng đang dần cạn kiệt.

Caelen lao về phía trước, phớt lờ cơn đau và sự mệt mỏi đang lấn át. Mới đi được nửa đường, chàng chợt nhìn thấy Duncan Cameron.

Hắn hèn nhát nấp sau một bức tường người, nhưng giờ đây đa số đã ngã xuống. Duncan Cameron đang sơ hở, rất dễ bị tấn công.

Mặt bên trái của hắn bị phồng rộp và chảy máu vì vết bỏng mà Rionna đã gây ra. Một tay hắn cầm gươm, tay còn lại cầm một con dao găm.

Trước khi Caelen kịp nhận ra hắn định làm gì, Cameron đã nhắm vào Rionna và phi con dao về phía nàng.

“Không!” Caelen gầm lên.

Nhưng đã quá muộn. Cameron đã nhắm trúng, con dao đâm thẳng vào vai phải nàng. Rionna loạng choạng, đỡ nhất gươm của cha mình rồi khụy một gối xuống.

Gregor đang nâng kiếm lên để đâm nhát chí tử thì một mũi tên cắm phập vào ngực hắn. Không quay lại xem ai bắn phát tên đó, Caelen chỉ tập trung vào Rionna.

Cơn giận dữ chưa từng xuất hiện đã giúp chàng có sức mạnh như của trăm người. Chàng gầm lên tên của Cameron và lao về phía hắn.

Hai người đàn ông đối mặt bằng tiếng gươm va vào nhau chan chát, âm thanh kim khí loảng xoảng vang lên khắp sân. Caelen chiến đấu cực kỳ dũng mãnh. Chàng có thể ngửi thấy mùi máu của Cameron. Chàng muốn tắm bằng máu hắn ngay khi khoét tim của tên khốn đó ra khỏi lồng ngực.

Nhưng Cameron cũng chiến đấu điên cuồng như một kẻ biết mình sắp chết. Sự kiêu ngạo Cameron từng khoác lên như một chiếc mặt nạ đã gần như biến mất. Có vẻ như đây là lần đầu tiên hắn cảm nhận được cái chết của chính mình nên đã liều mạng vùng vẫy để sống sót.

Yếu đi vì cơn sốt và mất máu quá nhiều, cộng thêm việc phải chiến đấu quá hung hãn, Caelen lùi về sau trước lực của đòn tấn công từ Cameron. Giật mạnh gót chân, chàng giờ kiếm đỡ đòn của Cameron. Cú va chạm khiến vai chàng đau đớn.

Khi hai thanh kiếm chạm vào nhau, Caelen đá mạnh vào bụng Cameron, đẩy hắn ra sau. Chàng đuổi theo, tận dụng lợi thế tức thì của mình bằng cách tung một loạt đòn tấn công khiến Cameron phải lùi lại.

Tiếng kim khí va vào nhau liên tiếp vang vọng bên tai Caelen. Xung quanh chàng, mùi tử khí thật đậm đặc và khó chịu. Phần lớn tiếng gào thét đã giảm đi, binh lính McCabe và McDonald đang đồng tâm nhất trí tiêu diệt những kẻ đã thể trung thành với gã đàn ông hèn nhát kia.

Tất cả những gì Caelen có thể nhìn thấy là cảnh Rionna khụy gối xuống trước khi gục ngã về phía trước. Âm thanh đau đớn, chói tai như tiếng một con vật bị thương gầm lên trong cổ họng chàng.

Dù có hèn hạ, đáng khinh thì Cameron vẫn là một chiến binh lão luyện và hắn còn đang chiến đấu cho chính mạng sống của mình. Đẩy Caelen về sau, Cameron vung gươm lên. Caelen khụy gối xuống, ngã đầu ra sau để lưỡi gươm cắt qua không khí, chỉ cách cổ chàng vài phân.

Vai chàng đau rất, nhức nhối vì mồ hôi và nhớp nháp máu. Sức lực đang nhanh chóng cạn kiệt nên Caelen phải sớm kết thúc chuyện này. Các anh trai chàng vẫn còn đang bận rộn với cuộc chiến của họ. Không ai có thể giúp Caelen. Chàng không có nguồn sức lực dự trữ nào để rút ra nữa.

Loạng choạng đứng dậy sau khi cản thêm một đòn tấn công khác, chàng chuẩn bị lao thẳng về phía kẻ thù. Cameron giơ kiếm lên cao và hét lên, bắt đầu nhảy về phía trước để đỡ đòn tấn công của Caelen. Đúng lúc đó, một thanh gươm đột ngột xuyên qua ngực hắn.

Thanh gươm cắm phập vào người hắn. Mũi gươm đâm xuyên về phía trước, nhuộm màu đỏ thẫm. Cameron nhìn xuống đầy kinh ngạc, ánh mắt đờ đẫn khi cái chết đang dần xâm chiếm.

Đầu gối oằn đi, hắn trượt xuống mặt đất và Rionna chột hiện ra. Nàng cầm chuôi gươm bằng cả hai tay, mặt trắng bệch không còn giọt máu. Khi di chuyển tầm mắt từ xác chết của Cameron lên nhìn Caelen, mắt nàng tối lại vì đau đớn, mờ mịt và đờ đẫn y như ánh mắt Cameron lúc trút hơi thở cuối cùng.

“Hắn không đáng chết trong danh dự,” nàng thì thầm. “Hắn không có nó.”

Rionna bước về phía trước rồi đưa chân còn lại lên để đứng vững. Sau đó nàng sụp xuống, khuỵu gối trên nền tuyết.

Tất cả những gì Caelen có thể thấy là máu đã thấm đẫm quần áo của nàng. “Rionna!” chàng hoảng sợ hét lên.

Vứt thanh gươm xuống, Caelen chạy về phía trước, đỡ lấy Rionna khi nàng đổ gục sang một bên. Ôm nàng sát vào ngực mình, chàng nhẹ nhàng hạ nàng nằm nghiêng, lo sợ lưỡi dao găm vẫn còn cắm sâu trong da thịt khiến nàng đau đớn.

“Tạ ơn Chúa,” nàng thì thầm khi ngẩng lên nhìn chồng mình chăm chăm, ánh mắt đờ đẫn như thể sức sống đã rút ra khỏi đó. Sắc vàng pha lẫn hổ phách thật ấm áp và sinh động thường ngày đã bị thay thế bằng màu nâu u ám như rừng cây mùa đông khô cằn. “Em đã rất sợ hãi vì không tìm được chàng trong trận chiến. Em sợ chàng đã bị giết.”

Cơn đau dữ dội hiện lên trên mặt Rionna, nàng công chúa chiến binh khẽ thở dài rồi nhắm mắt.

Caelen đau đớn chạm vào gò má, khuôn miệng, đôi mắt và vành tai nàng. “Nàng không được chết, Rionna. Nàng có nghe thấy ta nói không? Nàng không được chết trên tay ta. Nàng nhất định phải sống. Ta ra lệnh cho nàng đấy. Chúa ơi, chàng đau đớn nói. “Ta xin nàng, đừng chết. Nàng không thể bỏ ta lại được.”

Nâng Rionna lên sát ngực mình, Caelen ôm chặt lấy nàng, nỗi đau thấu tim khiến chàng không thở nổi.

“Ta yêu nàng,” chàng mạnh mẽ nói. “Ta không giữ lại bất kỳ phần trái tim nào của mình cả. Nàng đã chiếm giữ nó hoàn toàn, vợ yêu quý ạ. Nàng luôn luôn có nó. Không phải ta trao trái tim cho nàng mà chính nàng đã chiếm được nó ngay từ lần đầu ta gặp nàng.”

Caelen chạm vào má vợ mình, cầu xin nàng mở mắt, và như thể nghe được lời cầu khẩn trong thỉnh lặng ấy, mí mắt Rionna run rẩy rồi mở ra, dấu cho rõ ràng điều đó khiến nàng vô cùng đau đớn.

Nàng yếu ớt mỉm cười. “Em rất vui khi nghe được điều đó tình yêu của em, vì em đã mong đợi những lời đó từ lâu lắm rồi.”

“Hãy ở lại với ta và nàng sẽ được nghe chúng mỗi ngày trong suốt phần đời còn lại,” giọng chàng khản thiết, chứa đầy đau đớn, tuyệt vọng. “Ta không xứng với nàng. Sự thật là vậy, nhưng ta vẫn muốn có nàng và ta sẽ không sống nổi nếu thiếu nàng.”

“Xem chúng ta kìa,” nàng thì thầm. “Rã rời, bầm tím và đầy máu. Kiệt sức đến mức không giúp nổi nhau đi đến giường để chết. Chắc là chúng ta sẽ phải chết ở đây thôi vì em không còn đủ sức để đưa chàng đi nữa.”

Giọng điệu trêu chọc ấy của nàng lại khiến chàng nhẹ nhõm. Cổ họng nghẹn lại, những giọt nước mắt bỏng rát, đọng đầy trong mắt chàng, khiến tầm nhìn của chàng ẩm ướt và mờ ảo.

“Phải, phu nhân, nàng nói đúng. Có lẽ các anh ta sẽ đến và đưa hai ta đến giường. Nhưng nếu nàng nghĩ nàng có giường của riêng mình thì nàng đã nhầm to rồi.”

“Chưa bao giờ ta chứng kiến cảnh tượng nào thương tâm đến thế. Chú nói sao, Alaric?”

Caelen ngẩng lên và thấy Ewan cùng Alaric đang đứng phía trên mình. Nỗi lo lắng bùng lên trong mắt họ nhưng giọng điệu Ewan vẫn thật nhẹ nhàng và mang vẻ bông đùa, như thể chàng ghét việc biểu hiện nỗi lo sợ của mình ra thành lời vậy.

“Em lại nghĩ hôn nhân đã khiến em trai chúng ta mềm yếu đi đấy,” Alaric đáp. “Thật xấu hổ khi để một cô nàng yếu đuối cứu mạng nó.”

“Xuống đây đi, em sẽ cho các anh thấy thế nào là yếu đuối,” Rionna cầu nhàu.

Không biết nên cười hay nên khóc, Caelen lẳng lặng ngồi đó, ôm chặt Rionna trong lòng và vùi mặt vào mái tóc nàng. Chàng run rẩy toàn thân khi nhận ra mình đã suýt đánh mất nàng, mà thực ra, chàng vẫn có thể mất nàng.

“Phu nhân thế nào rồi?” Gannon lo lắng hỏi trong lúc chạy lại.

“Gannon,” nàng nói trong niềm vui mừng yếu ớt. “May quá anh đã làm được rồi. Ta nợ anh lời cảm ơn đấy. Chúng ta không thể thành công nếu thiếu anh được.”

Về mặt Gannon trông y như Caelen. Hoảng hốt. Sợ hãi. Và hoang mang. “Không, thưa phu nhân. Tôi biết chắc rằng phu nhân và binh lính McDonald

sẽ đánh bại toàn đội quân của Duncan Cameron và đưa Caelen an toàn về pháo

đài McDonald mà.

Quỳ xuống bên cạnh Caelen trên tuyết, Gannon đặt tay lên trán Rionna. “Thật ra, thưa phu nhân. Tôi chưa bao giờ gặp một cô gái dũng cảm và mạnh mẽ như phu nhân. Thật vinh hạnh khi được phục vụ phu nhân. Tôi rất cảm kích vì phu nhân đã có thể cứu được lãnh chúa của chúng ta. Tôi đã dần quen với việc phục tùng gã lãnh chúa cục cằn ấy rồi.”

Rionna cười phá lên và ngay lập tức phát ra tiếng rên khi cơn đau chạy dọc cơ thể bé nhỏ của nàng. “Chàng ấy đúng là cục cằn thật, nhưng ta sẽ xử lý việc đó.”

Ewan đặt tay lên vai Caelen khi một cơn đau khác khiến mặt Rionna co rúm. “Bỏ Rionna ra đi, Caelen. Để Alaric đưa cô ấy về pháo đài. Cuộc chiến kết thúc rồi. Cameron đã chết, mấy kẻ còn sống thì đã tan tác bỏ chạy. Chúng ta phải chăm sóc vết thương cho hai người chứ.”

“Caelen?”

Caelen cúi xuống, gạt sợi tóc ra khỏi mắt nàng. “Ta đây.”

Ánh mắt lơ đãng của Rionna tìm đến chồng mình và nàng liếm môi. “Hình như có một con dao găm trên lưng em. Chàng có thể rút nó ra giúp em được không?”

33. Chương 33

“Nếu chú không để ta kiểm tra vết thương, thì chú sẽ chết đấy, đến lúc đó Rionna phải làm thế nào đây?” Ewan bực tức hỏi.

Caelen mất kiên nhẫn, nạt lại anh trai. “Anh nên kiểm tra cho Rionna trước đi. Nàng mới là người cần chăm sóc. Nếu nàng chết vì chúng ta ở đây tranh cãi, em thề là sẽ khiến Mairin trở thành góa phụ.”

Ewan thở ra đầy tức giận. “Nếu phải ngồi đờ lên chú để Alaric có thể lau rửa vết thương ta cũng sẽ làm đấy. Chú để ta kiểm tra vết thương càng sớm, Rionna càng nhanh được chăm sóc.”

Caelen chửi thề. “Anh có để em lo lắng cho anh trước, khi Mairin bị thương như Rionna không? Không, anh chắc hẳn sẽ yêu cầu chăm sóc Mairin trước cho mà xem.”

“Gannon đang lo cho Rionna. Cậu ấy sẽ gọi nếu cần đến ta thôi. Vết thương của Rionna còn mới, còn của chú thì không, nó đã bắt đầu mưng mủ rồi. Khi thật, Caelen, nghe lời đi để chú có thể sớm được nghỉ ngơi bên Rionna.”

Chính việc sớm được ở bên Rionna đã khiến Caelen đầu hàng. Khi họ đứng cãi nhau, Rionna phải ở một mình và không được an ủi, điều đó khiến lòng chàng quặn thắt. Chàng vẫn nhớ rõ ràng những lời cay nghiệt của mình rằng thật ra ban đầu chàng cũng đã tin vào những lời không hay về nàng. Và chắc chắn chàng sẽ không để nàng nghĩ là mình từng nghĩ xấu về nàng thêm nữa.

“Chú đang bị sốt cao đấy,” Ewan nói khi Caelen được đặt trên giường ở một căn phòng. “Ta biết chú lo lắng cho Rionna, nhưng chính chú còn bị thương nặng hơn cô ấy nhiều đấy.”

“Nàng đang có thai,” Caelen trầm giọng nói. “Em không biết các anh đã biết điều đó chưa, nàng đã chiến đấu vì mạng sống của em trong lúc đang cứu mang một đứa bé. Nàng phải cưỡi ngựa liên tục để đến đây khi nghe tin. Chúa ơi, Ewan, điều đó khiến em muốn khóc lên như một đứa trẻ.”

“Phải, ta biết,” Ewan nói. “Nhưng Rionna là cô gái có ý chí kiên cường. Ta không nghĩ cô ấy sẽ từ bỏ dễ dàng mà không chiến đấu đâu. Cô ấy quyết tâm cứu chú, mặc kệ đức vua, đất nước hay liệu ta có đồng ý hay không. Gannon đã cưỡi ngựa đến Neamh Álainn và chuyển mệnh lệnh độc đoán của cô ấy như một người đàn ông vậy.”

“Nàng vẫn như vậy đấy,” Caelen lầm bầm. “Trước đây, em đã không đánh giá đúng Rionna vì tính cách kỳ lạ của nàng. Em luôn cố gắng thay đổi và hướng nàng đến hình mẫu mà em mong muốn.”

Ewan cười khùng khục. “Ta không tưởng tượng được là cô ấy lại có thể chịu được điều đó.”

Caelen mỉm cười ai oán và lầm bầm nguyên rửa khi Ewan bắt đầu lau vết thương từ mũi tên. “Tất nhiên là Rionna đã phản kháng. Nàng là một cô gái mạnh mẽ. Em...” chàng ngừng lại, không muốn nói tiếp. Caelen sẽ không nói ra những lời đó ở đây. Chàng sẽ không nói cho một ai khác ngoài Rionna. Nàng mới thực sự đáng được nghe chúng.

“Kể cho em nghe về Neamh Álainn đi,” Caelen nói qua hàm răng nghiến chặt khi cơn đau bao phủ lấy chàng.

“Đó là nơi đẹp nhất mà ta từng thấy,” Ewan nói nhỏ. “Pháo đài đó đã tồn tại được hơn một thế kỷ, thế nhưng trông như thể nó mới được xây dựng ngày hôm qua vậy. Người của nhà vua đã bảo vệ nó rất chu đáo kể từ lúc Alexander băng hà. Ngài đã giữ gìn nó thật tốt trước khi trao cho Mairin và con đầu lòng của nàng. Đó sẽ là của hồi môn tuyệt vời cho Isabel.”

“Cánh đàn ông sẽ tìm kiếm Isabel như chúng đã làm với Mairin thôi,” Caelen thở dài thườn thượt nói. “Đó là món hồi môn rất hậu hĩnh, nhưng cũng là gánh nặng với con bé.”

“Con bé sẽ có được sự bảo vệ mà trước đây Mairin không hề có,” Ewan đáp. “Mairin đã bị bỏ lại mà không có ai bảo vệ cho đến khi nàng kết hôn. Chuyện đó sẽ không lặp lại với Isabel. Ta sẽ bảo vệ con bé thật tốt trước khi nó quyết định sẽ lấy ai làm chồng.”

Caelen mỉm cười trước sự kiên quyết trong giọng nói của anh trai. “Lúc đó anh sẽ cho con bé quyền chọn lựa.”

“Phải. Nó sẽ có những điều tốt đẹp hơn Mairin. Ta không bao giờ muốn nó cảm thấy tuyệt vọng như Mairin từng cảm nhận hay bị ép buộc phải chọn một kẻ không ra gì vì bị dồn đến đường cùng.”

“Thật tốt quá. Chúng ta đã đưa những người phụ nữ đặc biệt vào gia tộc McCabe. Chắc chắn chúng ta sẽ sinh ra những chiến binh nhí với lòng nhiệt huyết và sự thông minh của mẹ chúng.”

Ewan cười khùng khục. “Phải. Chắc chắn là vậy rồi.”

Caelen lại nhăn mặt khi Ewan chạm vào vết thương. “Chúa ơi, Ewan, anh xong chưa thế?”

“Cần phải khâu lại nữa. Chú sẽ phải nằm yên chịu đựng, nếu không ta sẽ khâu mồm chú lại đấy.”

“Anh cứ làm đi. Em muốn nhanh chóng được đến chỗ Rionna. Em sẽ không để nàng nghĩ đến điều kinh khủng nhất khi không thấy em ở đó.”

“Ta đã cho Alaric đến nói với cô ấy rằng chú vẫn bình thường và đang trừng mắt dọa dẫm. Cô ấy sẽ biết chú ổn khi nghe thấy điều đó thôi.”

“Nếu không bị thương nặng, em sẽ cho anh một trận vì điều đó đấy.”

Ewan cười toe toét. “Cứ thử xem. Bây giờ chú yếu như sên ấy. Ta nghĩ Rionna có thể hạ chú chỉ bằng con dao găm trên lưng cô ấy đấy.”

Caelen bình tĩnh lại. “Nàng làm em kinh ngạc, Ewan ạ. Em thậm chí còn không biết phải làm gì với nàng nữa. Làm sao em có thể chấp nhận được việc nàng đã liều mạng tất cả để cứu em cơ chứ?”

“Chú cũng sẽ làm như cô ấy thôi,” Ewan thẳng thắn nói. “Nó giải thích lý do tại sao cô ấy chiến đấu hết mình vì chú. Có lẽ, bà mẹ đã phá vỡ quy tắc khi nặn ra cô ấy. Chú rất có phước đấy, Caelen. Hy vọng, chú biết điều đó.”

“Phải, em biết,” Caelen lầm bầm.

“Rồi,” Ewan nói khi chàng ngồi xuống. “Đã khâu xong, máu cũng đã ngừng chảy.”

Caelen cố ngồi dậy nhưng lại ngã xuống, sức cùng lực kiệt. Cơ bắp nhũn ra, chàng đã mệt mỏi đến mức không nhắc nổi cánh tay lên nữa.

“Ta sẽ đưa chú đến chỗ Rionna nếu chú hứa sẽ nằm yên trên giường.”

“Em sẽ không mặc cả với anh về Rionna đâu,” Caelen cau mày. “Em sẽ không rời nàng nửa bước.”

“Vết thương nặng đấy, Caelen ạ. Chú bị sốt và rất yếu. Chú sẽ chết mất nếu không được chăm sóc.”

“Đỡ em dậy đi,” chàng nói.

Ewan lắc đầu, đỡ Caelen ngồi dậy. “Không biết ai sinh ra chú nữa. Chắc là chú đã bị bỏ lại trên bậc cầu thang dẫn vào pháo đài McCabe hồi còn là một đứa bé sơ sinh rồi.”

Caelen vẫn kiên nhẫn, cố gắng đứng lên. Những lời Cameron nói về cha họ vọng về, lơ mơ trong tâm trí. Dù sẽ không bao giờ biết được lời hắn nói ra có phải sự thật hay không nữa nhưng chàng sẽ không nói câu chuyện đó với các anh trai mình. Không cần phải gieo sự nghi ngờ vào đầu họ. Cameron đã tồn tại trong thù hận và nung nấu báo thù suốt nhiều năm, nhưng điều đó không mang lại cho hắn điều gì. Cuối cùng, hắn đã tự chuốc lấy nhục nhã cho mình và người cha mà hắn muốn báo thù.

“Mọi chuyện qua rồi, Ewan ạ,” chàng khẽ nói khi họ chậm chạp bước trên hành lang. “Sau tám năm, tất cả đã chấm dứt. Cameron đã chết và không ai trong số chúng ta phải thực hiện nhất gươm kết liễu cả.”

“Phải,” Ewan lầm bầm. Cha chúng ta có thể yên nghỉ rồi. Người đã được trả thù.”

“Không,” Caelen nói nhanh. “Đây không phải là vấn đề báo thù mà là vấn đề về danh dự và lẽ phải. Cameron hành động một cách hèn hạ nên đã chết một cách hèn hạ. Thế là đủ rồi.”

Lông mày Ewan nhíu lại khi liếc nhìn em trai. “Ta nợ vợ chú một ân huệ không bao giờ trả được. Cô ấy không những cứu mạng chú mà còn giết kẻ đã gây ra bao nhiêu đau đớn cho vợ ta và còn đe dọa tới con gái ta nữa.”

“Có vẻ như rất nhiều người trong chúng ta mắc nợ vợ em thì phải,” Caelen lạnh nhạt nói.

Ewan gõ cửa và Caelen sốt ruột đẩy nó ra trước khi được cho vào. Trái tim chàng gần như ngừng đập khi thấy vợ mình nằm sấp trên giường, mặt nghiêng về một bên và mắt nhắm nghiền.

Ngay lập tức, Gannon giơ tay lên ra dấu im lặng. “Phu nhân vừa thiếp đi một lúc. Cơ đau đã vượt quá sức chịu đựng của phu nhân.”

“Chúng ta không có thuốc cho nàng ư? Gia tộc này có người chữa bệnh không?” Caelen hỏi. “Ta sẽ không để nàng phải chịu đựng đau đớn một cách không cần thiết đâu.”

“Bình tĩnh đi,” Alaric nói. “Chú không được làm Rionna hoảng sợ nếu cô ấy tỉnh lại đấy. Chúng ta cần thuyết phục cô ấy rằng đây là vết thương nhỏ, không có gì đáng lo ngại.”

Tốt hơn hết nên để cô ấy tập trung lo lắng cho chú thay vì bản thân mình.

Điều đó sẽ giúp Rionna có thêm động lực để chiến đấu.”

Caelen đến bên giường nàng, cố gắng chống lại cơn đau và trận sốt. Đầu óc choáng váng, chàng có cảm giác như đang sa vào đầm lầy, nhưng vẫn quyết tâm ở lại bên nàng.

“Con dao cắm rất sâu, anh Ewan ạ.”

“Phải. Cô ấy sẽ chảy nhiều máu hơn khi con dao được rút ra. Ta phải nhanh chóng cầm máu và khâu lại vết thương.”

“Phu nhân là một chiến binh mạnh mẽ,” Gannon nói. “Chuyện này chẳng là gì với phu nhân đâu.”

Caelen chưa bao giờ thấy người chỉ huy quân đội của mình xanh xao đến thế. Cúi xuống chỗ Rionna, cậu ta nắm tay rồi lại buông ra như thể không biết phải làm gì.

“Còn chỗ nào chảy máu nữa không?” Caelen lo lắng hỏi. “Nàng đang có thai.”

Alaric lắc đầu. “Anh chưa thấy chỗ nào khác. Cô ấy không kêu đau ở bụng.

Chỉ lưng thôi.”

“Lên giường nằm với Rionna đi trước khi chú ngã xuống,” Ewan cúi kính nói. “Nằm riêng ra một bên để khi bất tỉnh, chú không chiếm chỗ của cô ấy.

Tiếng gõ cửa đột ngột vang lên, Gannon và Alaric đề cao cảnh giác, đồng loạt tuốt gươm. Gannon vội vã đến cửa, chỉ hé mở một chút. Sau đó cậu ta mở rộng hơn và thấy một người phụ nữ tóc bạc trắng trông già nua y như Methuselah[1]

[1] Methuselah trong Kinh thánh Do Thái là tên của người được cho là sống thọ nhất thế gian.(969 tuổi)

Trông bà ta có vẻ cực kỳ xúc động, hai tay xoắn lại ở phía trước.

“Xin thứ lỗi, thưa lãnh chúa McCabe, nhưng tôi nghe nói là ngài cần người chữa bệnh.”

Ewan nhìn thẳng vào người phụ nữ lớn tuổi. “Bà có thể chữa trị không?”

Người phụ nữ đứng thẳng lưng và nhìn Ewan. “Tôi thành thạo việc chữa bệnh trước khi ngài được sinh ra từ rất lâu đây, chàng trai ạ.”

“Ta cần thuốc giảm đau và thuốc đắp vào vết thương sau khi khâu.”

Bà ta gật đầu. “Tôi có những thứ đó. Ngài có cần đến một người thành thạo khâu vết thương không? Tôi già rồi, đúng vậy, nhưng tay tôi chưa hề run rẩy trong suốt sáu mươi năm đây.

“Không,” Caelen xen vào. Chàng quay sang Ewan. “Anh làm đi. Em chỉ tin tưởng anh thôi.”

Ewan gật đầu sau đó ra hiệu cho người phụ nữ luống tuổi. “Hãy lấy những thứ ta cần đi.”

Bà ta gật đầu và đi ra khỏi phòng.

“Ta cần được giúp đỡ để lấy con dao ra khỏi lưng cô ấy,” Ewan nhăn mặt nói. “Việc này cần được làm thật nhanh chóng, sau đó chúng ta sẽ phải cầm máu. Caelen, nằm xuống đi. Nếu Rionna tỉnh dậy và nhìn thấy chú ở đó sẽ khiến cô ấy đau đớn hơn.”

Bò lên giường, Caelen kiệt sức, nằm sụp xuống bên vợ. Chàng đưa tay vuốt sau đầu nàng, mân mê mái tóc bết máu ở đuôi tóc nàng.

“Khi tất cả mọi chuyện qua đi, ta sẽ tắm cho nàng như nàng đã từng làm cho ta, chàng thì thâm vào tai vợ mình.

“Chúng ta sẽ ngồi bên lò sưởi và ta sẽ chải tóc cho nàng, rồi tự tay bón thức ăn cho nàng nữa. Ta sẽ đọc cho nàng nghe tất cả những suy nghĩ ta viết ra kể từ ngày đầu tiên ta nhìn thấy nàng. Thực ra, ta đã muốn có nàng ngay từ ngày đó. Ngay cả khi nàng thuộc về anh trai ta.”

Chạm vào má nàng, Caelen cố gắng truyền vào đó chút khí sắc bởi giờ đây trông nó thật nhợt nhạt và lạnh lẽo.

“Đốt lò sưởi đi, chàng nói với Gannon. “Ta không muốn nàng bị lạnh. Hãy để nàng thoải mái nhất có thể.”

“Đè tay chú cạnh hai mép dao đi,” Ewan hướng dẫn cho Alaric. “Chú cần ấn mạnh xuống khi ta rút nó. Ngay khi lưỡi dao được rút ra, chú phải ấn chặt tay lên vết thương đấy.”

Alaric gật đầu và Caelen dịch sát lại để môi mình chạm vào thái dương vợ. “Dừng cảm lên, cô gái,” chàng thì thầm. “Hãy dừng cảm như khi nàng vượt

qua mọi chuyện từ trước tới giờ. Ta ở đây và sẽ không rời xa nàng đâu.”

Gật đầu với Alaric, Ewan nắm lấy cán dao rồi rút mạnh. Người Rionna giật nảy lên, hai mắt nàng hoảng hốt choàng mở. Sau đó, nàng hét lên và bắt đầu giãy giụa.

Con dao được rút ra, nhuộm đầy máu. Theo lời chỉ dẫn của anh trai, Alaric ấn xuống vết thương trong khi Rionna quằn quại bên dưới chàng.

“Suyt Rionna, là ta, Caelen đây. Bình tĩnh nào, cô gái. Chúng ta đang giúp nàng mà. Anh trai Ewan của ta đã rút con dao ra khỏi lưng nàng rồi.”

Ngay lập tức, Ewan vội vã cắt miếng vải trên lưng nàng cho đến khi tấm lưng trần của nàng hiện ra. Caelen đau đớn, nhắm mắt lại khi thấy máu vợ mình tuôn ra như suối trong lòng bàn tay Alaric.

Rionna rên rỉ lúc Alaric ấn mạnh hơn, còn Caelen thì nắm chặt lấy tay nàng. Ngón tay nàng bám chặt lấy lòng bàn tay chồng, móng tay cắm sâu xuống.

Chàng không để ý đến cơn đau đó, vì nếu có điều gì giúp nàng chịu đựng được vết thương kia, chàng sẽ làm mọi thứ.

“Cứ như lửa vậy,” Rionna thở dốc. “Chúa ơi, như bị bỏng ấy.”

“Ta biết, cô gái. Sẽ sớm xong thôi. Ta thề đấy. Hít thở đi nào. Nhìn vào ta.

Chỉ nhìn ta thôi và quên mọi thứ đi.”

Nhìn thẳng vào Caelen, mắt nàng mở to đầy hoảng hốt.

“Anh ấy sẽ khâu vết thương lại,” Caelen bình tĩnh nói. “Ta muốn nàng tập trung vào ta. Đẩy cơn đau ra khỏi tâm trí và tưởng tượng đến việc giữ lấy đứa con chúng ta.”

Sự hoang dại giảm bớt đi trong ánh mắt nàng và niềm vui mừng nhẹ nhàng thay thế cơn đau.

Khoảng thời gian tiếp theo thử thách sức chịu đựng của Caelen. Dù kiệt sức vì vết thương, lại đang lên cơn sốt, nhưng chàng vẫn vượt ve, an ủi Rionna với từng mũi kim Ewan khâu. Khi gương mặt Rionna tái nhợt đi vì đau đớn, chàng liền hôn nàng và thì thầm về con của họ. Lúc vợ mình gần như bất tỉnh, chàng vượt ve má nàng và nói cho nàng biết chàng yêu nàng nhiều đến thế nào.

Cho đến khi Ewan khâu xong mũi cuối cùng, Caelen cũng gần như bất tỉnh.

Lùi xa khỏi chiếc giường, Ewan lấy mu bàn tay lau mồ hôi trên trán. “Xong rồi đấy, Caelen. Giờ thì chỉ còn trông chờ vào Chúa nữa thôi.”

Caelen không đáp lại. “Caelen?”

Cúi xuống, Ewan thấy em trai chàng cuối cùng đã bất tỉnh. Chàng liếc mắt lên nhìn Alaric và Gannon.

“Ta rất lo cho bọn họ. Cả hai bị thương nặng và mất rất nhiều máu. Vết thương của Caelen đã lâu ngày rồi, chúng đã bắt đầu mưng mủ. Chú ấy đang lên cơn sốt.”

“Chúng ta phải làm gì bây giờ?” Gannon khê hỏi.

“Hãy đưa họ về nhà và cầu xin lòng nhân từ của Chúa”.

34. Chương 34

Rionna tỉnh dậy, chìm ngập trong đau đớn. Toàn thân nàng có cảm giác bị kéo căng ra và bó chặt lại như thể da nàng bị thít lại vậy. Đôi môi khô khốc, nứt nẻ, nàng đang khát khô cả cổ.

“À, cậu tỉnh lại rồi,” một giọng ngọt ngào vang lên.

“Lạy Chúa, tôi chết rồi, đúng không?” Rionna chán nản hỏi. Có tiếng cười khúc khích. “Sao cậu lại nghĩ thế?”

“Vì cô có giọng nói của một thiên thần.”

Rionna cố mở một mắt ra, không tưởng tượng được hành động đơn giản đó lại có thể gây ra nhiều đau đớn đến vậy.

“Keely, cậu đây à” nàng thì thào, sau đó cau mày vì không biết mình đang ở đâu. Nhìn quanh, Rionna thấy nàng đang ở căn phòng cũ của mình ở pháo đài McDonald.

“Đúng vậy, tớ ở đây. Tớ có thể ở đâu được khi mà những người tớ yêu quý đều cần đến tớ cơ chứ?”

Keely ngồi lên trên giường bên cạnh Rionna, cầm theo một bình nước. “Cậu có muốn uống chút nước không?”

“Muốn hơn cả thở nữa ấy.”

Keely lại mỉm cười. “Không đến nỗi bi thảm thế chứ?”

Rionna thêm khát uống nước, phớt lờ cơn đau gây ra bởi cử động của mình. Uống xong, nàng lại nằm xuống gối và nhắm mắt để xua bớt sự khó chịu đang vây siết lấy mình.

“Sao tớ lại ở đây?” Rionna hỏi. Nàng không muốn nghĩ quá nhiều đến việc tại sao mình không ở phòng của Caelen, căn phòng họ đã cùng ở chung và có nhiều kỉ niệm ân ái ngọt ngào.

Đặt bàn tay mát lạnh lên trán Rionna, Keely khẽ vỗ về.

“Tớ muốn cậu ở một căn phòng không có cửa sổ. Cậu đã bị sốt cao nhiều ngày rồi. Gió từ cửa sổ thổi vào rất lạnh mà thì lại không muốn đốt lò sưởi để giữ ấm cho cậu.”

“Tớ chẳng hiểu gì cả,” Rionna mệt mỏi nói.

Keely mỉm cười với nàng khi Rionna mở mắt ra lần nữa.

“Caelen đâu?” nàng hỏi câu hỏi đã nung nấu trong đầu mình từ lúc tỉnh lại. “Chủ ấy vẫn còn mê man.”

Rionna cố ngồi dậy, gần như ngất xỉu vì cơn đau bỗng rất xuyên qua lưng. “Tớ nằm đây bao lâu rồi?” nàng khàn giọng hỏi, không để ý đến cố gắng của Keely bắt nàng nằm xuống.

“Hành trình về đây mất hai ngày và cậu đã bất tỉnh vì sốt trong suốt bảy ngày qua.”

Nỗi sợ hãi thít chặt lấy cổ họng Rionna. Nàng gần như kiệt sức, nhưng vẫn cố đẩy Keely sang một bên và bắt mình ngồi dậy.

“Chàng đang ở đâu?” nàng hỏi, trong lúc lảo đảo đi về phía cửa.

“Ai đang ở đâu cơ?” Rionna, dừng lại ngay. Cậu quá yếu và vẫn còn sốt đấy. Nàng mở tung cửa. “Caelen,” nàng đáp. “Chàng đâu rồi?”

“Tất nhiên là ở phòng chú ấy rồi. Giờ thì quay lại đi. Vì Chúa, cậu chỉ mặc mỗi váy ngủ thôi đấy.”

Gạt tay Keely ra, Rionna bước dọc hành lang qua khúc quanh. Gannon đứng ngoài cửa phòng Caelen, trông anh ta không vui vẻ tí nào khi thấy Rionna.

Anh ta lao đến để giữ lấy nàng trước khi đầu gối nàng khụy xuống. “Lạy Chúa lòng lành, phu nhân. Cô đang nghĩ gì vậy?”

Keely đuối kịp Rionna đúng lúc nàng đang cố giãy ra khỏi cánh tay của Gannon.

“Tránh ra cho ta,” nàng quát. “Ta sẽ tự đến thăm chồng mình.”

Ánh mắt dịu lại, Gannon vòng một cánh tay mạnh mẽ quanh eo nàng. “Nếu tôi để phu nhân vào trong, phu nhân phải thề là sẽ quay trở lại giường nghỉ ngơi ngay đây. Trông phu nhân như sắp chết vậy.”

“Cảm ơn,” Rionna cầu nhàu. “Anh nịnh nọt tôi thế đấy.”

Keely bấm môi lại để giấu nụ cười. “Tớ sẽ chờ ở đây, Rionna. Nhưng một lát nữa tớ sẽ đến đón cậu. Đừng nghĩ tớ sẽ không làm thế nhé.”

“Phải mất rất nhiều thời gian mới thuyết phục được người chồng cứng đầu của tớ là chàng sẽ không chết, Rionna cúi kính đáp khi nàng bước qua cửa.

Gannon và Keely nhìn nhau khó hiểu nhưng Rionna đã đi khuất vào trong.

Rionna đến được giường Caelen đúng lúc chân nàng khụy xuống. Cố bò lên cạnh giường, nàng nhìn khuôn mặt chồng mình. Không có nếp nhăn nào trên trán. Trông chàng thật bình thản và nằm yên lặng đến mức khiến nàng lo sợ.

Sau đó, cơn giận dữ bao trùm lấy Rionna, nàng cúi về phía trước, tiến lại gần mặt chàng. Rõ ràng, lúc này Caelen không thể nghe thấy lời nàng nói nhưng nàng sẽ bắt chàng phải lắng nghe bằng mọi cách.

“Nghe em nói đây, chồng yêu quý và nghe cho rõ đấy,” nàng gần như quát lên với chàng. “Chàng sẽ không chết trước mặt em, sau tất cả những gì em đã làm để cứu mạng chàng. Đây là cách chàng thể hiện lòng biết ơn đấy ư? Bằng cách chết trước mặt em sau mọi chuyện? Thật là đáng hổ thẹn.”

Đưa tay ôm lấy khuôn mặt chồng, Rionna cúi xuống thấp hơn nữa.

“Chàng phải chiến đấu. Chàng sẽ không bỏ cuộc dễ thế đâu. Chúa vẫn chưa sẵn sàng đón nhận chàng vì em vẫn chưa xong việc với chàng đâu. Chàng sẽ phải tỉnh dậy và nói với em những lời em đã chờ đợi suốt bao lâu. Lời yêu thương chàng nói trên chiến trường khi cả hai ta đều nằm chờ chết không được tính. Chàng phải nói lại và phải thực sự có thành ý nữa, nếu không em sẽ chôn chàng ở nơi không ai thờ cúng để chàng không bao giờ được yên nghỉ. Chàng sẽ bị ép ở lại pháo đài này với em mãi mãi.”

Trước sự ngạc nhiên tốt độ của nàng, mắt Caelen mở ra, nụ cười hiện lên trên khóe môi chàng. Sự ấm áp tỏa ra từ đôi mắt xanh tuyệt đẹp khi chàng nhìn nàng chăm chú.

“Ta yêu nàng.”

Nước mắt dâng đầy trên mi cho đến khi Rionna không còn nhìn thấy khuôn mặt chàng. Sự nhẹ nhõm thật ngọt ngào và mạnh mẽ đến mức nàng không còn ngồi vững được nữa. Nắm chặt lấy cánh tay Rionna, chàng kéo nàng xuống ngực mình khi nàng kiệt sức nằm trên người chàng.

“Đó là điều nàng muốn ở ta phải không, phu nhân? Ép ta phải nói ra ư? Ta rất vui sướng được nói những lời đó với nàng nhưng nàng đã bất tỉnh suốt mấy ngày nay. Ta chán phải nói chúng với người phụ nữ không nghe được những lời của ta rồi.”

Đẩy người ra khỏi ngực chồng, Rionna nhìn chồng chăm chăm. “Sao cơ? Em cứ tưởng chàng còn hôn mê và sắp chết cơ Keely nói chàng chưa tỉnh lại mà.”

“Phải, trước đó ta đã tỉnh đâu,” chàng nói bằng giọng thích thú. “Thật ra khi ta về giường mình thì đã khá muộn rồi và ta chỉ làm thế vì Gannon dọa dẫm sẽ đánh vào đầu ta để ép ta ngủ nếu ta không rời khỏi giường nàng.”

Những giọt nước mắt yếu ớt lăn xuống má, nàng gần như không thở nổi trước sự nhẹ nhõm đang ùa đến trong ngực mình. “Chàng sẽ không chết mà sẽ sớm khỏe thôi. Chàng không thể chết được.”

“Ta không có ý định rời xa nàng, vợ yêu quý ạ.” Sau đó Caelen nhìn vợ mình, cau mày nghiêm nghị.

“Tuy nhiên, nàng không nên ra khỏi giường khi vẫn còn yếu như vậy. Thật ra trông nàng chẳng khác nào sắp đi xuống mộ vậy.”

Vừa nói chàng vừa run rẩy vuốt ve cánh tay rồi đến khuôn mặt nàng.

“Đúng là chỉ có nàng mới lao ra khỏi giường bệnh để ngăn cản ta đến với cái chết,” chàng lầm bầm. “Nàng khiến ta lo quá, cô gái ạ. Những ngày vừa rồi là khoảng thời gian dài nhất trong cuộc đời ta.”

“Em sẽ không quay trở lại căn phòng đó đâu,” nàng bướng bỉnh nói. “Khi tỉnh dậy, em lo sợ chàng vẫn còn tức giận và sẽ xua đuổi em khỏi phòng chúng ta. Em không muốn trải qua cảm giác đó lần nữa đâu.”

Ánh mắt dịu lại, Caelen nhẹ nhàng xoay người nàng để nàng nằm bên cạnh mình. Chàng kéo rèm và sắp xếp lại chỗ nằm để nàng được thoải mái. Nhưng làm sao nàng có thể nghĩ đến đau đớn khi người chồng mà nàng nghĩ đang nằm chờ chết lại đang nhìn nàng chằm chằm, yêu thương đọng đầy trong đôi mắt?

“Nếu ta có cách, chúng ta sẽ không bao giờ bị chia cách nữa,” chàng nói. “Lạy chúa, Rionna. Nàng làm ta sợ đến tổn thọ cả chục năm mất. Ta đã vô cùng lo cho nàng và con chúng ta.”

Tay Rionna tự động đưa lên bụng, khuôn mặt đầy hoảng hốt.

Caelen đặt tay chàng lên tay vợ mình trấn an khiến nàng bình tâm lại. “Phải, con chúng ta vẫn bình an trong bụng nàng. Ta tin chắc rằng thằng bé hay con bé sẽ là một chiến binh dũng mãnh y như mẹ nó vậy.

“Kể em nghe những chuyện đã xảy ra đi,” Rionna nói khi chàng nằm quay về phía nàng. “Có quá nhiều chuyện mơ hồ. Em không nhớ lắm về cuộc chiến bởi vì quá sợ hãi.”

Chàng vuốt tóc Rionna và hôn trán nàng cứ như chàng không thể ngăn mình chạm vào nàng.

“Nàng thật vĩ đại. Nàng đã cứu ta và còn dẫn đường cho cả gia tộc ta vào trận chiến. Ta sẽ không bao giờ quên điều đó. Nàng là nàng công chúa chiến binh mạnh mẽ nhất.”

Rionna cau mày, nhìn chàng đầy nghi ngờ. “Sao chàng lại nói thế?”

Chàng mỉm cười. “Keely kể cho ta về những giấc mơ thời thơ ấu của nàng.

Phải, Rionna ạ, nàng chính là nàng công chúa chiến binh của ta.”

Trái tim Rionna tan chảy, nàng thở dài vui sướng trước sự ngưỡng mộ trong mắt người chiến binh của mình.

“Thật xấu hổ khi ta đã cố ép nàng trở thành người khác trong một thời gian dài,” Caelen nhả mắt nói. “Nhưng thật ra, ngay từ ngày đầu tiên thấy nàng mặc chiếc quần dài và áo chên của đàn ông, cầm thanh gươm khéo léo y như một chiến binh, ta đã muốn có được nàng đến cháy bỏng. Ta nghĩ nếu ép nàng trở thành một người khác, điều đó sẽ giúp ta kiềm chế được ham muốn mạnh mẽ với nàng.”

“Có lẽ chàng nhận ra ở trong em có hình ảnh của chính chàng, nửa còn lại của chàng,” nàng thì thầm.

“Phải, ta đã cố gắng ngăn nó lại. Nhưng giờ sẽ không như thế nữa.”

“Vậy chàng sẽ để em chiến đấu bên cạnh chàng chứ?” Rionna hỏi, nhướn một bên mày lên.

Cúi xuống hôn vợ mình, hơi thở chàng hỗn hển, phải mất một lúc chàng mới đáp lại. “Ta không nói dối đâu. Mong ước của ta là giữ nàng ở đây mãi mãi dưới sự bảo vệ của mình. Ta đã chết đi đến hàng ngàn lần khi thấy nàng trong trận chiến. Một phần trong ta thấy thật tự hào. Ta muốn hét lên với thế giới rằng. Nhìn nàng đi! Nàng là của ta đấy! Phần còn lại trong ta lại muốn kéo nàng ra khỏi nguy hiểm càng xa càng tốt và bảo vệ nàng suốt phần đời còn lại. Ta sẽ không để nàng gặp nguy hiểm nữa.”

Mỉm cười hạnh phúc, Rionna gối đầu lên vai chồng. “Chàng yêu em và chấp nhận con người em, yếu điểm và tất cả mọi thứ của em, thế là đủ.”

“Ta sẽ yêu nàng mãi mãi, cô gái ạ. Ta thề đấy. Ta sẽ yêu nàng cho đến khi ta trút hơi thở cuối cùng và cả sau đó nữa. Nàng sinh ra là để cho ta. Ta không thể tưởng tượng ra một nửa nào hoàn hảo hơn nữa.”

Cánh cửa đột ngột mở ra và Keely lao vào, Gannon theo nàng sát gót, đằng sau họ là Alaric cùng Ewan.

“Đã đủ thời gian cho cậu rồi,” Keely nói. “Đến lúc phải quay về giường thôi.”

Cậu đang không được khỏe đây,” Rionna ạ.

Caelen quay lại và mỉm cười. “Nàng sẽ ở lại nơi nàng thuộc về. Con sốt của nàng qua rồi và em xin đảm bảo sẽ giữ rèm cửa thật chặt để không có cơn gió nào lùa vào.”

Ewan tiến sâu hơn vào trong phòng, đến đứng trước giường Caelen và Rionna nằm.

“Ta nhẹ cả người khi nghe tin em tỉnh lại, Rionna ạ. Ta muốn nói với em lời cảm ơn sâu sắc nhất trước lúc quay trở về với Mairin và Isabel.”

Chân mày nàng nhíu lại đầy bối rối trong khi Caelen khẽ mỉm cười.

“Nàng còn không nhận ra việc mình đã làm đâu. Hình như mục đích duy nhất của nàng chỉ là cứu cái mạng vô dụng của chồng mình thôi.”

“Ta cảm ơn em vì đã cứu em trai ta. Chú em ta rất khó tính và cộc cằn, nhưng ta không bao giờ tìm được người đàn ông nào trung thành hơn chú ấy. Caelen đã phải chịu đựng lỗi lầm của những người khác quá lâu rồi.”

“Rionna mỉm cười khi Ewan nói tiếp.”

“Mặc dù rất muốn tự mình ra tay nhưng ta vẫn cảm ơn em đã kết liễu Duncan Cameron. Ta tin chắc đức vua sẽ tự mình thể hiện lòng biết ơn của ngài đến em. Nếu không có sự tiếp tay của Cameron, sự nổi loạn Malcom sẽ chết yểu thôi. Hẳn chẳng còn ai hỗ trợ để cướp ngai vàng nữa. Thực ra, toàn thể vùng cao nguyên đều nợ em đây.”

“Em ước là mình có thể nghĩ đến tất cả những điều đó trước khi đâm lưỡi gươm vào lưng Cameron, nhưng thật ra, mục đích duy nhất của em chỉ là ngăn không cho hắn giết chồng em thôi,” nàng rầu rĩ nói.

Những người khác cười phá lên, còn Caelen siết nàng chặt hơn trong lúc hôn lên trán nàng. “Bây giờ nàng phải nghỉ ngơi,” chàng thì thầm. “Ở đây, trong cánh tay ta, nơi ta biết nàng được an toàn và ta có thể trông chừng cho nàng cùng con chúng ta.”

Nàng thở dài, nhắm mắt lại. “Vâng. Đây là nơi em muốn được ở nhất.”

Không rời mắt khỏi vợ mình hay rời môi ra khỏi thái dương nàng, chàng giơ tay lên, vẫy những người khác đi ra.

Thấy Keely mơ hồ nhìn hai người đang thân mật trên giường, Alaric khẽ mỉm cười, kéo cô vào sát vào mình.

Ngay cả Ewan và Gannon cũng mỉm cười, khẽ khàng nhón chân đi ra khỏi phòng.

35. Chương 35

“Ồi!” Rionna hét lên khi Mairin ghim một cái kẹp khác lên mái tóc nàng.

Nàng cố xoa dịu chỗ đau, nhưng Keely đã túm lấy tay nàng, kéo ra.

“Việc em trông xinh đẹp trong ngày hôm nay rất quan trọng đây,” Mairin nói.

“Em thấy chẳng việc gì phải thế,” Rionna lầm bầm. “Nếu đức vua muốn cảm ơn em, chỉ cần nói một câu là được. Mấy việc phô trương long trọng như thế này làm em hồi hộp quá.”

Keely tròn mắt. “Chúng ta chỉ muốn cậu trông thật xinh đẹp thôi mà. Cậu phải tỏa sáng rạng rỡ như mặt trời ấy.”

“Cậu nói mới dễ nghe làm sao, Keely. Tớ biết mục đích của cậu rồi. Nịnh bợ tớ để tớ quên dáng vẻ của hai người lúc đó chứ gì.”

Mairin cười phá lên. “Ồi, Rionna, thôi đi. Để chị ngắm em xem nào.”

Keeley lùi về đằng sau trong lúc Rionna lo lắng đưa tay xoa phần bụng nhô lên. Keely và Mairin đã phải nói eo ra để nó không thít chặt quá. Phải thừa nhận là kết quả thật tuyệt vời.

Bộ váy buồng xuống đến mắt cá chân và che đi dấu hiệu mang thai của nàng. Chỉ có một chỗ phồng lên rất nhỏ ở eo cho thấy tình trạng sức khỏe của nàng. Và bản thân chiếc váy là một kiệt tác. Rionna không thể tin một tác phẩm tuyệt vời như vậy lại thuộc về mình.

Tấm vải nhung màu hổ phách được tô điểm bằng nhiều sợi chỉ vàng và chỉ thêu màu nâu đỏ. Chiếc váy thật hợp với màu tóc nàng cùng tất cả những sắc thái của hoàng hôn được thêu trên nó.

Mặc dù cầu nhàu, than thở nhưng thực ra Rionna vẫn muốn mình trông thật xinh đẹp. Phải, nàng muốn chồng nàng phải nhìn mình và không để mắt tới bất kỳ ai khác.

Nàng không lo lắng về chuyến viếng thăm của nhà vua hay quà tặng của ngài cho mình. Không, nàng chỉ lo đến phản ứng của Caelen khi thấy nàng xuất hiện.

“Đến lúc rồi,” Mairin nói.

“Đến lúc gì cơ?” Rionna cau mày hỏi. “Hai người cư xử thật bí mật đấy.” Mỉm cười bí hiểm, Keeley cầm cánh tay Rionna, dẫn nàng ra khỏi phòng.

“Chúng tớ sẽ đưa cậu ra ban công.”

Hai người phụ nữ vòng tay qua tay Rionna, đưa nàng ra khỏi phòng đến đường dẫn ra ban công.

Rionna nheo mắt trước ánh mặt trời rực rỡ, sau đó nhắm mắt lại để hơi ấm bao phủ lấy nàng. Thật tốt khi lại được ra ngoài. Nàng hít thở thật sâu không khí trong lành với mùi hương ngọt ngào. Cuối cùng, mùa xuân cũng đến, cả thế giới bừng lên màu xanh tràn đầy sức sống, tuyết đã tan từ lâu và được thay thế bởi những thảm màu sinh động.

Mở mắt ra, Rionna liếc xuống để nhìn tất cả những chiến binh McDonald đang tụ tập dưới sân. Hai anh trai của Caelen đang đứng phía bên phải và đức vua đang ngồi cạnh họ, vây quanh ngài là đám cận vệ.

Rionna quay lại định nói chuyện với Mairin và Keely nhưng phát hiện ra họ đã không còn ở đó. Bối rối, nàng tập trung sự chú ý trở lại sân đúng lúc thấy chồng mình bước ra đứng trước đám quân lính.

Nhưng chàng không đối diện hay nói chuyện với họ mà quay người và ngẩng lên nhìn nàng chăm chú. Sự tĩnh lặng bao trùm toàn bộ sân khiến Rionna khẽ nuốt khan, đột nhiên nàng cảm thấy hồi hộp, không biết chuyện gì đang diễn ra.

Sau đó giọng Caelen vang lên khắp sân. “Rionna McDonald, hôm nay ta đứng đây vì nàng đã triệu tập binh lính đến cứu ta với một kế hoạch điên rồ nhưng rất tuyệt vời. Nàng đã mạo hiểm mạng sống của mình vì nàng yêu ta. Ta không có hành động nào vĩ đại như nàng để chứng tỏ tình yêu và sự quan tâm của mình. Nàng từng nói với ta rằng nàng muốn được nghe những lời ta nói ra và yêu cầu phần trái tim mà nàng tin là ta khóa lại với nàng. Thật ra chẳng có phần nào trong con người ta thoát khỏi sự sở hữu của nàng cả.”

Túm chặt lấy rìa đá của bức tường cong trên ban công, Rionna cúi người xuống trong lúc chăm chú nhìn chồng nàng và để cho những lời chàng nói lướt vào tai mình êm dịu như nhung lụa.

“Không, hành động của ta không vĩ đại như của nàng. Nàng sẵn sàng hy sinh tất cả vì nàng coi ta là của nàng và không muốn bỏ mặc ta.”

“Ta từng mắc sai lầm khi cố thay đổi con người nàng. Ta cố gạt đi một người phụ nữ dũng cảm, liêu lĩnh và biến nàng trở thành một quý cô dịu dàng, nhả nhặn vì nghĩ rằng ta sẽ tránh được sự hấp dẫn của nàng. Đó là sai lầm lớn nhất ta từng mắc phải, và ta sẽ hối hận vì điều đó suốt cuộc đời này.”

“Bây giờ ta sẽ nói cho nàng nghe, vợ yêu quý. Ta yêu nàng. Ta yêu nàng công chúa chiến binh của ta. Ta nói điều đó trước mặt đức vua cùng gia tộc của ta. Gia tộc của chúng ta. Để nàng biết được nàng được yêu thương và trân trọng đến nhường nào.”

Một tràng hò reo ủng hộ vang lên từ những chiến binh. Họ giơ gươm lên, tiếng hò reo và huyết sáo vang dội trong không khí.

Nàng đưa nắm tay lên miệng, ngăn dòng nước mắt để không khiến bản thân hay Caelen cảm thấy ngại ngùng. “Em cũng yêu chàng, chàng chiến binh thô lỗ của em,” nàng thì thầm.

“Ta mời đức vua và gia đình mình đến đây để sửa lại một lỗi lầm,” Caelen nói tiếp khi tiếng reo hò đã ngớt. Sau đó chàng quay người, một phần để nói với binh lính McDonald. “Dòng họ McDonald xứng đáng được giữ lại tên tuổi của mình. Họ đã làm một việc vinh quang và dũng cảm cho lãnh chúa của họ - một người ngoại tộc và cho đức vua - người đã chia cắt gia tộc họ.”

Caelen chậm rãi ngẩng lên lần nữa để tìm ánh mắt Rionna. Tình yêu sâu đậm của chàng như làn hơi ấm đang hiện hữu trong đôi mắt xanh thẳm, sáng rực của mình.

“Vì vậy, ta sẽ không còn được biết đến với cái tên Caelen McCabe nữa. Kể từ ngày hôm nay trở đi, ta sẽ lấy tên là Caelen McDonald. Chúc cho gia tộc của chúng ta sẽ trường tồn cùng năm tháng và chiến thắng vang dội này của nàng công chúa chiến binh tóc vàng sẽ được lưu truyền mãi mãi về sau.”

Miệng Rionna há hốc, đầy kinh ngạc. Sự yên lặng sừng sốt bao phủ khắp sân khi tất cả các chiến binh nhìn Caelen chằm chằm. Những người phụ nữ tụ tập lại để nghe lời tuyên bố đưa tay lên che miệng. Một số người đã bật khóc, số khác đưa tạp dề lên mắt.

Ewan nhìn em trai mình chăm chú đầy tự hào, còn Mairin, lúc này vừa đi đến bên chồng mình, vừa lau nước mắt.

Trong khi đó, Rionna chạy như bay vào pháo đài, nàng bước xuống cầu thang, túm chặt váy trong tay để không bị ngã. Lao ra khỏi cửa pháo đài, Rionna bắt gặp Caelen, cùng đức vua, các anh trai chàng và toàn thể gia tộc.

Nàng khựng lại trước khi nhào vào vòng tay chồng, bởi nhớ tới lời cảnh cáo của chàng cách đây nhiều tháng về việc thể hiện tình cảm thân mật trước quân lính.

“Nếu nàng còn chần chờ không đến chỗ ta, ta sẽ ôm lấy nàng ngay tại đây trước mặt tất cả mọi người đấy,” Caelen nói nhỏ.

Rionna hét lên, lao vào vòng tay Caelen và chàng ôm chặt lấy nàng khi nàng ấn môi mình vào môi chàng bằng một nụ hôn say đắm, quên cả đất trời khiến gia tộc nàng còn lưu truyền nhiều năm sau đó.

Caelen xoay người nàng trong không trung khiến tiếng cười của nàng vang vọng khắp không gian. Gia tộc của họ tụ tập xung quanh, vui mừng và ca tụng. Cuối cùng, chàng đặt vợ mình xuống đất, nhưng vẫn giữ nàng trong lòng ngực rồi nhìn sâu vào mắt nàng.

“Ta yêu nàng. Chẳng có phần nào trong trái tim hay tâm hồn ta không thuộc về nàng cả.”

“Em rất vui khi nghe thấy điều đó, Caelen McDonald. Vì em là một người phụ nữ thích chiếm hữu nên sẽ rất không vui nếu không có được chàng trọn vẹn.”

Mỉm cười rạng rỡ, Caelen cúi xuống hôn vợ mình lần nữa. “Nàng là một người phụ nữ rất tham lam đấy nhưng ta thích điều đó.”

Phần Kết

Caelen lặng lẽ đi vào phòng, bế con trai mới sinh trên tay. Cách đó vài bước, Rionna đang say ngủ, kiệt sức sau khi sinh.

Cẩn thận để không đánh thức vợ mình, chàng đặt đứa bé bên cạnh nàng và đứng nhìn những thứ quý giá nhất trong cuộc đời chàng.

Lễ ăn mừng vẫn còn đang diễn ra bên dưới. Các anh trai chàng và vợ họ đã đến pháo đài McDonald để thăm hỏi và Caelen đã mang đứa bé xuống cho cả gia tộc nhìn ngắm.

Dù có thể ra ngoài và để Rionna nghỉ ngơi, nhưng Caelen lại đến bàn làm việc, lấy ra những cuộn giấy, cây bút lông ngỗng và lọ mực của mình.

Như đã nói với Rionna, chàng không phải là một người hoạt ngôn nên thường diễn đạt tốt hơn bằng văn viết. Hôm nay là một ngày như thế, trái tim chàng đầy ắp cảm xúc đến mức chàng không thể diễn đạt được tất cả những gì mình cảm thấy bằng lời.

Mở cuộn giấy da, chàng nhanh chóng viết ngày tháng năm, vì đây là ghi chép quan trọng. Ngày đánh dấu sự ra đời của con trai chàng.

Chàng nghĩ đến vợ mình khi ngồi đây viết bên ánh nến. Thỉnh thoảng, chàng lại ngẩng lên, nở một nụ cười hạnh phúc nhìn vợ và con mình đang say giấc nồng.

Khi viết xong những câu cuối cùng, Caelen rắc cát lên để làm khô mực và nhìn lại những gì mình đã viết.

Hôm nay sẽ là một ngày in đậm trong trí nhớ của ta. Ta đã rất lo sợ khi Rionna phải vật lộn để cho ra đời sự sống từ trong bụng nàng, nhưng ta không cần lo lắng, vì nàng công chúa chiến binh của ta luôn mạnh mẽ. Và thực sự nàng đã mang đến cho ta một cậu con trai khỏe mạnh, la hét thật to, với nụ cười thỏa mãn trên khuôn mặt nàng. Nàng bảo ta rằng con trai ta sẽ có đôi mắt màu xanh lục và mái tóc sẫm màu của ta vì nàng muốn điều đó. Ta sẽ không phủ nhận, vì ta hiểu rất rõ ta không thể từ chối nàng bất cứ điều gì.

Bây giờ nàng đang ngủ và ta chỉ biết nhìn chăm chăm, đầy ngạc nhiên trước phép màu mà nàng mang đến. Ta sẽ không bao giờ quên được ngày đầu tiên thấy nàng và cái cách nàng thu hút ta với bộ quần áo đàn ông của nàng, thanh gươm nàng mang với kỹ năng của một chiến binh, cùng sự thách thức trong đôi mắt tuyệt đẹp của nàng. Trước đây, nàng từng nói rằng một phần trái tim ta bị khóa lại vì nó thuộc về người khác, nhưng kể từ giây phút ta nhìn thấy nàng, ta đã chỉ thuộc về nàng.

Ôi, cô gái, ta nghĩ ta đã luôn yêu nàng, vì thực ra ta không nhớ được có giây phút nào ta ngừng yêu nàng hay không nữa.

Caelen McDonald, Lãnh chúa của gia tộc McDonald.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dinh-menh-cua-chien-binh>